COLECȚIA

Jubiri de poveste

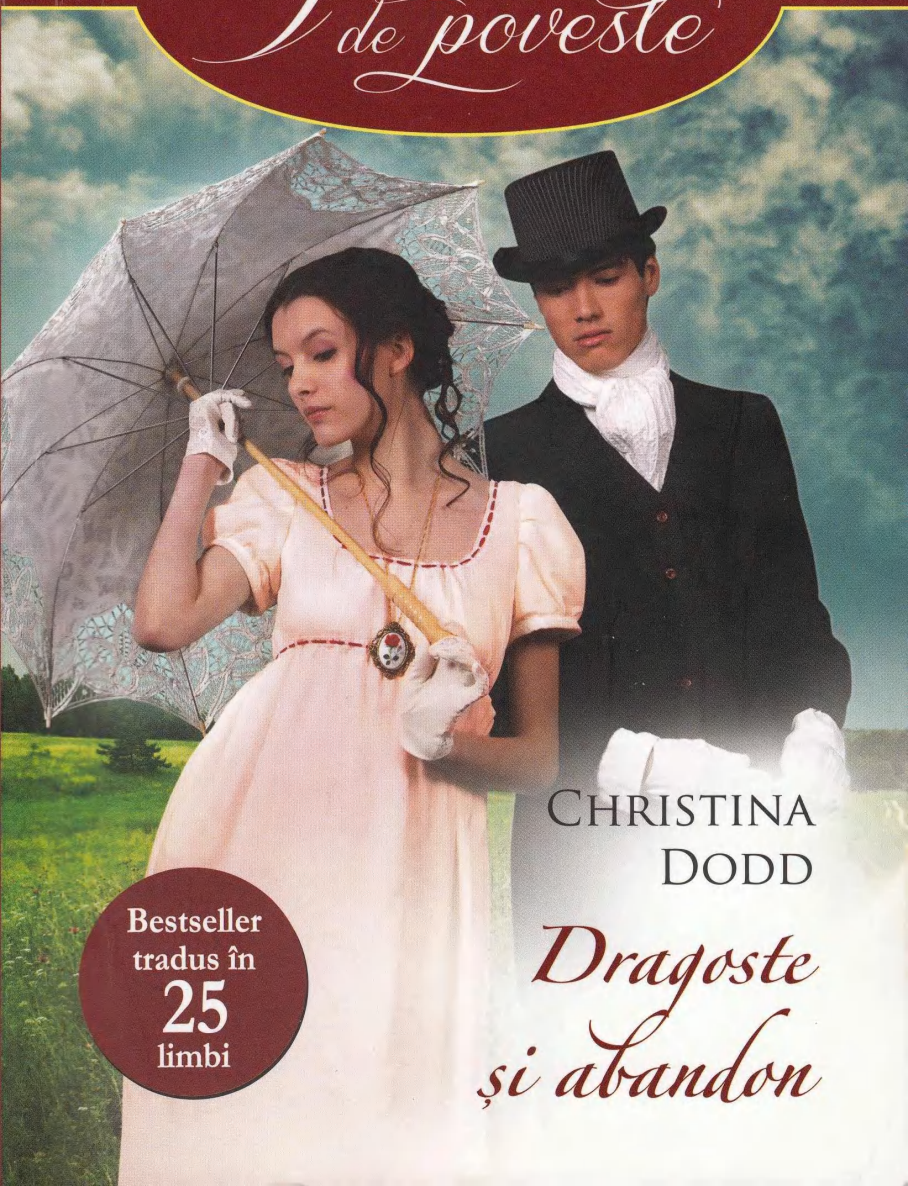

Bestseller tradus în 25 limbi

CHRISTINA DODD

Dragoste și abandon

Capitolul 1

Anglia, 1840

Lady Charlotte Dalrumple, domnişoara Pamela Lockhart şi domnişoara Hannah Setterington ~~s-au săturată până în gât ca strădaniile lor încununate de succes să fie răsplătite prin concediere~~
vă invită să vizitaţi
Distinsa Academie de Guvernante
~~născută din hotărârea lor de a prelua controlul asupra propriilor vieţi,~~
oferindu-vă cele mai bune servicii în materie de guvernante, însoţitoare şi instructoare pentru a îndeplini toate cerinţele dumneavoastră.
La dispoziţia înaltei societăţi de la
1 martie 1840 ~~de ieri.~~

Anglia, 1839

Adorna, vicontesa Ruskin, privi literele ornate de pe cartea de vizită pe care o ţinea între degetele înmănuşate, apoi ridică ochii înspre casa înaltă din piatră de var. În lumina razelor umbrite de nori pe care soarele de martie le arunca asupra Londrei, locuinţa părea una respectabilă, chiar dacă puţin cam dărăpănată. Deşi cartierul fusese la modă cu treizeci de ani în urmă, pe când Adorna era tânără, multe dintre cele mai bune familii ale Angliei locuiau în continuare pe acea stradă. Informaţia asta îi dădea speranţă.

Vârând cartea de vizită în portmoneu, femeia urcă treptele şi sună. Uşa se deschise numaidecât. În prag stătea un majordom, unul adevărat, de modă veche, cu perucă pudrată şi pantaloni până la genunchi. Acesta o măsură dintr-o singură privire pătrunzătoare. Evaluarea lui conduse la o plecăciune atât de slugarnică, încât îi pârâi corsetul, apoi, cu un accent aproape mai nobil decât cel al tinerei regine Victoria, bărbatul spuse:

– Cu ce vă pot ajuta, doamnă?

– Sunt vicontesa Ruskin.

Judecând după expresia de pe chipul lui, îşi dădu seama că îi recunoscuse numele, deşi nu ştia dacă asta se datora averii, relaţiilor sau notorietăţii ei. Nici nu-i păsa. Adorna se obişnuise de mult cu rolul de cea mai frumoasă femeie din Anglia.

Făcând un pas înapoi pentru a-i permite să intre, majordomul adăugă:

– Lady Ruskin, noi, cei de la Distinsa Academie de Guvernante a domnişoarei Setterington, suntem onoraţi.

Păşind înăuntru, ea îi zâmbi cu aceeaşi admiraţie pe care o arăta oricărui bărbat, indiferent de rangul ori de vârsta lui.

– Iar dumneata eşti?

O roşeaţă întunecată porni de sub cravata lui, colorându-i obrajii şi fruntea, însă ţinuta nu i se schimbă.

– Eu sunt Cusheon, milady.

– Cusheon. Ce nume *adorabil*.

Buzele zbârcite ale bătrânului majordom se curbară foarte puţin.

– Vă mulţumesc, milady.

– Iată şi zâmbetul. Ştiam eu că poţi zâmbi.

Adornei îi plăcea să scoată un zâmbet până şi de la cea mai mare acriturâ.

– Cusheon, am venit să discut cu proprietarele acestei instituţii.

El pocni din degete, iar un fecior de casă cu părul cârlionţat alergă să primească pălăria şi haina doamnei. Adorna şterse cu degetul mare o urmă de murdărie de pe bărbia băiatului.

– Semeni foarte mult cu fiul meu pe când avea vârsta ta, spuse ea. Până şi dârele de făină sunt la fel.

– Îl ajutam pe bucătar la copt, zise flăcăul.

– Şi Wynter obişnuia să facă asta, răspunse ea, apoi, fără prea mare tragere de inimă, îi îngădui tânărului să plece.

În viaţa ei avuseseră loc atât de multe schimbări în ultima vreme. Schimbările erau bune, desigur. Bineînţeles că erau bune.

– În momentul de faţă domnişoara Hannah Setterington este într-o întâlnire cu o contesă, zise Cusheon, dar, dacă îmi permiteţi, mă duc să văd dacă şi-au încheiat discuţiile.

– Mulţumesc. Ar fi cât se poate de bine-venit.

În vreme ce majordomul străbătea demn foaierul, ea începu să studieze interiorul. Deşi mesele erau demodate, totul sclipea de curăţenie şi mirosea a ceară de albine. Impresionant. Foarte bine întreţinut. Îşi permise luxul unei infime relaxări.

Majordomul bătu la o uşă dublă masivă şi, auzind răspunsul din interior, intră. Reveni aproape imediat.

– Domnişoara Hannah Setterington şi contesa şi-au încheiat discuţiile. Dacă milady doreşte să mă urmeze?

În vreme ce se apropiau de birou, o bătrână cocoşată, bine înfofolită pentru a se apăra de frigul lunii martie, păşi în foaier la braţul unei tinere înalte. Cu o voce ascuţită, contesa spuse:

– Domnişoară Setterington, sunt încântată de însoţitoarea pe care mi-ai găsit-o. Te asigur de patronajul meu neîntrerupt.

Aceasta era domnişoara Setterington? Speriată, Adorna o cercetă pe tânăra îmbrăcată în haine de finet negru. Nu se aşteptase ca proprietara să aibă o vârstă atât de fragedă, însă comportamentul ei degajat îi dovedea experienţa în relaţiile cu cei arţăgoşi şi capricioşi. Într-adevăr, domnişoara Setterington bătu uşor peste degetele înmănuşate care o ţineau de braţ şi o lăsă pe contesă în seama lui Cusheon.

– Vă mulţumesc, milady. Suntem mereu nerăbdătoare să fim de ajutor.

Cu un zâmbet şi o reverenţă, se întoarse către Adorna.

– Suntem nerăbdătoare să vă fim de folos şi dumneavoastră, milady. Dacă doriţi să mă urmaţi în birou...

Vicontesa o urmări cu privirea pe bătrâna care şchiopătă pe lângă ea, apoi păşi pe urmele domnişoarei Setterington într-o bibliotecă bine pusă la punct. Focul ardea în şemineu, covoarele de Aubusson erau curate, chiar dacă păreau tare uzate, iar rafturile erau pline cu cărţi îmbrăcate în coperte din piele unse cu ulei.

– Credeam că îmi sunt cunoscuţi toţi nobilii din Anglia, spuse Adorna, dar pe acea contesă nu mi-o amintesc.

– Lady Temperly călătoreşte mult peste hotare, răspunse domnişoara Setterington. De aceea i-a fost greu să-şi găsească o însoţitoare. Mulţi tineri din ziua de azi vor să stea doar în Anglia.

– Lady Temperly.

Numele îi *era* familiar.

– Nu, nu cred că am avut vreodată plăcerea s-o întâlnesc.

Deşi Adornei i se părea că auzise de curând nişte bârfe pe seama ei. Dar n-avea timp să-şi bată capul cu bătrâna Lady Temperly. Era prea îngrijorată din cauza propriului zbucium sufletesc.

Domnişoara Setterington îi oferi un scaun aşezat în faţa unei delicate mese de scris din lemn de nuc, iar vicontesa se aşeză comod. Biroul era de modă veche, frumos lucrat şi bine întreţinut, cu o sticluţă pentru cerneală, un cuţitaş şi un teanc de pene ascuţite aşa cum se cuvine. În vreme ce domnişoara Setterington ocolea masa către scaunul ei, Adorna îşi lăsă capul într-o parte pentru a citi însemnările. „Marchiza Winokur", era notat undeva. „Baroneasa Rand", scria în altă parte. O liniştea să afle că nu era prima care apelează la Distinsa Academie de Guvernante.

– Desigur, mă bazez pe discreţia dumneavoastră, domnişoară Setterington.

Tânăra se aşeză pe un scaun delicat şi întinse mâna către un dosar gol.

– Bineînţeles, milady.

– Am nevoie de o guvernantă.

Când domnişoara Setterington dădu să vorbească, Adorna ridică mâna.

– Nu orice guvernantă. Mă aflu într-o situaţie destul de neobişnuită, iar femeia pe care aş angaja-o trebuie să aibă o puternică ţinută morală şi o hotărâre de neclintit.

–Aceea ar fi Lady Charlotte Dalrumple, replică pe loc domnişoara Setterington.

Adorna se uită lung la ea, întrebându-se dacă era netoată.

–Vă îndoiţi de mine, milady, din pricina răspunsului meu aparent nechibzuit, continuă tânăra, dar dacă ar fi să folosesc două expresii pentru a o descrie pe Lady Charlotte Dalrumple, ar fi exact acelea pe care le-aţi ales dumneavoastră. Bănuiesc că aţi auzit despre ea prin intermediul succesului elevilor săi. În cei nouă ani pe care i-a petrecut ca guvernantă, s-a ocupat de şase elevi incorigibili şi i-a pregătit pentru debut. Cu siguranţă aţi auzit că tânărul Lord Marchant nu-şi dorea decât o viaţă desfrânată şi se împotrivea necesităţii de a-şi face plecăciunea în faţa reginei?

–O, da! Într-adevăr, Adorna auzise povestea şi, pentru prima dată în ultimele două săptămâni, speranţa i se înfiripă în suflet. Aceea a fost Lady Charlotte Dalrumple? Miss Priss[1] cred că îi spunea el guvernantei lui.

–Şi celelalte referinţe ale ei sunt impecabile. Înmuind o pană în cerneală, domnişoara Setterington caligrafie cu atenţie pe un dosar *Vicontesa Ruskin*. Domnişoara Adler i-a fost elevă, la fel şi Lady Cromble.

Firava speranţă a Adornei se stinse.

–Lady Charlotte şlefuieşte tinere domnişoare şi tineri gentlemeni pentru debuturile lor. Eu... adică... cei pe care îmi doresc să-i educ nu sunt adolescenţi.

–Ea nu mai doreşte să se limiteze la pregătirea adolescenţilor.

–De ce?

–E sus. O s-o chemăm la un interviu şi o puteţi întreba chiar dumneavoastră.

Domnişoara Setterington luă clopoţelul de pe masă şi sună. Cusheon îşi făcu apariţia îndată, iar ea îi ceru s-o aducă atât pe Lady Charlotte Dalrumple, cât şi ceaiul.

După ce majordomul dispăru, Adorna zâmbi cu mult farmec şi cu o curiozitate prost ascunsă.

---

[1] Joc de cuvinte. În lb. engleză, adjectivul *prissy* se traduce prin „pedant" (n.red.)

– Cât mai zăbovim, domnişoară Setterington, mi-aţi putea povesti cum aţi înfiinţat Distinsa Academie de Guvernante.

Vicontesa observă cum tânăra îşi maschează cu eleganţă expresia – să fi fost cumva alarmată? – ridicându-se în picioare.

– Nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere, dar ne-am putea aşeza mai confortabil câtă vreme aşteptăm să ne fie servit ceaiul.

În vreme ce Adorna îşi alegea un scaun lângă şemineu, domnişoara Setterington potrivi o măsuţă între ele.

– E mai agreabil aşa, declară ea, apoi se aşează în faţa vicontesei. Noi o numim Şcoala Guvernantelor.

Îşi încrucişă mâinile în poală şi zâmbi cu atâta satisfacţie, încât Adorna se gândi că trebuie să-i fi interpretat greşit tulburarea de mai devreme.

– Este un demers pe care l-am iniţiat împreună cu Lady Charlotte Dalrumple şi cu domnişoara Pamela Lockhart.

Adorna arătă înspre biroul cu dosare.

– Aveţi mulţi clienţi pentru o afacere atât de nouă.

– Da, toate la un loc am adunat ani de experienţă.

Adorna clipi. Domnişoara Setterington nu răspunsese cu adevărat comentariului ei. Totuşi, tânăra trecu mai departe:

– Punem la dispoziţie guvernante, însoţitoare pentru vârstnici şi instructoare de dans, pian şi broderie. Pe măsură ce ne vom extinde, ne vom pregăti noi înşine profesorii. În curând, când lumea bună va avea o problemă, se va gândi instinctiv la Şcoala Guvernantelor.

Ideea părea atât de nouă şi totuşi atât de logică, încât Adorna se minuna că nimeni nu se mai gândise la asta până acum.

– O asemenea afacere pare dificilă pentru trei femei. Nu v-aţi gândit să apelaţi la un bărbat pentru a vă da o mână de ajutor?

Zâmbetul domnişoarei Setterington păli.

– Toate suntem necăsătorite şi ştiţi cum bârfesc oamenii.

Adorna fusese toată viaţa ţinta bârfelor.

– Într-adevăr, ştiu.

– Mă tem că o asemenea influenţă masculină ar fi interpretată incorect, continuă domnişoara Setterington. Nu, vom reuşi pe cont propriu.

– Îmi amintiţi foarte mult de mătuşa mea Jane. E o artistă celebră şi nu îngăduie clevetirile oamenilor înguşti la minte.

Tânăra îşi netezi fusta.

– În cazul ăsta poate că ne facem griji degeaba.

– O, nu! Demersul dumneavoastră deja a fost interpretat greşit. Prietenele mele au spus numeroase lucruri lipsite de bunăvoinţă când am primit cartea dumneavoastră de vizită.

Domnişoara Setterington îşi îndreptă ochii căprui către Adorna.

– Lipsite de bunăvoinţă?

Vicontesa îşi atinse bărbia în timp ce încerca să-şi amintească.

– De neconceput, incredibil, absurd, spuneau ele. Îşi scoase mănuşile în aşteptarea ceaiului. Dar prietenele mele s-au transformat într-o grămadă de fricoase.

Ochii domnişoarei Setterington străluceau.

– Chiar aşa?

– Auzindu-le cum vorbesc acum, nici nu ţi-ar veni să crezi că, pe vremuri, şi-au udat rochiile şi au dansat vals o noapte întreagă. Adorna zâmbi în timp ce îşi amintea de serile scandaloase ale debutului lor în societate. Drept să vă spun, dacă n-aş fi fost atât de disperată, aş fi procedat aşa cum se cuvine şi aş fi căutat recomandări pentru o guvernantă în rândul prietenelor mele.

– Mă bucur că n-aţi făcut-o, spuse domnişoara Setterington.

Şi Adorna se bucura. Nu-şi făcea iluzii că cineva, oricât de bun prieten i-ar fi fost, ar fi putut păstra secretul asupra delicatei situaţii în care se afla.

Domnişoara Setterington o smulse din gândurile ei.

– Iată şi ceaiul, adus de Lady Charlotte însăşi.

Lady Charlotte Dalrumple. Vicontesei abia dacă îi venea să creadă în timp ce o observa pe tânără cum intră în cameră aducând o tavă grea din argint.

Domnişoara Setterington i-o prezentase pe Lady Charlotte ca având o puternică ţinută morală şi o hotărâre de neclintit.

Nu părea îndeajuns de robustă încât să aibă vreuna din cele două virtuţi. Şi ea era la o vârstă fragedă, cu siguranţă nu depăşise douăzeci şi doi de ani, gingaşă, cu pieptul voluptuos şi o talie

pe care un bărbat ar fi putut-o cuprinde între degete. Chipul nu-i putea fi descris decât ca unul dulce, cu buze prea generoase pentru altceva în afara sărutărilor. Părul ei avea o uluitoare nuanță de arămiu ce reflecta sclipirea focului între șuvițe, însă fusese despărțit de o cărare pe mijloc și îndepărtat din preajma feței pentru a fi strâns într-o plasă din ață neagră care îi subjuga cu totul strălucirea. Însă oricât s-ar fi străduit Lady Charlotte să-și reprime sclipirea naturală a pielii, acea gropiță din bărbie îi zădărnicea orice încercare de a părea severă.

Abia după ce tânăra puse pe masă tava plină cu prăjiturele și feluriți biscuiți și își întoarse ochii verzi și reci către Adorna, vicontesa își dădu seama de ce îi fusese recomandată de către domnișoara Setterington.

Lady Charlotte era rece, neatinsă de afecțiunea ori de nevoia umană, și avea să-și facă datoria fără să se lase înduplecată de apelurile la milă sau de cererile de explicații arogante.

Da. Ar putea fi potrivită.

– Lady Ruskin, e o plăcere să vă cunosc.

Vocea joasă îi era perfect modulată, iar reverența ei, remarcă Adorna, era ilustrarea precisă a ceea ce ar trebui să fie o reverență. Tânăra rămase dreaptă, așteptând permisiunea vicontesei să se așeze și, în vreme ce îi cerceta silueta țeapănă, Adorna își descoperi latura capricioasă care tânjea s-o lase pe Lady Charlotte să stea în picioare la nesfârșit.

Nu făcu asta, ci întinse palma, așteptând să atingă pielea guvernantei și să vadă dacă frigiditatea îi ieșea prin pori. Strângerea de mână îi fu fermă și caldă, iar când Adorna o reținu mai mult, atingerea prelungită nu o tulbură.

Puține lucruri o tulburau, bănui vicontesa.

– Luați loc, Lady Charlotte. Să bem un ceai.

Tânăra se așeză, dar cu atâta rigiditate încât Adorna ar fi putut să jure că spinarea ei nu atinsese vreodată spătarul unui scaun. În vreme ce domnișoara Setterington turna în cești, vicontesa începu:

– Domnişoara Setterington mi-a spus că aveţi o experienţă de nouă ani, şi totuşi păreţi prea tânără ca să fi lucrat atât de multă vreme.

– Mi-am început cariera la şaptesprezece ani. Domnişoara Setterington are la dosar referinţele mele pe care le puteţi cerceta.

Aşadar Lady Charlotte avea douăzeci şi şase de ani. Mai matură decât părea, tânără şi frumoasă, dar puternică şi hotărâtă. Da, da, chiar putea fi potrivită. Adorna continuă:

– Mi s-a spus că dumneavoastră sunteţi faimoasa Miss Priss, cea care a pregătit debutante pentru intrarea în societate. Prin urmare, mă întreb dacă aţi fi dispusă să vă ocupaţi de nepoţii mei. Robbie are zece ani, iar Leila opt. Dacă preferaţi să lucraţi cu adolescenţi...

– Zece şi opt ani. Robbie şi Leila. Ce nume frumoase! Lady Charlotte zâmbi şi, pentru prima dată, Adorna observă o îmblânzire a trăsăturilor. Apoi răceala se instală din nou pe chipul tinerei. Să vă răspund la întrebare, milady: mă oboseşte felul haotic în care trăiesc. Eu sunt o femeie organizată, disciplinată. Şi vreau să duc o viaţă organizată, disciplinată. De ce trebuie să merg din loc în loc, să-i învăţ pe tineri şi pe tinere tainele dansului, bunele maniere la masă, arta flirtului şi pianul, doar pentru ca succesele răsunătoare să-mi fie răsplătite prin concediere odată ce nu le mai sunt de trebuinţă? Nu spun că nepoţii dumneavoastră nu vor dobândi aceste abilităţi, milady, ci numai că voi începe să lucrez cu ei mai devreme şi voi avea ocazia de a-i învăţa şi alte lucruri. Cititul, geografia, limbile străine... însă băiatul va avea un institutor.

– Nu încă.

Adorna primi ceaiul şi îşi mărturisi cea mai mică dintre probleme.

– Nepoţii mei şi-au petrecut întreaga viaţă peste hotare.

– Peste hotare? ridică Lady Charlotte din sprâncene.

Vicontesa nu luă în seamă delicata întrebare cu privire la locul precis.

– Mă tem că sunt... sălbatici.

Domnişoara Setterington păru speriată de o asemenea afirmaţie nedemnă de o bunică, însă Lady Charlotte spuse:

– Sigur că aşa sunt. Lipsa unei influenţe englezeşti stabilizatoare trebuie să fi lucrat împotriva lor. Bănuiesc că băiatul, fiind mai mare, e cel mai rău.

– De fapt, nu. Leila e...

Adorna se gândi la copila sălbatică şi nu-şi găsi cuvintele. Lady Charlotte dădu din cap în semn de aprobare.

– În lumea bună, cerinţele la adresa unei fete sunt mult mai numeroase, în vreme ce libertăţile sunt mult restrânse. Probabil e o rebelă.

Înţelegerea tinerei o uimi pe Adorna, iar femeia începu să înţeleagă de ce Lady Charlotte reuşise să îmblânzească şi să educe atâţia tineri sfidători.

– Rebelă. Da. Şi furioasă, cred, pentru că şi-a părăsit căminul.

– Există ceva ce îi plăcea să facă acolo şi ce ar putea face şi aici, astfel încât să o ajute să se adapteze?

– Călărea, din câte se pare foarte bine, dar nu pe-o parte şi nu ne lasă s-o aşezăm în şa fără să se crăcăneze. Zice că e o poziţie caraghioasă.

Charlotte îşi muşcă buza.

– Dar băiatul? Lui ce îi place să facă?

– Îi place să arunce cuţite. Adorna îşi aranjă fusta. În tapetul meu importat din Franţa.

– De ce? întrebă domnişoara Setterington cu un aer cuviincios de consternat.

– Pentru că trandafirii ornamentali reprezintă o ţintă potrivită.

Spre marele merit al lui Charlotte, aceasta nu arătă nici o tresărire de amuzament.

– Deci e priceput în a mânui cuţite.

– E extraordinar, zise Adorna cu un aer sumbru. Ca guvernantă a lor, Lady Charlotte, veţi avea drept sarcină să le explicaţi copiilor obiceiurile noastre, să-i ajutaţi să se adapteze, să-i învăţaţi bunele maniere şi, după cum aţi spus, cititul şi geografia şi... Adorna trase aer în piept... totul trebuie făcut repede.

Lady Charlotte luă o gură de ceai, ținând degetul mic ridicat într-un unghi perfect.

–Cât de repede?

–La sfârşitul sezonului voi găzdui o recepție pentru familia regală sereminiană în timpul vizitei oficiale în Anglia, iar copiii cuplului regal vor lua parte la eveniment. Aşadar şi nepoții mei trebuie să participe.

Ceaşca domnişoarei Setterington scoase un clinchet când aceasta o lăsă pe farfuriuță.

–Asta înseamnă peste trei luni.

–Aşa e.

Lady Charlotte îşi aşeză şi ea ceaşca, dar fără clinchet.

–Permiteți-mi să văd dacă am înțeles, Lady Ruskin. Dacă în răstimp de trei luni vă învăț nepoții să se comporte ca nişte englezi civilizați, planul dumneavoastră este să mă păstrați ca guvernantă a lor până la debutul Leilei.

–Corect.

–Asta înseamnă zece ani.

–Aşa este, dar aceste trei luni vă vor pune, fără îndoială, răbdarea la încercare.

Pe buzele tinerei apăru un foarte vag surâs condescendent.

–Cu tot respectul, Lady Ruskin, cred că sunt capabilă să mă ocup de doi copii mici.

Adorna ştia că ar fi trebuit să-i spună şi restul. Ar fi trebuit. Dar Lady Charlotte oricum urma să afle foarte curând, iar vicontesa avea prea multă nevoie de ea şi, în plus, zâmbetul trufaş al guvernantei îi stârnise pofta de a i-l şterge de pe chip. Dar Adorna ştia cum să-şi împace conştiința încărcată şi o făcu oferind un salariu uriaş.

În privința asta, domnişoara Setterington îşi dovedi calitățile cerând o taxă de intermediere care îi tăie răsuflarea.

–Asta îmi garantează o discreție totală din partea dumneavoastră? întrebă ea.

–Asta vă garantează totul.

Vicontesa se ridică în picioare, iar cele două femei îi urmară exemplul.

– Lady Charlotte, vă voi trimite o trăsură la ora unsprezece. Mergem în Surrey, aşa că vom ajunge acolo după-amiaza târziu.

Deşi Adorna nu credea că e cu putinţă, Lady Charlotte deveni şi mai ţeapănă. Dar nu spuse decât:

– Aştept cu nerăbdare călătoria, milady.

Apoi făcu o reverenţă în timp ce vizitatoarea se întorcea să plece.

Charlotte şi Hannah rămaseră tăcute, ascultând cum paşii vicontesei Ruskin traversează foaierul. Aşteptară ca majordomul să-i aducă haina şi să o conducă pe uşa din faţă cu o plecăciune. Chiar şi după ce uşa se închise în urma ei, cele două mai zăboviră, dorind să se asigure că femeia plecase cu adevărat. Apoi...

Hannah scoase un strigăt de bucurie. Cuprinzând în braţe spatele ţeapăn al lui Charlotte, o făcu să danseze prin încăpere într-un exces de veselie. Charlotte izbucni în râs, un reflex ruginit şi prea rar folosit, şi o lăsă pe Hannah s-o învârtă de colo-colo.

Din spatele casei, auziră zgomot de paşi care alergă, iar în cameră dădu buzna Lady Temperly. Însă chiar dacă această Lady Temperly purta aceleaşi haine grele ca mai înainte, îşi ţinea vălul în mână, iar chipul îi era al unei femei tinere şi frumoase.

– Am reuşit?

– Am reuşit. Am reuşit! cântă Hannah.

– A angajat-o pe Charlotte? Va plăti taxa de intermediere?

– Da, Pamela, m-a angajat şi o să plătească. Charlotte încă zâmbea. O sută de lire! Hannah nici n-a clipit când i le-a cerut.

Domnişoara Pamela Lockhart îşi aruncă vălul în aer şi se alătură dansului. Încă sobru şi cuviincios, Cusheon intră, iar când tinerele se opriră, cu răsuflarea tăiată, le spuse:

– Dacă domnişoarele sunt gata, aş fi încântat să pregătesc toastul festiv.

– Da, o, mulţumesc, Cusheon!

Ochii căprui ai lui Hannah străluciră în vreme ce bătrânul majordom scutură praful de pe sticla cu brandy, o deschise şi le turnă fiecăreia câte o măsură ca pentru doamne.

–Te rog să iei şi tu un pahar. N-am fi reuşit niciodată fără ajutorul tău.

Făcând o plecăciune, Cusheon se supuse.

–Vă mulţumesc, domnişoară, dar ştiţi că eu şi bucătarul sperăm din suflet ca afacerea dumneavoastră să reuşească. La vârsta noastră ne-ar fi greu să ne găsim un alt loc de muncă.

–Vom reuşi. Ştiu asta, zise Pamela.

–Şi eu ştiu, domnişoară.

Cusheon ridică paharul în cinstea lor, apoi sorbi din el şi se retrase. Tinerele îl imitară, ridicându-şi paharele.

–În cinstea adevăratei Lady Temperly, spuse Hannah. Dumnezeu să-i odihnească-n pace sufletul generos.

–Noroc!

Charlotte luă o înghiţitură şi se strâmbă.

–Urăsc brandy-ul.

–Tu bea-l oricum, zise Hannah. Îţi întăreşte sângele.

Pamela o luă în râs.

–Asta-i o poveste pentru neveste bătrâne, iar tu nu eşti nici bătrână, nici nevastă.

Fu rândul lui Hannah să se strâmbe. Privirea lui Charlotte se tulbură când se opri asupra veşmintelor în care se deghizase Pamela. Ridică vălul şi îl pipăi.

–Sunteţi sigure că artificiul ăsta a fost necesar?

Dintre cele trei prietene, ea ţinuse întotdeauna cel mai mult la sinceritatea absolută. Hannah şi Pamela făcură schimb de priviri, apoi se apucară amândouă s-o convingă din nou pe Charlotte că făcuseră ce trebuia.

Începu Pamela:

–Ştii că ne-am înţeles în privinţa asta. Pur şi simplu am oferit iluzia succesului pentru a înlătura eventualele nelinişti pe care le-ar fi putut avea prima noastră clientă.

–Pornim o nouă afacere şi trebuie să reuşim, altfel vom pierde casa asta. Hannah arătă în jur. Lady Temperly mi-a lăsat-o mie, dar n-avem nici un ban. Vrei să fiu nevoită să o vând din lipsă de fonduri?

–Nu, dar...

– A dat peste noi norocul cel mare.

Hannah o luă pe după umeri pe Charlotte şi o conduse către şemineu.

– În casa asta avem un loc în care să pregătim şi să le găsim de lucru altor femei care au nevoie de o slujbă. Ca proprietare ale Distinsei Academii de Guvernante, ne transmitem cunoştinţele mai departe *şi* ispitim lumea bună să ne plătească taxe de intermediere pentru elevele noastre.

Charlotte se cufundă în scaun.

– Da, dar nu suntem cele care ne pretindem a fi.

– Ba suntem. *Tu* eşti Lady Charlotte Dalrumple, cunoscută şi drept Miss Priss datorită măiestriei tale în a-i învăţa pe adolescenţi bunele maniere. *Ea* e domnişoara Hannah Setterington, însoţitoarea multumblatei Lady Temperly până la moartea acesteia, cu numai o lună în urmă. Pamela se aşează ca pentru poză. Iar *eu* sunt domnişoara Pamela Lockhart. Sau cel puţin o să fiu, odată ce scap de hainele astea.

Charlotte încă părea să se îndoiască.

– Charlotte, am zece ani de experienţă în lucrul cu copiii, continuă Pamela cu sinceritate. Hannah chiar a fost însoţitoarea lui Lady Temperly. Avem calificările necesare pentru a ne duce planul la bun sfârşit.

– Odată ce ne vom angaja noi înşine şi vom aduna câteva taxe, vom putea să ajutăm şi alte femei care, asemenea nouă, nu au unde să meargă atunci când li se termină perioada de lucru.

Hannah ştia că acesta era argumentul hotărâtor pentru Charlotte. Era argumentul hotărâtor pentru toate trei.

– Cu siguranţă că pentru asta a meritat să recurgem la o mică înşelătorie în timpul vizitei lui Lady Ruskin.

– Da. Charlotte îşi îndreptă umerii. Când afacerea asta va fi pusă pe picioare, toată lumea va avea de câştigat.

– Aşa e. Şi fără îndoială eşti mâhnită pentru că...

Hannah se întrerupse. Dar Pamela nu putea lăsa lucrurile aşa.

– De ce?

Luând o înghiţitură din mult detestatul brandy, Charlotte spuse:

–Pentru că noul meu post e în Surrey.

–O, nu! Pamela se aşeză pe taburet. Dintre toate locurile din Anglia!

–N-are importanţă, zise Charlotte, deşi toate ştiau că avea. Ca întotdeauna, îmi voi face datoria şi totul va fi bine.

Capitolul 2

Vântul rece şi înviorător îi sufla în faţă lui Charlotte în vreme ce trăsura deschisă se clătina pe şosea, iar tânăra inspiră adânc miresmele colinelor din nordul comitatului Surrey. Împrejurimile miroseau a trandafiri care urcă pe un străvechi spalier, a râsete şi a tihnă, a ierni petrecute pe căluţul ei de lemn, a după-amiezi de vară în care citea tolănită pe creanga nucului ei preferat. Miroseau ca acasă.

Charlotte sperase să nu mai simtă vreodată miresmele din Surrey.

–Asta e prima dumneavoastră călătorie în North Downs, milady?

Se întoarse către noua ei angajatoare şi simţi un junghi, doar unul, de invidie. Charlotte ştia, fără să-i fi spus cineva, că bărbaţii încă se mai luptau pentru văduva Lady Ruskin. Pălăria cochetă prinsă peste părul blond, vocea ei care scădea, apoi creştea cu o noblеţe răguşită şi tenul ei i-ar fi făcut cinste unei femei mult mai tinere. Ochii ei mari, albaştri, erau lipsiţi de prefăcătorie şi se dovedise o companie cât se poate de plăcută în timpul celor două ore de călătorie din Londra până aici. Totuşi, lui Charlotte îi venea greu să creadă că vicontesa avea doi nepoţi cărora să le trebuiască o guvernantă.

Fără să se revolte împotriva sorţii – Charlotte considera că revolta împotriva sorţii e o pierdere de timp – se întrebă ce zeu o îndrumase pe Adorna către nou-înfiinţata şcoală, pentru a oferi un post croit parcă pentru Charlotte însăşi.

– Am crescut nu departe de aici, milady, răspunse ea fără şovăire.

– Deci *eşti* rudă cu familia Dalrumple din Porterbridge Hall.

Curiozitatea era inevitabilă, Charlotte ştia asta, totuşi adevărul îi lăsa un gust amar.

– Contele de Porterbridge este unchiul meu.

Lady Ruskin dădu din cap.

– M-am gândit eu că trebuie să fii *acea* Lady Charlotte Dalrumple. Femeia luă degetele înmănuşate ale tinerei într-ale ei şi le strânse. Tatăl tău, Dumnezeu să-l odihnească, a fost conte înaintea lui. Soţul meu îl cunoştea şi îl numea un gentleman distins.

Auzind vorbindu-se despre tatăl ei, şi încă atât de frumos, Charlotte simţi o strângere de inimă pe care şi-o ascunse iute.

– E plăcut să revin după atâţia ani.

Nouă, mai precis, câţi trecuseră de la acea dezastruoasă şi decisivă a şaptesprezecea aniversare a ei.

– Da, Surrey e plăcut şi foarte apropiat de Londra. Eu şi Ruskin am achiziţionat proprietatea la scurt timp după naşterea fiului nostru, astfel încât el să poată creşte în atmosfera sănătoasă de la ţară. Conacul Austinpark e un loc liniştit.

În timp ce vorbea, o caretă coti în goană înspre ele. Vizitiul lor trase de hăţuri pentru a evita o coliziune, lovind-o pe Lady Ruskin de laterala trăsurii, iar pe Charlotte de Lady Ruskin. Cufărul tinerei, legat în spate, se înclină periculos în afară, iar preţiosul ei sac de călătorie i se izbi de glezne. Careta îşi continuă drumul în viteză, iar când trecu pe lângă ele, Charlotte auzi prin fereastra deschisă vocea ascuţită şi arţăgoasă a unei femei.

Skeets îndrumă caii afară de pe drum, pe marginea acoperită cu iarbă, şi se întoarse către Lady Ruskin.

– Scuzaţi, m'lady. S'teţi rănită?

Charlotte murmură şi ea nişte scuze în vreme ce trăgea de sub ea şalul brodat al vicontesei.

– Prostii, nu vă mai cereţi scuze nici unul.

Vocea melodioasă a femeii se înăcrise, iar ea îi făcu semn lui Skeets să meargă mai departe.

– Unii oameni au mai mulţi bani decât bun-simţ. Deşi, drept să-ţi spun, milady, astfel de incidente sunt rare prin părţile acestea.

– Dacă nu vă deranjează, Lady Ruskin, eu rareori îmi folosesc titlul. Spuneţi-mi Charlotte în particular şi domnişoara Dalrumple în faţa copiilor.

Privirea vicontesei deveni mai caldă şi femeia luă mâna guvernantei într-a ei.

– Îţi mulţumesc, draga mea. Iar tu să-mi spui Adorna, cum face toată lumea.

Nu aşa voise Charlotte să se petreacă lucrurile, deşi bănuia că în preajma lui Lady Ruskin treburile arareori mergeau cum s-ar fi cuvenit.

– Milady, cu toate că apreciez invitaţia şi bunătatea pe care o reprezintă, o astfel de libertate ar putea fi interpretată greşit drept lipsă de respect din partea mea sau chiar drept insolenţă.

– În particular, atunci.

– Nu în faţa copiilor...

– Nu în faţa copiilor, deşi mă tem că ei nu vor înţelege niciodată complexitatea societăţii engleze. Adorna oftă, pieptul ei generos ridicându-se şi coborând. Rochia dintr-un brocart de un verde primăvăratic îi strângea talia îngustă, iar crinolina i se întindea mult în jur, acoperind fumuriul ţinutei simple a lui Charlotte. Vezi tu, ei au fost crescuţi în El Bahar.

– El Bahar, repetă Charlotte fermecată.

Ţara situată la est de Egipt şi la sud de Turcia îi evoca imagini cu cămile care-şi târăsc picioarele peste valuri de nisip, cu beduini şi nopţi arabe. Nu-şi putea închipui copii englezi crescuţi într-un asemenea mediu şi, pentru prima dată, înţelese de ce Adorna folosise cuvântul „sălbatici" pentru a-şi descrie nepoţii.

– Cum de-au ajuns acolo? Şi cum s-au întors acasă?

– Mai bine m-ai întreba cum de a ajuns acolo fiul meu, Wynter.

Părea atât de însingurată, încât Charlotte simţi nevoia s-o mângâie. Aşadar Adorna îşi pierduse fiul. Ce tragedie! Apoi neobişnuitul nume îi atrase atenţia tinerei.

– Wynter?

Văzu cu ochii minții un portret pe care nu și-l mai amintise de când părăsise Porterbridge Hall: flăcăul Wynter în timpul unui dans popular, înalt și blond, atât de chipeș încât fetele leșinau după el. Mătușa Piper declarase pe un ton dojenitor că „se crede un Byron tânăr și blond". Privind în urmă, lui Charlotte i se părea că, în afara unei șuvițe blonde care îi atârna pe frunte, genele și sprâncenele lui ciudate, închise la culoare, îl deosebeau de mulțimea de adolescenți nesuferiți, iar ochii lui căprui erau când aprigi, când îngânduraţi. Pe vremea aceea ea avea doisprezece ani și se îndrăgostise nebunește de el, însă băiatul, mai mare cu doi ani, nu-i dăduse nici o atenție. Nu-l mai revăzuse de atunci

– Wynter e fiul dumneavoastră? întrebă Charlotte.

– L-ai cunoscut? păru Adorna încântată.

– Da, am impresia că l-am întâlnit o dată. Dar credeam că a...

... fugit. Așa a făcut. Nu s-a împăcat cu moartea tatălui său, spuse ea. Știi, vicontele Ruskin era mai în vârstă decât mine cu mulți ani.

Charlotte își amintea vag bârfele. Vicontele Ruskin fusese un om de afaceri dibaci, exact genul pe care aristocrația îl disprețuia. Dar la bătrânețe făcuse o mare favoare coroanei, iar regele, presupunând că un om la vârsta lui nu va putea avea copii, îi oferise un titlu. Titlu pe care vicontele Ruskin îl lăsase imediat moștenire fiului său din căsătoria cu frumoasa, aristocratica și tânăra Adorna.

Bărbatul murise la nouăzeci de ani, iar mariajul lui reprezentase un scandal perpetuu... însă cu toate astea Ruskin și Adorna erau atât de bogați, încât nimeni nu îndrăznise să-i privească de sus.

– Deși soțul meu a dus o viață împlinită și fericită, ne-a părăsit chiar a doua zi după ce Wynter a împlinit cincisprezece ani. Fiul meu a fost extrem de furios. S-a luat la bătaie cu niște băieți imediat după înmormântare.

Charlotte își amintea și asta. Vărul ei Orford, o creatură cum nu se poate mai rea de gură, venise acasă însângerat, dar cu un rânjet înfumurat și se pusese pe chicotit atunci când Wynter dispăruse.

Adorna se întoarse pentru a privi în zare.

– A doua zi Wynter a plecat.

Charlotte nu-i putea vedea decât pana de la pălărie, dar sesiză clar durerea pierderii din glasul femeii.

– A pornit în căutarea aventurii. Pălăria se clătină dintr-o parte într-alta, în vreme ce Adorna se gândea la nesăbuinţa fiului ei. A găsit-o, asta e sigur. După multe escapade, a fost vândut ca sclav unui umil conducător de caravană.

Charlotte nu ştiu dacă să râdă ori să leşine. Tânărul, îngânduratul Adonis fusese sclav? Nu dădu mare atenţie unei alte trăsuri care trecu în goană pe lângă ele.

– Dumnezeule, milady, aţi ştiut ce s-a întâmplat cu el?

– Adorna, o corectă ea cu un aer absent. Deloc. Stewart, fiul vărului soţului meu, i-a dat de urmă în Arabia, apoi l-a pierdut. Au trecut ani fără nici o veste, dar am ştiut că nu e mort.

O altă trăsură le depăşi în viteză şi, cu toate că Charlotte n-o prea luă în seamă, Adorna se încruntă cu îngrijorare. Apoi îşi întoarse ochii mari şi albaştri către tânără.

– Mătuşa Jane zice că sunt o romantică, dar eu ştiu că atunci când cineva drag moare, simţi cum se sfâşie vălul dintre lumea asta şi cealaltă. Charlotte, presupun că tu eşti de acord cu mătuşa mea.

– Nu. Nu sunt de acord cu mătuşa dumitale.

Părinţii lui Charlotte muriseră nu departe de locul acela şi, pentru o clipă, guvernanta redeveni o copilă tulburată de doar unsprezece ani, ascunsă sub patul ei din Porterbridge Hall, tresărind la fiecare trăsnet.

– Nu mă aşteptam să-mi placi. Adorna îi puse o mână pe umăr. Mă temeam că ai să fii mai degrabă bătoasă şi arogantă, dar în adâncul sufletului eşti destul de sensibilă, nu-i aşa?

Cu toate că Charlotte fusese astfel în tinereţe, acum nu se mai considera o persoană sensibilă.

– Cred că termenul pe care îl cauţi e „serioasă".

Adorna zâmbi şi încuviinţă, dar înainte să mai spună ceva, Charlotte văzu de cealaltă parte a vicontesei un reper cunoscut: răspântia ce indica drumul către Westford Village.

Westford Village. Charlotte sperase ca locuința Adornei să se afle în capătul îndepărtat al colinelor nordice, la mare distanță de Porterbridge Hall, de unchiul Shelby, de mătușa Piper și de verii ei. Dar soarta îi fusese potrivnică.

Iar dacă – ba nu, când! – oamenii vor descoperi că Lady Charlotte Dalrumple s-a întors... ah, asta o să stârnească zâzanie.

Adorna privi în jur și văzu semnul, simțind nevoia să o asigure pe Charlotte:

– Conacul Austinpark e chiar în față, deci nu trebuie să-ți faci griji că vei fi complet ruptă de civilizație.

– Nici nu mi-a trecut prin minte un astfel de gând.

Vicontesa afișă un zâmbet larg, genul de zâmbet care ar fi topit un bărbat și care îi dădu lui Charlotte o neplăcută senzație că-i citea în suflet.

– Desigur că nu, draga mea. Tu ești genul de femeie care consideră frivolitățile inutile.

– Eu... e adevărat. Foarte adevărat, însă Adorna făcea ca o simplă virtute să sune... tendențios. Dar, milady... Adorna... trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat cu fiul dumitale, cum au ajuns nepoții la dumneata. Copiii trebuie să fie distruși de pierderea suferită.

Lady Ruskin scutură din cap.

– Ei distrug, nu sunt distruși.

Copiii nu erau distruși de moartea tatălui lor? De mult uitatul romantism al lui Charlotte ieși la suprafață. Poate că micuții erau orfani de mult timp, rătăciseră prin deșert...

O trăsură coti pe drum chiar în fața lor, iar vizitiul biciui caii. Trecu pe lângă ele cu o viteză ametitoare. Charlotte recunoscu pajura de pe trăsură (cum ar fi putut s-o uite!) și chipul îi împietri. Adorna își lungi gâtul pentru a vedea cine era în interior.

– Ce ciudat! Erau Lord și Lady Howard.

Tânăra izbuti să răspundă:

– Într-adevăr.

Vicontesa o bătu pe mână.

– Desigur. Îmi amintesc. Ce îngrozitor a fost pentru tine. Dar veneau dinspre conacul Austinpark și părea că ea îl lovea cu pălăria! N-ar trebui să fie nimeni acasă în afară de... Femeia căscă

ochii îngroziţă şi îşi strânse în pumn lănţişorul de la gât. Nu-mi spune că a invitat pe cineva în vizită în lipsa mea.

– Cine?

– N-ar îndrăzni. I-am dat instrucţiuni clare...

– Cum?

Adorna se aplecă în faţă şi zise pe un ton imperativ:

– Skeets, grăbeşte-te!

Trăsura coti printre doi stâlpi de poartă, pe un drum de ţară. Ascultător, Skeets îndemnă caii să iuţească pasul pe lângă o gheretă mare, foarte arătoasă. Pietricelele săreau de sub roţi. Adorna se ţinea strâns cu mâna învelită în mănuşă albă de laterala trăsurii şi încerca să vadă în faţă.

Lui Charlotte îi lipsea o informaţie importantă, însă nu-şi putea închipui care era aceea. Trecură pe lângă nişte copaci bătrâni falnici, înşiruiţi pe marginea drumului. Tânăra zări în depărtare sclipirile azurii ale unui lac liniştit, un pavilion de marmură, o grădină cu spaliere colorate de flori aurii, mov şi roz ce se legănau în bătaia vântului. Şi, în cele din urmă, după ce trecură de o cotitură, văzu amalgamul vechi şi plăcut de cărămizi şi piatră al conacului Austinpark. Clădirea se potrivea în peisaj, îmbrăţişând pământul şi înălţându-se către cer, într-o celebrare a eleganţei umane. Acest stil clasic fusese popular cu o sută de ani în urmă. Charlotte se întrebă ce familie nobilă îl construise, apoi îl pierduse, şi de ce.

Tocmai atunci o altă trăsură se văzu venind înspre ele, iar Adorna exclamă:

– Aceia sunt domnul Morden şi soţia lui, şi ştii cât de pedantă e ea! Of, sper că n-a stricat totul!

Casa dispăru în spatele unui pâlc de copaci, după care, atunci când trăsura deschisă viră, reapăru drept în faţa lor.

Pe verandă stătea un bărbat. Chiar şi de la distanţă, Charlotte îşi dădea seama că era înalt, cu umerii laţi, un monument al puterii masculine. Sau mai bine zis un afront la adresa civilizaţiei engleze.

Când se mai apropiară, observă că mâinile lui, strânse în pumni şi sprijinite pe şolduri, erau masive. Umerii îi erau laţi,

iar mușchii pieptului nu puteau fi ascunși de cămașa albă și vesta sobră. Pantalonii nu îi ascundeau bărbăția, ci mai degrabă i-o scoteau în evidență printr-o croială dichisită ce respecta conceptul cusăturilor strâmte și al nasturilor care stau să pocnească.

Lăsa impresia unui bărbat care își marchează teritoriul, deși Charlotte nu înțelegea cum. Cu siguranță era noul soț al Adornei, cu toate că aceasta nu pomenise de vreunul, ori vreo rudă. Poate Stewart, vărul îndepărtat despre care îi vorbise vicontesa.

Însă Charlotte nu-și putea lua ochii de la părul brutei. Barbar de lungi, buclele lui fluturau în bătaia vântului. Și erau blonde. Aceeași nuanță de blond ca a Adornei.

Când trăsura opri, bărbatul afișă un zâmbet. O porni înainte. Iar Charlotte văzu ceva ce nu remarcase înainte. Firava lui deghizare într-un bărbat rafinat era incompletă.

Umbla în picioarele goale. Nu era cu putință, și totuși Charlotte trebuia să întrebe:

– Cine e?

– Fiul meu.

Adorna îl privi cu furie în vreme ce aștepta ca Skeets să așeze scărița și s-o ajute la coborâre.

– Fiul meu Wynter, întors din mormânt ca să-mi facă viața amară.

Capitolul 3

– Credeam că e mort, nu se putu abține să spună Charlotte.

Tânăra nu vorbea niciodată fără să gândească, iar acea scăpare ar fi trebuit s-o avertizeze în privința impactului pe care Wynter urma să îl aibă asupra vieții ei. Dar fu binecuvântată să nu-și dea seama de nimic, în vreme ce Adorna cobora din trăsură. Sub ochii lui Charlotte, vicontesa urcă treptele scunde și îl cuprinse pe Wynter în brațe.

– Băiete dragă, ce-ai mai făcut acum?

El se aplecă pentru a-i depune un sărut cald pe obraz. Cu un accent atât de vag şi de străin, încât Charlotte fu nevoită să ciulească urechile pentru a-l înţelege, bărbatul răspunse:

–N-am făcut decât să le spun bărbaţilor că ar trebui să-şi ţină nevestele în frâu.

Vechea dragoste a guvernantei se stinse într-un chip atât de nedureros, încât abia dacă îi observă dispariţia.

–Wynter, cum ai putut să spui una ca asta în prezenţa doamnei Morden? Ea se consideră ireproşabilă, iar soţii Morden sunt îndeajuns de bogaţi şi de bine situaţi încât ea poate crede ce pofteşte.

El căzu pe gânduri.

–De fapt, Lady Howard a fost cea mai ofensată. O femeie înveninată care a flirtat cu mine sub ochii bărbatului ei.

Charlotte pretinse că nu-l aude.

–Aici doamnele nu sunt sechestrare, spuse Adorna. E îngăduit să flirtezi.

–E cuviincios? întrebă el.

Vicontesa îşi lăsă capul într-o parte în timp ce medita la complexitatea societăţii engleze şi la felul în care să i-o explice fiului ei.

–Nu când unul din parteneri este căsătorit, dar...

–Ce „dar" mai poate exista? Dacă nu e cuviincios, atunci e necuviincios.

Se întoarse către Charlotte care îşi luă sacul de călătorie şi coborî din trăsură cu ajutorul lui Skeets.

–Tu ce crezi?

Charlotte *credea* că un bărbat care umblă desculţ, îşi poartă părul ca o femeie şi nu reuşeşte să-şi încheie până sus nasturii de la cămaşă n-ar trebui să emită judecăţi de valoare, însă bunele ei maniere înnăscute o împiedicară să spună toate astea. În schimb, îşi încrucişă mâinile în faţă.

–Nu contează ce cred *eu* sau *dumneavoastră*. Important este să-ţi primeşti cu ospitalitate musafirii.

–Da. În deşert, dacă un musafir nu e primit cu ospitalitate, nisipul şi soarele îi albesc oasele.

Bărbatul privi dincolo de ea, ca şi cum ar fi zărit acolo dune bătute de vânt şi soare arzător. Atunci cineva din spatele lui îşi drese glasul, iar atenţia lui Wynter reveni în prezent. Se dădu la o parte de pe treapta cea mai de sus a verandei, pentru a-i îngădui lui Charlotte să urce şi, fără nici o inflexiune în voce, spuse:

–Că veni vorba de musafiri, mamă, ai şi tu unul.

Adorna se întoarse către gentlemanul bine îmbrăcat care stătea în pragul uşii deschise. Îşi flutură degetele în dreptul gâtului şi zise:

–Lord Bucknell. Dragă Lord Bucknell, ce surpriză! Întotdeauna plăcută, desigur, dar n-aveam idee... şi să nu fiu acasă! Dar l-aţi... cunoscut pe fiul meu?

Obişnuitul ei ton răguşit purta o urmă de consternare, cu toate astea un zâmbet îi arcui buzele, iar femeia se îndreptă cu mâinile întinse către Lord Bucknell.

Acesta păşi în lumina soarelui, un bărbat în formă, chipeş, în vârstă de aproximativ cincizeci de ani. Părul îi era presărat cu fire cărunte, stătea drept, iar când luă mâinile vicontesei într-ale lui parcă ar fi ştiut că nu e înţelept să se lase pradă unui asemenea salut, dar nu putea rezista.

–Da, l-am cunoscut pe fiul dumneavoastră. Un adevărat şoc, după atâţia ani. Dar trebuie să fiţi fericită, Lady Ruskin. Ştiu că absenţa lui v-a produs o durere fără margini.

–Aşa este Adorna, scoase un hohot de râs tineresc.

–Dar v-am spus eu că nu e mort.

–Într-adevăr, aţi spus.

Surâsul solemn al lordului contrasta în mod ciudat cu căldura Adornei. Dar poate că privirea neclintită a lui Wynter îl făcea să fie reţinut.

Charlotte păşi pe verandă şi, cu agilitatea unui prădător cu coamă bogată, Wynter îşi îndreptă din nou atenţia asupra ei. Tânăra rămase pe loc în vreme ce el se apropie din spate şi începu să îi dea târcoale cu aceeaşi curiozitate nedisimulată pe care ar fi arătat-o unui animal de la grădina zoologică.

Ea nu se coborî într-atât încât să facă acelaşi lucru, dar nici nu îşi feri privirea cu o teamă prefăcută. Nimic nu o intimida

pe Charlotte. Cu cât el afla mai repede lucrul ăsta, cu atât mai puține conflicte urmau să aibă de îndurat.

Wynter se făcuse foarte înalt pe timpul şederii în afara Angliei. Acum o depăşea cu peste treizeci de centimetri. Silueta lui masivă îi umplea câmpul vizual, însă tânăra îşi ținu privirea ațintită în mod cuviincios asupra feței lui.

Bărbatul semăna cu o lucrare la geometrie, căci chipul îi era alcătuit din unghiuri de tot felul. Fruntea era un pătrat arătos, pometii i se iteau de la colturile buzelor, nasul îi era un triunghi ascuțit cu aspect acvilin. O cicatrice lungă îi alungea coada unui ochi, brăzdându-i obrazul drept. Observă că ochii lui căprui nu mai contrastau cu pielea deschisă la culoare. Soarele din El Bahar îl bronzase până la nuanța pâinii prăjite şi îi mai deschisese la culoare şuvițele din păr. Încă mai avea acele sprâncene şi gene neobişnuit de închise la culoare, dar nu le mai permitea să coboare într-o îngândurare byroniană. Privea lumea cu un interes atât de avid şi direct, încât unele ființe inferioare s-ar fi putut simți tulburate.

– Mamă, ea îndeplineşte toate cerințele noastre?

Îi adresase întrebarea Adornei, ca şi cum Charlotte ar fi fost ori surdă, ori invizibilă. Desigur, nobilii obişnuiau să se poarte astfel cu servitorii lor, însă guvernantele se aflau în acea zonă nedefinită care nu aparținea nici servitorilor, nici aristocraților. Charlotte, în special, ca o veterană a bunelor maniere, pretindea să fie tratată cu respect. Însă Wynter privea convenientele cu o indiferență nepăsătoare. Tânăra s-ar fi arătat ofensată – era ofensată –, doar că voia să audă răspunsul.

– Mamă? repetă bărbatul.

– Hmm?

Adorna încă ținea mâna lordului Bucknell într-a ei, dând foarte puțină atenție scenei ce se petrecea la capătul verandei.

– Da, e perfectă.

– E foarte tânără şi foarte drăguță.

Se pare că anii petrecuți în deşert îl lăsaseră pe Wynter fără vreo urmă de prefăcătorie. Charlotte îşi strânse degetele în jurul mânerelor genții şi imprimă o nuanță tăioasă vocii sale.

– Tinerețea și drăgălășenia nu sunt o barieră în calea eficienței.

– Nu? Vom vedea.

Un val de roșeață inundă obrajii lui Charlotte. Și, fără nici un motiv, se liniști singură. La fiecare nou loc de muncă fusese desconsiderată la început de către *cineva*. Dar ca acest bărbat, această *brută*, să se îndoiască de ea atât de fățiș... ah, asta chiar că o călca pe nervi. Adorna făcu în grabă prezentările:

– Domnișoară Dalrumple, dați-mi voie să vă fac cunoștință cu fiul meu, Wynter, viconte Ruskin. Wynter, dumneaei este Lady Charlotte Dalrumple, guvernanta... sau mai bine zise o expertă în bunele maniere.

Lordul Bucknell tuși, iar Charlotte interpretă corect gestul drept o critică. Dar nu-l luă în seamă. Wynter, lordul Ruskin, era acela care îi captase toată atenția. Hotărâtă să se poarte ca și cum comentariile personale, conversația peste capul ei și inspecția insolentă erau destul de firești, tânăra făcu o reverență.

– Sunt încântată să vă cunosc, milord.

Lord Wynter nu făcu decât să se uite la ea cu un aer mai degrabă tâmp.

– Ce-ar trebui să fac? întrebă el, aparent fără să se adreseze nimănui anume.

Reacționând din reflex, Charlotte își lăsă sacul jos, lângă ea.

– Faceți o plecăciune și repetați: „Sunt încântat să vă cunosc, domnișoară Dalrumple".

– Dar ai un titlu.

– Doar pentru că tatăl meu a fost conte și, în plus, folosirea în exces a titlului e considerată nepoliticoasă. Chiar și Maiestății Sale Regina Victoria însoțitoarele i se adresează deseori cu apelativul „doamnă".

– Înțeleg.

El făcu o plecăciune, descriind un arc de cerc cu brațul în semn de reverență.

– Ar trebui să mă plec așa?

– Exact așa.

– Şi ar trebui să spun... îi luă mâna şi se aplecă deasupra ei, apoi o privi în ochi, „Sunt încântat să vă cunosc, domnişoară Dalrumple".

În clipa aceea tânăra îşi dădu seama că se jucase cu ea. Ştia exact ce trebuia să facă. Nu-i plăcea bărbatul acesta. Nu-i plăcea deloc, însă dacă le semăna celorlalţi taţi cu care avusese de-a face, atunci nu avea să-l mai vadă vreodată după prima întâlnire.

Doar că în clipa de faţă se uita la ea ca şi cum ar fi fost o persoană care acum îi merita întreaga atenţie. Privirea, care mai înainte fusese analitică, o cerceta de parcă bărbatul şi-ar fi dorit s-o cunoască într-un fel intim. Iar când îi duse mâna la obrazul lui şi o lipi de piele, ei i se păru că ştie exact de ce.

Barba lui uşor crescută se agăţă de bumbacul mănuşii. Charlotte simţea că făcuse ochii mari. Privi înspre Adorna şi Lord Bucknell, însă aceştia erau prinşi în propria conversaţie. Aşa că îşi trase mâna, iar când Wynter i-o eliberă, spuse:

– Îmi permiteţi, milord, să fac o critică la adresa conduitei dumneavoastră?

El se îndreptă, cu ochii în continuare aţintiţi asupra ei.

– Desigur.

– Cred că am descoperit motivul pentru comportamentul cochet al lui Lady Howard. Acest gest de a duce mâna la obraz e destul de neobişnuit în societatea engleză. Ea s-ar putea să fi văzut în el un interes din partea dumneavoastră. Poate ar fi mai bine să renunţaţi la astfel de gesturi până când vă veţi reobişnui cu bunele maniere.

El îşi prinse mâinile la spate şi îşi îndreptă umerii.

– De fapt, cred că bunele maniere nu m-au părăsit niciodată.

Acum ea era cea care îl privea, văzându-l prin ochii celorlalţi: un bărbat de lume, arogant, puternic, experimentat.

– Dar nu mai sunt britanice.

– Crezi că britanicii au definit bunele maniere?

– Fără îndoială. În situaţia dumneavoastră, care aţi fost plecat mulţi ani, s-ar dovedi un avantaj să fiţi un model al manierelor britanice.

Wynter izbucni în râs, un răcnet amuzat, izvorât din inimă.

– Eşti adorabilă, o, lună a deliciilor mele! Fără tine viaţa mea a fost stearpă şi rece precum deşertul pe timp de noapte, când *harmattan*-ul[1] suflă cu trista-i adiere nesfârşită.

Charlotte ar fi vrut să-i răspundă, să-i atragă atenţia cumva că o asemenea trăncăneală fără reţinere era lipsită de delicateţe şi cât se poate de nepotrivită. Dar când el îşi înălţă capul, părul îi alunecă spre spate. În lobul mic şi neted al urechii văzu un inel de aur.

Nici că putea fi mai uluită.

Un cercel! În urechea lui! Numai femeile de joasă speţă şi ţigăncile mai purtau cercei în formă de inele, iar el nu era nici una, nici alta. Cu toate astea, aurul sclipea în lumina soarelui, fără putinţă de tăgadă.

– Intraţi, voi doi, îi chemă Adorna cu veselie, ţinându-l de braţ pe Lord Bucknell. Eu şi Charlotte am petrecut ore întregi pe drum, aşa că vom bea un ceai.

Wynter lipăi pe urmele tinerei, când aceasta se îndrepta către uşă. Picioarele lui goale şopoteau pe piatra netedă, bătută de soare, în vreme ce uimirea şi revolta se învolburau în mintea lui Charlotte. Oare beduinii îl ţintuiseră pe Wynter la pământ şi îi băgaseră cu forţa cercelul în ureche? Oare îl torturaseră, îl privaseră de apă, îl legaseră de o cămilă? Nici un englez nu ar fi îngăduit un asemenea inel decât în situaţii extreme.

Lord Bucknell şi Adorna intraseră deja în interiorul întunecat al conacului, când Wynter o ocoli pe Charlotte şi făcu iar o plecăciune. Stând în loc, ea văzu din nou cercelul şi îşi dădu seama: poate că el fusese silit să-l accepte, dar acum se întorsese în Anglia. Nu mai era nevoit să-l poarte.

Înainte ca tânăra să păşească pe lungul hol al conacului, Wynter îi puse o mână pe braţ, iar când ea se opri, veni mai aproape. Accentul îi deveni mai pregnant în momentul în care îşi coborî vocea:

– Lady... domnişoară... Charlotte.

Încercă fiecare cuvânt în parte, ca şi cum ar fi fost zăpăcit, apoi zâmbi încântat. Un străin cu o putere de seducţie odioasă.

[1] Vânt fierbinte şi uscat ce suflă în Sahara, în special iarna (n.red.)

– Lady domnişoară Charlotte, de dragul corectitudinii, trebuie să te informez că nu am dus mâna lui Lady Howard la obraz deoarece nu sunt interesat de senzaţia atingerii ei pe pielea mea.

Fără să se mai gândească la Şcoala Guvernantelor, la politeţe, la respectul datorat unui om pe care societatea îl considera superior ei, tânăra se îndreptă de spate, ridicându-se cât de semeaţă putea, apoi îl privi drept în faţa aceea insolentă şi batjocoritoare.

– De dragul corectitudinii, Lord Ruskin, eu trebuie să vă informez pe *dumneavoastră:* nu sunt interesată de senzaţia atingerii *dumneavoastră* pe pielea *mea*, iar dacă vă închipuiţi că o parte din atribuţiile mele constă în a suporta asemenea atingeri, atunci spuneţi de pe acum, ca să îl pot prinde din urmă pe Skeets şi să-l rog să mă ducă înapoi la Londra.

Capitolul 4

Pe toate dunele! Lady domnişoara Charlotte Dalrumple era o mică fiară! Lui Wynter chiar îi plăcea înţepătura glacială a privirii ei furioase şi acea indignare zbârlită. Lady domnişoara Charlotte (cât îl amuza să-i spună aşa!) trecea toate testele.

– Milord? se răsti tânăra fără să dea înapoi, deşi el se înălţase deasupra ei.

Calm, bărbatul se dădu cu un pas în spate şi făcu o plecăciune.

– Totul va fi aşa cum îţi doreşti, o, rază de soare cum nu se poate mai strălucitoare.

Lord Bucknell tuşi semnificativ – un lucru pe care-l făcuse frecvent de când sosise –, iar când Wynter se uită în direcţia lui, îşi feri privirea cu un aer atât de stingherit, încât ai fi zis că întrerupsese o partidă prelungită de amor.

Lord Bucknell nu era de acord cu Wynter. Dar aceea era locuinţa tânărului. Acolo nu putea fi supus judecăţii. Cu calmul pe care îl deprinsese alături de şeicul Barakah, tânărul îşi înclină capul înspre bărbatul mai în vârstă şi îi făcu semn lui Charlotte să intre. Aceasta şovăi, simţind riscul pe care şi-l asuma acceptând

adăpostul şi susţinerea lui. Dar cu hainele lor scorţoase şi manierele lor ipocrite, concetăţenii lui englezi încercau să-şi camufleze pornirile primitive. Porniri care îndemnau un bărbat să ia în stăpânire şi să protejeze o femeie care nu aparţinea altuia.

Pentru că Charlotte fusese crescută cu – şi credea în – simulacrul acela de civilizaţie, nu ascultă strigătul propriilor instincte. Trecu pragul şi intră în casa lui.

Naivitatea ei îl făcu să chicotească, iar la auzul sunetului tânăra se întoarse către el. Privirile li se întâlniră. Ea făcu ochii mari, luminând chipul acela neted şi rece.

Atunci Adorna strigă:

– Intră, Charlotte.

Tânăra îşi întoarse intenţionat privirea şi se cufundă iar în siguranţa artificială creată de îndrăgita ei cultură.

Şi, recunoscu el cu ranchiună, dacă avea să devină guvernanta copiilor lui, chiar *era* în siguranţă. Nu conta că el se uita la buzele ei strânse cu un aer înţepat şi la trupul ei înfăşurat bine în haine, dorindu-şi să le deschidă pe amândouă buzelor şi trupului său. Trecuse mult timp de când nu mai fusese cu o femeie, dar nu-şi putea da seama de ce se simţea atras de o căutătură încruntată şi de un corset. Totuşi, trăise îndeajuns de mult ghidat de fatalismul beduinilor încât să accepte atracţia, ştiind în acelaşi timp cu o certitudine englezească faptul că doar un mojic ar fi încercat s-o seducă.

Şi că veni vorba de mojici... când Adorna i-o prezentase pe guvernantă lui Lord Bucknell, plecăciunea acestuia fusese rapidă şi superficială.

Purtarea lordului îl uimea pe Wynter. De la sosirea lui cu câteva ore în urmă, Lord Bucknell fusese peste măsură de cuviincios, şi totuşi se uitase plin de suspiciune la Charlotte. E drept, poate că Wynter nu mai înţelegea pe de-a-ntregul complexitatea structurii sociale englezeşti, însă mama lui n-ar fi tratat-o pe guvernantă cu atâta căldură dacă un astfel de comportament ar fi fost inacceptabil.

Cu toate acestea Charlotte părea imperturbabilă, ca şi cum ar mai fi întâlnit un asemenea dispreţ şi în alte case şi îl considera nedemn de atenţia ei.

–Lady Ruskin, aveţi o casă superbă, spuse ea în timp ce îşi rotea privirea prin salonul lung, cu metrii lui pătraţi de podea din lemn lustruit, cu peretele de ferestre ce dădea înspre terase şi grădini, cu portretele şi bibliotecile şi covoarele sale.

–Aşa a fost de când am văzut prima oară conacul Austinpark şi am schimbat foarte puţine de atunci. Nu poţi îmbunătăţi perfecţiunea.

Adorna arătă înspre grupul de scaune şi mese aşezat în jurul unuia dintre şemineurile în care dansau flăcări vesele, acolo unde servitoarele aşezau prăjituri şi biscuiţi.

–Vom lua ceaiul aici. În ciuda soarelui care străluceşte din abundenţă, tot se simte muşcătura iernii în aer.

Aruncând o privire înspre lordul Bucknell, care acum examina cu un aer studios câteva dintre titlurile de pe rafturi, Charlotte spuse:

–Ar fi minunat, Lady Ruskin, dar eu chiar aş prefera să-i cunosc pe copii.

–Da, cu siguranţă va trebui să-i întâlneşti. Femeia scoase un uşor oftat tremurat. Insist ca mai întâi să mănânci ceva ca să-ţi întăreşti trupul.

Zâmbetul lui Wynter păli. În vreme ce Robbie privea Anglia ca pe o aventură fascinantă, Leila făcea crize de isterie şi cerea să fie dusă acasă. Să fie dusă înapoi în El Bahar, când el părăsise acel loc tocmai pentru ea.

Copila nu înţelegea. Cum ar fi putut? Ea nu cunoscuse decât libertatea sălbatică de a fi fetiţa lui, de a călări şi a antrena caii, de a călători alături de caravane şi de a le da ordine băieţilor slăbănogi de prin partea locului. Numai că băieţii slăbănogi se transformau în bărbaţi, iar Leila... Curând Leila avea să devină femeie. Ori de câte ori Wynter se războia cu restricţiile societăţii engleze, nu trebuia decât să se gândească la ea pentru a şti că făcuse ce trebuia.

Câțiva feciori de casă aduseră înăuntru bagajele din trăsură, iar Charlotte strigă brusc:

– Stați! Am nevoie de sacul acela!

Wynter o urmări cum ia sacul de călătorie din mâna unui valet. Era greu, plin până la refuz. Bărbatul se apropie din nou și o cercetă. Ea puse sacul lângă perete și îi îngădui servitoarei s-o ajute să-și dea jos haina. Charlotte părea să aibă tot ceea ce sperase mama lui să găsească: răceală, obiectivitate, impasibilitate. Nu-și putea închipui o astfel de femeie ocupându-se de un copil nestatornic precum Leila. Iar dacă Charlotte se dovedea incapabilă s-o stăpânească pe Leila, atunci nu le era de nici un folos.

Tânăra își desfăcu funda de sub bărbie și își ridică pălăria de pe cap, moment în care Wynter se trezi fascinat. Fascinat așa cum nu mai fusese de prea mulți ani.

– Doamne, femeie, tună el, de ce nu mi-ai spus că ai părul roșcat?

Charlotte încremeni cu mâinile ridicate.

Wynter apucă între degetul mare și arătător șuvița de păr care îi aluneca de pe frunte, până în cocul de la ceafă.

– N-am mai văzut niciodată așa ceva. Un bărbat și-ar putea încălzi mâinile la focul din părul tău.

Atunci el sesiză un sunet înfundat ce venea dinspre mama lui. Un hohot de râs.

Când se uită la ea, femeia se îndreptă în grabă către scaunul ei, dar nu înainte ca Wynter s-o vadă cum își acoperă gura cu mâna ori să remarce amuzamentul care îi juca în priviri. Încă un dicton englezesc stupid fusese încălcat.

Charlotte îi dădu pălăria servitoarei, apoi îl apucă de încheietura mâinii și i-o dădu la o parte.

– De fapt, milord, este considerat nepoliticos să comentezi cu atâta lejeritate însușirile fizice ale cuiva.

– Dar ce rost are ca o femeie să-și arate farmecele, dacă un bărbat nu are voie să le aprecieze?

– Eu nu-mi arăt farmecele! Părul meu roșcat este... Tânăra inspiră adânc. Puteți aprecia trăsăturile unei doamne, doar că... în liniște.

Degetele cu care îl ţinea de încheietură îi tremurau. Deşi Wynter putea citi stinghereala în nuanţa care inunda chipul palid al tinerei, aceasta nu i se reflecta sub nici o formă în voce. Charlotte îşi crease o mască formidabilă, iar el se întrebă de ce avea nevoie de ea.

–Atunci permite-mi să spun: culoarea părului tău mi se pare deosebit de agreabilă.

–E mai bine, da, însă având în vedere poziţiile noastre de angajator şi angajat, ar fi mai potrivit să nu-mi faceţi nici un fel de compliment.

–Dar nu mi se pare plăcut.

Ea îi dădu drumul la încheietură.

–Pentru a vă conforma cerinţelor societăţii, uneori este necesar să faceţi şi ceea ce nu vă place.

Bărbatul se încruntă.

–Asta îmi amintesc.

Guvernanta îşi netezi rochia, uitându-se ţintă la propriile mâini.

–Nu cred că aţi fi făcut un asemenea comentariu la adresa unei doamne din deşert.

–Nu aş fi văzut-o astfel pe o doamnă din deşert. Numai fetiţelor le este îngăduit să umble neacoperite.

Curioasă, ea îşi ridică privirea înspre a lui, iar ochii ei, verzi precum câmpurile primăvara, se făcură mari.

–Vreţi să spuneţi cu femeile sunt într-adevăr ţinute într-un harem?

Prietenele lui îi mai puseseră asemenea întrebări, dar pe un ton ascuţit, dojenitor. Charlotte însă era fascinată, atât de fascinată încât renunţase la masca ei plină de răceală.

–Soţiile bărbaţilor bogaţi, care locuiesc în oraş, sunt ţinute într-un harem, explică el. Eu mi-am petrecut timpul cu beduinii, rătăcitorii prin deşert. Soţiile noastre merg printre noi, dar cu capetele acoperite.

–Soţia dumneavoastră... Charlotte şovăi. Soţiile? Erau nevoite să-şi acopere capetele?

– *Soția* mea – sublinie singularul – își ținea capul acoperit, și de obicei, și fața. Dar la fel făceam și eu. Soarele și nisipul sunt necruțătoare.

– Desigur.

Buzele generoase ale tinerei se strânseră în vreme ce ea asimila informațiile primite. Și el asimila informații. Poate că purtarea prea manierată afișată de Charlotte ascundea un suflet dornic de aventură.

– Intrați și așezați-vă, dragii mei, strigă Adorna.

Charlotte păru să tresară, apoi căpătă în aer vinovat când își dădu seama că toată lumea se uita la ea.

– Iertați-mă, milord. N-aveam nici un drept să vă iau la întrebări.

– Asta e o altă regulă pe care ar trebui s-o știu? Englezii dornici de cunoaștere nu trebuie s-o caute?

– Nu! Nu asta am vrut să spun. Doar că dumneavoastră vreți să beți ceaiul, iar locul și momentul nu erau deloc potrivite pentru un asemenea interogatoriu.

– Mai târziu, atunci.

Îi întoarse spatele înainte ca ea să-i poată răspunde și merse să se așeze comod pe cel mai mare fotoliu. Adorna luase loc lângă tava aurită, iar Bucknell răspunse chemării ei precum un câine în lesă. Charlotte încă stătea la îndoială.

– Charlotte, făcu Adorna semn către canapeaua goală de lângă ea, vrei să mă ajuți, te rog?

În vreme ce tânăra se îndrepta către ea, vicontesa începu să toarne ceaiul.

– Doar cu lapte, bănuiesc, Lord Bucknell.

Îi întinse ceașca lui Charlotte, care i-o oferi lordului.

– Cu zahăr, Wynter.

Guvernanta îl servi pe tânăr fără să-l privească în ochi.

– Cât îți torn și ție, Charlotte, vrei să-i dai tu biscuiții cu migdale lui Wynter? Când era mic îi plăceau foarte mult biscuiții aceștia.

Bărbatul primi platoul și luă doi biscuiți, rezistând cu stoicism tentației de a-i mânca pe toți și încă direct din farfuria pentru servit. Charlotte ar fi fost îngrozită. Poate într-atât încât să își lase

masca deoparte, îngăduind adevăratei indignări să iasă la vedere. Însă chiar dacă lui i s-ar fi părut atrăgătoare o asemenea expunere, îşi amintea noţiunile de bază privind convenienţele englezeşti.

–Sendvişuri, Lord Bucknell? Când acesta refuză, Adorna propuse: Prăjitură cu seminţe aromate?

Bucknell acceptă o felie. Vicontesa umplu o farfurie cu sendvişuri, prăjitură cu seminţe şi prăjitură cu stafide şi i-o dădu lui Charlotte, care între timp se aşezase.

–Doamnele sunt prea delicate pentru a simţi ceva atât de vulgar cum e foamea, însă eu şi Charlotte avem un gol în stomac.

Wynter izbucni în râs, ba chiar şi Charlotte surâse în vreme ce îşi scotea o mănuşă şi se pregătea să mănânce. Însă Bucknell dădu din cap aprobator.

–Într-adevăr. Într-adevăr. Englezoaicele nu sunt precum sălbaticele voastre, să ştii, băiete.

Wynter încă mai zâmbea când îl întrebă:

–Despre ce sălbatice e vorba? Sălbatice cum ar fi soţia mea?

Bucknell tresări. Îl privi iute pe Wynter şi păru, dacă nu îngrozit, atunci oripilat.

–A fost o nechibzuinţă din partea mea, milord. Iartă-mă.

Bucknell îşi puse în echilibru pe genunchi ceaşca şi farfurioara, apoi o privi cu sinceritate pe Adorna.

–Eu, unul, am fost oarecum speriat când l-am găsit pe Wynter în casă, Lady Ruskin. Recunosc că nu prea sunt la curent cu bârfele, dar nu auzisem nici un zvon despre întoarcerea lui.

Tânărul îl întrerupse politicos.

–M-am întors acum puţin mai mult de două săptămâni şi n-am simţit nevoia să stârnesc vreun zvon.

–Nu, bineînţeles că nu.

Bucknell se uită fix la el, iar accentul lui îngâmfat deveni parcă şi mai exagerat.

–Dar de obicei o asemenea veste ar fi călătorit dintr-un capăt în celălalt al Marii Britanii.

–Mama consideră că le-ar fi mai uşor copiilor mei dacă mai întâi ar învăţa fundamentele civilizaţiei engleze, înainte de a se aventura în public, aşa că rămânem anonimi. Îi aruncă Adornei

o privire amuzată. Sau aproape anonimi. Jur, mamă, Howard m-a recunoscut când am fost în oraş şi s-a invitat singur aici.

– Howard rămâne deseori fără finanţe, adăugă Bucknell. Dacă n-ar fi fost opiniile ridico... ăăă, unice ale lui Wynter, el şi grupul lui ar fi rămas aici până când ar fi fost îndepărtaţi cu forţa.

Wynter se prefăcu a nu sesiza bâlbâiala lordului.

– Sper că atâta vreme cât te-ai aflat la Londra n-ai fost nevoită să intri în companie, draga mea.

Bucknell îi vorbise Adornei, însă comentariul îi era evident adresat lui Wynter.

– Nu, răspunse femeia. Wynter a preluat frâiele afacerii, cu ajutorul vărului său, Stewart.

– N-ar fi trebui să te ocupi niciodată cu asemenea activităţi plebeiene.

Încurajat de aparenta bună dispoziţie a lui Wynter, Bucknell îl dojeni.

– Lady Ruskin e o floare delicată.

Tânărul abia dacă îşi putea stăpâni iritarea.

– Dacă asta credeţi, atunci nu o cunoaşteţi deloc.

Bucknell se îndreptă de spate, un demnitar bătrân, insultat de un mascul tânăr.

Atunci auziră de la etaj zarvă mare, picioare care tropăiau pe podeaua din lemn şi un strigăt îndepărtat.

– Tati!

Ţipătul Leilei răsună pe lungul hol de deasupra.

– Taaaatiiii!

Wynter şi-o imagină alunecând pe balustradă.

– Nu te duce acolo! Robbie strigă la fel de tare ca şi sora lui, convins că mustrarea făcea ca volumul să fie acceptabil. O să dai de neeeecaaaaz!

Dar sunetul mai slab al cizmelor ei se îndepărtă de tropăitul lui şi, cu gesturi largi, fiica lui Wynter alunecă de după colţ, apărând în salonul lung. Era slabă, o grămadă de oase ţinute laolaltă de piele şi haine, şi înaltă, mult mai înaltă decât majoritatea copiilor de vârsta ei. Avea părul negru al mamei sale, prins la spate într-un coc, şi o frumoasă nuanţă măslinie a pielii. Deşi înfăţişarea

îi părea modestă, ochii Leilei, însufleţiţi de un aer ştrengar, erau mari, negri şi sclipitori, în timp ce ea chicotea şi se învârtea. Iar praful care îi acoperea rochia din stofă roşie nu fusese acolo cu o oră în urmă.

Wynter întinse braţele.

–Vino aici, bagaj mic.

Fetiţa se aruncă înspre el chiar în clipa în care Robbie ajunse în fugă la uşă.

–Am încercat s-o opresc! Înalt, cu umerii laţi şi având aceeaşi nuanţă a pielii ca şi sora lui, băiatul deja dădea seme că va deveni un bărbat chipeş. Însă glasul îi deveni ascuţit şi răguşit când arătă înspre sora lui, cuibărită în poala lui Wynter. A fost în pod şi iar a făcut mizerie.

–Nu mai umbla cu pâra, replică tatăl şi îi făcu semn lui Robbie să se apropie.

Băiatul veni şi se cocoţă pe genunchiul lui Wynter, iar acesta îl îmbrăţişă.

Apoi bărbatul şi familia lui de străini se uitară la ceilalţi, reprezentanţii scorţoasei societăţi engleze.

Adorna îşi privi fiul şi nepoţii cu un amestec de disperare şi dragoste. Bucknell, aşa cum era de aşteptat, nu-şi putu ascunde antipatia. Iar Charlotte... ah, Lady domnişoara Charlotte. Pentru prima dată de când o întâlnise Wynter, ochii ei verzi nu mai erau reci. Se uita la copii şi îi... evalua?

Wynter îi scutură pe Leila şi pe Robbie pentru a le atrage atenţia.

–Doamna aceasta este guvernanta pe care v-a promis-o bunica voastră. O cheamă Lady domnişoara Charlotte, e isteaţă şi, după cum puteţi vedea, foarte frumoasă. Ea o să vă educe.

Un zâmbet curbă buzele lui Charlotte, în vreme ce se uita la Leila şi dădea din cap înspre Robbie, în semn de salut.

–Sunt foarte bucuroasă să vă cunosc. Întotdeauna este plăcut să îţi faci noi prieteni.

Wynter îi scutură iar, şi amândoi murmurară:

–Sunt încântat să vă cunosc, Lady domnişoară Charlotte.

Dar nu se ridicară în picioare şi nu făcură plecăciuni.

Adorna i-ar fi dojenit, însă înainte s-o facă, tânăra spuse:

–Robbie, dacă vrei să-mi aduci sacul, o să caut cadourile pe care vi le-am adus.

Ah, cuvântul magic! Robbie se ridică îndată, nerăbdător să-şi primească darul, şi aduse sacul de călătorie pe care Charlotte şi-l păstrase aproape cu atâta îndemânare.

Leila se făcu mică lângă Wynter. În ultimele luni fusese nevoită să cunoască prea mulţi oameni noi, se luptase cu prea multe experienţe inedite şi, din când în când, suferea din pricina timidităţii. Şi a crizelor de isterie. Şi a coşmarurilor. Dar Charlotte nu trebuie să afle încă.

Tânăra nu dădu atenţie rezervelor Leilei. În schimb, când Robbie îi aduse sacul, bătu cu palma pe locul de lângă ea. Când băiatul se săltă pe canapea şi se aşeză, guvernanta desfăcu bagajul şi scoase un cal sculptat, înalt de vreo treizeci de centimetri. Un meşteşugar desăvârşit dăduse formă lemnului lustruit, animalul părând să fie în mişcare, cu copitele în aer, cu coama şi coada fluturând în viteza galopului.

În vreme ce Charlotte aşeza sculptura pe podea, Wynter o simţi pe fetiţă aplecându-se înspre cal.

–Acesta e cadoul Leilei, spuse guvernanta.

Charlotte era isteaţă.

Băgând iar mâna în sac, ea scoase de acolo ceva ce semăna cu un mâner din fildeş, lung de aproape opt centimetri.

Wynter îl recunoscu pe dată. Charlotte *era* isteaţă. Periculos de isteaţă. Avea să ţină minte asta.

Când guvernanta îi întinse obiectul lui Robbie, Adorna gemu uşor şi îşi lăsă capul în mâini. Băieţelul se încruntă şi luă cu băgare de seamă mânerul din palma lui Charlotte. Îi trebui doar o clipă pentru a descoperi misterul darului.

–Tati! Uite! Scoase lama briceagului. Pot să-l iau cu mine şi pot să-l arunc... Se opri şi se uită îngrijorat înspre bunica lui. Dar nu în casă.

–Atunci va trebui să exersăm afară, nu-i aşa? spuse Charlotte. O să facem asta în timpul plimbărilor noastre. Speram să-mi

arăți modul corect de a-l arunca, iar tu Leila să-mi arăți cum se călăreşte.

Se întoarse către fetiță. Fetița care nu-şi dezlipise privirea de la cal.

– Leila, doamna îmi spune că eşti o călăreață extraordinară.

Copila îi aruncă o privire bănuitoare.

– Da. Dar nu călăresc pe o parte.

– O, Doamne! Charlotte luă calul şi îl mângâie. Nu ştiam că nu poți să călăreşti pe o parte.

– Ba pot! Leila se dădu jos din poala lui Wynter cu un aer indignat. Nu vreau.

Robbie nici nu-şi luă ochii de la activitatea lui de a scoate şi a băga la loc lamele briceagului.

– De unde ştii? Nici măcar nu încerci.

Înainte ca micuța să-i poată striga un răspuns, Charlotte se ridică în picioare.

– Fetele pot face orice, Robbie. Leila, ia calul şi vino.

Fata se apropie şi luă sculptura, o ținu la piept şi o mângâie.

– E superb, spuse ea pe un ton admirativ. Mulțumesc, Lady domnişoară Charlotte.

– Fetele sunt mai manierate decât băieții, spuse guvernanta.

Robbie înțelese aluzia.

– Mulțumesc, Lady domnişoară Charlotte.

– Cu plăcere, amândurora. Robbie, vrei să iei tu sacul? Cu permisiunea dumneavoastră, Lady Ruskin, ei doi pot să mă conducă la dormitorul meu.

– Da. Bine. Aveți permisiunea mea, zise Adorna cu voce slabă.

Charlotte luă mâna liberă a lui Robbie şi pe cea a Leilei şi, în timp ce ieşeau din salonul lung, Wynter o auzi spunând:

– Ştiai că este mai greu să călăreşti pe o parte decât pe o şa normală?

Ridicându-se în picioare, tatăl se îndreptă către uşă, trecu pragul şi, cu mâinile în şolduri, se uită după copii şi după guvernantă. Charlotte îi manevra pe Robbie şi pe Leila cu atâta uşurință, încât micuții nici nu ştiau că erau manevrați.

Avea să se descurce foarte bine. Da, într-adevăr, foarte bine.

Capitolul 5

Câteva clipe mai târziu, Charlotte clătina din cap în fața copilei de nestăpânit, care își pusese una dintre pălăriile guvernantei, o pereche de mănuși lungi și o cămășuță simplă de purtat peste corset.

– Eu mă străduiesc să păstrez o înfățișare ordonată și de fapt așa arăt?

Leila zâmbi larg, deloc impresionată de reproșul șugubăț al tinerei, apoi își puse ochelarii lui Charlotte. Ochii ei păreau mai mari în spatele curburii lentilelor, iar fetița clipi când lumea păru să se încline brusc.

– Ce-i asta?

Robbie scoase din sacul deschis al guvernantei cutia lungă a prețioasei ei rigle de calcul.

– Adu-o aici și o să-ți arăt.

Leila se împletici pe podeaua dormitorului, cu mâinile întinse și ridicând picioarele.

Charlotte luă cutia îmbrăcată în piele uzată din mâna băiatului.

– Știi să faci adunări și scăderi?

– Da, doamnă.

Robbie avea un accent mai pronunțat decât tatăl său, însă vorbea engleza reginei fără greș. Tânăra ridică sprâncenele înspre el.

– Foarte bine. Nu știam de câtă educație formală ați avut parte. Cine te-a învățat?

– Tatăl meu. Tati e... era cel care se ocupa de afacerile tribului nostru și spune că trebuie să știi toate treburile negustoriei ca să-ți câștigi respectul cuvenit.

Charlotte își coborî privirea către mâini în vreme ce scotea rigla de calcul.

– Tatăl tău e un om înțelept.

Făcu să alunece micile bucăți de lemn vopsit și lustruit.

–Te va bucura să afli că, atunci când vei stăpâni regulile riglei de calcul, vei putea face socoteli fără să mai foloseşti creionul şi hârtia.

Robbie se încruntă.

–O, eu nu folosesc niciodată creionul şi hârtia. Fac calculele în cap, la fel ca tati.

Charlotte se uită lung la el.

–Şi numerele mari? Cum ar fi... şase sute treizeci şi doi înmulţit cu patru mii patru sute optsprezece?

–Două milioane şapte sute nouăzeci şi două de mii o sută şaptezeci şi şase, răspunse Robbie prompt.

–Nu, nu poţi face asta în cap. Vezi tu, răspunsul e...

Charlotte făcu repede calculul cu ajutorul riglei.

–Două milioane şapte sute nouăzeci şi două de mii o sută şaptezeci şi şase. Se uită iar la băiat. Cum ai reuşit?

–Tati m-a învăţat.

–Tatăl tău te-a învăţat?

Uluită, Charlotte se întrebă dacă lipsa civilizaţiei ascuţise inteligenţa nativă a lordului Ruskin.

–Ce talent extraordinar împărtăşiţi voi doi!

Vru să mai pună şi alte întrebări, însă Leila se lovi de lavoar, iar urciorul şi ligheanul din porţelan căzură pe podeaua de lemn. Ligheanul se crăpă în două. Apa se revărsă din urcior. Leila începu să se vaite.

–Asta a fost o tâmpenie, zise iubitorul ei frate.

Charlotte se ridică fără grabă şi merse către locul în care copila zăcea pe podea, ţinându-se de gleznă.

–Te-ai udat?

Luă ochelarii de pe nasul Leilei şi îi băgă în buzunar.

–Da, şi m-am lovit.

–Nu foarte tare. Uite un prosop. Hai să strângem apa. Tu poţi face înmulţiri ca fratele tău?

–Nu.

Leila luă în silă prosopul şi se apucă să şteargă podeaua.

–Eu nu pot să fac mai mult de o sută ori o mie.

–Sunt foarte impresionată.

Charlotte îngenunche lângă fetiță și folosi o cârpă cu mai multă eficiență.

– Tatăl tău te-a învățat să citești?

– Eu știu să citesc, spuse Robbie.

– Ba nu știi. Și Leila avea un accent mai pronunțat decât tatăl ei, însă vocea puternică și clară a fetei putea fi educată. Tu doar recunoști câte un cuvânt.

– Sunt mai bun decât tine.

– Eu pot să citesc, doar că nu vreau.

Charlotte îndreptă lavoarul și așeză pe ea cioburile de porțelan.

– Sigur că nu vrei. Dar eu știu să citesc și am o carte care s-ar putea să-ți placă.

– Nu și dacă trebuie s-o citesc, spuse Leila cu țâfnă.

– Nu, o să ți-o citesc eu.

Guvernanta cedă, întinzându-și fără veste capcana.

Ridicându-se în picioare, se îndreptă către sacul ei de călătorie. Mare parte din conținut era risipit pe jos. Hainele pe care și le adusese în caz că servitorii nu aveau să-i urce cuferele la etaj – până când nu erau instruiți așa cum se cuvine, servitorii nu le ajutau pe guvernante –, tăblița, masa de scris mobilă, hârtii, pene și câteva cărți alese cu foarte mare grijă. Ridică un volum legat în piele verde și se uită prin dormitorul spațios și însorit, orientat către est.

Cel mai bun loc pentru ei trei avea să fie pe canapeaua de lângă fereastră. Geamurile dădeau spre grădina cu flori, iar canapeaua era îmbrăcată în același material luxos, cu același model, ca draperiile și cuvertura de pe pat. Pernele decorative aveau fiecare câte una dintre culorile nestematelor care formau modelul.

– Veniți, copii.

Charlotte îi conduse către fereastră și se așeză în mijloc, astfel încât Robbie și Leila să se poată cuibări de-o parte și de alta. În vreme ce copiii se luptau să-și revendice îndeajuns de multe perne pe care să-și sprijine spatele, ea cercetă în amănunt dormitorul.

Camera nu se afla în aceeaşi aripă a clădirii cu odaia copiilor, loc în care erau găzduite de obicei guvernanta şi doica. Dormitorul lui Charlotte era situat la etajul al doilea şi mobilat cu o eleganţă desăvârşită. Tapetul era verde-deschis, cu dungi aurii. Două covoare mari de Aubusson, garnisite cu ciucuri, erau întinse de-o parte şi de alta a patului înalt, astfel încât, atunci când se va trezi, să nu fie nevoită să-şi pună picioarele pe podeaua rece. Două scaune şi o băncuţă cu spătar fuseseră aranjate pentru a forma un mic spaţiu de zi în faţa şemineului, un alt lux de care Charlotte nu se mai bucurase după plecarea din casa unchiului ei.

Măcar dacă ar fi ştiut de ce. Nu-şi dădea seama care era motivul, însă se simţea ca şi cum ar fi fost mituită.

Oare de ce? Charlotte nu-şi putea închipui ce altă provocare ar mai fi putut înfrunta cu copiii aceia. Păreau să aibă cunoştinţe avansate de matematică, probleme la citire, să fie lipsiţi de maniere, rebeli şi foarte inteligenţi. Deci educabili.

– Ce carte e? întrebă Leila.

– E nouă. Eu însămi abia am terminat-o de citit şi mi s-a spus că vor urma noi poveşti.

Charlotte netezi coperta din piele a celei mai recente şi preţioase achiziţii.

– Se numeşte *O mie şi una de nopţi*.

– Despre ce e vorba?

Robbie luase rigla de calcul şi părea s-o mânuiască într-o manieră destul de inteligentă. Guvernanta bănui că, lăsat de capul lui, băiatul ar fi ajuns să înţeleagă instrumentul pe care ea se străduise atâta vreme să-l stăpânească. Nu putea decât să spere că el nu învăţase deja algebra şi geometria, altfel avea să fie nevoită să stea trează nopţile pentru a ţine pasul cu el.

Deschizând cartea, spuse:

– E vorba despre o doamnă foarte isteaţă şi despre poveştile pe care le spune.

– Mama obişnuia să ne spună poveşti, zise Robbie. Leila nu şi-o aminteşte pe mama. Era mică atunci când a murit.

Charlotte nu ştia dacă s-ar fi cuvenit să ia la întrebări un copil, dar se trezi stăpânită de o curiozitate irezistibilă.

– Cât de mică?

– Avea trei ani. Eu aveam şapte.

Buzele lui tremurară puţin, apoi se opriră.

– Eu mi-o amintesc.

– Atunci ea continuă să trăiască în inima ta, spuse Charlotte cu blândeţe.

– Cum adică? întrebă Leila.

– Adică eu încă pot s-o văd dacă închid ochii.

Robbie părea să-şi fi pierdut răbdarea, însă Charlotte bănuia că era o iritare prefăcută.

– Mama era mică, grasă şi îmi zâmbea tot timpul.

– Mie îmi zâmbea? întrebă fata.

– Şi ţie.

– Mă plăcea.

Leila avea un ton triumfător.

– Unde e mama dumneavoastră, Lady domnişoară Charlotte?

Tânăra ezită s-o corecteze pe fetiţă în privinţa titlului ei. Era greşit, desigur, dar avea un farmec aparte şi, în plus, poate că n-ar fi fost înţelept să-l contrazică pe tatăl copiilor.

– Şi mama mea a murit. Intuind următoarea întrebare, adăugă: Şi tatăl meu. Dar s-au stins când eu aveam unsprezece ani, aşa că am fost norocoasă. I-am avut alături mai mult timp decât aţi avut-o voi pe mama voastră.

– Norocoasă, rosti Leila ca un ecou.

Charlotte apăsă cu palma pagina albă şi curată, tipărită cu litere negre.

– Ce ziceţi, ne apucăm de citit?

– Eu chiar nu mă pricep la matematică. Wynter se zgâi cu un aer pierdut la registrul gros pe care i-l întinsese în faţă vărul Stewart, apoi ridică privirea înspre grupul de domni îmbrăcaţi în costume negre care stăteau de-o parte şi de alta a mesei lungi din sediul londonez al companiei Ruskin Shipping. Nu vrei să-mi explici?

Zări cu coada ochiului cum degetele lui Stewart se crispează pe marginile copertelor din piele. Domnul Hodges se făcuse atât de roşu, încât Wynter bănuia că urma să-l lovească apoplexia.

Domnul Read făcuse un sul din hârtiile din faţa lui. Sir Drakely îşi mângâia mustaţa pentru a-şi ascunde rânjetul. Iar pe domnul Shilbottle îl apucase o criză de tuse. Wynter făcu ochii mari şi se uită la Stewart.

– E vreo problemă?

Peste doar o săptămână, Stewart urma să împlinească cincizeci şi şapte de ani şi îşi arăta fiecare zi a vârstei. Silueta înaltă şi slabă se cocoşase, părul brunet se rărea, iar vârful nasului îi cobora peste buzele subţiri. Cu toate astea, nici primele amintiri ale lui Wynter în legătură cu vărul său nu erau foarte diferite. Stewart se născuse bătrân. Însă, în ciuda exasperării, privirea lui fu blândă când răspunse:

– Deloc, vere. Doar că... e greu să-ţi dau acum o lecţie de aritmetică. Dacă mi-ai fi spus mai devreme...

Wynter se amuza copios în faţa consiliului său de directori şi făcea intenţionat pe prostul.

– Dar poţi să-mi vorbeşti despre profituri. Asta e tot ce trebuie să mă intereseze cu adevărat. Şi mă poţi informa în legătură cu ce se întâmplă în companie. La urma urmei, nu pentru asta sunteţi aici?

Drakely aruncă o privire către încheieturile degetelor lui Stewart, care se albiseră, şi decise că cineva trebuia să ia atitudine.

– Da, da, sigur că pentru asta suntem aici. Doar că mama ta se implica mai activ în viaţa companiei şi credeam că tu... Şi, desigur, tatăl tău!

Wynter întrebă.

– O! El era bun la matematică?

Acum Drakely era de-a dreptul uluit.

– Era... Lord Ruskin era...

Shilbottle, un gentleman de vreo şaizeci de ani, a cărui faţă aducea cu lâna căptuşită cu bumbac, hotărî să intervină.

– Era un fapt cunoscut că Lord Ruskin putea să-şi arunce privirea pe un şir de cifre şi să le socotească numaidecât. Ce să mai, domnia sa conducea singur compania asta. Când m-am angajat aici, acum cincizeci şi doi de ani, pe post de cărăuş

de cărbuni, el ştia numele şi funcţiile tuturor. A fost primul om care mi-a recunoscut potenţialul şi mi-a oferit o şansă. Tatăl tău a fost un sfânt, băiete.

– Un sfânt.

Wynter avea amintiri foarte clare cu momentele în care vizitase biroul împreună cu înţeleptul şi abilul său părinte, deci ştia că fusese nevoie să moară pentru a fi sanctificat, iar asta numai în mintea celor care puteau fi păcăliţi.

– Niciodată nu am mai auzit ca tatăl meu să fie numit aşa. Însă chiar dacă el a supravegheat îndeaproape compania, lucrurile s-au mai schimbat de pe timpul lui.

– Mie-mi spui!

Hodges îşi lovi burta care îi ieşea în afară pe sub haina din mătase.

– Eu m-am angajat nu mult după ce Lady Ruskin a preluat frâiele. Ce vremuri! Ea, atât de adorabilă, deplângea pierderea soţului şi a fiului... Tu nu erai mort, desigur, dar ea suferea oricum.

Toţi cei din jurul mesei se opriră câteva momente pentru a se încrunta la Wynter. El le răspunse cu o privire calmă şi se întrebă care dintre peţitorii înflăcăraţi ai mamei sale profitaseră de ea şi o furaseră.

Reluând povestea, Hodges continuă:

– Pe atunci existau în organizaţie câteva canalii, oameni care ar fi profitat bucuroşi de o asemenea doamnă frumoasă, însă mama ta i-a păcălit. Îşi clătină degetul. Ea nu este vreo năroadă... ăăă... nu e fragila floare a feminităţii care pare. Mojicii ăia n-au bănuit nimic, până când n-au fost târâţi în faţa magistratului!

Era clar că bărbatul era îndrăgostit de Adorna şi, judecând după zâmbetele tandre ale celor din jur, Wynter ştia că mama lui îi înrobise şi pe ceilalţi. Slavă Domnului că vicontesa avea abilitatea de a întuneca judecata bărbaţilor cu farmecul ei. Asta salvase averea familiei când el fusese un fiu prost şi afurisit şi fugise în căutarea aventurii.

Totuşi, avea îndoieli în privinţa acestor bărbaţi. Nu-şi dădeau seama că *el* nu era nărodul care părea? Chiar credeau că perioada petrecută în Arabia îi ciuntise inteligenţa? Parcă toţi englezii îşi imaginau că cineva trebuie să meargă la Oxford, să se îmbrace în negru şi să respire aerul Marii Britanii pentru a pricepe mersul afacerilor. Afacerile, i-ar fi putut informa el, nu difereau cu nimic în nici o altă parte a lumii. Nu spuse nimic. Lasă-i să descopere adevărul pe riscul lor.

–Într-adevăr, mama mea este o nestemată ce sclipeşte de culoare şi eleganţă în pustiul deşertului englez.

Domnii înveşmântaţi în negru se fâţâiră stânjeniţi pe scaune, iar Wynter îşi stăpâni cu greu un zâmbet. Britanicii erau atât de prozaici în limbaj. Tot ce trebuia să facă era să folosească un discurs cu vagi nuanţe lirice şi bărbaţii fornăiau ca nişte animale jugănite, gata s-o rupă la fugă. Poezia era o unealtă utilă. Şi distractivă, pentru un bărbat care găsea prea puţin amuzament în societatea britanică.

–Dar, desigur, Lady Ruskin este dornică să se încreadă pe deplin în judecata mea şi mă încurajează să preiau conducerea fără să mă înfrâneze cu sfaturi nedorite.

Wynter se ridică în picioare. Ceilalţi se ridicară şi ei cu greu.

–Întocmai cum şi eu am încredere în judecata voastră. Pentru a vă linişti, domnilor, o să iau aceste registre în biroul meu, dar peste o jumătate de oră trebuie să mă întâlnesc cu un vechi prieten. Chiar nu mă pot deranja să cercetez îndeaproape socotelile contabile.

Îşi dădu intenţionat părul după urechi, arătându-şi cercelul şi, în tăcerea uimită care se lăsă, părăsi încăperea. Nu apucase să înainteze prea mult pe coridor înspre biroul său, când auzi izbucnind hohote de râs, înăbuşite în grabă.

Se pare că oamenii de afaceri englezi credeau că nu numai intelectul, ci şi auzul lui prezentau anumite deficienţe. Odată ajuns în biroul luxos pe care îl ocupaseră formal atât tatăl, cât şi mama lui, închise uşa după el. Puse registrul pe masă, se aşeză şi începu să-l răsfoiască, adunând în minte fiecare coloană de cifre, exact aşa cum îl învăţase părintele său.

Dragă Hannah şi Pamela,

Lady Ruskin mi-a oferit cu generozitate privilegiul de a vă trimite o scrisoare vouă, dragele mele prietene şi confidente, astfel că vă scriu pentru a vă aduce la cunoştinţă evenimentele din ultimele trei săptămâni.

Mai întâi, permiteţi-mi să vă domolesc îngrijorarea. N-am avut nici un contact cu locuitorii din Porterbridge Hall şi, de fapt, am evitat să merg la biserica din Westford Village, sub pretextul că aştept ca şi copiii să fie pregătiţi pentru a fi prezentaţi. Desigur, aceasta este cea mai mare laşitate din partea mea. Singura scuză pe care o am e aceea că numai gândul de a întâlni acele cunoscute feţe dispreţuitoare mă face să sufăr grozav, iar pedeapsă îmi este faptul că teama de a da ochii cu unul dintre verii mei, cu mătuşa mea sau, Doamne fereşte, cu unchiul meu îmi dă târcoale precum un miros urât. Voi sunteţi singurele cărora le pot împărtăşi aceste probleme. ~~La drept vorbind, îmi e greu şi să respir aerul din Surrey. Ştiu că n-ar trebui, dar iată că mă trezesc revoltându-mă împotriva lipsei de speranţă şi a singurătăţii care se întind în faţa mea acolo unde înainte nu era decât resemnare.~~ Vă asigur că totul va fi bine şi că nu trebuie să vă faceţi griji.

Când am sosit la conacul Austinpark, situaţia era cam aşa cum ne-a descris-o Lady Ruskin. Copiii au fost lăsaţi liberi mult după vârsta la care copiii englezi sunt înscrişi la şcoală, astfel că trebuie să le fie explicate cele mai mici şi mai simple situaţii. De exemplu, am fost nevoită să le spun lui Robbie şi Leilei că poziţia corectă pe un scaun cu spătar nu este aceea de a te întinde pe podea şi a pune călcâiele pe scaun. Leila mi-a explicat că se poate învăţa stând aşa.

Dragi prietene! Nu vreau să credeţi că mi-a vorbit cu impertinenţă. Copiii aceştia nu sunt obraznici. Într-adevăr, par să aibă o bunătate înnăscută în relaţia cu ceilalţi şi îşi fac reverenţele automat. Iar curiozitatea şi buna lor dispoziţie transformă educarea lor într-o bucurie. Totuşi, sunt pierduţi când vine vorba despre ce furculiţă să folosească ori despre cât de joasă să fie o plecăciune şi mai ales în ceea ce priveşte

subtilităţile conversaţiei. Pare ciudat că materiile de care rareori m-am ocupat (matematica, ştiinţele, limba engleză, geografia) le predau acum cu uşurinţă, însă continui să eşuez în singurul domeniu pentru care sunt recunoscută.

Dar divaghez. Le-am explicat copiilor că atâta vreme cât vor sta întinşi pe podea cu faţa spre tavan, nu vor putea zări harta, lunga fâşie de hârtie cu litere atent caligrafiate ori tabla pe care conjug verbele în franceză şi latină. Robbie a fost de acord că nu pot vedea cu picioarele, aşa că acum cei mici stau corect pe scaune. Da, dragele mele, sunt pusă la încercare, dar într-un mod plăcut.

Spre marea mea uşurare, de la sosirea mea, tatăl lor şi-a petrecut mai tot timpul la Londra, împreună cu Lady Ruskin. Ah, dar nu ştiaţi că tatăl trăieşte, nu-i aşa? Sau poate am presupus eu că nu ştiţi. E cât se poate de viu. Îi dau raportul o dată pe săptămână şi mă examinează foarte amănunţit. Ţine teribil de mult la Robbie şi Leila, astfel că ia micul dejun cu ei ori de câte ori e aici. Deşi sunt încântată să am de-a face cu un părinte aşa interesat de dezvoltarea copiilor săi, sunt şi frustrată de comportamentul lor după ce iau masa cu el. Vedeţi voi, Lord Ruskin e un barbar desăvârşit...

Capitolul 6

Charlotte termină de citit ultima poveste din seria celor *O mie şi una de nopţi*, închise cartea şi se lăsă pe spătarul scaunului.

–V-a plăcut la fel de mult ca şi celelalte?

Deja ştia răspunsul. Copiii lui Wynter stăteau la picioarele ei, văzând lumea ca pe un loc al entuziasmului şi al anticipării, un loc în care orice e posibil, chiar şi covoarele zburătoare ori peşterile magice, pline de comori. Deşi Charlotte ştia că face o greşeală, uneori îşi îngăduia să împărtăşească acel entuziasm. Ridicându-se, vârî cartea în sacul de călătorie.

–Este o zi frumoasă şi v-ar prinde bine să trăiţi experienţa mâncatului afară.

Îşi netezi gulerul şi manşetele albe, apretate, care îi decorau rochia albastră de serj şi, aşa cum sperase, micuţii o imitară, ridicându-se în picioare şi îndreptându-şi hainele. Robbie părea curat şi ordonat cu pantalonii lui negri şi haina scurtă, însă Leila... Guvernanta îşi înăbuşi un oftat. Când fetiţa folosea o ţinută, atunci o *folosea*, nu glumă. Fusta din stofă roz era şifonată irecuperabil, iar Leila se încruntă la vederea petei de cerneală care îi împodobea mâneca dreaptă. Dar îşi scutură poalele şi îşi îndesă şuviţele rebele înapoi în coc.

Când copila termină, Charlotte întinse fiecăruia câte o mână.

–După ce vom mânca, ne vom face plimbarea, timp în care voi o să-mi povestiţi despre El Bahar.

Devenise un obicei. În fiecare zi mergeau la plimbare. Robbie exersa aruncarea cuţitelor. Leila alerga după fluturi şi se tăvălea prin iarbă. Iar copiii îi împărtăşeau poveşti despre căminul lor din deşert. Le plăcea să-şi amintească de locul pe care îl părăsiseră aproape la fel de mult pe cât le plăcea să-şi educe profesoara. Charlotte era fascinată de imaginea nisipurilor unduitoare, a cămilelor care scuipă şi miros a balegă, a oaselor albite de soare, de apariţia bruscă a unei oaze şi descoperirea că e doar un miraj.

–Masa în aer liber poate face parte din celebrarea verii, îi instrui ea în timp ce coborau scările şi traversau holul. Când mănânci afară, trebuie să ţii cont că regulile comportamentului civilizat rămân aceleaşi.

Leila oftă.

–Nu vreau să discutăm despre bunele maniere. Sunt stupide.

–Manierele sunt cele care îi deosebesc pe oamenii culţi de provinciali, o mustră Charlotte.

–Am crezut că asta era menirea culturii, spuse Robbie.

Din spatele lor se auzi un hohot de râs.

–Te-a prins, Lady domnişoară Charlotte.

Wynter stătea în uşa lungului hol.

–Tati!

Leila se aruncă înspre el.

El o prinse şi o sărută în creştetul capului, apoi îl cuprinse cu braţul pe Robbie şi îl trase într-o îmbrăţişare. Zâmbea larg, însă Charlotte observă câteva cute între sprâncenele lui pe care nu le remarcase până atunci. Era desculţ, avea cămaşa descheiată, fără guler ori sacou, părul lui arăta de parcă şi-ar fi folosit degetele pentru a-l pieptăna, cicatricea îi brăzda obrazul, iar cercelul acela...

Exotic. Avea un aer exotic. Acesta era adevăratul motiv pentru care evitase să ia micul dejun împreună cu Wynter şi copiii. Pentru Charlotte, el întruchipa tot ce era exotic, dezirabil şi de neatins. Se grăbi să-şi ferească privirea.

–Milord, ce plăcere să vă vedem.

–Dar nu vă uitaţi la el, observă Leila cocoţată în braţele lui.

–Vorbele astea sunt doar o formulă de politeţe.

Charlotte se gândi că era o explicaţie rezonabilă; ar fi trebuit să aibă mai multă grijă. Copiii luau totul în sensul propriu, cel puţin în limba engleză.

–De ce ai spune ceva ce nu e adevărat? întrebă Robbie.

–Da, Lady domnişoară Charlotte, de ce ai face-o? repetă Wynter.

Ştia că o lua în zeflemea. Pe ea şi tot ce era nobil, onorabil şi britanic. Răsucindu-se, se uită drept în ochii lui şi spuse:

–Politeţea uşurează situaţiile care altfel s-ar putea încheia cu neînţelegeri, sentimente rănite, ba chiar vărsare de sânge. Cred că politeţea nu e trecută cu vederea nici măcar în îndepărtatul El Bahar.

–Ca de obicei, ai dreptate, Lady domnişoară Charlotte. Bunele maniere sunt foarte importante în El Bahar, mai ales aceea care descopăr că lipseşte în Anglia.

–Care ar putea fi? întrebă ea.

–Toleranţa.

Înainte ca tânăra să se poată gândi la o remarcă, el le zâmbi copiilor.

–Roade ale trupului meu, ce răsfăţ v-a pregătit profesoara voastră?

–Cina pe terasă.

Leila îi luă capul în mâini şi i-l întoarse cu faţa spre ea.

–Tati, te rog, spune că o să mănânci cu noi.

Wynter cuprinse în palmă obrazul lui Robbie.

–Mă rugam să-mi ceri asta. Guvernanta voastră e de acord?

De parcă şi-ar fi putut refuza angajatorul. Dar nu era corect. El făcuse ce se cuvenea. Ceruse permisiunea doamnei de a li se alătura la masă şi puţini angajatori o considerau pe guvernantă îndeajuns de doamnă pentru a o consulta. Aşa că Wynter dăduse dovadă de mai multă politeţe decât majoritatea bărbaţilor de rangul lui. În ciuda înfăţişării sale ciudate.

Doar că... gândul de a mânca alături de el o călca pe nervi.

Wynter părea să întreacă măsura. Avea prea multă siguranţă de sine, prea mult vino-încoace, prea mult din acel aer cu care îşi revendica orice femeie disponibilă pe care şi-ar fi putut-o dori. Nu că ar fi arătat vreun interes faţă de ea din ziua în care sosise, iar atunci fusese un test. Dar la fel cum frustrarea ei de a se afla în Surrey era mereu acolo, la marginea conştienţei sale, la fel era şi iritarea pe care i-o cauza el.

Ca acum, când îi zâmbea ironic.

–Lady domnişoară Charlotte?

–Merg să îi instruiesc pe servitori să mai pregătească un tacâm.

Porni pe dată spre bucătărie, păşind ferm – o femeie calmă, profesionistă, netulburată. Când trecu pe lângă bibliotecă, o auzi pe Adorna strigând-o.

–Lady Ruskin... Adorna... ce bine îmi pare să văd că te-ai întors de la Londra.

Vicontesa îşi dezbrăca hainele de călătorie, surâsul ei părând la fel de proaspăt ca întotdeauna.

–E o plăcere să mă întorc. Londra nu înseamnă nimic altceva decât agitaţie, bârfe şi petreceri. O luă de braţ pe Charlotte şi merse alături de ea către bucătărie. Un loc înfiorător. Îţi lipseşte?

–Deloc, răspunse tânăra.

–Căci dacă ai nevoie de mai mult timp pentru tine, nu trebuie decât să ceri. Înţeleg că nu ţi-ai luat nici măcar jumătatea de zi liberă.

Un val de panică o invadă pe Charlotte.

–Aceste prime luni sunt vitale pentru sentimentul de siguranţă al copiilor şi le vor clădi încrederea în mine. Nu-mi pot îngădui activităţi frivole.

–Nu cred că o jumătate de zi liberă la două săptămâni...

–Nu există nici un loc în care să îmi doresc să merg, zise tânăra cu hotărâre.

Adorna dădu încet din cap.

–Înţeleg. În cel mai rău caz, probabil că aşa şi era. Apreciez grija pe care le-o porţi lui Robbie şi Leilei, continuă vicontesa. Recunosc că îi consider o provocare, totuşi pricep perfect cât de grea trebuie să fie această schimbare pentru ei. Eu şi tatăl lor suntem nevoiţi să petrecem mult timp în Londra până când vom pune afacerile la punct, iar eu... eu iau în calcul o aventură imorală cu Lord Bucknell.

Charlotte clipi, întrebându-se dacă auzise bine.

–O... aventură?

–Cu Lord Bucknell.

Vocea răguşită a Adornei încă suna la fel de calmă ca atunci când discuta despre vreme.

–N-am avut niciodată o aventură, deci e o cale de luat în considerare cu înţelepciune.

Părea să aştepte un răspuns, aşa că Charlotte bâigui:

–Eu... da, îmi închipui că o aventură nu poate fi începută în grabă.

Intrară pe holul ce ducea către bucătărie, iar unul dintre valeţi dădu buzna pe uşă, ţinând în mâini o tavă plină cu şervete. Înalt, tânăr şi deşirat, se opri la vederea femeilor şi făcu o plecăciune. Charlotte nu fusese nicicând mai fericită să întâlnească pe cineva.

–Harris! Adorna arătă înspre tavă. Unde mergi cu toate şervetele alea?

–Copiii mâncă pe terasă, m'lady, şi dacă-i ştiu io bine pe copii, şi-i ştiu, unu' dân ei o să verse laptele.

–Nu încape îndoială că ai dreptate, zise guvernanta. E drăguţ din partea ta să te gândeşti la ei.

– Fiul meu va lua cina împreună cu domnişoara Dalrumple şi copiii, aşa că mai trebuie pus un tacâm, zise Adorna.

Harris făcu o plecăciune şi merse cu spatele spre bucătărie.

– O să m-ocup, m'lady.

Un drăcuşor, pe care Charlotte nici nu ştia că-l avea în cap, o făcu să spună:

– Nu i-ar fi greu să pregătească două locuri suplimentare.

Harris se opri. Adorna îşi duse imediat dosul mâinii la frunte.

– Mi-ar face mare plăcere, însă eu şi fiul meu abia ne-am întors de la Londra şi sunt obosită.

Tânăra cedă imediat.

– Atunci o tavă în camera dumneavoastră.

– Ar fi minunat, zise vicontesa.

Harris încuviinţă şi se întoarse către bucătărie. Adorna spuse pe un ton grijuliu:

– Charlotte, nu eşti atât de naivă pe cât m-ai făcut să cred.

Guvernanta nu pretinse că nu ştia la ce se referea.

– Iartă-mă, Adorna. Nu-mi închipui ce demon a pus stăpânire pe mine.

– Un demon ştrengar, desigur. E de aşteptat când cineva îşi petrece timpul cu copiii.

În vreme ce se îndreptau către terasă, o servitoare se opri în graba ei de a le depăşi cu o tavă pe care se afla încă un tacâm. Făcu o reverenţă în faţa Adornei, apoi se întoarse înspre terasă. O altă servitoare trecu păşind ceva mai demn, ţinându-şi sus tava şi având grijă să nu încline mâncarea ascunsă sub şervete. Şi ea făcu o reverenţă, apoi se întoarse către scări şi către dormitorul Adornei.

Vicontesa dădu din cap în direcţia fetelor, dar îşi continuă discuţia pe un ton degajat:

– Aventura asta la care mă gândesc e o activitate cât se poate de adultă.

Cursul conversaţiei o uimea pe Charlotte.

– Tu ţi-ai permis vreodată una? întrebă Adorna.

– O...?

– Aventură, completă răbdătoare vicontesa.

Neliniştită, tânăra se întrebă dacă era supusă unui test sau dacă, poate, nimerise într-un vis ciudat.

– Nu, doamnă.

Când ajunseră la coridorul dintre terasă şi scări, Adorna se încruntă la ea.

– Nu eşti de acord.

– Lady Ruskin, nu se cade ca eu să aprob sau să dezaprob faptele dumneavoastră.

– Iar mi te adresezi cu titlul. *Nu* eşti de acord.

– Milady. Adorna. Zău, presupun că nu...

Adorna ridică o mână.

– E în regulă. O să mă duc în dormitorul meu singuratic şi o să iau acolo masa mea singuratică.

Se întoarse şi plecă. Charlotte, neînţelegând cu ce o jignise, se repezi în urma ei.

– Vă rog, doamnă, n-am vrut...

Oprindu-se, vicontesa o luă de mână.

– Draga mea, eu tocmai plecam ca o furtună. Gestul îşi cam pierde din efect dacă te ţii după mine.

– Eu... da, sigur că îşi pierde.

– În plus, ştii că povestea cu luatul unei mese solitare este o aiureală. O bătu pe Charlotte pe mână. Chiar sunt obosită. Tu du-te pe terasă şi ne vedem diseară.

– Diseară?

Vicontesa flutură din degete şi, în timp ce se îndepărta, rosti cuvintele care îi îngheţară tinerei sângele în vine.

– Cred că a venit vremea să afli adevăratul motiv pentru care te-am adus aici, nu crezi?

Capitolul 7

Când Charlotte ieşi pe terasă, un Wynter singuratic stătea sprijinit de balustradă şi o urmărea cu privirea.

– Sigur ai stat de vorbă cu mama mea.

Încă zăpăcită în urma întâlnirii cu Adorna, ea se uită fix la bărbatul mângâiat de razele aurii ale soarelui şi se întrebă dacă el îi putea citi gândurile.

– De unde aţi ştiut?

Wynter îi zâmbi şi, pentru Dumnezeu, ce zâmbet mai avea! Bărbia i se ridicase, buzele i se întinseseră larg, colţurile feţei i se transformaseră în curbe, nelăsându-i lui Charlotte nici o urmă de îndoială cu privire la amuzamentul şi bucuria lui. Copiii se zbenguiau pe pajişte. Ar fi trebuit să-i dojenească pentru strigătele şi sălbăticia lor, însă zâmbetul bărbatului îi distrăsese atenţia.

Depărtându-se de lângă balustradă, el se îndreptă către măsuţa pătrată de fier pe care erau aşezate patru tacâmuri şi îi trase un scaun.

– Mama are tendinţa să stârnească uimirea. În vreme ce ea se aşeza, Wynter îi şopti la ureche: Iar tu arăţi minunat.

Răsuflarea lui îi mângâie ceafa, iar cuvintele sunară atât de sincer, încât Charlotte se luptă pentru câteva clipe să-şi păstreze cumpătul.

Dumnezeule, revenirea în Surrey se dovedea o încercare mai dificilă decât anticipase! Dar era o femeie puternică şi meticuloasă, iar morala trebuia să învingă.

Cineva ar fi trebuit să-i spună asta şi lui Wynter. El încă stătea aplecat în faţă, cu mâinile sprijinite de-o parte şi de alta a spătarului ei, învăluind-o cu mireasma lui curată şi admirându-i profilul. E adevărat că nu-l putea zări de vreme ce se uita drept în faţă, însă îi simţea privirea pe piele şi ştia, pur şi simplu ştia, că el zâmbea în continuare. Râdea. De ea.

Odios bărbat încrezător şi chipeş!

Da, morala trebuia să învingă, iar ea era femeia potrivită care să-i spună asta. La drept vorbind, chiar avea să-i placă să-l pună la respect. Întorcându-se către el, nu fu deloc surprinsă să-i descopere chipul mult prea aproape de al ei. Cu toate acestea, nu dădu înapoi şi nici nu lăsă să se înţeleagă în vreun fel cât de impresionantă – adică *jignitoare* – i se părea apropierea lui.

– Milord, eu sunt guvernantă. Mă aflu aici pentru binele copiilor dumneavoastră. Sper că mă veţi înţelege când vă voi spune

că nu sunt deloc interesată de dumneavoastră, de zâmbetele dumneavoastră, de cercelul ori de nesfârşitele dumneavoastră flirturi.

Fiindcă rostise mai multe decât intenţionase, tânăra îşi închise gura. Oare tocmai îi spusese toate astea angajatorului ei? Doamne, Dumnezeule! Era inacceptabil.

Zâmbetul lui se lăţi şi mai mult.

– Ce-mi place la tine, Lady domnişoară Charlotte, este că zici adevărul. E o calitate foarte rară în rândul englezilor.

– Englezii spun mereu adevărul, răspunse ea automat.

Wynter râse, un tumult de voioşie molipsitoare, care îi adânci gropiţele şi îi încreţi colţurile ochilor.

– Eşti la fel de proaspătă ca roua dimineţii pe iarba primăvăratică, la fel de încântătoare ca o ploaie răcoroasă după o secetă îndelungată. Însă nu eşti într-atât de nesăbuită, încât să crezi toate astea.

Se uită la el, captivată de acel accent vag care ar fi putut începe să-i placă.

– Nu. Nu sunt.

Bărbatul îşi lipi palma de spatele ei, chiar între umeri.

– Îţi dai seama când un bărbat e sincer?

– Mă mândresc cu abilitatea de a cântări probabilitatea ca un bărbat, ori o femeie, ori un copil să mă mintă. Voia, avea nevoie să tragă adânc aer în piept... însă el o atingea, o privea drept în faţă şi nu-şi dorea s-o vadă lăsându-se pradă unei nevoi fizice. Oricărei nevoi fizice. Încet şi cu grijă, termină calm ce avea de zis. Posibilităţile, atunci când sunt analizate prin prisma unei cunoaşteri amănunţite a gesturilor involuntare pe care le face un mincinos, scot în evidenţă neadevărurile.

Ultimele patru cuvinte fură rostite în grabă.

Wynter o privi atent.

– Deci îţi poţi da seama dacă un bărbat spune adevărul, o ataţă el.

Tânăra îşi îngădui un oftat, sperând că bărbatul o va crede exasperată.

– Da. Da, pot.

–Atunci vei şti că nu te mint când îţi spun că eşti minunată.

Lui Charlotte nu doar că îi îngheţă aerul în piept, dar şi celelalte funcţii vitale ale organismului se opriră. Se confrunta cu un uluitor blocaj total provocat de o mână caldă şi insistentă, de doi ochi căprui, stăruitori, şi de un zâmbet ademenitor, orbitor şi la fel de insistent. El era pur şi simplu atât de aproape, atât de... aproape.

–Lady domnişoară Charlotte?

–Da. O! Da, milord, dacă dumneavoastră credeţi că eu... Îşi drese vocea. Adică, dacă dumneavoastră credeţi că sunt... ăăă...

–Minunată, zise el pe un ton imperativ.

–Da. Minunată. Se aplecă în faţă, încercând să scape de atingerea lui. N-avea rost. Mâna bărbatului o urmă, o entitate caldă lipită de coloana ei ţeapănă. Charlotte pipăi faţa de masă. Degetele ei dădură peste un şervеţel de pânză împăturit, ceva care să-i ţină mâinile ocupate. Cu o deosebită grijă, îl trase de sub veselă şi îl aşeză în poală. Da, dacă asta credeţi, nici n-aş visa să vă numesc un... să spun că sunteţi altfel decât un om sincer.

–Ah.

Încet, mâna lui alunecă în sus, spre umăr. Îl cuprinse cu degetele şi îl strânse, o blândă apăsare care cu siguranţă semăna mai mult a prietenie decât a capriciu şi, din nou, ea simţi acea îngrozitoare şi trădătoare lipsă de aer.

–Sunteţi cât se poate de amabil.

De pe pajişte, Leila ţipă:

–Tati! Tati, e deja timpul să mâncăm?

Barbarul elegant şi ameninţător se îndreptă şi privi peste balustradă.

–E timpul, strigă el drept răspuns. Veniţi înainte ca stomacul meu să creadă că mi-a fost retezat gâtul.

Charlotte se uită în gol la faţa de masă albă, la cele patru tacâmuri, la pahare şi la solniţa din argint. Nu le văzu. Cumva Wynter îi rămăsese întipărit pe retină, de parcă el ar fi fost soarele, iar ea l-ar fi privit prea mult, fără să acorde atenţie sănătăţii propriilor ochi. Copiii tropăiră pe scări, gâfâind şi râzând. Se uită la ei, dar tot nu văzu decât imaginea tatălui în trăsăturile băieţeşti

ale lui Robbie, în rânjetul copilăresc al Leilei. Micuții se strecurară pe scaune, de-o parte și de alta a ei, fixând-o cu priviri pline de vinovăție.

Apoi Harris intră pe ușă aducând un lighean cu apă și ținând o cârpă pe umăr. Îngenunche lângă Leila.

– Hai să vă curățăm oleacă înainte de masă, tinere stăpân și tânără stăpână.

Vinovăție. Desigur. Se murdăriseră.

Charlotte se uită în poală și văzu șervetul mototolit de parcă l-ar fi răsucit între degete. De ce să se simtă copiii vinovați când guvernanta lor își luase șervetul înainte ca ei să se așeze măcar? O încălcare fără precedent a regulilor comportamentului civilizat! Și – se uită cu ură la Wynter care zâmbea în continuare, în vreme ce îl ajuta pe Harris – era numai vina *lui*.

Inspiră adânc pentru prima oară de când păşise pe terasă, iar răsuflarea îi tremură de furie. Wynter o auzi, căci privi înspre ea și, fără să se oprească din frecatul degetelor lui Robbie, spuse:

– Lady domnișoară Charlotte, ți s-a tăiat răsuflarea. Trebuie să-ți slăbești strânsoarea corsetului.

Harris se înecă și chipul i se îmbujoră. Charlotte îl fixă cu cea mai rece privire a ei. Luând ligheanul, valetul făcu o plecăciune, mai făcu încă una, apoi părăsi în grabă terasa. Situația nu avea să se îmbunătățească prea curând. Wynter se așeză în fața ei.

– Lady domnișoară Charlotte, de ce purtați un corset? întrebă Robbie.

În sufletul guvernantei se dădu o luptă între dorința ei de a răspunde oricărei întrebări venite din partea copiilor și buna-cuviință.

– Un corset este un veșmânt de corp potrivit pentru o doamnă, însă nu este un subiect potrivit de conversație în timpul cinei.

– De ce nu? întrebă Leila.

Wynter își puse cotul pe masă, își sprijini bărbia în palmă și se uită drept la ea.

– Da, Lady domnișoară Charlotte, de ce nu?

Charlotte îi putea zări pe servitori dând târcoale uşii, aşteptând să servească mâncarea, însă nu avea să le facă semn să vină. Nu încă.

– Despre rufăria de corp, atât cea masculină cât şi cea feminină, nu se discută niciodată cu persoanele de sex opus, iar – anticipă întrebarea inevitabilă a Leilei – cu persoanele de acelaşi sex, doar în momentele deosebit de intime.

Leila îi zâmbi trufaş lui Robbie.

– Ha, ha, mie o să-mi spună despre corsete şi ţie nu!

– Nu-i corect! zise băiatul.

– *Destul!*

Copii tăcură îndeajuns de mult încât guvernanta să sune din clopoţelul aflat lângă cotul ei.

– Nu te frământa, fiul meu, interveni Wynter. Va fi privilegiul tatălui să-ţi povestească despre acest instrument feminin de tortură.

Charlotte vru să se răstească la el, dar renunţă în vreme ce un valet slăbănog se apropie, clătinându-se sub greutatea supierei pline. Cât de greu îi fu să rămână calmă în vreme ce o servitoare aduse o farfurie cu chifle aburinde, iar o alta având cubuleţele de unt. Servitorii aşezară mâncarea pe masă, îşi făcură reverenţele şi se îndepărtară, grăbiţi să revină în bucătărie unde Charlotte ştia că Harris îi desfăta pe toţi cu povestea despre corsetul ei.

Când sălta capacul supierei, aburul pluti deasupra mesei, iar Wynter inspiră zgomotos.

– Supă din coadă de bou, zise el. Ador supa din coadă de bou.

Copiii îl imitară, adulmecând zgomotos şi aprobând cu voce tare. Guvernanta se abţinu să-i dojenească. Se gândi că ar fi fost dificil să-i spună angajatorului ei că le dădea un prost exemplu, mai ales când deja îl mustrase pentru că pomenise despre... lenjeria ei intimă. Folosindu-se de polonic, împărţi în castroane supa, o zeamă limpede, cu tăieţei şi un strop de vin de Xeres.

– Milord, vreţi să treceţi chiflele în jurul mesei?

– O să le dau eu pur şi simplu câte una.

Bărbatul luă cu mâna câte o chiflă pentru fiecare copil şi o puse pe farfurioara pentru pâine. Dar comportamentului său

nepotrivit nu se opri aici. Ar fi fost în stare să se întindă peste masă şi cu chifla lui Charlotte, dacă ea n-ar fi ridicat o mână în semn de refuz.

– Vă mulţumesc, milord, dar dacă îmi daţi farfuria, îmi voi lua singură.

– Oo, tăticule, ai enervat-o pe Lady domnişoara Charlotte, zise Leila.

– Prostii. Lady domnişoara Charlotte e prea doamnă ca să se enerveze.

Leila dădu şuturi în piciorul mesei până când Charlotte îşi puse mâna pe genunchiul fetei şi clătină uşor din cap. Apoi guvernanta apucă lingura de supă. Îi învăţase pe copii s-o urmărească, aşa că îşi luară şi ei tacâmurile. Ea îşi ridică lingura şi o cufundă în supă. Micuţii o imitară.

Tatăl lor spuse:

– Mie îmi place să rup chifla bucăţele, să le pun în castron şi să le las să tragă zeama.

Copiii renunţară s-o mai urmărească pe Charlotte şi făcură ochii cât cepele în vreme ce Wynter îşi transpunea vorbele în fapte.

– Putem să facem asta? se încumetă Robbie.

– Sigur că da! răspunse bărbatul. Nu trebuie să ne comportăm formal când suntem doar în familie.

Oare o provoca intenţionat? Ori nu era nici urmă de judecată în mintea lui? Nu-i păsa. Ştia doar că flirtase cu ea, o tulburase, iar acum îi îngreuna şi mai mult sarcina deja herculeană de a-i civiliza pe aceşti copii. Nu ştia care dintre păcate o deranja mai mult, dar ştia că totul trebuia să înceteze. Cu cel mai aspru accent nobil al ei, spuse:

– De fapt, milord, *eu* mă văd obligată să vă contrazic. Manierele din familie îşi au locul lor, însă numai atunci când oamenii care le folosesc sunt capabili să îşi exercite manierele potrivire pentru societate atunci când este nevoie. Robbie şi Leila încă nu sunt capabili de aşa ceva, aşadar, până când vor şti fără urmă de îndoială ce furculiţă să folosească, noi ne vom folosi întotdeauna manierele pentru societate.

Wynter se lăsă pe spate şi îşi sprijini un braţ pe spătarul scaunului.

–Pui prea mult preţ pe manierele pentru societate, Lady domnişoară Charlotte.

Poziţia lui tolănită o înfurie şi mai tare.

–Preţul pe care îl pun eu nu este cu nimic mai mic decât acela pe care îl va pune oricare alt membru al aristocraţiei engleze.

Ca nişte spectatori la un turneu de tenis de câmp, copiii îşi întoarseră capetele înspre el.

–Aristocraţia mereu se ia prea în serios.

–Chiar de-ar fi aşa, aceasta este lumea în care trăiesc Robbie şi Leila.

Charlotte se aplecă în faţă şi lovi masa cu degetul.

–Este o lume neiertătoare, milord, una care deja îi priveşte cu asprime din pricina trecutului lor neortodox. Orice fel de comportament nepoliticos va fi remarcat şi luat în râs de către cei de seama lor şi, ştiu bine asta, milord, cei de seama lor pot fi cruzi.

Acum Wynter se lăsă şi el în faţă, cu ochii scăpărând de mânie.

–Nu voi îngădui nimănui să-i ia în râs!

–Cum îi veţi opri? Veţi bate băieţei de vârsta fiului dumneavoastră? Veţi invada budoarul unei debutante şi îi veţi interzice să râdă?

–Tati, nu-mi place Anglia asta. Putem să mergem înapoi acasă?

Vocea tremurătoare a Leilei o făcu pe Charlotte să-şi vină în fire. Indiferent cât ar fi fost de nervoasă, n-avea nici un drept să arunce temerile ei asupra acestor copii. În ciuda propriei experienţe.

Luă mâna fetiţei şi o ţinu între palme.

–Scumpo, tu vei fi unică, astfel încât celelalte fete îşi vor dori să fie în locul tău.

Leila îşi trase nasul şi încercă să afişeze un surâs şovăitor. Însă Robbie se încruntă la fel de ameninţător ca tatăl său, iar Wynter... Wynter stătea cu braţele încrucişate la piept, fixând-o cu furie.

–Toată scena asta e din vina ta.

Prudentă, Charlotte aşeză mâna Leilei pe masă şi o bătu uşor.

–S-ar putea să fi spus vorbe nechibzuite, însă dumneavoastră, domnule...

–Eu sunt raţional. Sunt logic. Accentul îi deveni mai puternic decât îl auzise ea vreodată. *Eu* sunt bărbat.

Charlotte fu nevoită să tragă aer în piept înainte de a fi sigură că nu va ridica tonul.

–Din experienţa mea, sexul nu prea are legătură cu logica ori cu raţiunea.

–Experienţa ta! Tu n-ai fost nicăieri.

Câtă cruzime s-o dispreţuiască pentru asta! Pentru nenorocul care îi transformase viaţa într-o neîncetată datorie plicticoasă.

–Aveţi dreptate, milord. Mă înclin în faţa înţelepciunii dumneavoastră. Spuneţi-ne, cu ce se deosebesc bărbaţii şi femeile din alte ţări de bărbaţii şi femeile din Anglia?

Crezu că el avea să mormăie vreo prostie despre femeile străine care îşi cunosc locul, însă el afirmă:

–Eşti insolentă, Lady domnişoară Charlotte.

El greşea, întrecea măsura şi îi supăra pe copii. Şi era de aşteptat ca ea, umila guvernantă, să cedeze în faţa lui. Avea s-o facă, desigur. Întotdeauna ceda, însă focul i se aprinse în piept şi în obraji, moment în care ştiu că nuanţa pielii îi dădea de gol furia. Pe un ton cât putu de înţelegător, zise:

–Am fost angajată să-i educ pe aceşti copii, iar dumneavoastră îmi staţi în cale. Dacă nu putem ajunge la un compromis...

–Eu nu fac compromisuri, afirmă el sec.

–Ah!

Fără voia ei, Charlotte îşi împinse scaunul în spate şi aruncă şervetul pe masă.

–Atunci nu mai există nici un motiv pentru ca eu să rămân. Vă las să vă luaţi cina. Vă doresc mult noroc în a găsi o guvernantă care să se ridice la nivelul standardelor dumneavoastră precise.

Apoi, cu o mişcare pe care Lady Ruskin ar fi admirat-o, se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă.

Capitolul 8

Charlotte se opri abia când ajunse la baza scărilor, cu mâna pe stâlpul sculptat care susținea balustrada. Cum avea să le explice scena asta lui Hannah și Pamelei? Își pierduse cumpătul, bunul-simț, sângele-rece, din pricina unui bărbat și a... a... firii lui morocănoase.

Nu farmecul lui fusese acela care o tulburase.

Nu că ar mai fi contat. Ea nu se mai dăduse niciodată în spectacol, indiferent care ar fi fost provocarea. Și încă în fața copiilor! Dacă Miss Priss se comporta atât de belicos, cu siguranță ei puteau fi iertați atunci când considerau că le este îngăduit să facă la fel.

Doar că nu le era îngăduit. Stătuse trează nopți întregi, făcându-și griji cum să-i integreze pe copiii aceia în societatea engleză. Acum nu va mai fi acolo pentru a-i îndruma, ba le mai și dăduse un exemplu prost. Trădase încrederea pe care micuții i-o acordaseră.

Mai mult, cum putuse să uite de sine până într-acolo încât să renunțe la slujba de care avea nevoie cu disperare? Își pătase reputația impecabilă. O mințise pe Adorna când îi garantase că va reuși. Pierduse suta de lire plătită Școlii Guvernantelor ca taxă de intermediere, punând astfel în pericol afacerea prietenelor ei.

Strânse într-o mână stâlpul până când marginile ascuțite i se înfipseră în palmă. Pe cealaltă o folosi pentru a-și scoate batista din mânecă și a-și șterge ochii umezi. Detesta să știe că se comportase prosteşte, indiferent de motiv, dar să se comporte prosteşte din cauza unui bărbat! Ah, asta era cea mai mare umilință!

Ușa dinspre terasă se trânti atât de tare, încât ferestrele zăngăniră, iar Charlotte își ascunse batista. O pereche de călcâie scoase pocnete ușoare în timp ce alerga pe podeaua din lemn. Leila. Sau Robbie. Gândul că unul din copii ar putea-o vedea în starea asta o făcu să pornească în sus pe scări cu ceea ce spera a fi o lăudabilă demnitate. Nu voia ca vreo persoană s-o zărească plângând.

Însă Leila strigă.

– Lady domnişoară Charlotte, veniţi imediat! Trebuie să veniţi şi să vedeţi.

Charlotte nu se întoarse, însă răspunse peste umăr.

– Nu pot, Leila. Trebuie să îmi fac bagajele.

Fetiţa nu se folosise niciodată de subtilitate şi cu siguranţă nu putea înţelege acum nevoia de aşa ceva. Urcă în goană scările şi o luă pe Charlotte de mână.

– Trebuie să veniţi! Acum!

Se uită la copila care se agăţa de ea. Speranţa şi îngrijorarea luminau chipul slăbuţ, iar Charlotte simţi cum i se strânge inima. Nu voia s-o părăsească pe Leila. Micuţa era precum o viţă-de-vie ce are nevoie de sprijin şi îngrijire pentru a deveni cândva elementul central al grădinii, iar ea ştia că nici o altă guvernantă nu va putea fi vreodată la fel de sensibilă la nevoile fetei. Făcu câţiva paşi în jos.

Dar nu avea să cedeze în faţa constrângerilor lui Wynter. Se opri.

– Haideţi!

Leila continua să o preseze şi o trăgea destul de tare pentru un copil mic. Charlotte se ţinu după ea, certându-se cu sine însăşi. Nu-şi dorea cu adevărat să renunţe, însă cum ar fi putut să dea ochii cu Wynter? În lumina soarelui o putea privi mai bine şi putea şti că o făcuse să plângă.

Uşa se înălţă în faţa ei, terasa însorită se ivi prin ochiurile de sticlă, iar Leila, simţind probabil reţinerea reînnoită a guvernantei, repetă pe un ton agitat:

– Uite!

În regulă. Charlotte se uită, apoi bărbia i se ridică sfidător.

El stătea acolo, cu şervetul în poală, cu bărbia împinsă în afară şi braţele încrucişate la piept, uitându-se drept în faţă. Iritat, de parcă *ea* ar fi fost cea vinovată, întrebă:

– Ei bine, domnişoară Dalrumple? Ai terminat cu fuga şi ai de gând să rămâi şi să ne înveţi?

Ea se zbârli, războinică şi în defensivă, simţindu-se numai-decât jignită. Apoi vorbele lui îi atraseră atenţia.

Să ne înveți. Pe *noi*. Cu acel singur cuvânt, Wynter dăduse de înțeles că era dornic să-i respecte instrucțiunile. Nici nu-i mai păsa dacă el pretindea că toată scena se petrecuse din vina ei. Orice insultă urma să fie pe deplin răscumpărată când îl va avea sub autoritatea ei.

Și, desigur, va avea o slujbă, o va mulțumi pe Adorna, va salva Școala Guvernantelor și îi va ajuta pe copii. Acestea erau lucrurile care contau cu adevărat.

– Lady domnișoară Charlotte? zise Leila cu glas scăzut.

Robbie, arătând foarte serios, îi ținea scaunul. Tânăra întârzie o clipă pentru a mângâia părul fetei, apoi se așeză zâmbind.

– Îți mulțumesc, Robbie.

Servitorii, care nici nu se zăriseră cu câteva minute în urmă, își făcură apariția și, la semnalul ei, luară supa și aduseră un platou cu felii de friptură rece de vită, înconjurate de ciuperci la grătar, un coș cu rulouri calde ce miroseau a drojdie și un bol cu budincă de ovăz. De data asta își făcură plecăciunile și se retraseră chiar mai repede ca înainte. Dacă pot, servitorii dispar întotdeauna când stăpânul are o privire ursuză.

Iar Wynter *avea* o privire ursuză. Evident, și deloc surprinzător, era treaba lui Charlotte să se comporte ca un adult. Pe cel mai civilizat ton al ei, spuse:

– Milord, de vreme ce n-am știut că veți lua cina cu noi, acesta este un meniu simplu, creat ținând cont de stomacul nedezvoltat al copiilor și de felul lor stângaci de a folosi tacâmurile.

– Îmi place mâncarea simplă.

Wynter părea vag îmbufnat. Leila se văită:

– Tati, tot mai ești supărat?

Bărbatul aruncă o privire înspre fiica lui și văzu lacrimile din ochii ei. Cu un efort vizibil, își schimbă atitudinea.

– Deloc! Îi spuneam doar lui Lady domnișoara Charlotte că sunt un om simplu, căruia i-a lipsit mult obișnuita mâncare englezească.

Charlotte afișă un zâmbet, o simplă întindere a buzelor.

– Desigur, milord, știam asta.

El îi aruncă un surâs de același fel.

– Dacă doreşti, Lady domnişoară Charlotte, te rog să-mi dai friptura de vită.

Atmosfera se calmă în vreme ce farfuriile erau umplute, iar copiii se străduiau din greu să-şi mânuiască furculiţele şi cuţitele fără ca acestea să pocnească pe porţelan. Nu se descurcau bine. Prea mulţi ani de mâncat cu degetele îi făcuseră neîndemânatici. Însă manevrau tacâmurile cu mai multă pricepere decât cu două săptămâni în urmă şi, pentru prima dată, îşi dădeau silinţa deoarece şi tatăl lor se supunea. Cooperarea lui era tot ce-i trebuia. Şi tot ce-i va trebui vreodată.

Când toată lumea începu să mănânce, Charlotte se hotărî că ar trebui să-i îndrume pe copii, şi pe Wynter, ceva mai departe pe drumul etichetei.

– În acest moment al cinei noastre, vă este permis să faceţi un comentariu personal, să spuneţi ceva despre voi, astfel încât ceilalţi să vă poată răspunde. Îi cercetă cu imparţialitate. Poţi începe tu, Leila.

O cută încreţi fruntea fetiţei. Apoi aceasta se lumină. Părând la fel de rafinată ca Adorna însăşi, spuse:

– Asistenta zice că motivul pentru care mă mănâncă fundul este că am stat în urzici.

Charlotte se trezi incapabilă să mai spună ceva, sufocată de o dorinţă bruscă şi nepotrivită de a râde.

Robbie se ridică la înălţimea ocaziei. Poate pentru că nu văzuse nimic în neregulă la comentariul Leilei. Sau poate pentru că era curios.

– Te mănâncă la fel de tare ca nisipul?

– Ooo, da, mult mai tare!

Leila îşi dădu ochii peste cap şi îşi frecă partea afectată a corpului.

– Nisipul poţi să-l speli.

Charlotte nu izbucni în râs. Nu avea să râdă. Însă pentru o clipă privirea ei o întâlni pe cea a lui Wynter şi cei doi adulţi se înţeleseră.

Wynter pasă cu eleganţă mingea conversaţională.

– E foarte interesant, Leila. Eu însumi n-am mai stat în urzici din tinerețe. Urzicile nu cresc în El Bahar, Lady domnișoară Charlotte. Solul e prea arid până și pentru aceste buruieni.

Cu doar o foarte vagă urmă de tremur în voce, tânăra răspunse:

– Cât de fascinant, Lord Ruskin. Trebuie să fi fost martorii diverselor climate și să fi observat numeroase tipuri de vegetație în timpul călătoriilor voastre.

– Într-adevăr, am văzut. Copii, i-ați povestit guvernantei voastre despre trecerea noastră prin Mediterana?

Isteții lui micuți se prinseră în joc, fără a fi nevoie să mai fie îndrumați. Printre îmbucături, sporovăiră despre peisajele pe care le văzuseră pe drumul spre casă, despre ce îi impresionase mai mult la zona rurală a Angliei și despre cât de mult se schimbaseră viețile lor în ultimele luni.

Apoi Robbie, cel mai matur băiat de zece ani pe care Charlotte îl întâlnise vreodată, se întoarse politicos către ea.

– Dar am vorbit doar despre noi. Dumneavoastră, Lady domnișoară Charlotte? De ce nu sunteți măritată?

Calmată de conversația animată și de comportamentul domesticit al lui Wynter, Charlotte se uită din nou la el, așteptându-se să-i întâlnească privirea amuzată. În schimb, îl văzu studiind-o cu o concentrare atât de serioasă, încât își dădu seama că și el avea aceeași întrebare, iar voioșia ei se stinse rapid.

– Dacă aș fi măritată, n-aș mai putea să vă instruiesc, zise ea. Ar fi păcat să n-am această ocazie de a vă cunoaște. Acum, luăm desertul?

Le făcu semn servitorilor, iar aceștia luară farfuriile goale și aduseră o tartă somptuoasă cu gem, formată din mai multe părți cu marmeladă de caise, zmeură și portocale.

Leila oftă anticipativ și își îndesă șervetul mai aproape de talie.

– Pot să iau eu toată zmeura?

– Nu, replică Robbie. Primesc și eu o parte.

– De vreme ce tatăl vostru ne este oaspete, poate că ar fi manierat să-l întrebăm mai întâi pe el ce și-ar dori, sugeră Charlotte.

Expresiile de pe chipurile copiilor trecură de la groază la speranţă, iar tânăra ţinu cuţitul deasupra tartei, în timp ce aştepta ca Wynter să scoată la iveală înţelepciunea lui Solomon.

– O să luăm fiecare câte puţin, decretă el.

Charlotte începu chinuitorul proces de a împărţi în mod egal mult disputata zmeură.

Leila spuse:

– Poate că Lady domnişoara Charlotte nu are nici un bărbat în familie care să îi găsească pereche.

Charlotte tresări şi rupse o bucată din crustă.

– La fel ca mama?

Robbie se scărpină în cap, apoi îşi coborî mâna când Charlotte îl privi cu reproş. Într-o cascadă de cuvinte, îi spuse guvernantei:

– După ce tatăl mamei mele a murit, ea n-a mai avut pe nimeni care să-i găsească pereche. Dacă tati nu s-ar fi căsătorit cu ea, ea şi mama ei ar fi murit de foame.

– E foarte melodramatic, Robbie.

Charlotte îi oferi tarta lui Wynter.

– Nu, nu e. E adevărat! insistă băiatul. O femeie n-are nici o valoare fără un bărbat.

Guvernanta îl fixă cu privirea pe Robbie, o privire pe care şi-o perfecţionase de-a lungul anilor pentru a-i pune la punct pe tinerii insolenţi. Micuţul îşi dădu seama imediat de greşeala lui.

– N-am vrut să spun că dumneavoastră nu aveţi nici o valoare, Lady domnişoară Charlotte, doar că în alte ţări, cum ar fi El Bahar, o femeie nu poate... nu...

Se uită rugător la tatăl său. Lui Wynter i se făcu milă de el.

– În El Bahar, o femeie nu poate vorbi pentru ea însăşi la sfaturile bărbaţilor, aşa că dacă este necăsătorită şi nu are tată, un frate sau orice altă rudă de sex masculin, nu poate să încheie mariajul care i-ar aduce un soţ şi siguranţa financiară.

Mintea lui Charlotte zbură la situaţia ei, la cea a lui Hannah şi a Pamelei. Se considerau prost tratate în Anglia, însă...

– E o cruzime! Chiar ar muri de foame?

– Nu întotdeauna, spuse Wynter. Uneori cuiva i se face milă şi le ia în casă.

Aşa cum procedase şi el. Charlotte îl privi cu începutul unei bunăvoinţe. Nu se gândise la el ca la un bărbat excesiv de milostiv, dar să se însoare cu o femeie pentru a-i salva viaţa! Asta cu siguranţă era admirabil.

– Dara avea nevoie de un bărbat.

Wynter se apucă să mănânce din tarta lui.

– Eu aveam nevoie de o femeie în cortul meu care să-mi gătească. A fost un schimb corect.

Convingerile generoase ale lui Charlotte păliră. Leila sări de pe scaun şi se aplecă peste masă.

– Am o idee! strigă ea.

– Glasul unei doamne este coborât, blând, rafinat, începu Charlotte.

Leila n-o luă în seamă şi, de data asta, nu doar că ţipă, însă vocea ei mai crescu cu o octavă.

– Putem să avem o nouă mamă. Tati poate să se însoare cu Lady domnişoara Charlotte!

Capitolul 9

– Puneţi canapeaua acolo, în unghi faţă de şemineu.

Adorna stătea cu mâinile în şolduri, dându-le comenzi valeţilor.

– Aşezaţi-mi scaunul aici şi puneţi sfeşnicele pe mese, de-o parte şi de alta a canapelei, ca să pot vedea cum trebuie.

De când ajunsese la venerabila vârstă de patruzeci de ani, observase o înceţoşare a vederii şi descoperise că lumina bună o ajuta să distingă acele semne care trădează disconfortul ori plăcerea invitaţilor ei. Interpreta fiecare situaţie din viaţa ei în funcţie de acele semne.

Se încruntă când se gândi la Lord Bucknell. Acesta se dovedise o provocare deosebit de frustrantă, mereu prezent, însă insensibil la avansurile ei. Dar cu siguranţă şi ea se va ridica la nivelul lui.

Încă nu se născuse bărbatul care să-i poată rezista pentru multă vreme.

–Aşezaţi o carafă cu brandy şi una cu ratafia[1] pe o masă lângă mine.

Aprobă cristalele scânteietoare ce conţineau cele două lichide aurii, apoi ridică unul dintre paharele goale, mânjit cu o urmă de deget. Fără nici un cuvânt, i-l întinse domnişoarei Symes care îl dădu unuia dintre valeţi.

–Aşa ceva e inacceptabil în budoarul meu!

Valetul plecă în grabă, strângând paharul la piept.

Adorna nu avusese necazuri în viaţă decât atunci când nu-şi luase în seamă instinctele. Acum avea ceva probleme cu afacerea familiei, dar, aşa cum îi plăcea mătuşii Jane să spună, pungaşii n-au linişte.

Desigur, de obicei ea zicea asta despre soţul ei, unchiul Ransom, iar acesta răspundea invariabil:

–Atunci tu trebuie să fii o mare pungaşă, dragostea mea.

Adorna făcuse o faptă destul de bună aducându-i împreună, dacă putea spune aşa.

Valetul se întoarse cu un alt pahar gol, pe care domnişoara Symes îl aprobă, şi cu o farfurie pe care se aflau biscuiţii cu migdale care ar fi trebuit să-l îmbuneze pe Wynter. Bineînţeles, ceva atât de simplu cum era mâncarea nu putea funcţiona în cazul lui Charlotte. Majoritatea reacţiilor bărbaţilor sunt controlate de burţile, vanităţile şi organele acestora. Femeile sunt mai subtile şi mai puţin influenţate de fizic. Într-adevăr, dacă bănuielile Adornei erau corecte, Charlotte nu se lăsase *niciodată* influenţată de fizic. Aşadar, vicontesa ştia că trebuia să se bazeze, pe de-o parte, pe alcool şi pe efectele sale insidioase. Pe de-altă parte, manierele rigide ale tinerei cu siguranţă nu vor putea rezista provocării pe care avea să i-o ofere.

Domnişoara Symes îşi încrucişă braţele peste abdomenul proeminent.

–Asta e tot, milady?

Adorna făcu o ultimă verificare a pregătirilor.

[1] Lichior de fructe cu alcool şi zahăr (n.red.)

–Asta e tot. Îi zâmbi fiecăruia dintre servitori în parte. Sunt foarte mulțumită.

Așa cum era de așteptat, toți valeții roșiră, până și bătrânul Sanderford, care îl slujise pe soțul Adornei cu mult înainte de sosirea ei. Domnișoara Symes, un tiran amabil, surâse la rândul ei.

–Ah, și Wynter va dori o ceașcă din cafeaua aceea pe care o adoră.

Adorna se strâmbă. Nu pricepea de ce Wynter nu-și îngăduia câte un strop de băutură din când în când. Însă vinurile și tăriile nu păreau să-l intereseze.

–Aduceți cafeaua după sosirea lui.

–Cum doriți, milady, răspunse domnișoara Symes.

Servitorii își făcură plecăciunile și se retraseră, lăsând-o pe Adorna singură. Femeia se așeză, deschise o carte, și-o puse în poală și așteptă sosirea celor două molii pe care avea să le ademenească într-un zbor în jurul flăcării ei.

Cu majoritatea oamenilor n-ar fi avut nici o problemă. Putea convinge pe aproape oricine să facă aproape orice, fără ca măcar respectivul să-și dea seama că a fost manipulat. Însă Wynter era fiul ei, avea un amestec din intuiția ei și agerimea tatălui său, iar ea trebuia să pășească atent, altfel el va da înapoi.

La sfârșitul acelei după-amiezi, Charlotte se va fi săturat să stea cu Wynter. Domnișoara Symes îi relatase Adornei despre tumultoasa cină. Ce strigase Leila? „Putem să avem o nouă mamă. Tati poate să se însoare cu Lady domnișoara Charlotte!"

Vicontesa nu-și putu reține un chicotit. Afurisita copilă era atât de directă, însă... cum își striga dorințele de parcă volumul avea să le transforme în realitate! Desigur, perechea era nepotrivită. Era și așa greu să-l facă pe Wynter să fie acceptat în societatea engleză, dar să se căsătorească cu o femeie stingherită de infamie... nu. Nu, Charlotte n-ar fi fost potrivită.

Slavă Domnului că tânăra păruse oripilată de idee.

Da, Leila îi îngreunase sarcina Adornei, și totuși planul părea atât de logic, încât trebuia pus în aplicare. Vara se apropia cu pași repezi.

Charlotte sosi prima, bătând uşor la uşă şi intrând dintr-o alunecare elegantă. Ţinuta ei era perfect potrivită pentru onoarea de a lua o gustare cu angajatorul ei. Rochia albastru-închis fusese împrospătată prin folosirea judicioasă a unui burete şi a unui fier de călcat. Îşi înlocuise manşetele şi gulerul cu dantelă albă, apretată şi foarte scumpă, chiar dacă de modă veche, iar o camee din onix lega frumos gulerul laolaltă. Era cu adevărat păcat că circumstanţele o privaseră pe Charlotte de locul ce i se cuvenea în societate. Cu frumuseţea, eleganţa şi manierele ei impecabile, s-ar fi măritat bine.

Adorna zâmbi, amuzându-se în sinea ei. De fapt, tinerei nu-i trebuia altceva decât frumuseţea. Reţinerea ei înnăscută era o provocare căreia majoritatea bărbaţilor nu i-ar fi rezistat.

– Stai jos, draga mea. Adorna arătă înspre canapea. Vrei să bei ceva cât timp îl aşteptăm pe fiul meu?

– Nu-i nevoie să mă aşteptaţi, mamă. Sunt aici.

Charlotte se întoarse şi dădu cu nasul de pieptul lui Wynter, îmbrăcat în hainele lui pentru deşert.

Adorna îl mai văzuse purtându-le până atunci şi, după părerea ei sinceră, ţinuta semăna izbitor cu un cearşaf legat în talie cu trei sfori aurii şi o centură stacojie, care, aşa cum îi explicase el, simbolizau rangul lui în trib. Totuşi, nu putea nega nici că albul lejer era mult mai confortabil decât costumul ţeapăn al unui englez, nici că Wynter avea dreptul să se îmbrace cum dorea în propria casă. Mai mult, ţinuta îi scotea în evidenţă admirabil umerii laţi şi lăsa la vedere fascinante privelişti trecătoare ale gleznelor şi picioarelor lui goale. Fascinante, deoarece vicontesa bănuia că el era gol pe sub acele pânze.

Oare şi Charlotte bănuia acelaşi lucru?

Wynter se opri, îşi puse pumnii strânşi în şolduri şi se încruntă ameninţător la guvernantă, provocând-o să facă un comentariu.

– E ceva în neregulă, Lady domnişoară Charlotte?

Tânăra rămase pe poziţie, abia controlându-se să nu tresară.

– Deloc, milord. Tocmai vă admiram haina. Am auzit despre ele, desigur, dar niciodată nu am văzut una. O *djellaba*, nu-i aşa?

Wynter îşi duse vârfurile degetelor la buze şi, cu glasul lui profund, cu accent pronunţat, răspunse:

– Eşti, ca întotdeauna, la fel de înţeleaptă precum baba tribului.

Pentru o clipă, Charlotte păru luată prin surprindere. Apoi îşi reveni şi spuse:

– Sunteţi foarte amabil, domnule.

Adorna îşi reţinu un hohot de râs. Majoritatea femeilor l-ar fi pocnit în cap. Charlotte o luase ca pe un compliment. Şi poate că fusese, dar... nu. Nu, Wynter nu putea folosi în mod exagerat inepţiile. Ce avea de câştigat de pe urma unei asemenea tactici?

Charlotte alunecă înspre canapea şi se aşeză. Wynter se îndreptă către băuturi.

– Mamă?

Succinta întrebare întrerupse tăcerea, iar Adorna umplu cu iscusinţă pauzele în conversaţie, înşirând gânduri la întâmplare.

– Eu vreau un brandy. Desigur, doamnele nu beau niciodată brandy, sau cel puţin nu în public, dar călătoria de azi a fost lungă, iar Wynter s-a ocupat cu afacerea. Nu-i aşa Wynter? În timpul ăsta eu m-am străduit să aflu ce fel de zvonuri circulă în societate cu privire la întoarcerea lui. Aşa cum îţi poţi imagina, Charlotte, încă de la ultima vizită aici, nevestele prietenilor lui n-au mai avut linişte. Cu atâtea bârfe suculente, au răspândit vestea că Wynter ar fi un bădăran ignorant. Doamne, ce neobrăzate sunt femeile alea! Aşa că un brandy ar fi foarte reconfortant. Vrei şi tu unul, Charlotte?

Tânăra ezită, nehotărâtă între decenţa de a cere o băutură pentru doamne şi liniştirea Adornei cu privire la alegerea ei nedemnă. Se dovedi a fi o competiţie inegală.

– Un brandy, vă rog.

Un surâs jucă pe buzele lui Wynter când acesta turnă o porţie bună de lichid auriu în două pahare şi le oferi, cu câte o plecăciune, celor două doamne. Apoi se tolăni în capătul opus al canapelei faţă de Charlotte. Între ei era spaţiu suficient pentru încă o persoană, şi totuşi odiosul bărbat ocupă cât mai mult loc cu putinţă. Îşi întinse picioarele, îşi puse un braţ pe spătarul sculptat astfel încât

vârfurile degetelor lui să atârne aproape de umărul tinerei şi se întoarse cu faţa către ea, studiind-o aparent fără nici o jenă.

Charlotte îi întoarse favorul, privindu-l cu coada ochiului în vreme ce luă o înghiţitură din brandy şi se cutremură.

– Îngrozitoare băutură, nu-i aşa, Lady domnişoară Charlotte? întrebă tărăgănat Wynter. Şi totuşi englezii tăi îşi fac un scop din a se îmbuiba cu ea la fiecare ocazie.

Guvernanta mai luă o înghiţitură, mai mare, iar Adorna îşi dădu seama că tinerii ajunseseră la o stare de conflict, luptându-se în tăcere cu bărbiile ridicate şi chipurile hotărâte.

– Wynter, cafeaua ta o să sosească dintr-o clipă într-alta, interveni ea în grabă. Probabil amândoi vă întrebaţi de ce v-am rugat să mă vizitaţi în seara aceasta.

Asta le atrase atenţia. Ambele priviri se concentrară asupra ei, ascuţite şi vigilente.

– Când te-am angajat, Charlotte, mărturisesc că nu mi-am divulgat toate intenţiile. Copiii au într-adevăr nevoie să fie educaţi în ceea ce priveşte bunele maniere, însă cu ei avem timp. După ce sorbi o singură dată, Adorna îşi puse paharul pe masa de lângă ea. Aşa cum sunt sigură că ţi-ai dat seama, Wynter este cel care se confruntă cu societatea în fiecare zi şi care are nevoie de îndrumare.

Bărbatul îşi dădu seama. Deci ăsta era planul mamei sale. Ştiuse că ea punea ceva la cale, dar aşa ceva... Se simţi inundat de furie.

Judecând după uimirea sinceră a lui Charlotte, pricepu că tânăra nu ştia nimic despre proiectul Adornei. De fapt, se uita la Wynter de parcă ar fi fost un tigru ghemuit, gata să ucidă. El îşi îngădui plăcerea de a o speria şi mai tare uitându-se la ea cu o poftă nedisimulată.

Charlotte îşi feri privirea, gestul fiindu-i la fel de evident pe cât îi era vocea de calmă. Luând încă o gură de brandy, spuse:

– Deşi cu siguranţă vă înţeleg îngrijorarea cu privire la comportamentul lui Lord Ruskin, cred că nu sunt potrivită pentru această slujbă. De ce nu angajaţi un instructor pentru el?

Faptul că Charlotte încuviințase imediat nevoia ca el să fie instruit îl înfurie și mai mult pe Wynter.

– Îți poți închipui vreun bărbat dornic să se pună sub tutela unui alt bărbat? replică Adorna. N-ar funcționa niciodată.

– Funcționează în cazul băieților, o contrazise Charlotte.

– Dar Wynter este bărbat. Uită-te cum răspunde când Lord Bucknell îi sugerează cea mai mică îmbunătățire!

Bucknell. Wynter pufni. Hodorog pompos.

– Vezi? Vicontesa arătă înspre fiul ei. Domnii nu pufnesc.

Wynter pufni din nou.

– Există numeroase locuri specific masculine pe care eu nu le-am vizitat niciodată: cluburile, pistele de curse, chiar salonul în care se retrag gentlemenii după cină. Charlotte părea să bea brandy-ul cu mare ușurință acum, iar culoarea începuse să-i urce în obraji. Cum l-aș putea instrui cu succes?

Wynter se gândi că mama lui era pe cale să o convingă, deoarece acum vocea tinerei suna vag rugătoare. Ce părere avea el despre asta? Charlotte să-i spună ce și cum să facă? Astăzi fusese nevoit să-și înghită cu greu mândria pentru a o face să revină pe terasă, iar dacă n-ar fi fost fețele întristate ale copiilor lui, n-ar fi cedat niciodată.

– Am stat destul de mult în preajma lui, Charlotte, pentru a ști că nu manierele sunt problema.

Adorna trebuia să fi văzut ceva în atitudinea tinerei care trăda neîncrederea, căci adăugă!

– O, există câteva lucruri care ar putea fi corectate. Doar a crescut în Anglia. Își amintește lucrurile de bază.

– Dacă așa ar sta lucrurile – Charlotte își întoarse privirea rece către el – nesfârșita lui impertinență n-ar fi decât dorința unui băiețel de a atrage atenția, iar atunci ar avea nevoie mai degrabă de disciplină, decât de o guvernantă.

– Sau poate, Wynter vorbi cu dinți încleștați, ar avea nevoie de cineva care să-i explice cu succes motivația din spatele permanentei atitudini prostești pe care o cere nobilimea engleză.

Adorna îi întrerupse înainte să-și poată arunca unul altuia noi insulte:

– Charlotte, dragă! Trebuie să-ţi dai seama că subtilităţile sunt cele pe care nu le stăpâneşte. Cum să-şi poarte hainele...

– Incomod, interveni Wynter.

– ... ce şi când să spună. E mult prea...

– Onest, o întrerupse iar bărbatul.

– ... deschis în privinţa aprecierilor şi a criticilor sale.

Adorna se încruntă către el.

– Tocmai am început să fac progrese cu copii. Să răpesc acum din timpul dedicat lor ar produce daune ireparabile, zise Charlotte pe un ton ferm.

Ah, Charlotte! Dacă ar fi ştiut cât de irezistibilă devenea pentru el! Gropiţa din bărbie şi obrajii uşor rotunjiţi îi aparţineau unei femei blânde, însă privirea rece şi independenţa puternică repudiau astfel de atribute lipsite de coloană vertebrală. Şi totuşi, când vorbea despre copiii lui nu putea ascunde adevărul. Copiii lui nu erau o datorie pentru ea, ci comori ce trebuiau preţuite. Oare îşi dădea seama cât de atrăgătoare o făcea bunătatea ei?

Nu, nu putea să-şi dea seama, altfel şi-ar fi îngropat acea caracteristică în adâncul ei şi nu i-ar fi îngăduit nicicând să arunce o privire. De fapt, asta trebuia să fi făcut la celelalte slujbe pe care le avusese, căci în caz contrar n-ar mai fi fost aici.

– L-am ţinut departe de distracţii, temându-mă de ce i-ar putea ieşi din gură, însă curând va trebui să iasă în lumea bună! Bârfele au început deja, iar dacă nu acţionăm repede, s-ar putea produce un rău ireparabil. Dar cât de mult rău ar mai putea face spunându-i unei tinere doamne care flirtează cu el că ar trebui să se întoarcă la tatăl ei pentru îndrumare? Ori subliniind absurditatea whistului? Ori dojenind un lord pentru că îşi munceşte prea mult personalul din bucătărie?

Adorna se cutremură cu delicateţe.

Wynter le fixă cu o privire inocentă pe doamnele îngrozite. Începea să fie amuzant. I-ar fi prins bine puţină distracţie câtă vreme se lupta cu dovezile escrocheriilor din trecutul afacerii sale. Descoperise că sumele furate nu erau îndeajuns de mari pentru a dăuna prosperităţii companiei Ruskin Shipping. Totuşi, nu-şi putea găsi liniştea până când nu-l găsea pe vinovat.

Iar mama lui avea dreptate. Putea învăța de la Charlotte fără resentimente, căci îl înveselea cu nesfârșitul ei tact, cu seriozitatea cu care prezenta convenienţele şi cu acea gropiţă din bărbia ferm ridicată.

–Acum merg zilnic în oraş. Lecţiile ar trebui să aibă loc după ora de culcare a copiilor.

Adorna îi aruncă o privire aprobatoare – sigur că îl aproba, doar îl manipulase –, dar i se adresă lui Charlotte:

–Şi probabil pare că ţi-am dublat atribuţiile, iar într-un fel am şi făcut-o, însă îţi vom acorda încă o jumătate de zi liberă pe săptămână şi îţi vom mări salariul.

Obrajii lui Charlotte păliră. Se uită în jos pentru a-şi ascunde gândurile în timp ce se lupta vizibil cu tentaţia. Banii însemnau mult pentru o femeie care se descurca singură în lume. Wynter înţelegea asta foarte bine.

Cu vocea ei răguşită şi convingătoare, Adorna spuse:

–Charlotte, dragă, de aceea am venit la Şcoala Guvernantelor, ca să găsesc pe cineva ca tine pentru Wynter. În calitate de negustori, noi suntem şi aşa priviţi cu un ochi critic de către înalta societate.

Cât îl mai enerva treaba asta! Insistenţa continuă că oamenii care lucrează sunt mai puţin de apreciat decât cei care trândăvesc şi că aceia cu ascendenţă străveche sunt sacri, indiferent care ar fi valoarea lor. Dacă beduinii lui ar fi gândit aşa, el n-ar mai fi azi decât o grămadă de oase albite, îngropate în nisip. Dar bănuia că nu se putea aştepta ca Anglia aristocrată să dovedească o zecime din inteligenţa unui om al deşertului. Un om care şi-a câştigat locul prin voinţă, putere şi dorinţa de a trăi.

Adorna trase aer în piept, apoi continuă:

–Dacă el va continua pe drumul de acum, nici măcar bunele mele relaţii nu-l vor mai putea salva de ostracizarea totală, iar asta va afecta viitorul copiilor.

–Nedrept, murmură Charlotte.

Se referise la folosirea copiilor drept argument convingător, însă Adorna se prefăcu a nu înţelege.

– E nedrept, dar adevărat. Şi nu-i ca şi cum l-ai instrui o veşnicie. Numai până va avea loc recepţia sereminiană.

Charlotte mângâie marginea paharului. Ce degete graţioase, medită Wynter. Subţiri şi îngrijite, cu un inel simplu de aur pe arătător. O amintire din partea unui iubit? Rosti primul gând care îi veni în minte.

– De unde ai inelul, Lady domnişoară Charlotte?

Până şi mama lui fu luată prin surprindere de întrebarea aparent întâmplătoare.

– Wynter, nu schimba subiectul!

– Nu, e în regulă. A fost verigheta mamei mele.

Charlotte o netezi cu vârful unui deget.

– Nu l-am furat, dacă asta sugeraţi.

Şocat, el răspunse:

– Nu! Hoţia nu-ţi stă în fire.

– Dacă asta credeţi cu adevărat, spuse tânăra, atunci poate că pe viitor vă veţi înfrâna de la a pune o întrebare personală pe un asemenea ton acuzator.

Bărbatul dădu din cap cu gravitate.

– Ai dreptate, Lady domnişoară Charlotte.

Adorna chicoti încântată.

– Vezi? Ştiu că va funcţiona. O, te rog, Charlotte, dacă nu-ţi pasă de numele meu, te rog gândeşte-te la reputaţia Angliei. Trebuie să facem impresie bună în faţa delegaţiei sereminiene!

– Mă îndoiesc că delegaţia sereminiană va pricepe complexitatea societăţii engleze mai bine decât Wynter.

Însă era evident că tânăra se înmuiase.

Adorna adăugă ultimul imbold la festinul persuadării lui Charlotte:

– Regina Victoria ne va fi oaspete alături de sereminieni.

Guvernanta îşi încleştă degetele în poală.

– Maiestatea Sa? Aici?

Îl privi pe Wynter cu o consternare evidentă. Se uită la tălpile lui goale, la picioarele care îi ieşeau de sub *djellaba*, la postura lui neîngrijită.

– Cu el?

Bărbatul își înclină capul cu un aer solemn și mișcă din degetele de la picioare.

– Sunt sigur că o voi impresiona pe regină cu felul meu direct de a fi, căci fără îndoială e înțeleaptă și puternică.

– Nu, izbucni Charlotte. Maiestatea Sa nu va fi impresionată. Foarte bine, Adorna, voi încerca, însă numai serile și... și vreau să mi se dubleze salariul în aceste trei luni.

– Dublu?

Vicontesa, o adevărată femeie de afaceri, păru luată prin surprindere.

Însă Wynter dădu iute din cap în semn de aprobare.

– Dublu, atunci.

Adorna cedă cu un zâmbet strălucitor.

Charlotte își goli paharul, după care se ridică în picioare. Se înclină ușor către dreapta, iar Wynter întinse mâna pentru a-i asigura echilibrul. Însă ea îl alungă.

– Dacă asta e tot, atunci mă voi retrage în camera mea.

– Asta e tot, confirmă Adorna.

Mișcându-se cu grozava demnitate a celor abțiguiți, Charlotte ieși din cameră, ținând încă paharul în mână. Mama și fiul o urmăriră cum se îndepărtează.

– Vai mie, comentă vicontesa după ce tânăra plecă. Se pare că Charlotte are o rezistență scăzută la brandy.

– Se pare că da. Wynter se aplecă înspre abila lui mamă. Poate că pe viitor ar trebui să-i limităm consumul.

– Da... Adorna își luă propriul pahar și sorbi. Doar dacă nu va mai trebui s-o convingem și în altă privință.

– Cineva ar trebui să se asigure că își găsește drumul spre dormitor.

Vicontesa luă clopoțelul.

– O s-o chem pe domnișoara Symes.

El o opri cu un gest.

– Lasă-mă pe mine să mă ocup de treaba asta. Vreau s-o lămuresc pe Miss Priss care îi sunt datoriile în ceea ce mă privește.

Adorna îi zâmbi lingușitor.

–Hai, Wynter, doar nu te-ai supărat cu adevărat pe mine pentru micul meu şiretlic, nu-i aşa?

–Mamă, tu eşti plină de mici şiretlicuri. Acesta abia dacă mă surprinde.

Însă Wynter era fiul mamei sale. Avea să accepte aranjamentele ei pentru că îi ascundeau propriul plan care se forma rapid, o sarcină dificilă, dată fiind remarcabila intuiţie a vicontesei. Dar el avea ceva ce lipsea majorităţii oamenilor. Avea experienţă în a o păcăli pe Adorna. O abilitate ce îi fusese necesară în copilărie.

–Voi coopera, însă ea trebuie să-şi cunoască locul.

Văzu cum femeia se înfurie, iar din ochii ei sar scântei.

–Tocmai genul ăsta de afirmaţii fac necesară angajarea unei guvernante pentru tine.

–Nu ştiu de ce. Se ridică şi făcu o plecăciune. Trebuie s-o prind din urmă pe noua mea profesoară. Noapte bună, mamă.

Capitolul 10

Wynter îşi lăsă indolenţa la uşa Adornei. Ştia unde era dormitorul lui Charlotte. În după-amiaza aceea, după cearta lor, îşi făcuse un scop din a afla. Dacă se grăbea, o putea prinde în galeria cu portrete, care era largă, întunecată şi perfect potrivită pentru strategia lui. Întrezărind imaginea fustei ei pe coridor, în faţa lui, încetini pasul şi avu grijă ca picioarele lui goale să nu scoată nici un sunet. Nu trebuia s-o oprească încă. Galeria se afla chiar după următorul colţ.

Până acum nu mai întâlnise niciodată o femeie dornică să renunţe la mijloacele ei de trai pentru un principiu. Nu mai întâlnise niciodată o femeie atât de dedicată lucrurilor pe care le considera corecte. Nu mai întâlnise niciodată o femeie care să-i dea atâtea bătăi de cap.

Nu mai întâlnise niciodată o femeie pe care să şi-o dorească atât de mult.

O putea vedea străbătând fâşiile alternative de lumină şi întuneric, în vreme ce înainta într-un ritm constant pe lângă fiecare sfeşnic de perete. Dădea impresia de seninătate, însă sub atitudinea ei de faţadă se ascundea o femeie pasională.

Ea nu ştia asta. Nu înţelegea tensiunea care tremura între ei doi precum ceaţa pe timp de iarnă, iar acest fapt în sine îl intriga. O femeie de vârsta ei nu putea fi complet neatinsă... nu-i aşa?

Tânăra coti înspre galeria cu portrete şi, din nou, Wynter îşi iuţi pasul.

Niciodată nu se gândise la Charlotte fără să se întrebe cum ar arăta dezbrăcată de rochiile albastre şi cenuşii care îi plăceau atât de mult. Combinezonul trebuia să dispară şi el, odată cu corsetul pe care ea insista să-l poarte în ciuda asigurărilor lui că nu avea nevoie de el.

Cât de mult îi va trebui să înmoaie acea coloană vertebrală, s-o întindă pe perne, să-i dezgolească sânii şi să coboare cu sărutările de-a lungul burţii, până între picioarele ei? Ce fel de tactici va trebui să folosească pentru a-i domoli tremurul, pentru a o face să-şi uite omniprezentele maniere şi reţinerea înnăscută? Oare îi va opune rezistenţă? Va încerca să-l oprească? Îl va dojeni?

Da. Charlotte va încerca să combată pornirile primitive cu ajutorul comportamentului civilizat. La urma urmei, el însuşi încercase să facă acelaşi lucru câtă vreme se aflase în deşert.

Nu funcţionase. Domesticirea nu va putea niciodată să învingă instinctul sălbatic.

Cotind, bărbatul intră în galeria cu portrete. Deşi uşa cea mai îndepărtată se afla chiar în faţa lui, de la distanţă şi în umbră nu-i putea zări decât conturul. Dar cunoştea încăperea. Aceasta nu se schimbase de pe vremea când era copil. Scaune adunate în grupuri în jurul celor câteva mese. Mici camere de oaspeţi, rar folosite, ascunse în spatele unor uşi închise. Pereţii lungii galerii se înălţau în afara razei vizuale, într-o beznă pe care lumânările n-o puteau străpunge. Într-o parte, draperii din catifea, cu o nuanţă bogată de purpuriu, acopereau ferestrele înalte. În cealaltă, picturi reprezentând bărbaţi călare, doamne pozând alături de copiii lor ori peisaje străine şi familiare acopereau zidurile de la podea, până

în tavan. Exista acolo până şi un portret al tânărului Wynter, însoţit de prepelicarul său.

O fire sensibilă s-ar fi simţit stânjenită sub privirea atâtor ochi încoditori.

Charlotte înainta netulburată.

Până când Wynter se apropie. Atunci îi simţi cumva prezenţa şi se răsuci cu faţa către el, cu mâinile ridicate, gata să se apere.

Bărbatul se opri numaidecât, atent să nu se apropie prea mult sau prea repede. Nu voia s-o tulbure. Nu încă.

– Lady domnişoară Charlotte. Făcu o plecăciune. Pornisem în căutarea ta.

Ea îşi puse o mână pe piept, ca şi cum ar fi vrut să-şi domolească inima. Lui Wynter îi plăcea să creadă că asta se datora bucuriei de a-l vedea, dar i se părea mai probabil s-o fi speriat. Gâfâind uşor şi cu un aer enervat, ea îl întrebă:

– Milord, cu ce vă pot ajuta?

Dacă i-ar fi spus adevărul, ea l-ar fi mustrat.

– M-am gândit că ar fi bine să ne discutăm planurile fără prezenţa restrictivă a mamei mele.

– Planurile?

Charlotte părea îngrijorată.

– Unde ar trebui să ne întâlnim, câte ar trebui să facem, cât de târziu ar trebui să rămânem împreună...

Confruntat cu ochii ei măriţi de groază, încercă s-o liniştească.

– Pentru lecţiile de bune maniere englezeşti pe care mi le vei da.

– O!

Ea se uită în jur la portretele înşirate pe pereţi, de parcă acestea ar fi putut să vorbească şi s-o scoată din încurcătură.

– Ştiam că la asta vă referiţi.

Oferindu-i braţul, bărbatul spuse:

– Mergem?

Era evident că ea nu voia să-şi pună mâna pe braţul lui, dar ce putea face? Să fie nepoliticoasă şi să spună „nu"? Wynter descoperise chiar în acea după-amiază că pentru manipularea

lui Charlotte nu avea nevoie decât de o minte ingenioasă şi de folosirea judicioasă a bunei-cuviinţe.

Tânăra se apropie atât cât degetele ei neînmănuşate să atingă mâneca lui.

–Atingerea ta e uşoară ca un fluture. El îşi puse mâna peste a ei. Şi, asemeni unui fluture, eşti timidă şi deloc conştientă de frumuseţea împodobită cu pietre preţioase a feminităţii tale.

Înainte ca ea să asimileze complimentul, Wynter înaintă pe lângă perete.

–Aş vrea să ne întâlnim în vechea cameră a copiilor. Ştii unde se află?

–Hm.

Guvernanta îşi drese glasul cu delicateţe şi, din nou asemenea unui fluture, degetele ei tremurară sub ale lui.

–La etajul al treilea?

–Al doilea. A fost odaia mea pe când eram copil. Mobila a fost îndepărtată, lucru care mi se pare mai pe gustul meu decât camerele supraîncărcate din societatea modernă. Atâtea scaune, canapele şi mese încât omul nu mai poate să se mişte fără să-şi lovească gleznele! Draperii şi pompoane în toate culorile posibile! Şi orice suprafaţă acoperită cu zorzoane.

Privi pe furiş înspre Charlotte.

Cu ochii în pământ şi părul prins la spate, ea putea fi doamna perfectă. Doar că zâmbea.

Bărbatul se agăţă de asta.

–Ah! Eşti de acord cu mine!

–Şi eu prefer un stil mai simplu decât cel care este acum la modă.

Faptul că recunoscuse ceva în legătură cu preferinţele ei îi arăta lui Wynter că tânăra se afla într-adevăr sub influenţa brandy-ului.

–Dar nu îmi îngădui să fiu surprinsă criticând gustul cuiva.

Aproape că părea o ruşine să profite de ameţeala ei. Aproape.

–Nici eu. Nu mi-aş fi împărtăşit gândurile decât unei persoane ca tine, despre care ştiu că e compatibilă.

Ea se încordă iar, reacționând exagerat la simpla sugestie a unei afinități între ei. Da, bun. Era mult prea conştientă de el şi incapabilă să-şi ascundă disconfortul. La fel cum şi el era mult prea conştient de prezența ei, iar imaginea şi parfumul ei îi provocau o durere în zona intimă. Da, pentru că petrecuse prea mult timp fără o femeie. Dar şi pentru că... era Charlotte.

– Nu este „compatibil" cuvântul potrivit? întrebă el, prefăcându-se nedumerit. Am vrut doar să spun că noi doi gândim la fel.

– Cu siguranță ați folosit cuvântul în mod corect. Îi oferise cu uşurință asigurarea. Însă nu ştiu dacă aş fi de acord.

– Dar trebuie să fii! protestă el. Tu crezi că educația copiilor mei este cea mai importantă sarcină cu care se confruntă această casă.

– Absolut.

– La fel şi eu.

Portretele treceau încet pe lângă ei, în vreme ce o conducea de-a lungul galeriei.

– Doar din acest motiv te-am rugat să rămâi după ce m-ai umilit astăzi.

Charlotte îşi smuci mâna.

– Nu m-ați rugat să rămân şi nu v-am umilit.

– Am fost de acord cu lecții pe care trebuie să le primesc după o zi lungă în Londra şi un drum în galop către casă.

– Şi ziua mea e lungă.

– Am promis să te plătesc cu multe lire, când deja primeşti adăpost şi mâncare câtă vreme te afli în grija mea.

Oprindu-se brusc, tânăra îşi trase mâna cu putere, îndeajuns de tare încât să şi-o smulgă de sub a lui.

– Nu sunt în grija dumitale. Sunt o femeie independentă.

Wynter se opri şi el, apoi se întoarse cu fața către ea.

– Şi n-ai țipat când fiica mea mi-a cerut să mă căsătoresc cu tine.

Nu-şi putea da seama în lumina slabă, dar i se păru că ea roşeşte.

– N-a fost vina mea!

– Nu tu i-ai cerut să intervină în favoarea ta?

– Poftim, domnule? Charlotte își puse mâinile în șold și se încruntă la el cu un aer amenințător. Cu siguranță nu am făcut așa ceva!

Bărbatul făcu un pas mare înspre ea. Picioarele i se lipiră de fusta ei și păru foarte înalt, foarte impozant.

– Ești sigură că nu tu i-ai spus?

– Dacă sunt sigură? Bineînțeles că sunt sigură.

Abia atunci tânăra îl privi din cap până în picioare, observându-i înălțimea, lățimea umerilor, hainele străine și expresia aspră. Înghiți în sec.

– Cum aș putea să uit că am făcut o asemenea sugestie?

El își relaxă trăsăturile.

– Asta mă întristează.

– Po...poftim?

Acum îi captase întreaga atenție.

– Când fetița mea era în leagăn, bătrânul tribului a ridicat-o, a râs și a prezis că Leila va fi înțeleaptă, puternică, înzestrată cu un har special în ceea ce privește problemele inimii și că va aduce noroc familiei și onoare soțului ei. Speram ca Leila să fi auzit ceea ce sufletul tău doar visa.

– *Ce?*

– Nu e așa?

Se apropie și mai mult.

Charlotte făcu un pas în spate, către perete.

– Eu niciodată... ea niciodată... nici nu mi-a trecut prin minte un asemenea gând. Adăugă în grabă: Nici prin suflet.

– Acum te vei gândi la asta.

– Ar fi mai bine dacă n-aș face-o.

– Mi-ar plăcea să te gândești.

Își dorea foarte mult să nu-l întrebe. Dacă ar fi putut, i-ar fi întors spatele și ar fi zbughit-o de acolo. Dar stătea cu spatele la zid, el se afla în fața ei, iar ea băuse suficient de mult pentru a-și pune la îndoială capacitatea de a scăpa, însă nu suficient de mult încât să nu înțeleagă pericolul cât se poate de real cu care se confrunta.

– De ce?

Rosti cuvintele pe un ton şovăitor.

Datorită talentului său actoricesc, el reuşi să pară uluit.

– Nu cred că te-ai descurca foarte bine ca amantă a mea!

Groaza lui Charlotte nu era câtuşi de puţin mimată, nici flatantă, însă bărbatul ştia că acum ea era conştientă de prezenţa lui fizică. Ochii ei erau mari şi uimiţi, iar privirea şi-o ţinea ţintită asupra lui, fără să clipească, de parcă vigilenţa ar fi ajutat-o să iasă din acea situaţie deconcertantă. Nările ei fremătau în timp ce îi adulmeca mireasma, un parfum despre care Wynter ştia că era curat şi masculin, de vreme ce *el* se îmbăia zilnic, lucru pe care nici un filfizon englez nu-l făcea. Bărbatul îşi păstră vocea la nivelul unui murmur hipnotic, deoarece descoperise că era posibil să spună aproape orice, atâta vreme cât o spunea pe un ton liniştitor.

– Nici... n-aş visa... să fac ceva atât de... necuviincios, zise ea ezitând.

– Exact. Bărbatul radia. Mă bucur că eşti de acord cu mine. Aşadar te vei gândi la toate aceste lucruri.

– Nu. Eu... nu.

Ridicând braţul într-o parte, Charlotte atinse spătarul unui scaun şi îl folosi drept ghid pentru a înainta pieziş.

– Lady domnişoară Charlotte, înainte să pleci...

Wynter întinse mâna, cu palma în sus.

Ea o privi, apoi se uită la el. Încă o dată, bărbatul renunţase la faţada de netot străin şi îşi îngăduise libertatea de a cere. Mai mult, Charlotte înţelegea cererea şi se temea de consecinţele unui eventual refuz.

Stingherită, îşi puse mâna într-a lui. El îşi înfăşură degetele peste ale ei şi le strânse, simţind căldura, delicateţea, feminitatea pură a mâinii ei subţiri şi a pielii ei fine. Era obişnuit cu femeile care aveau bătături din pricina muncii grele de fiecare zi, cu femeile care lucrau alături de bărbaţii lor pentru a-şi câştiga existenţa în deşert. Le admira pe acele femei. Crezuse că doamnelor engleze le-ar fi prins bine o asemenea doză de realitate şi nu înţelesese niciodată de ce un bărbat şi-ar dori o femeie inutilă.

Însă acum, când o ținea de mână pe Charlotte, își dorea să-i păstreze finețea. Își dorea s-o ridice pe tânără deasupra luptei pentru supraviețuire. Voia să-i ofere viața care îi fusese menită, una de relaxare și plăcere. Multă, multă plăcere.

Ea îi schimba felul de a gândi, iar asta nu-i plăcea. Și totuși învățase ceva în deșert. Uneori destinul îl ținea în ghearele sale. Se putea împotrivi acestei atracții. Putea să-și păstreze felul de a gândi. Dar atunci n-o mai putea avea pe Charlotte. Iar pe ea urma s-o aibă.

Dar oare ea ce gândea în timp ce se uita cu ochii mari la mâinile lor încleștate? Își dorea ca el s-o întrețină? Își imagina viața ca soția lui?

Ori era o femeie prinsă în vâltoarea confuziei?

Nu conta. El își îndeplinise dorința. De acum Charlotte avea să-l privească altfel.

Ridicându-i mâna înspre buzele lui, o sărută. Un sărut lent, blând, lipit în palmă. Cu mare grijă, îi îndoi degetele peste sărut, apoi o eliberă.

Charlotte își privi mâna ca și cum, dacă s-ar fi hotărât să-și deschidă pumnul, sărutul ar fi zburat. Zăpăcită, își ridică ochii către ai lui, iar când el zâmbi ușor, păru să-și vină în fire. Se îndepărtă, poate puțin mai repede ca de obicei. Poate cu mai puțină siguranță de sine.

Însă Wynter fu încântat să vadă că-și ascundea mâna în pliurile fustei. Știa de ce. Ea încă îi păstra sărutul.

Capitolul 11

În seara următoare, Charlotte încă mai simțea o ușoară durere de cap în vreme ce mergea către vechea cameră a copiilor. Pe viitor, Adorna n-avea decât să-și bea singură brandy-ul, căci tânăra era convinsă că, dacă și-ar fi păstrat capul pe umeri, n-ar mai fi fost acum în drum spre a-l întâlni pe Wynter.

Profesoara unui bărbat în toată firea, nici mai mult, nici mai puțin! Şi mai ales a unui bărbat ca Wynter! Ce putea să scoată din el? Ca să devii un om civilizat îți trebuie mai mult decât să ştii când să porți mănuşi.

De exemplu, să porți pantofi. Charlotte alungă cu hotărâre amintirea picioarelor lui elegante.

Ori să nu te furişezi în spatele tinerelor când merg pe coridoare întunecate. Şi cu siguranță să nu faci comentarii personale despre a deveni amanta cuiva. Ori soția lui. Soția lui! Se luptă cu impulsul de a pufni exact aşa cum făcuse Wynter. *Leila* avusese scuza ignoranței când propusese o căsătorie între tatăl şi guvernanta ei. *Wynter* n-avea decât scuza poftei carnale.

O, da! Îi trebuise ceva timp de gândire, însă Charlotte înțelesese planul lui malefic. Acest bărbat neobişnuit nu-şi dorea o căsătorie. El voia acelaşi lucru pe care orice alt gentleman crede că îl poate obține de la o femeie cât de cât atrăgătoare care locuieşte sub acoperişul lui.

Ei bine, nu avea să primească nimic de la Lady Charlotte Dalrumple. Ea deja le dovedise tuturor că nu era de vânzare. Păcat că Wynter nu ştia povestea.

Păcat? Se scutură. Nu-şi dorea ca el să-i afle vreodată povestea. Era atât de necioplit, încât ar fi luat-o la întrebări, iar ea încerca să nu discute niciodată despre acel episod dureros.

Necioplit. Da. Lady Ruskin nu-şi dădea seama ce-l deosebea cu adevărat pe un gentleman de un coşar. Era atitudinea. Wynter avea atitudinea nepotrivită. Se purta ca şi cum, dacă ar fi avut la dispoziție un batalion de oameni, ar fi fost în stare să cucerească lumea. O asemenea aroganță era menită să-i irite pe englezii care nu aveau experiență cu mările furioase, deşerturile aurii şi războinicii fioroşi.

Se opri pentru o clipă, se sprijini cu mâna de perete şi se luptă cu tendința ei fără sens de a romanța aventurile lui Wynter. Era evident că le citise prea multe poveşti copiilor. La drept vorbind, faptul că îl văzuse îmbrăcat în *djellaba* îi ațâțase imaginația. Desigur, ținuta era cât se poate de nepotrivită. Largă şi lejeră,

fără constrângerile pe care le presupuneau costumele națiunilor educate.

Când dăduse prima oară cu ochii de *djellaba*, rămăsese încremenită, incapabilă să formeze un gând coerent. După șocul inițial, se trezise că mintea începe să-i rătăcească. Cum ar fi dacă ar renunța la corset? Dacă ar avea doar o țesătură care să-i fluture în jurul corpului? După aceea nu mai fusese decât un scurt pas până la drumul alunecos al păcatului, căci începuse să se întrebe ce soi de lenjerie intimă ar purta cineva pe sub asemenea veșminte. Iar când se uitase la Wynter, se gândise... ei bine, nu mai conta la ce se gândise. O asemenea viziune nu putea fi explicată decât de amețeala pe care o provoacă băuturile tari.

Nu, gata cu brandy-ul pentru ea.

Îndreptându-și umerii, porni iar către vechea cameră a copiilor, unde i se indicase să-l întâlnească pe Wynter.

Bătu ușor la ușă, iar când nimeni nu-i răspunse, vârî capul înăuntru. Încăperea spațioasă, aerisită, era goală și întunecată, cu excepția unei insule de lumină în fața șemineului. Flăcările trosneau în vatră și câteva lumânări pâlpâiau pe o masă lungă și joasă. Aceasta era acoperită cu o pânză albă, curată, niște perne pătrate erau risipite în grămezi viu colorate, iar în apropiere se găseau pleduri de lână împăturite. Pe sub cele câteva piese de mobilier se întindea un covor ce strălucea în nuanțe de auriu, verde și stacojiu, împletite într-un model complicat.

Dar nu se vedea nici un chip de lord care s-o provoace cu insolența lui, așa că strigă:

– Lord Ruskin?

Din spatele unei uși aproape închise, aflate pe peretele îndepărtat, vocea lui răspunse:

– Bun venit, Lady domnișoară Charlotte.

Îi rostise numele cu căldură, fiecare silabă fiind adorabil înfășurată în cel mai ușor dintre accente.

– Intră în umilul meu sălaș și binecuvântează-l cu încântătoarea ta prezență.

Tonul lui o făcu să uite că ea era o simplă guvernantă, iar el vicontele și angajatorul ei. În schimb, deveni conștientă

de propria feminitate şi de admiraţia lui. Ştia că o astfel de senzaţie era periculoasă, dar asta făcea ca totul să pară şi mai atrăgător. Bărbatul acesta o putea seduce dacă nu era atentă.

–Milord, dacă, aşa cum bănuiesc, acesta este apartamentul dumneavoastră personal, atunci nu se cuvine ca eu să fiu aici singură cu dumneavoastră.

–Apartamentul meu personal? E vechea cameră a copiilor! Uimirea lui era lipsită de vlagă, dar clară. Nu durează decât o clipă. Fă-te comodă.

–Hm.

Nu-l credea, însă simţea că îşi spusese punctul de vedere: nu era nesăbuită şi nu voia să rămână singură cu el.

Dar cum să se simtă comod într-o cameră fără scaune? Se mulţumi să înainteze către masă, una atât de joasă încât nu trecea de genunchi, şi să cerceteze tava pe care se aflau o bucată de pâine, o rotiţă de caşcaval şi un bol din care se revărsau ciorchini de struguri roşii. Observă că nu existau nici tacâmuri, nici scaune pe care să te aşezi, şi se întrebă neliniştită dacă bănuielile ei în legătură cu intenţiile lui Wynter aveau să se adeverească.

Putea simţi mireasma primăvăratică pe care o răspândeau fructele. Aplecându-se, inspiră, savurând aroma proaspătă ce se ridica dinspre ciorchini şi, dincolo de ea, mirosul pâinii de casă. Sunetul vocii lui Wynter o făcu să se îndrepte în grabă.

–Te rog, Lady domnişoară Charlotte, serveşte-te.

Bărbatul stătea în uşă, cu lumina strălucind în spatele lui şi, spre marea ei uşurare, era îmbrăcat în hainele potrivite pentru un gentleman. Cu excepţia picioarelor, care erau goale.

–Nu, mulţumesc, milord, deja am luat cina.

–Ia, ia, ia! Nu pot să mănânc atât de mulţi struguri, o să mă balonez.

Charlotte aproape că se sufocă în încercarea de a-şi reţine un geamăt de groază. Ori un hohot de râs. Sub influenţa lui Wynter, nu le mai putea deosebi. Pentru a-şi îngădui o clipă de răgaz, rupse o boabă de strugure şi o vârî în gură. Era dulce, minunat de proaspătă şi plină de seminţe, iar în timpul pe care şi-l petrecu scoţându-le delicat din gură, el îşi luă avânt.

Intră în cameră ca o forță a naturii. Purta vesta lui neagră, pantaloni negri și o cămașă albă astfel încât, dacă nu luai în seamă tălpile goale, ai fi putut să-l consideri un nobil obișnuit. Însă cămașa era descheiată la gât, lăsând la vedere un smoc de păr cârlionțat, coapsele lui plesneau de mușchi și nu-i putea ignora tălpile alea. Pur și simplu nu putea. Bărbatul păși în cercul de lumină și își luă poziția obișnuită, cu picioarele depărtate, pumnii încleștați în talie, bărbia ridicată într-un unghi impunător.

– Deci. Să începem.

Ea aruncă iute semințele în foc și se reculese.

– Într-adevăr, să începem. Aș vrea să vă spun că, deși n-am vrut să-mi asum sarcina de a vă șlefui astfel încât să vă încadrați în standardele înaltei societăți, îmi voi da toată silința...

– Da, da, știu asta. Ești o femeie care întotdeauna își dă toată silința. Nu e o chestiune de pus în discuție. Acum, cu ce începem?

O enerva faptul că el îi întrerupsese bine gânditul discurs de întâmpinare, însă își păstră atitudinea calmă.

– Primul lucru pe care îl vom discuta este înclinația dumneavoastră de a aduce în conversație chestiuni personale.

El își ținu capul sus.

– Chestiuni personale? N-ar trebui să vorbesc despre copiii mei?

– Nu, chestiuni personale cum ar fi cele legate de corpul dumneavoastră. Nu pomenim... mecanismele interne, cel puțin nu într-o companie mixtă.

Aşteptă în vreme ce Wynter se gândea la eufemismul ei. Chipul i se lumină.

– Ah! N-ar trebui să vorbesc despre gazele mele.

– Cu siguranță nu despre... nu. Și fără discuții despre boli sau probleme fizice.

– Dar doamnele și domnii *politicoși* mă întreabă cum mă simt.

Ea ignoră nuanța de sarcasm.

– E doar o întrebare retorică. Atunci când cineva vă întreabă cum vă simțiți, răspunsul corect este: „Mă simt bine, mulțumesc, și dumneavoastră?"

– Asta explică de ce majoritatea doamnelor nu mă mai întâmpină cu întrebări despre sănătatea mea.

Mergând către masa joasă, el se aşeză pe o pernă mare.

Lui Charlotte i se strânse inima. Exact cum se temuse. El îi arăta obiceiurile lui barbare, poate ca s-o tachineze, poate în semn de protest faţă de lecţiile pe care nu şi le dorise. Cu siguranţă nu deoarece i se părea că ea ar fi atrasă de imaginea unui bărbat tândălind pe podea.

– Eu pot să mă interesez de sănătatea doamnelor? întrebă el.

– Doar la modul cel mai general.

Wynter se întoarse cu faţa către ea, cu spatele la foc, cu picioarele încrucişate lejer în dreptul gleznelor şi părând în largul lui pe pernă, deloc recalcitrant. Recunoscu că poate nu era decât un bărbat care se relaxa după o zi lungă petrecută la birou.

El îşi ciupi buza de jos.

– Lady Scott a născut recent şi am întrebat-o despre fiul ei nou-născut.

– Perfect acceptabil.

– Şi despre travaliu.

Charlotte închise iute ochii, îndurerată.

– Femeile rareori discută asemenea detalii între ele, cu atât mai puţin cu un gentleman.

El încuviinţă cu o mişcare a capului.

– În El Bahar, femeile vorbeau despre lucruri de genul ăsta, însă bărbaţii nu.

În sfârşit! Un moment de acord, oricât de scurt ar fi fost el.

– Iată, vedeţi, până şi în El Bahar se aplică aceleaşi reguli.

– Dar mă interesează! protestă el ca un băieţel.

– Interesul dumneavoastră n-ar trebui să fie mai important decât obiceiurile şi protocolul.

– În El Bahar, interesul unui bărbat este mai important decât orice alte practici.

Pentru că era răsfăţat ca un băieţel.

– Îmi vei spune că nu mai sunt în El Bahar şi că aici protocolul este cel mai important. Wynter adulmecă pâinea şi strugurii, aşa cum făcuse şi ea. Observând că tânăra se mutase în afara cercului

de lumină, spuse: Lady domnişoară Charlotte, îţi cer permisiunea să mănânc, căci n-am cinat încă.

– Desigur, milord. E târziu. Trebuie să fiţi înfometat.

– Lihnit ca o cămilă în căutarea unui curmal. Observând expresia de pe chipul ei, îşi revizui limbajul colorat. Da, sunt înfometat. Făcu semn înspre masă. M-ar onora să mi te alături. Eşti prea slabă, deşi generozitatea bustului tău îmi aminteşte de o oază ce abundă în curmali şi dulci libaţii.

Era şocată şi... era şocată.

– Nu trebuie să spuneţi asemenea lucruri!

– Doar ţie, Lady domnişoară Charlotte. Majoritatea femeilor nu sunt atât de slabe. Dar dacă nu vei mânca, atunci măcar stai jos.

Ezitarea nu era o reacţie pe care Charlotte să şi-o îngăduie în mod normal, dar nu reuşea să-i explice lui Wynter că sânii ei nu reprezentau un subiect potrivit de conversaţie. Sânii ei sau ai oricărei alte femei, deşi nu putea să scape de impresia că, într-un fel, el deja ar fi trebuit să ştie asta. Totuşi, părea complet netulburat. Mai târziu, când nu vor mai vorbi despre părţile corpului *ei*, va găsi o cale de a-i sugera să nu mai pomenească asemenea chestiuni intime.

– Te rog, stai jos, se răsti el. Nu pot învăţa dacă tronezi deasupra mea.

Era evident că nu se gândea la ea într-un context amoros. Deşi încă nu putea descifra care fusese scopul lui cu o seară în urmă, în galeria cu portrete. Însă, la urma urmei, ea rareori îi înţelegea pe bărbaţi.

– Mi-aş putea aduce un scaun...

– Tot ai fi deasupra mea. Ţi-am cerut să vii aici pentru că sunt obosit, iar aici pot fi singur. Oare o englezoaică nu poate găsi confortul pe o pernă?

– Nu cu uşurinţă, zise ea ironic, dar nu-i putea explica lui Wynter problemele pe care i le făceau trei jupoane ţepene unei femei care încerca să se lase pe podea.

În vreme ce aşeza o pernă mare, plată, deasupra alteia, Charlotte se întoarse într-o parte pentru a-şi ascunde un zâmbet

pe care nu-l putuse stăpâni. Din multe puncte de vedere, Wynter era un bărbat neatins de ipocrizia societăţii, iar ea nu putea să nu se întrebe cum reacţionaseră doamnele şi gentlemenii la observaţiile lui. Aproape că ar fi plătit ca să vadă ce figură făcuse Lady Scott când fusese întrebată despre travaliul ei. Însă când se întoarse iar către Wynter, expresia de pe chipul ei era iarăşi sub control. Acesta se încruntă cu ochii la tivul rochiei ei, deşi ea habar nu avea ce văzuse acolo.

–Cu siguranţă ţi-ai scos pantofii.

–Să-mi scot...? Abia se abţinu să-l numească barbar. Nu, nu mi-am scos pantofii!

–Dar mie îmi spui mereu să fac ce se cuvine.

–Asta nu include...

–Lady domnişoară Charlotte, acesta este sanctuarul meu. Eu am adus covorul şi pernele din El Bahar, ca pe o amintire preţioasă a zilelor petrecute acolo. Nu am cum să le înlocuiesc şi mă cutremur la gândul că, într-o zi, vor fi uzate şi rărite, lăsându-mă fără nici un obiect din căminul care mi-a fost atât de drag.

Glasul lui blând, bogat, vorbea atât poetic, cât şi cu reproş. Charlotte nu-şi putea alunga bănuiala că o manipula şi totuşi... ei bine, ştia că el iubise căminul din El Bahar, aşadar presupuse că îi lipsea. Dacă într-adevăr acestea erau singurele lui amintiri, cu siguranţă avea dreptul să-i ceară să facă tot ce putea pentru a proteja ţesăturile colorate.

Dar să-şi scoată pantofii... se uită la el un minut întreg, aşteptând să vadă dacă doar glumea.

Nu glumea.

–Foarte bine, milord – făcu o pauză precisă între cuvinte –, cât timp sunt aşezată îmi voi scoate încălţămintea.

–Ca întotdeauna, mă onorezi cu buna ta cuviinţă.

Dacă Wynter se distra pe seama victoriei sale, o ascundea foarte bine, căci ea nu reuşi să vadă nici măcar o scânteie în ochii lui, şi se gândi că poate înnebunise tot căutând zeflemeaua în fiecare cuvânt. Schimbă cu înţelepciune subiectul.

Când simţi mireasma ca de pământ a cafelei prăjite, făcu semn cu capul înspre vasul de ceramică aşezat aproape de foc.

– Vreți să vă torn o ceașcă?

El se opri din curățatul crustei de deasupra caşcavalului.

– Măcar cafeaua o vei bea cu mine?

– Dacă vă face plăcere.

Charlotte îşi trase mormanul de perne din mătase mai aproape de masă, apoi aduse vasul şi cele două ceşti încălzite la foc. Îi trebuiră câteva clipe ca să-şi aranjeze fustele, înainte de a se putea lăsa în jos grațios, iar când ajunse pe perne, acestea îi oferiră mai mult decât se aşteptase. Era aproape aşezată pe podea, cu Wynter de cealaltă parte a mesei. Nu chiar vizavi – ea stătea lângă capăt, în vreme ce el luase loc în mijloc –, ci la numai câteva zeci de centimetri distanță. Nu ştia cum să-şi țină picioarele. Drept înainte? Lipite de podea, cu genunchi ridicați şi lipiți? În cele din urmă hotărî că fustele ofereau o acoperire suficient de largă, aşa că se aşeză la fel ca el, cu gleznele încrucişate şi genunchii depărtați. Când în sfârşit se instală, descoperi că el o urmărea fascinat.

Bărbatul îi spuse cu blândețe.

– Faci un spectacol dintr-o acțiune atât de simplă.

Aproape că suna ca şi cum ar fi mustrat-o, de parcă ea ar fi trebuit să ştie cum să se aşeze pe o pernă, cum să se tolănească pe podea absolut relaxată, asemenea lui. Însă Charlotte nu mai stătuse pe podea de când avea doisprezece ani, iar ea nu ducea dorul libertății de a se rostogoli, de a-şi asculta mama cum îi citeşte o poveste, ori de a sta pur şi simplu întinsă acolo, visând cu ochii în tavan.

– Şi încălțările? o îndemnă el.

Charlotte se aplecă în față şi, fără să arate măcar o urmă de ciorap, îşi descheie botinele înalte până la glezne şi le scoase.

Wynter o urmări cum îşi pune pantofii negri, uzați, lângă pernă şi îi spuse, ținând mâna lipită de piept, în dreptul inimii.

– Mulțumirile mele, Lady domnişoară Charlotte.

Nehotărâtă între enervarea pe care el i-o provoca şi plăcerea pe care o simțea după ce scăpase de pielea aspră a botinelor, tânăra nu putu decât să zâmbească încordat. Cu o mână sigură, turnă cafeaua în ceşcuțele delicate şi i-o oferi pe a lui.

– Sper că ați avut o zi bună la Londra.

Bărbatul felie caşcavalul ordonat şi eficient, folosind un cuţit asemănător celui pe care ea i-l dăruise lui Robbie, dar cu o lamă mai lungă şi curbată. Muchia ascuţită sclipi în lumină.

–Londra se întinde pe un pământ străvechi, pământ care îşi cântă istoria şi regalitatea. Palatele şi bisericile se înalţă în splendoare, fiecare clădire e diferită şi totuşi mândră de locul ei în oraş. Docurile şi locuinţele putrezesc şi miros urât, un pântece alterat care e tulburat de înşelătorie. Luând caşcavalul, îi examină vinişoarele marmorate şi continuă cu nepăsare: Londra este un oraş ce reflectă imaginea locuitorilor săi.

Vorbele lui erau aproape ca un poem şi mult, mult prea adevărate – două păcate pe care lumea bună nu le iarta cu uşurinţă. Ar fi trebuit să-l dojenească, dar... Când şovăi, el chicoti.

–Desigur. Am uitat. Întrebarea era doar de formă, pentru o conversaţie goală, fără conţinut ori profunzime. Răspunsul corect era: „Am avut o zi bună, Lady domnişoară Charlotte. Cum a fost ziua dumneavoastră?"

–Foarte bună, vă mulţumesc, începu ea, dar nu-i putu ignora observaţiile fără să le răspundă. Milord, conversaţia este o artă, una care permite ca doi oameni să se întâlnească şi, în dansul lent al cuvintelor, să se cunoască, iar apoi, dacă au noroc, să devină prieteni. Cu siguranţă nimeni nu doreşte să-şi deschidă sufletul în faţa fiecărui trecător, decât dacă vrea ca secretele preţioase ale inimii sale să fie răspândite spre amuzamentul maliţioşilor.

Wynter se opri din ruptul pâinii cu degetele, iar ea se gândi că urma să facă un comentariu pe marginea observaţiei ei sincere şi revelatoare. Totuşi, bărbatul spuse doar:

–Ca întotdeauna, eşti nespus de înţeleaptă. Sunt încântat să aud că ai avut o zi bună. Dacă eşti atât de drăguţă, îmi poţi spune ce progrese au făcut copiii mei?

Charlotte îi zâmbi, sigură că măcar această discuţie avea să fie lipsită de capcane.

–Este o bucurie să-i educ pe copiii dumneavoastră, milord. Amândoi sunt foarte avansaţi pentru vârsta lor în studiul matematicii, iar abilităţile lor de a deprinde limbi străine sunt de-a

dreptul uluitoare. Învață iute științele, oratoria, caligrafia, desenul, iar Robbie progresează rapid la citit.

Wynter zâmbise la fel ca orice om care aude că îi sunt lăudați copiii, dar la sfârșit se înnegură.

– Și Leila? Ea nu progresează rapid la citit?

Fără prea multă tragere de inimă, Charlotte clătină din cap.

– Leila refuză să citească.

– Vrei să spui că nu poate învăța.

– Vreau să spun că refuză să încerce.

Tânăra ura să discute despre propriile nereușite, dar, de dragul corectitudinii, se gândi că trebuia s-o facă.

– Mă învinovățesc pe mine însămi, milord. Nu am atâta experiență în relația cu copiii mici cum poate că au alte guvernante și nu știu de ce Leila își încrucișează brațele la piept și refuză, și nici cum să o îndemn să vrea să învețe. I-am arătat că atunci când va putea citi, o lume întreagă se va deschide în fața ei.

– Îi place să te audă pe tine citind.

Wynter mușcă din pâine și sorbi din cafea.

– Da, eu și micuții ne-am bucurat în mod deosebit de cartea *O mie și una de nopți*. I-am spus că atunci când va reuși să citească, nu va mai trebui să mă aștepte pe mine pentru a cunoaște poveștile. Le va putea citi singură. Dar e încăpățânată.

Ochii bărbatului sclipiră ca și cum el ar fi știut un lucru pe care ea nu-l aflase.

– Ce s-a întâmplat, milord? E ceva ce ar trebui să știu în legătură cu Leila?

Wynter zâmbi și scutură din cap.

– Leila va citi la momentul potrivit.

Îngrijorarea tot o făcu pe Charlotte să ridice o sprânceană, iar el întinse mâna peste masă. Tresărind, tânăra se feri într-o parte. Cu mâna încă întinsă, Wynter o privi cu reproș până când ea cedă și se așeză la loc. Atunci el îi netezi cutele de pe frunte cu degetul mare.

– Nu trebuie să-ți faci griji. Înainte să sosești, preocuparea mea era că o guvernantă îi va îngrădi pe copii cu lecții și restricții, îi va plesni peste mâini când vor fi obraznici și îi va disprețui pentru

moştenirea lor. Tu crezi că nu văd, Charlotte, dar te-am observat cu micuţii mei, le-am ascultat laudele la adresa ta şi îţi mulţumesc pentru că îi îndrumi pe calea acestor obiceiuri ciudate cu atâta pricepere şi eleganţă.

Ea îl lăsă să-i mângâie fruntea şi tâmplele deoarece crezu că el nu ştia că un asemenea gest de afecţiune nu e privit cu ochi buni. Lăsă ca vorbele lui să-i mângâie mândria pentru că... ei bine, pentru că avea nevoie să-i audă laudele. Până atunci competenţele ei fuseseră întotdeauna luate de-a gata. Acum, când îşi făcea griji că abilităţile ei îi dezamăgiseră pe cei pe care îşi dorea cel mai mult să-i ajute, Wynter o liniştea.

Tăcerea învălui vechea cameră a copiilor. Flăcările trosneau, arzând lemnul. Noaptea apăsa pe ferestrele goale, se furişa pe podeaua de lemn, se juca printre ciucurii covorului. Lumânările pâlpâitoare aruncau o mantie de lumină peste cele două siluete ce stăteau aşezate, privindu-se cu intensitate. Degetele lui alunecară pe obrazul ei, peste nas, îi atinseră vârfurile genelor ca şi cum netezimea trăsăturilor ei i-ar fi adus plăcere. Iar ea descoperi că era fascinată de bătăturile pielii lui, de felul în care atingerea lui o tulbura şi o alina în acelaşi timp.

Apoi bărbatul îşi îndepărtă mâna şi se aşeză la loc, iar Charlotte îşi dădu seama că putea lua o foarte necesară gură de aer. Wynter îi stârnea nişte reacţii atât de neortodoxe, încât l-ar fi crezut un vrăjitor asemenea celor care trăiau în poveştile celor *O mie şi una de nopţi*. Însă Lady Charlotte Dalrumple nu credea în vrăjitori.

– Nu te-ai atins de cafea, zise el. Probabil tu o bei dulce.

– Nu, eu nu beau... n-am nevoie de zahăr.

Wynter ridică din sprâncene neîncrezător, aşa că ea îşi ridică ceaşca şi luă o înghiţitură.

Dezgustătoare chestie. Arsă şi amară, mult prea diferită de aroma plăcută pe care-o răspândea în jur. Charlotte scrâşni din dinţi şi înghiţi, abia reuşind să-şi reţină un fior.

Concentrarea lui intensă se schimbă în amuzament.

– Lady domnişoară Charlotte, ţie nu-ţi place cafeaua.

Nu i-ar fi folosit la nimic să mintă. Decât dacă învăţa să disimuleze mai bine.

– Hm... nu.

– Nici brandy-ul nu-ți place.

– Cu siguranță nu.

– Și totuși ai băut cu mine ca să mă faci să mă simt în largul meu și cu mama pentru a o susține în răzvrătirea ei. Cred că ești prea bună, Lady domnișoară Charlotte.

În momentul acela nu se simțea bună. Se simțea orbită de faptul că era singură cu un bărbat pe care îl bănuise de intenții josnice, dar care nu-i arăta nimic altceva decât o politețe sinceră, chiar dacă străină.

O atinsese, da, însă nu într-un fel lasciv. Wynter o făcea stânjenitor de conștientă de faptul că prea multe restricții și prea puține speranțe o legau de o existență de plebeu.

– Mă tem că puțini oameni ar fi de acord cu dumneavoastră, milord, răspunse ea.

– Nu caut aprobarea între proști și diletanți. Am ochi cu care să văd. Bărbatul își lovi fruntea. Și o minte cu care să gândesc. Iar eu gândesc ce doresc, nu ce ar vrea alții.

În clipa aceea Charlotte își dădu seama că îl *plăcea* pe Wynter. Îi plăceau felul lui direct de a fi, lipsa lui de formalitate și, mai presus de toate, siguranța lui de sine. Dacă n-ar fi fost recepția sereminiană, poate că el n-ar fi făcut niciodată efortul să se încadreze în societate, căci era mulțumit de sine însuși și de tot ceea ce realizase în viață.

Charlotte se alarmă, deoarece știa că o asemenea simpatie față de un bărbat era un lucru periculos.

Wynter împinse ceașca departe de ea.

– Mâine-seară voi aranja să primești ceai. Acum, Lady domnișoară Charlotte, trebuie să te întreb dacă e permis să port cu mine vechea cutie pentru cărți de vizită a tatălui meu, cea cu capacul cu metereze. Era la modă pe vremea ei, dar de când umblu prin saloanele londoneze, am observat că oamenii o privesc chiorâș.

În timp ce Charlotte începea, cu toată seriozitatea, să-l instruiască pe Wynter, într-o altă parte a casei, cea mai nouă servitoare din bucătăria auxiliară se furișa spre dormitorul

ei de la etajul al treilea. În mod normal Frances mergea la culcare odată cu toţi ceilalţi, când jupâneasa ţinea un sfeşnic pentru a le lumina drumul pe coridorul ce ducea spre camerele slujnicelor. Însă Trev James, cel mai frumos flăcău pe care Frances îl văzuse vreodată, o îndemnase să-l viziteze în grajduri, iar acum se vedea nevoită să se întoarcă în camera ei întunecată, pe un hol întunecat. Putea distinge contururile culoarului, însă, oricât s-ar fi străduit, nu putea zări nimic altceva.

Prin mintea impresionabilă a fetei de cincisprezece ani treceau tot felul de orori. Auzise poveşti. Ştia că vechile case erau pline de vârcolaci şi fantome, iar conacul acesta era chiar mai bătrân decât bunica ei. Şi bunica ei şi-l amintea pe nebunul rege George. Nu pe cel dinaintea reginei Victoria, Dumnezeu s-o aibă în pază, ci pe cel de dinaintea lui.

O scândură scârţâi sub piciorul lui Frances. Fata sări cât colo, strângându-şi şorţul în pumni şi jurându-se că nu se va mai uita niciodată cu dor la Trev, indiferent cât de dulce ar fi zâmbetul lui.

Cine să ştie ce crime se petrecuseră aici şi ce soi de fantome bântuiau pe holuri în căutarea liniştii sau a răzbunării? Cu siguranţă nu o servitoare de la bucătărie, abia venită din coliba bunicii ei, care dârdâie de spaimă. Iar în ultimele câteva nopţi, în timp ce stătea întinsă în patul ei, auzise sunete venind de deasupra. Sunete înfricoşătoare, ca de paşi înăbuşiţi. O dată auzise chiar pocnetul a ceva care izbise podeaua. Ceva ce suna a metal, cum ar fi lanţurile făurite în iad pentru cei damnaţi.

Lipindu-se cu spatele de perete, înaintă pe furiş, numărând uşile în timp ce înainta. Dormitorul ei era ultimul pe partea dreaptă, chiar înainte ca holul să cotească şi să se îndrepte către uşa de acces spre mansardele de la etajul patru.

Frances urcase în mansarde. În prima zi frumoasă de primăvară, domnişoara Symes trimisese o armată de menajere şi de servitori pentru a curăţa tot praful adunat în şase luni. Mansarda cea mare nu era aşa de rea, cu lucarne care lăsau să intre lumina, însă cele mici se întindeau în toate direcţiile, iar unele nu erau cu mult mai

mari decât niște dulapuri. Pe Frances o luase cu fiori reci când fusese nevoită să se târască înăuntru și să le mătură.

Acum își dorea ca odaia ei să fi fost mai aproape de cea a domnișoarei Symes. Nici o fantomă, sau șoarece că tot veni vorba de curățenie, n-ar îndrăzni s-o tulbure pe grozava jupânească.

Cu numai o ușă de care mai trebuia să treacă, Frances aproape că ajunsese la destinație când auzi un scârțâit prelung, asemenea celui făcut de balamalele unei uși. Îngheță, cu răsuflarea tăiată, sperând să fi greșit, ca urechile s-o fi înșelat. Dar nu. Drept în față zări o lumină slabă venind dinspre cotitura coridorului, aproape ca și cum cineva, ori *ceva*, ar fi deschis ușa mansardei.

Auzi un târșâit slab, apoi un oftat greoi, în vreme ce balamalele scârțâiră din nou.

Așa cum avea să povestească a doua zi în fața mulțimii de servitoare care o ascultau cu ochii mari, părul i se zbârli de la o ureche la alta. Făcu un pas în spate, apoi altul, iar privirea i se opri asupra pătratului întunecat de la cotitura holului. Lumina devenea tot mai puternică, iar Frances putea auzi zgomot de pași ușori.

Era cineva care făcea o farsă. Sau cineva care se ascundea în mansardă pentru a o evita pe domnișoara Symes cu nesfârșita ei ceară de albine. Sau...

Ceva apăru de după colț. Ceva scund, învești mântat într-o rochie albă, fâlfâitoare și ținând o lumânare aproape de chipu-i hidos.

Frances țipă din toți rărunchii. Țipă iar, apoi se răsuci pe călcâie și alergă pe coridor, în vreme ce amnarele scăpărau, ușile se deschideau, iar silueta fantomatică se făcea nevăzută.

Capitolul 12

Pentru a-și împrospăta memoria în legătură cu lecțiile din seara aceea, Charlotte își deschise carnetul plin cu reguli pentru domni.

–Ah, da.

Se afundă mai tare în grămada de perne aşezată în faţa focului, încercând să găsească o poziţie cuviincioasă şi la fel de confortabilă pe cât părea cea a lui Wynter, care stătea lungit pe covor.

– În seara aceasta vom discuta despre comportamentul unui gentleman în oraş.

Bărbatul mârâi, îşi îndesă o pernă la subraţ şi îşi sprijini capul pe o mână. Charlotte îşi înfipse în covor degetele de la picioare acoperite de ciorap.

– Un gentleman ocupă mereu locul dintre o doamnă şi stradă, căci astfel îşi interpune propriul corp între ea şi orice cal scăpat de sub control.

– Dar dacă nu îmi place de ea?

Tânăra rămase cu privirea aţintită asupra caietului şi se prefăcu că nu observă cât de apropiate erau picioarele lui goale de ciorapul ce se ţitea de sub poalele fustei. Oare încerca până la urmă să profite de izolarea lor?

Nu că ar fi putut. Ori că ea l-ar fi lăsat. Dar era un mister. În ultima săptămână rareori dăduse impresia că îi ascultă lecţiile, cu atât mai puţin că o doreşte. Mâncase, lenevise, aţâţase focul şi se îngrijise de lumânări. Cu toate astea, Charlotte descoperise că nu avea motive să se plângă, fiindcă de fiecare dată când îl lua la întrebări în legătură cu îndatoririle lui de gentleman englez, el îi răspundea corect. Bănuielile pe care i le stârnise în galeria cu portrete se risipiseră, fiind înlocuite cu... ei bine, cu o stare de apatie.

În seara aceasta era altfel. El o urmărea fără să pară că face asta, se muta tot mai aproape, prefăcându-se că nu avea stare. Era amator de discuţii.

– Nu vă înţeleg întrebarea, milord.

– Tu spui, Lady domnişoară Charlotte, că ar trebui să-mi aşez trupul între cel al unei doamne şi un cal nărăvaş, însă un asemenea efort pare plin de pericole. Doamna trebuie să fie foarte specială pentru mine ca să-mi risc viaţa pentru ea.

Charlotte nu putea pricepe de ce avea impresia că toate astea indicau un interes din partea lui Wynter faţă de persoana ei. Poate că purtarea lui provoca o răzvrătire asemănătoare

în ea însăşi. În seara aceasta, când îşi îngăduise din când în când să arunce o privire înspre el, flăcările tremurătoare ale lumânărilor scoseseră la iveală un bărbat viguros. În seara aceasta observase că, pe lângă pantofi, el renunţase şi la vestă, la şosete, la cravată, la manşete şi guler... de fapt, nu purta nimic în afara pantalonilor şi a cămăşii care îi atârna albă, şifonată şi lejeră. Şi, desigur, avea lenjeria intimă. Cu siguranţă c-o avea.

– Un gentleman adevărat şi-ar risca viaţa pentru orice doamnă.

– Cât de mulţi gentlemeni adevăraţi mai sunt în Anglia, Lady domnişoară Charlotte?

Ea ridică în sfârşit capul, pentru că era nevoită, pentru că nu mai putea să-i evite privirea. Trebuia să se încrunte la bărbatul nepoliticos şi *nu* avea să se gândească la lenjeria lui intimă ori la lipsa ei.

– Un adevărat domn nici măcar nu s-ar gândi la pericolul la care se expune, ci ar dovedi curaj şi neînfricare, chiar până la a-şi risca viaţa.

– Eu, unul, m-aş gândi mai întâi. Wynter se scărpină pe gât. Poate că aş împinge-o pe doamnă din drum înainte de a-mi aşeza trupul în faţa calului scăpat de sub control.

Cu o tresărire, Charlotte îşi dădu seama că bărbatul râdea de ea. Nu izbucnise în hohote, ci doar sublinia absurditatea idealului. Foarte bine. Probabil că avea dreptate. Probabil că nu mai existau gentlemeni care să îşi pună viaţa în pericol după modelul cavaleresc, însă ea nu trebuia să recunoască asta. Hotărâtă să recapete controlul, se preocupă intens de răsfoitul caietului.

– E acceptabil şi s-o împingeţi din drum. Celălalt motiv pentru care un domn merge între stradă şi o doamnă e probabilitatea mai mare ca drumul să fie curat pe lângă clădiri.

– Da, în Londra voastră menajerele aruncă mereu lături lipicioase pe ferestrele de la etaj. Wynter se trânti pe spate, cu ochii în tavan, şi îşi împleti degetele peste burtă. Un gentleman trebuie de asemenea să-şi aşeze trupul între o doamnă şi *asta?*

În momentul acela Charlotte spera ca lăturile să-l nimerească din plin, aşa că îşi strânse caietul la piept şi se ridică pe jumătate.

– Simt că e o seară nepotrivită pentru lecții, milord. Poate că ar trebui să lăsăm pe mâine.

Rostogolindu-se pe o parte, el lovi covorul cu latul mâinii.

– Nu! În seara asta!

Ea sări în sus. Pentru o clipă, în lumina flăcărilor, bărbatul păru feroce, sălbatic, deloc asemănător cu acel pașă toropit la care ajunsese să se aştepte, ci mai degrabă cu războinicul din deşert pe care şi-l imaginase. Judecând după atitudinea lui Lady Ruskin, Charlotte bănuia că lucrurile nu mergeau bine în oraş, însă nu-şi putea da seama dacă era vorba de afaceri ori de viața socială. Dacă afacerile erau problema, ea nu putea face nimic. Dar din punct de vedere social... Cu o delicatețe de care nu putea să nu fie mândră, întrebă:

– Există vreo dispută privind eticheta în privința căreia aş putea să vă ajut?

– Eticheta. Nu e nimeni în nenorocita asta de societate care să se mai gândească şi la altceva? Doamnele spun că eu nu cunosc eticheta, dar eu zic că ele nu cunosc bunele maniere.

Se părea că Charlotte descoperise sursa nemulțumirii.

– Ce fac doamnele?

– Răspândesc zvonuri prin toată Londra. Zvonuri mincinoase, cum că aş fi o brută.

Guvernanta se indignă în numele elevului său:

– Acesta e într-adevăr un zvon mincinos, milord! Nu sunteți familiarizat cu toate formele etichetei, însă nu sunteți o brută!

Sau poate că da. Dar numai puțin.

– Lady Howard şi domnişoara Morant sunt răutăcioase.

– În curând eticheta dumneavoastră va stârni invidia tuturor doamnelor răutăcioase din Londra.

– Etichetă! Până şi tu! Nu te mai gândeşti la altceva? În fiecare seară vorbim despre mine. Îşi lovi pieptul cu degetul arătător. Ce şi cum ar trebui să spun. Cât de mult să-mi înclin pălăria şi când. Cum să fac vizitele de dimineață în timpul după-amiezii şi ce ar trebui să port la fiecare ocazie. Pe toate dunele! Mi-ai îndesat în cap mai multe reguli decât sunt stele pe cerul deşertului!

– Aceasta a fost dorința lui Lady Ruskin.

– Îmi respect mama. Îmi ador mama. Dar dorințele ei îi aparțin. Așa că acum vom vorbi despre tine.

– Ba nu o vom face, domnule. Eu sunt guvernantă, nu bufon. Deja m-ați aprobat ca profesoară și însoțitoare potrivită pentru copiii dumneavoastră și, așa cum tocmai ați spus, sunt mai mult decât capabilă să vă ajut să vă împrospătați manierele. Asta e tot ce trebuie să știți despre mine.

El se dădu în spate, părând de-a dreptul uimit.

– Nu vrei să-mi vorbești despre tine?

– Nu vreau, zise ea ferm.

– Dar femeile adoră să vorbească despre ele.

Nimic n-o enerva mai tare decât aceste generalizări superficiale pe care bărbații, chiar și cei mai civilizați dintre ei, erau tentați să le facă.

– Nu știu cu ce fel de femei v-ați întovărășit dumneavoastră, milord, dar majoritatea femeilor nici nu au ocazia să deschidă gura din pricina conversației neîntrerupte și pline de infatuare a bărbaților.

– Nu-mi plac aceste generalizări superficiale pe care le fac femeile cu privire la bărbați.

Oare îi smulsese gândul din minte?

– Ți-am spus eu ceva despre mine însumi? o întrebă Wynter.

– Foarte puține, recunoscu ea fără tragere de inimă.

– Dar poate că asta îți dorești. Vrei să mă consideri un barbar prost și nepăsător. Mâna lui liberă se juca printre ciucurii pernei, în timp ce bărbatul o fixa fără încetare. E mai ușor decât să afli cine sunt cu adevărat.

– Vă asigur că nu e adevărat.

– O să-ți spun acum. Se ridică, iar când Charlotte dădu să-l întrerupă, îndreptă un deget spre ea în semn de admonestare. Iar tu o să mă asculți.

Nu voia să-l asculte. Nu voia să crească nivelul de intimitate dintre ei, nu când deja își închipuia seducția în cele mai ridicole lucruri.

– Mai avem încă multe de acoperit, milord – îi arătă paginile pe care le ținea între degetul arătător și degetul mare – și foarte puțin

timp până la recepția sereminiană. Dacă nu doriți să discutați despre viața în oraș, am putea vorbi despre cai și vânătoare. Cred că asta ar fi mai pe gustul dumneavoastră.

El o ignoră asemenea unui suveran din *O mie și una de nopți*.

– Ai auzit bârfele despre fuga mea în El Bahar?

– Cred că ați plecat după moartea tatălui dumneavoastră.

– Ai fost curioasă în legătură cu mine? Părea destul de încântat. Nu trebuie să te rușinezi, Lady domnișoară Charlotte. Și eu sunt curios în ceea ce te privește.

Familiaritatea asta se năștea din conversațiile lor, când ea de fapt ar fi trebuit să predea. Charlotte își plecă fruntea deasupra caietului și citi cu voce tare primul titlu.

– *Un gentleman la vânătoare.*

– Nu vrei să vorbești despre tine. Foarte bine. Când a murit tatăl meu, eu aveam cincisprezece ani, iar trecerea lui în neființă mi-a provocat o durere foarte mare.

Tânăra citi:

– „Un gentleman își alege armăsarul în funcție de rezistență și de viteză, apoi se antrenează cu el la sărituri până când amândoi se mișcă precum unul singur."

– Tatăl meu a fost mereu mai bătrân decât alți tați, însă nici o boală nu se lipea de el. Îl credeam indestructibil.

Ea pierdu șirul pe pagină. Ori, mai degrabă, cuvintele din fața ochilor ei deveniră lipsite de sens.

– Asta credem toți despre părinții noștri.

– Deci și tatăl tău cântă cu îngerii?

Charlotte scutură din cap, iar el trecu la următoarea concluzie:

– Sau mama ta?

– Vânătoarea! zise ea exasperată.

– Înțeleg. Amândoi stau de-a dreapta lui Dumnezeu.

Wynter vorbise cu atâta blândețe, încât tânăra se trezi recunoscând:

– Amândoi au pierit.

– Nu vor pieri niciodată cu adevărat.

O binecuvântă cu un zâmbet plin de beatitudine.

Nu se încredea în el când părea atât de inocent şi aşteptă încordată să-i repete că nu avea de gând să-şi mărturisească povestea.

– Lady domnişoară Charlotte, ţi-am mai zis. Ar trebui să renunţi la corset.

Luată prin surprindere, ea privi în jos la propriul trup. Balenele de la sutien o înţepau, dar nu se vedea nimic din toate astea.

– Aşa cum ţi-ai descălţat pantofii la rugămintea mea. Uită-te la tine, o mustră el. Încordată toată pe pernele astea confortabile. Dacă ţi-ai scoate corsetul, poate că ai zâmbi şi n-ai mai arăta de parcă te-ar durea burta.

Charlotte închise ochii, extrem de stingherită.

– Îmi pare rău că ţinuta mea vă displace, milord, dar ca guvernantă a dumneavoastră trebuie să vă atrag atenţia să nu mai folosiţi cuvântul „corset".

– Da, da. Mi-ai mai spus asta.

– Şi nici „durere de burtă".

El dădu din cap aprobator.

– Aşa cum nu trebuie să pomenesc despre gazele mele.

– Corect.

– Iar ţinuta ta îmi place foarte mult.

Charlotte se legă de asta:

– Vă rog, nu vorbiţi fără rezerve guvernantei dumneavoastră despre aspectul ei. Bătând cu degetele în caiet, adăugă cu subînţeles: Ori despre părţile corpului oricui v-ar putea atrage atenţia. De fapt, chiar şi atunci când un bărbat găseşte o doamnă pe care doreşte să o complimenteze, trebuie să-şi menţioneze aprecierea doar la modul cel mai general. Niciodată nu trebuie să pomenească detalii.

– În public. Ştiu asta. În intimitatea sălaşului meu, fac aşa cum doresc.

– Cred că ne-am întâlnit în locul acesta pentru neutralitatea lui, replică Charlotte.

– „Neutralitate", murmură el. E un cuvânt ciudat pe care să-l folosim între noi.

Asta o opri. Nu voia să se ia la trântă cu el, nici nu tânjea să exploreze semnificaţiile din spatele purtării lui ciudate. Cu o precauţie înnăscută, tânăra spuse:

–Avem acelaşi ţel, deci nu cred că suntem duşmani.

–Nu ştiu ce suntem, Lady domnişoară Charlotte. Bănuiesc că vom descoperi cât de curând.

Capitolul 13

–Dar erai curioasă în legătură cu trecutul meu, spuse Wynter.

Nu era curioasă şi ce Dumnezeu voise el să spună cu: „Nu ştiu ce suntem... Bănuiesc că vom descoperi cât de curând"? Ce fel de comentariu mai era şi ăsta?

Cuprinzându-şi genunchiul cu un braţ, bărbatul privi pe fereastra întunecată, spre trecutul său.

–După înmormântarea tatălui meu, am plecat cu un poştalion către Londra. Am văzut un cargobot venit de la Marsilia legănându-se pe Tamisa şi m-am imaginat Iason în căutarea Lânii de Aur. Pentru scurtă vreme îşi lăsă capul în palme şi râse. M-am angajat ca muncitor. Mi-am petrecut o săptămână vărsându-mi mațele mai întâi în Atlantic, apoi în Mediterana. Am frecat punţi până când mi-au plesnit băşicile din palme. Şi ştii că până atunci nu mai mâncasem pâine cu gărgăriţe?

Sunetul scos de Charlotte era în parte din compasiune şi în parte din greaţă.

–Da, groaznic! Mai rău a fost că toţi ceilalţi marinari erau francezi, răi şi grosolani. Mă numeau papă-lapte şi mă făceau să mă simt groaznic. Când pornisem în călătoria mea nu îmi imaginasem nici o clipă că voi îndura *nenorociri*. Pe vremea aceea dramatizam totul, dar mă mândresc cu faptul că nu eram prost. Dusesem o viaţă privilegiată şi mi-am dat seama repede de asta. Wynter pierdu sclipirea pe care o avusese în ochi cât vorbise despre tinereţea lui. Cu un aer sobru, continuă: Mai rău, am picat primul meu test ca gentleman.

Fără să vrea, întrebarea îi scăpă pur şi simplu lui Charlotte:

– Cum aşa?

– Chiar în momentul în care mama avea mai mare nevoie de mine, eu m-am gândit numai la mine însumi.

Tânăra ar fi vrut să-şi astupe urechile. Dacă el continua cu dispoziţia asta tristă şi autodepreciativă, era posibil să ajungă să-l placă!

– Până şi băiatul care eram a priceput că fuga în lume nu avea să-l aducă înapoi pe tata. De fapt, l-ar fi dezamăgit tocmai pe bărbatul pe care îl venerasem. Dar m-am folosit de moartea lui ca să fac ce voiam. Să pornesc în căutarea aventurii.

„Fii din nou barbar", ar fi vrut Charlotte să-l implore. „Fii iarăşi îngrozitor şi nepoliticos. Termină cu sinceritatea asta atrăgătoare, astfel încât să pot redeveni o guvernantă cuviincioasă, care nu are nici un interes faţă de angajatorul ei."

Mai ales nu genul acesta de interes. Privirea îi alunecă nepoftită peste silueta lui tolănită. Nu, niciodată genul acesta de interes.

– Îmi imaginasem o odisee. M-am ales cu o catastrofă. M-am hotărât să fug înapoi în Anglia de îndată ce vaporul avea să se oprească în port. Wynter se strâmbă. Şi aş fi făcut-o, doar că...

Făcu o pauză, iar ea nu mai rezistă:

– Doar că...?

– Doar că au apărut piraţii. El se îndreptă de spate, cu o privire întunecată şi impresionantă. S-au ivit din bezna nopţii şi au lovit nava. M-au silit să-i ajut să fure încărcătura, apoi m-au luat cu ei la plecare. Eram un băiat frumuşel.

– Da, îmi amintesc, murmură Charlotte.

El se întrerupse imediat, întrebând:

– Ne întâlniserăm?

Charlotte fusese cât pe ce să trădeze ceva din trecutul ei, trecutul pe care avea să-l păstreze pentru sine.

– V-am văzut portretul în galerie.

– Ah... da.

Nu păru s-o creadă pe de-a-ntregul, aşa că ea adăugă:

– Vă rog, milord, ce-a fost cu piraţii?

– Piraţii. Aveau de gând să mă vândă în piaţa din Alexandria. Le-am stricat planul când am curăţat un cuţit şi mi-am făcu o crestătură pe obraz.

Tânăra îl privi fascinată cum îşi pipăie cicatricea de pe chip.

– Eu n-aş avea niciodată atâta curaj.

– Tu? Ba da, Lady domnişoară Charlotte. Ai avea. Ridicându-se în genunchi, Wynter se aplecă înspre ea şi o fixă insistent. Ai face orice e nevoie pentru a-ţi salva onoarea, ştiu asta.

Nu era foarte sigură.

– Dar dumneavoastră, milord? Ce s-a întâmplat cu dumneavoastră?

– Piraţii au jurat să se răzbune. Bărbatul se ridică în picioare şi îşi săltă pumnul. Îi înşelasem, lipsindu-i de o avere, aşa că m-au vândut în schimb unui beduin ca... îngrijitor de cămile.

Îşi lăsă pumnul în jos şi vorbi într-un fel atât de caraghios, încât ea nu putu să nu zâmbească.

– Trebuia să am grijă de cinci cămile dezgustătoare, scuipăcioase şi urât mirositoare. Ce lovitură pentru un flăcău englez pornit în căutarea aventurii! Eu şi bătrânul Barakah – şi cămilele – am pornit-o prin deşert. A doua zi am fugit.

Ea se aplecă în faţă pentru a-i sorbi fiecare cuvânt.

– Milord, am citit că deşertul e un loc necruţător.

Clătinând din cap cu gândul la nebunia tinereţii sale, el răspunse:

– Ai citit corect, Lady domnişoară Charlotte. Căldura din timpul zilei... nici nu-ţi poţi imagina. Soarele arzător, sudoarea ce mi se usca pe frunte de îndată ce se forma, nisipul care se unduia la nesfârşit, fiecare dună la fel cu următoarea, la fel cu cea de dinaintea ei. Îşi duse mâna streaşină la ochi şi păru că se uită în jur. Credeam că ştiu drumul înapoi spre port, dar mă pierdusem, mă rătăcisem fără speranţă când... Se prefăcu a rămâne fără suflare şi se trânti pe covor, întins pe burtă. Dar, Charlotte, am vorbit prea mult despre mine însumi, iar tu m-ai învăţat că aceasta nu e o purtare demnă de un gentleman.

– Nu fiţi caraghios! Nu vă puteţi opri acum!

În clipa în care auzi acele vorbe ieşindu-i din gură, îşi dădu seama că o ademenise. Îşi mai dădu seama şi că nu-i păsa. Trebuia să afle sfârşitul poveştii lui.

Proptindu-şi bărbia în pumni, Wynter îşi ridică ochii spre ea.

– N-ai rude care să se îngrijească de tine, Charlotte?

Charlotte. Îi spunea Charlotte. Nu i se adresa cu acea poreclă drăguţă care indica respectul, ci cu numele mic. Asta putea dovedi intimitate ori insolenţă. Nici una nu era acceptabilă. Strângându-şi pumnul peste caiet, îşi privi încheieturile albite. Reţinerea şi precauţia erau adânc înrădăcinate în ea.

– N-am rude care să conteze. Vă rog, milord, ce vi s-a întâmplat?

– Nici o legătură de nici un fel?

– Prieteni. Prieteni buni.

– Nici un iubit?

O, părea nevinovat, însă ea ştia mai bine. Era la fel de nevinovat precum şarpele din Grădina Raiului. Ba chiar se şi târa pe pământ precum un şarpe. Strângându-şi caietul şi pantofii, Charlotte se ridică în picioare. Îi ocoli silueta lungită şi se îndreptă către uşă. Departe de căldura focului, de mirosul de ceară topită, departe de şiretenia, caracterul duplicitar şi indolenţa care îl caracterizau pe Wynter, Lord Ruskin.

Când ajunse chiar în pragul uşii, el spuse:

– Eram aproape mort când m-a găsit beduinul.

Charlotte îşi lăsă piciorul îmbrăcat în ciorap să alunece pe podeaua din lemn.

– De fapt, cel mai preţuit dintre beduini nu mă pierduse nici o clipă, continuă Wynter. Doar m-a urmat prin deşert până când am renunţat la ideea că puteam evada de unul singur. Apoi m-a luat înapoi.

N-ar fi trebuit să se întoarcă. Toate bănuielile ei în legătură cu Lord Ruskin tocmai se dovediseră întemeiate.

– În acea noapte m-a legat de şaua cămilei şi mi-a spus că îmi face o favoare, căci deşertul nu lasă pe nimeni să plece nevătămat.

Charlotte nu-şi făcea iluzii în privinţa lui Wynter. Dacă nu îl asculta acum, el nu avea să-i mai vorbească niciodată despre trecutul lui. Era neîndurător când venea vorba să obţină ce voia.

Ea nu era aşa. Capitulă, toate reţinerile fiindu-i înfrânte de curiozitate.

–Ce s-a întâmplat după aceea, milord?

–Am pătruns în tabăra beduinilor. Ştii multe despre beduini, Lady domnişoară Charlotte?

Planul de a-şi băga nasul în viaţa ei eşuase, aşa că el revenise la formalismul titlului nobiliar. Mai părea şi puţin curios, de parcă ar fi fost firesc să poarte o conversaţie cu o femeie care stătea în pragul uşii, cu spatele la el.

–Copiii mi-au povestit vieţile lor, răspunse guvernanta.

–Atunci ştii că beduinii sunt nomazi mândri şi războinici neînfricaţi. Ei călătoresc de-a lungul Saharei, pe traseele caravanelor, transportând mărfuri de la un port la altul, şi din asta îşi câştigă averile.

Bărbatul părea să nu fi observat nimic în neregulă cu purtarea ei.

–Şi încă nişte averi considerabile, drept pentru care existau alţii care tânjeau după drumurile şi după bogăţiile noastre. Barakah era şeful tribului, un bătrân cu aer princiar, înzestrat cu instinctul de a-şi găsi drumul după ce o furtună de nisip a şters toate urmele. Mai avea şi intuiţia necesară pentru a-i îmblânzi pe sclavii rebeli şi a-i transforma în oameni de ispravă.

Charlotte îşi sprijini umărul de tocul uşii, apoi se întoarse cu faţa către Wynter. Peretele o susţinea, ceea ce i se părea un lucru bun de vreme ce era evident că-i lipsea ţinuta morală.

Bărbatul nici măcar n-o privea. Îşi făcuse un morman din toate pernele (în afară de ale ei, care erau aşezate teanc, aşteptând-o să revină) şi se târâse, aşezându-se în mijloc. Stătea cu faţa către foc, iar ea abia dacă putea să-i vadă creştetul capului ridicat.

Era ciudat, dar i se părea că şi aşa el o simţea cum cedează. Pas cu pas şi fără tragere de inimă, însă ceda. Înaintă încet, apoi îşi aşeză caietul şi pantofii la marginea covorului.

– Până am terminat de parcurs întregul drum al caravanei, eu căpătasem câteva urme de bici pe spate, învățasem cum să pun șaua pe o cămilă nărăvașă și devenisem fiul devotat al bătrânului.

– Fiu?! exclamă tânăra.

– I-am salvat viața. Amintește-mi, Charlotte, să-ți arăt urma cuțitului pe care l-am primit pentru el.

Guvernanta cedă complet. Ocoli pernele și îngenunche în fața lui Wynter, precum o concubină care imploră să primească o favoare din partea stăpânului ei întins pe spate.

– Ați fost rănit?

– Era cât pe-aci să mor. Dar când mi-am revenit, devenisem bărbat.

Lumina focului juca drăgăstos peste silueta lui, luminându-i părul de culoarea mătăsii porumbului, îndulcindu-i maroniul auriu al pielii. Cu o mișcare lentă, fluidă, dar fermă, bărbatul se ridică și își scoase cămașa peste cap.

Charlotte văzu că pielea arămie și părul blond se întindeau până la talia pantalonilor. Cu excepția unui singur loc aflat deasupra inimii. Acolo se vedea lucirea palidă a unei cicatrici. Wynter nu exagerase pentru a-și face povestea să sune mai dramatic sau pentru a părea mai curajos. Cuțitul îi lăsase o tăietură adâncă și lungă, iar ea se trezi că mâna îi șovăie deasupra urmei, la fel de atrasă de dovada durerii lui, pe cât nu fusese de aroganța pe care bărbatul o dobândise în urma celor îndurate.

Prudența ce o caracterizase o viață întreagă o opri. Dădu să se retragă, însă Wynter îi prinse încheietura și i-o duse la pieptul lui. Pielea era caldă sub degetele ei. Cicatricea era netedă și fermă. Iar dincolo de ea... Bărbatul îi eliberă încheietura.

Charlotte se aplecă în față, atingându-l acum pentru că nu avea încotro. Părul de pe pieptul lui nu semăna nicicum cu claia de păr fin și strălucitor de pe cap. Fiecare șuviță era întărită de câte o buclă rebelă și invita să fie pieptănată cu degetele. Pe sub păr, mușchii stăteau umflați, zugrăvindu-i forța. Pieptul lui se ridica și cobora încet, odată cu fiecare suflare, în vreme ce palma ei urca înspre claviculă, apoi îi înconjura gâtul, ori acea parte din gâtul lui pe care o puteau cuprinde mâinile ei mici. Acolo, în cuta dintre

gât şi faţă, pielea lui devenea aspră din pricina bărbii care începea să crească. Fascinată de senzaţia asprimii, Charlotte îşi trecu degetele peste bărbia lui şi îi mângâie uşor, cu blândeţe, buzele de la un colţ la altul.

Un tumult se iscă în pieptul lui Wynter.

Speriată de propria-i cutezanţă, Charlotte încercă să îşi retragă mâna. El i-o prinse şi îi lipi palma de pieptul lui. Nici nu băgă de seamă când cealaltă mână a bărbatului o cuprinse. Îl simţi doar cum o ridică de talie şi o trage peste el, apoi alunecă înapoi pe perne.

Era puternic sub ea, prea gol ca să se simtă în largul ei când trupurile li se lipiră unul de celălalt. Niciodată nu-şi mai conştientizase într-atât statutul de fecioară ca acum, când pe toată lungimea corpului simţea... atât de multe. Stăteau cu piepturile lipite. Chipul lui era chiar acolo, dacă ar fi îndrăznit să-şi ridice privirea. Nu îndrăznea. Se străduia cu disperare să-şi dea seama ce să facă. Cum să se retragă. Cum să se convingă să-şi *dorească* retragerea.

– Charlotte. Răsuflarea lui îi atinse faţa, iar degetul lui îi împinse uşor bărbia plecată cu încăpăţânare. Uită-te la mine.

Laşitatea nu-i stătea în fire. Ridică privirea.

Descoperi că ochii lui străluceau de admiraţie şi... încă ceva. Ceva periculos. Ceva ce nu mai văzuse până atunci, dar care îi părea cunoscut.

Teama... trebuia să fie teama... îi provocă un junghi în adâncul pântecului. Se gândi să îl împingă la o parte, dar până să-şi pună planul în aplicare, buzele lui se repeziră înspre ale ei.

Într-o clipă de nebunie, Charlotte îi mângâiase gura cu degetele. Buricele încă o furnicau, dar acea senzaţie nici nu se compara cu tulburarea pe care i-o provocară buzele lui mătăsoase când le atinseră pe ale ei. Uscate, calde, blânde, se lipiră ferm de gura ei, o întâlnire şi o declaraţie.

Pleoapele lui tremurară apoi se închiseră, aşa că tânăra îşi lăsă şi ea ochii să se închidă. Se concentră pe felul în care el îşi înclina capul. Pe încordarea muşchilor trupului de sub ea. Pe forţa umerilor lui pe care îi strângea în mâinile încleştate.

Chiar în clipa în care fiecare senzație începea să-i devină cât de cât familiară, descoperi că altceva se schimbase. Mâinile lui i se lipiseră de spate şi o trăgeau mai aproape. Degetele lui îi pătrundeau în păr în mici incursiuni exploratorii, iar ea auzi câteva pocnete slabe atunci când nişte obiecte loviră podeaua. Îşi dădu seama ca prin ceață că erau acele ei de păr.

Simți cum o trage de o şuviță, nu tare, dar îndeajuns încât s-o desprindă din refugiul ei tumultuos. Deschise ochii şi îl apucă de mână.

– Au!

– Îmi pare rău. El rosti scuza chiar înainte ca ea să-şi sfârşească exclamația, şi frecă locul care o ustura, descriind cercuri lente, mângâietoare. Îmi pare rău. Sunt stângaci. Charlotte...

Reveni pentru un nou sărut. Ea îi acoperi gura cu mâna.

Wynter îşi frecă nasul de palma ei. Apoi, nu se ştie din ce motiv... o linse. Trăgându-şi mâna, Charlotte o frecă de perne, însă senzația moale şi udă a limbii lui stărui.

Niciodată nu mai stătuse atât de aproape de un bărbat. Niciodată nu mai văzuse un bărbat din unghiul acesta. Trebuia să-şi aducă aminte că trecuseră doar două săptămâni de când îl considerase pe Wynter un sălbatic. Chiar şi în seara aceasta el se dovedise autoritar şi prea sigur de sine.

Dar nu săruta ca un bărbat autoritar. Nu încerca s-o forțeze ori s-o cucerească. O săruta doar ca şi cum unirea buzelor ar fi fost atât o călătorie, cât şi o destinație.

– Charlotte. Din nou.

Îşi ridică fața către a ei.

Flatată în ciuda voinței ei, tânăra se aplecă înspre el. Gura i se potrivi cu uşurință peste a lui, simțindu-se deja în largul ei cu căldura, cu moliciunea pielii lui... şi cu gustul lui.

Gustul. Buzele lui Wynter se despărțiseră, doar puțin, totuşi îndeajuns încât ea... ei bine, încât şi ea să le deschidă pe ale ei. Nu ştia din ce motiv, ce nebunie o împingea să-l întâmpine la jumătatea drumului, ce curiozitate o îmboldea pe calea distrugerii. Poate că atracția ei față de exotic, o atracție de care se temuse

întotdeauna, o îndemna să-i încerce aroma, de parcă el ar fi fost un fel de mâncare menit s-o delecteze.

Un fel de mâncare apetisant. Fin, cald, senzual, însufleţit de savoarea cafelei, a strugurilor şi... a lui Wynter. Ochii i se închiseră iar când experimentă senzaţia răsuflării lui în gura ei. Îi venea să geamă de încântare. Apoi îi veni să geamă pentru că limba lui îi atingea dinţii. Şocant.

Era şocată. Chiar era.

–Charlotte. Wynter vorbi fără să-şi mişte capul, ca şi cum n-ar fi îndurat să se despartă de ea, iar buzele i se mişcară sub ale ei. Sărută-mă.

–Asta fac.

Poate, poate dacă nu şi-ar fi ridicat capul, nu şi-ar fi îngăduit un moment de luciditate şi putea rămâne deasupra lui, frământând în mâini muşchii şi tendoanele umerilor lui goi.

–Mai mult.

Glasul lui sună gutural, poruncitor, însă mângâierile lui, care îi dezmierdau părul şi coborau pe spate, rămaseră blânde şi tandre.

Mai mult? Ah, ştia, sau mai degrabă bănuia, ce-şi dorea Wynter. Fără să ia în seamă tresărirea bunului-simţ din creierul ei slăbit, se aplecă şi mai mult peste el şi îşi strecură încet limba în gura lui.

Bărbatul gemu de parcă i-ar fi fost străpunsă inima. Braţele i se încordară în jurul ei, iar plăcerea de a fi îmbrăţişată o deschise aşa cum se deschide un trandafir sub razele soarelui de primăvară. Îl cuprinse cu mâinile de gât, degetele îi alunecară în părul lui... iar picioarele i se despărţiră în jurul coapselor lui.

Mai târziu avea să se îmbujoreze cu gândul la propria impetuozitate, însă acum nu i se părea nimic în neregulă. Inima îi bătea în ritm egal, puternic, sângele îi cânta de atâta voluptate, iar limba îi aluneca pe lângă a lui precum o fecioară la primul ei vals. Dacă asta însemna tentaţie, atunci nu era de mirare că multe femei îi cădeau pradă. Îi plăceau săruturile. Îi plăcea să aibă un bărbat sub ea, sedus, nu numai seducător. Adora mâinile lui, una care îi dezmierda chipul, iar cealaltă care îi mângâia spatele şi umerii cu mişcări ferme.

El își ridică genunchiul, apăsând-o între picioare. Materialul fustei și al jupoanelor apretate se încreți, iar presiunea o făcu să-și piardă suflul. Amețită, se ridică deasupra lui și îl privi în față. Își dădu seama că o înșelase. Fiecare atingere, fiecare mângâiere fusese puternică și controlată, însă ochii lui căprui ardeau, iar emoția îi colorase obrajii într-un purpuriu roșiatic.

O dorea. O dorea cu ardoare.

Ca să vezi! Era bărbat și o dorea într-atât încât s-o zăpăcească.

Brusc îi veni mintea la cap. Nu era nimic special. Nu se produsese nici o vrajă. Bărbații își seduc guvernantele de când lumea. Se eliberă și se rostogoli de pe perne, aterizând cu o bufnitură și cu vaga impresie că avea să vadă niște vânătăi în dimineața următoare.

– Charlotte!

Wynter se repezi s-o prindă. Ea se ridică și se retrase.

– Nu! Nu, milord. Părul i se revărsa pe jumătate scos din coc. De asta mă temeam. Asta dovedește că am avut dreptate.

– Dreptate? Bărbatul se ghemui între perne și o privi cu ochii mijiți. De ce ți-e teamă?

– Nu ne putem permite să devenim apropiați. Ați insistat să-mi povestiți despre viața dumneavoastră și ați insistat ca eu să vă vorbesc despre a mea.

El se ridică pe jumătate.

– Cumva cred că viața ta înseamnă mai mult decât indiciile pe care mi le-ai îngăduit, Lady domnișoară Charlotte.

– Nu! Se retrase iar, frecându-și fruntea cu palma. Nu mai trebuie să știți nimic altceva, și nu trebuie să ne mai permitem vreodată să rămânem singuri, de teamă că vom repeta această nebunie.

– Mai că pot să îți promit că vom repeta „nebunia", așa cum îi spui tu.

– Niciodată. Îi voi spune lui Lady Ruskin – glasul lui Charlotte tremura într-un fel alarmant – că nu vă mai pot fi guvernantă.

Wynter rămase tăcut multă vreme. Atât de multă, încât ea se sili să-și ia mâna de la ochi, făcându-și curaj să îl privească.

El nu o privea. Se relaxase la loc între pernele lui şi se uita la şemineu de parcă flăcările i-ar fi putut oferi răspunsuri.

-Nu trebuie s-o mai deranjezi pe mama cu asta. Sunt de acord, poate că ar fi mai bine dacă n-am mai juca rolul de elev şi guvernantă.

Oare voia să spună... o, Doamne, voia să spună că era concediată? Stătu cu ochii aţintiţi asupra lui şi încercă să rostească întrebarea, însă îşi pierduse tot curajul. Dacă era concediată, n-ar fi fost prea târziu s-o afle a doua zi. Aruncă o ultimă privire înspre chipul lui serios, apoi plecă.

Wynter se ridică în cele din urmă dintre pernele lui, se întinse şi îşi dori ca beduinii să nu fi fost oameni atât de morali. Cinci ani fără o femeie era o perioadă prea lungă, iar o asemenea abstinenţă îi punea la încercare obişnuita fire blajină... mai ales acum că hotărâse cine avea să fie următoarea lui soţie.

Charlotte. Lady domnişoara Charlotte. O fecioară de viţă nobilă, cu o reputaţie impecabilă. O femeie care nu avea familie care s-o sfâşie între loialităţi potrivnice. Urma să-i devină soţie şi mama copiilor săi şi avea să se dedice fericirii lui. Exact aşa cum trebuia să fie.

Zâmbi în timp ce strângea lucrurile pe care Charlotte le lăsase în urmă: caietul şi pantofii pe care şi-i scosese cu atâta stânjeneală în fiecare seară. Avea să i le înapoieze. Când se va întoarce să-l instruiască.

Păcat că femeile din Anglia aveau dreptul să refuze un bărbat. Urât aranjament, după părerea lui, mai ales acum când instinctul lui de vânător fusese subjugat de către instinctul de împerechere.

Intrând în dormitor, îşi îndesă picioarele în cizmele de călărie şi coborî la parter.

Prima lui soţie nu trebuise curtată aşa cum o cereau englezoaicele. Într-adevăr, prima lui nevastă îşi exprimase clar nevoile când se furişase în cortul lui şi îi dormise la picioare. Fusese un gest curajos, căci el ar fi putut s-o respingă. Atunci ar fi fost considerată o târfă şi ar fi fost alungată din trib. Totuşi, Dara

îşi alesese cu înţelepciune ţinta. Wynter se căsătorise cu ea. Îi găzduise mama aflată pe moarte. Făcuse copii cu ea.

În timp ce cobora scările, valetul se ridică de pe locul lui din hol şi se duse către uşa de la intrare pentru a o deschide.

Odată ieşit pe terasă, Wynter inspiră aerul proaspăt, întunecat şi rece. Barakah obişnuia să-i spună mereu că are ochi de şoim, şi era adevărat. În timp ce înainta către grajduri, simţea şi vedea tot ce mişca în aer şi pe pământ, iar fiecare pas al lui era sigur. O noapte bună pentru călărit. Şi pentru amintiri.

Nu-şi iubise niciodată soţia, însă Barakah îi spusese că dragostea e o iluzie a vestului. Un bărbat adevărat nu-şi iubeşte femeia. Un bărbat locuieşte cu femeia lui, îi permite acesteia să-i ofere plăcere şi o satisface la rândul lui, mănâncă ce îi găteşte ea şi o ascultă când îl cicăleşte. Dar un bărbat adevărat îşi găseşte prietenii printre câini, cai şi alţi bărbaţi.

Wynter descoperise că toate astea erau adevărate, însă la moartea Darei, el o jelise sincer. Pierduse o soţie care nu era doar o bună bucătăreasă şi o cicălitoare desăvârşită, ci şi un ajutor isteţ şi o mamă bună. Mai mult, pierduse ancora ce îl lega de trib.

Stelele sclipeau pe cerul nopţii. Grajdurile erau luminate de un singur felinar, iar când intră, Wynter îi făcu semn cu mâna rândaşului care lucra la flacăra lui.

– V-aţi întors, m'lord? întrebă Fletcher.

– Da.

Se îndreptă către armăsarul lui, îi îngădui acestuia să-l adulmece, apoi intră în boxă şi mângâie animalul puternic. Fusese nevoit să-şi lase calul preferat în El Bahar şi, cu toate că cel din faţa lui era, în felul său, la fel de viguros şi de ager, Wynter tot mai deplângea pierderea lui Jabir, aşa cum îi părea rău şi de pierderea prietenilor săi şi a unui stil de viaţă atât de liber, atât de energic încât făcuse din el un bărbat.

Când se afla pe patul de moarte, soţia lui îi spusese că, odată cu trecerea în nefiinţă a lui Barakah, el va trebui să plece. Avusese dreptate. În următorii patru ani bătrânul devenise infirm, apoi, într-o noapte, fugise în deşert şi îşi întâmpinase cu noblеţe moartea. Noul conducător, tânăr, intolerant şi un nativ al tribului,

îl considerase pe Wynter o ameninţare. Totuşi, ştiind la ce încercări aveau să fie supuşi copiii lui în Anglia, britanicul încercase să rămână.

Conducându-l pe Mead afară din boxă, primi căpăstrul de la Fletcher şi îl potrivi în gura calului. Luând frâiele în mână, sări pe spinarea animalului.

– S'teţi priceput cu animalele ăstea, m'lord.

Ca întotdeauna, rândaşul strângea între dinţi o pipă neaprinsă.

– Rar am mai văz't aşa.

Wynter nu era atât de prost încât să ia lauda lui Fletcher drept linguşire. Rândaşul ursuz se ocupa de grajduri de când se ştia el, iar stăpânul punea preţ pe părerea lui.

Mai mult, Wynter ştia că vorbele lui erau adevărate. Se pricepea la cai – şi la cămile, deşi se îndoia că abilitatea asta avea să-i mai folosească vreodată – şi îi mulţumea lui Dumnezeu pentru afinitatea faţă de aceste nobile creaturi.

– Şi copiii mei se pricep.

– Îhâm. Asta ştiu.

Fletcher dădu din cap aprobator, apoi se întoarse la munca lui.

– Îi o noapte bună pentru un galop, m'lord.

Wynter îl îndemnă pe Mead să iasă şi îl conduse prin padocuri, având grijă să evite ţarcurile în care erau adunate iepele. Mead era un armăsar pofticios. Observase această asemănare dintre ei.

Scrisoarea lui Stewart sosise în El Bahar cu veşti despre problemele în afaceri ale mamei lui. Mai întâi Wynter fusese nevoit să-şi revină din uluială, căci încă nu putea pricepe cum de mama lui, cea mai şireată persoană pe care o cunoştea, ajunsese într-un astfel de impas. Dar începuse să-şi facă planuri de plecare.

Cât mai curând. Noul conducător avea cerinţe pe care Wynter nu le putea îndeplini niciodată. Când caravana a ajuns în portul El Wajh, micuţa familie a fugit.

Întoarcerea în Anglia a presupus toate acele greutăţi pe care le prevăzuse şi multe altele. Toate cu excepţia relaţiei cu această femeie, această Charlotte. Ce bărbat şi-ar fi putut imagina o femeie ca ea, plină de virtuţi, doldora de învăţătură şi binecuvântată

cu o gropiță în bărbie, un nas cârn și un trup care îl făcea să lăcrimeze atunci când îl privea? Văzuse alte trupuri mai frumoase pe sub vălurile unduitoare ale dansatoarelor, însă al lui Charlotte arăta exact așa cum trebuia. Arăta ca și cum ar fi fost potrivit.

Femeia asta nu avea să-i doarmă la picioare. Ea nu înțelegea mai nimic din abilitățile pe care fetele din Orient și le însușeau odată cu laptele mamei. Așa că era surprinsă de pasiunea lui, oripilată de propria pasiune și nu accepta cu nici un pic de indulgență focul dintre ei.

Pe scurt, Wynter trebuia s-o curteze. Se strâmbă. O putea face, desigur. Asemenea iepelor, femeile erau ușor de condus dacă li se oferea ispita potrivită. Dar era mult mai bine când o femeie accepta dorințele unui bărbat fără un asemenea proces laborios!

Înainte de a-i da pinteni lui Mead, se întoarse și privi înspre casă, încercând să găsească fereastra luminată de sfeșnicul lui Charlotte, sperând că ea simțea la fel de acut disconfortul trupesc ca și el.

Perdelele erau trase peste majoritatea ferestrelor de la etaj. Nu reuși s-o întrezărească pe femeia capricioasă și roșcată, deși tânjea s-o vadă, chiar și de la depărtare. Dar zări lămpi pâlpâind la nivelul al treilea, acolo unde locuiau servitorii, și mai sus... Făcu ochii mari.

O lumină se mișca încet prin pod.

Era foarte periculos să ai o flacără aprinsă acolo și nu exista nici un motiv pentru asta. Dacă angajaseră atât de mulți servitori încât nu mai puteau găsi odăi pentru ei, atunci aveau nevoie de mai puțini. Avea să-i spună jupânesei mâine-dimineață.

Dar în noaptea asta dorea să se liniștească, așa că avea să călărească.

Capitolul 14

Wynter se plimba braț la braț cu mama sa prin mulțimea de invitați la serata organizată de Lady Howard.

– La drept vorbind, tu nici n-ar trebui să fii aici, de vreme ce n-ai primit o invitaţie. Adorna îşi flutură degetele în semn de salut către o cunoştinţă. Lady domnişoara Charlotte n-ar fi de acord.

După mai mult de o săptămână de lecţii în fiecare seară ştia asta şi altele. Multe, multe altele. Ştia că răsuflarea lui Charlotte era dulce, iar trupul ei – ferm şi voluptuos. Ştia că şi ea îl dorea, dar că nu înţelegea cât de periculoasă putea fi acea dorinţă, ori cât de departe o putea conduce. Ştia că atunci când o lua...

– Charlotte e fată bună, însă e doar o guvernantă. O guvernantă fără reputaţie e o guvernantă fără slujbă. Vicontesa zâmbi în mijlocul mulţimii mişcătoare din salonul familiei Howard. Încăperea lungă şi largă zumzăia din pricina conversaţiilor, mirosul lumânărilor se împletea cu cel a o sută de parfumuri şi numeroase priviri apreciative se întorceau pe urmele Adornei – şi ale lui Wynter. Sinceră să fiu, nu aveam de gând să te reintroduc în societate până la recepţia sereminiană, dar dacă ticăloasa de Lady Howard are de gând să folosească tot sezonul poveştile despre caracterul tău barbar drept subiect de conversaţie la cină, atunci va avea de-a face cu mine. O să-i oferim ocazia să dea ochii cu tine şi să se hrănească din propriile bârfe abjecte.

El observă că, deşi mama lui părea o tigroaică pregătită să-şi apere puiul, nici ea nu-i nega caracterul barbar.

– Şi dacă nu funcţionează?

– Atunci înseamnă că mi-am pierdut abilităţile.

– Şi ţi le-ai pierdut?

Adorna îşi întoarse privirea amuzată către el.

– Nu, dar am cochetat cu gândul de a-i chema pe mătuşa Jane şi pe unchiul Ransom. Din păcate, unchiul Ransom a dus-o pe mătuşa Jane în Italia să vadă operele de artă.

Wynter dădu la iveală din memorie o frântură de bârfă.

– Mi se pare că ultima oară când unchiul Ransom a dus-o pe mătuşa Jane în Italia să vadă operele de artă, ea s-a întors însărcinată.

– Asta s-a întâmplat acum multă vreme, iar mătuşa a zis că a fost rezultatul vizitării statuii lui David a lui Michelangelo.

Ochii albaştri ai Adornei se făcură mai mari. Trebuie să fie o statuie foarte impresionantă.

– Am auzit că aşa e.

Vicontesa cântări în minte puterile unei asemenea statui, apoi ridică dintr-un umăr îmbrăcat în brocart.

– I-ar enerva să fie nevoiți să se întoarcă, însă ar face-o pentru tine.

Lui Wynter îi reveniră în minte amintirile când dragi, când înfricoşătoare pe care le avea în legătură cu unchiul Ransom. Şi cu mătuşa Jane, căci cu tot aerul ei de artistă distrată, şi ea putea să dezlănțuie furia iadului atunci când voia.

– N-aş vrea să fiu în pielea lui Lady Howard şi să-i înfrunt când sunt enervați.

– Mai că merită să-i chemăm doar ca să urmărim spectacolul, murmură Adorna cu satisfacție.

Bărbatul îşi dădu seama că ei îi plăceau la nebunie toate astea: vârtejul societății, jocurile, provocările constante la adresa supremației ei. Adorna plutea peste mlaştina scandalurilor cu uşurința unei zâne.

El... el semăna mai mult cu unchiul Ransom. Putea să meargă la conacul Austinpark şi să fie mulțumit cu creşterea copiilor, călăritul cailor şi lecțiile lui Charlotte. Lecții care nu aveau nici o legătură cu îndrăgita ei etichetă.

Wynter venea zilnic la Londra, mergea la cluburi, la sălile de box, la teatru. Oriunde s-ar fi putut afla membrii consiliului său director, acolo se ducea şi el pentru a juca rolul prostului indolent cu o pricepere de neegalat în cercurile actoriceşti. Îi zâmbea tâmp lui Shilbottle, îl bătea pe umăr pe Hodges, făcea pariuri cu Sir Drakely şi golea câte o sticlă cu Read. Iar după ce punea suficiente întrebări stupide încât să-i convingă de idiotenia lui, mergea la birou şi le verifica munca.

Totuşi nu reuşise încă să-l identifice pe ticălosul care, în absența lui, delapidase bani din societate. Acum era şi mai rău. Acum registrele arătau din când în când creşteri inexplicabile. Wynter înțelegea escrocheriile, dar de ce ar vrea cineva să bage bani

în afacere? Oare era un gest menit să zăpăcească orice auditor? Sau trăda teama pe care o stârnise întoarcerea tânărului viconte?

Mama lui îl îndemna să aibă încredere în vărul Stewart. Acesta ştia mai multe despre companie decât oricine altcineva, zicea ea, şi nu el fusese acela care îi trimisese scrisoarea ce îl convinsese în sfârşit să se întoarcă? Acela care îi spusese despre încurcăturile financiare şi care îl implorase să vină acasă?

Dar după mintea lui Wynter, vărul Stewart avea destule motive să deteste intruziunea, poate chiar mai multe decât ceilalţi. Tânărul viconte Ruskin nu se încredea în nimeni. O abandonase pe Adorna după moartea tatălui său şi o lăsase să se ocupe de afacere, aşa că acum trebuia să facă asta: să întindă o capcană şi să-l prindă pe vinovat.

Aşa cum deja întinsese o capcană pentru a o prinde pe Charlotte. Deja îşi petrecuse ore întregi punând totul la cale, şi doar pentru un mic sărut.

Ah, dar ceasurile acelea reprezentau timp petrecut cu folos, căci în acel singur sărut simţise gustul dorinţei, al îndoielilor şi al viselor unei fecioare neatinse. Se îndoia că Lady domnişoara Charlotte înţelegea pe deplin schimbările ce urmau să aibă loc în viaţa ei, iar asta era cu atât mai bine.

–Wynter, vreau să ţi-o prezint pe Lady Smithwick, spuse Adorna. Îţi aminteşti cum te jucai cu copiii ei la conacul Fairchild, nu-i aşa?

Îşi amintea şi niciodată nu întâlnise un grup mai zgomotos.

–Lady Smithwick.

Luând mâna femeii, făcu o plecăciune adâncă şi îi sărută degetele, având grijă să-i ofere cel mai frumos zâmbet al lui.

Lady Smithwick era cam de aceeaşi vârstă cu mama lui, însă nu îmbătrânise frumos. Grăsimea îi întindea ridurile de pe faţă şi femeia obişnuia să tresalte atunci când chicotea. Chicoti şi acum, iar roşeaţa îi urcă până la linia părului şi îi coborî pe sâni.

–Adorna, nu mi-ai spus că micul Wynter a crescut şi s-a transformat în aşa un diavol chipeş.

Vicontesa îşi bătu fiul pe braţ cu evantaiul.

–Dar cu siguranţă ai auzit zvonurile.

Lady Smithwick făcu ochii mari.

– Hm... da. Vrei să spui că sunt adevărate?

– Că a devenit un barbar? Adorna râse uşor. Genul de barbar care frânge inima unei doamne fără ca măcar să încerce.

Wynter ştia fără să i se spună că trebuia să-i cânte în strună mamei sale. Plecându-şi capul cu o atitudine prefăcut copilăroasă, îi aruncă lui Lady Smithwick o privire ce ardea mocnit, admirativă şi seducătoare în acelaşi timp.

Femeia îşi duse mâna la inimă.

– Da. Înţeleg. Vreţi să mă aşteptaţi aici? Ochii i se agăţară de el. Fiica mea e adorabilă. Tânără. Fecioară. O s-o aduc s-o cunoşti. Arătând înspre picioarele lui, porunci. Stai aici. Nu pleca!

Adorna o urmări cum se repede prin mulţime şi, fără să-i ia în seamă instrucţiunile, îl conduse pe Wynter mai departe prin încăpere.

– Martha, ce bine îmi pare să te văd. Pelerina ta e divină. Lady Declan, îmi dau seama după aerul de *savoir faire* că tocmai te-ai întors de pe continent. Vai, Lord Andrew, ai plecat şi ai crescut! Flutură din gene către un tânăr. Ce chipeş eşti. Veniţi, dragii mei, şi faceţi cunoştinţă cu fiul meu. E minunat să-l am în sfârşit acasă. A tot călătorit prin lume, să ştiţi. El... Vocea i se frânse, apoi îşi reveni. Are multe poveşti să vă spună. Wynter, de ce nu le spui?

Tânărul căută motivul tulburării mamei sale şi îl văzu pe Bucknell la marginea mulţimii care se strângea, urmărind-o încruntat pe Adorna. Ce era în neregulă cu bărbatul acela? Dacă o iubea, atunci de ce nu o lua? Ea cu siguranţă îşi arătase disponibilitatea.

– Povesteşte-le despre... Adorna îl trase în jos la nivelul ei, apoi spuse: Trebuie să-i ţii sub vraja ta până la sosirea lui Lady Howard. Avem nevoie să punã capăt zvonurilor care îţi distrug reputaţia.

Femeia se retrase ca şi cum i-ar fi sugerat o poveste.

Wynter zâmbi şi dădu din cap în semn de aprobare. Şi el o voia acolo pe Lady Howard, dar din cu totul alte motive.

Privindu-şi publicul format din doamne cu ochii mari şi bărbaţi plictisiţi, îşi dădu seama că nu-i putea distra. Având toate intenţiile de a născoci o minciună uriaşă, spuse:

– Aventurile mele sunt atât de mărunte, încât par aproape neglijabile. Salvarea unei nave englezeşti prin alungarea unui vapor plin cu piraţi nu e cine ştie ce reuşită.

– Lord Ruskin, ea e fiica mea, domnişoara Fairchild.

Lady Smithwick se întorsese cu cea mai frumoasă faţă blondă pe care Wynter o văzuse vreodată. Era încântătoare, îi zâmbea şi... îl lăsa rece. El nu era cu adevărat interesat decât de o singură femeie, iar aceasta rămăsese acasă cu copiii lui.

– Nu ne spuneţi povestea dumneavoastră? întrebă domnişoara Fairchild.

– Dacă m-aţi rugat...

Wynter îi aruncă şi ei o privire ce ardea mocnit, iar când aceasta zâmbi afectat se întrebă dacă toate doamnele din Anglia aveau o capacitate nelimitată de a se crede adorate.

– Piraţii de pe coasta Barbary sunt puternici şi neîndurători, mai ales Abdul Andre Kateb. Nimeni nu îndrăzneşte să-i rostească numele fără respect, altfel el i-ar reteza capul de pe umeri.

Lady Declan îşi ţinu răsuflarea, iar Wynter îi făcu o plecăciune.

– Ah, aşa cum am bănuit. Istoria asta nu e pentru salon.

– Nu, nu, protestă Lady Declan, conştientă că i se adresau câteva priviri încruntate. Pentru o clipă am fost copleşită. Vă rog, spuneţi-ne totul.

– Cum doriţi, draga mea doamnă. Îi întinse mâna. Dar numai dacă vă luaţi precauţiunea de a vă aşeza. O fire atât de delicată s-ar putea să nu suporte şocul.

Toate femeile descoperiră brusc că aveau firi delicate şi fu nevoie să li se găsească scaune înainte ca el să poată continua.

– Primul lucru pe care îl ştiam despre piraţi era steagul lor negru, tivit cu roşu: simbolurile morţii şi sângelui. Ne-au atacat ca un ciocan, lovindu-ne cu nava lor şi luându-ne la bord chiar în timp ce ne scufundam. Căpitanul, cel mai zdravăn englez care a navigat vreodată pe mări, ne-a îndemnat să luptăm pentru onoarea noastră şi a Marii Britanii, astfel că fiecare dintre bravii bărbaţi de la bord şi-a făcut datoria. Dacă i-aţi fi putut vedea, aţi fi fost mândre de războinicii englezi, doamnele mele.

Wynter le zâmbi vesel. Fermecate, ele îi răspunseră la fel. Lady Smithwick întrebă:

– Ați luptat și dumneavoastră?

– Eram tânăr și nu aveam experiență, așa că, deși am implorat să fiu lăsat să lupt, căpitanul mi-a ordonat să stau deoparte.

– O!

Lady Declan se pleoști dezamăgită.

– Dar flăcăii noștri au luptat cu atâta curaj, încât însuși Abdul Andre Kateb a ieșit din cabina lui, unde era slujit de sclavele sale...

Bucknell păși dincolo de marginea mulțimii.

– Cu siguranță acesta nu e un subiect pentru salon.

Privirea lui sardonică arăta limpede că măcar el, unul, nu credea gogonata poveste. Wynter își lipi palma de piept și se înclină.

– Scuzele mele, domnilor și doamnelor. Am uitat de mine.

– Sigur că ai uitat. Adorna îi zâmbi lui Bucknell, aruncându-i surâsul ei nevinovat și naiv. E bine ca din când în când să te lași furat de un comportament necuviincios.

– Nu, nu e bine, se răsti Bucknell.

Wynter și-ar fi dorit să mai urmărească disputa dintre mama lui și pețitorul ei, însă publicul fremăta nerăbdător, așa că reluă:

– Abdul Andre Kateb a ieșit pe punte, cu pieptul gol, urât și rău până în măduva oaselor.

– Îți puteai da seama doar uitându-te la el, nu-i așa? întrebă Bucknell.

– Da, putea, răspunse Adorna.

Lady Smithwick se întoarse către iubiții care se ciondăneau.

– Sssst!

Cei doi se potoliră, însă Wynter observă între ei un schimb de priviri furioase.

– Ceilalți marinari erau ocupați să lupte pentru viețile lor, iar acel pirat hain s-a pornit să-i spintece cu hangerul său – Wynter spintecă și el în chip demonstrativ –, înaintând drept spre căpitanul nostru rănit.

– Fusese rănit? întrebă Lady Declan.

– Rănit. Da. De glonțul tras de către un pirat laș, prea speriat ca să-l înfrunte într-o luptă corp la corp.

– Am numeroase relații în amiralitate, zise Bucknell. L-aș putea recomanda pe acest căpitan pentru o decorație.

– Era o navă comercială. Adorna se îndreptă către el până când ajunseră să stea față în față. Știți asta, milord.

– Ce știu eu, milady, e că dumneavoastră... Bucknell se opri și privi în jur. Toată lumea stătea cu ochii pe ei. Luând-o pe Adorna de braț, mai degrabă cu de-a sila, spuse: Vom discuta în altă parte.

În vreme ce părăseau încăperea, două doamne își apropiară capetele și începură să șușotească. Wynter ridică vocea pentru a le recâștiga atenția.

– Cum eram doar un băiat căruia nici nu-i dăduseră tuleiele, nu știam cum să lupt, dar știam ce aveam de făcut. Am luat o sabie din mâna unui marinar pe moarte și am înaintat către Abdul Andre Kateb.

Lady Smithwick întrebă cu răsuflarea tăiată:

– Așa ți-ai căpătat cicatricea?

– Cicatricea asta?

Wynter își pipăi urma de pe față și căzu pe gânduri cu un aer furios.

– Da. Da, și încă una pe piept, pe care modestia mă împiedică să o arăt.

Judecând după expresia rapace de pe chipul domnișoarei Fairchild, el ar fi putut să-și dezgolească pieptul, sau orice altceva, astfel încât ea să-l inspecteze. Dar privind peste creștetele spectatorilor, o văzu pe Lady Howard vârându-și capul prin mulțime, așa că dădu poveștii sale un final palpitant, care coincise cu sosirea ei.

Sperase că dacă îl va vedea cum îi vrăjește pe doamne și pe domni cu povești fascinante, romanțate de vocea lui adâncă și de imaginația lui și mai adâncă, Lady Howard va fi descurajată.

Într-adevăr, ea își croia drum prin adunare, fără nici un pic de grație.

Nu era proastă, Wynter trebuia să recunoască asta. Femeia știa că mai avea doar câteva clipe pentru a se salva de la dezastru.

– Lord Ruskin, neastâmpăratule, i-ai acceptat invitația lui Howard. Dă-mi voie să te conduc la el.

– Desigur. Aș fi bucuros să-mi salut din nou vechiul prieten.

Să-i spună iar acelui soț aflat sub papuc cum să-și țină nevasta în frâu. Wynter se înclină înspre publicul său.

– Mă scuzați...

Doamnele, tinere și bătrâne, își murmurară consternarea, iar Lady Smithwick ciripi:

– Nu uita să te întorci, Lord Ruskin!

– La dumneavoastră. Luându-i mâna, i-o sărută iar. Și la încântătoarea dumneavoastră fiică.

În vreme ce Lady Smithwick ofta, Lady Howard își așeză mâna pe sub brațul lui. Mănușile dantelate pe care le purta aveau degetele retezate. Rochia ei lăsa la vedere pieptul și brațele goale, părți ale corpului pe care o doamnă nu și le arăta decât seara. Însă ea dovedise că nu era deloc o doamnă, ci doar o brunetă lipsită de moralitate, cu un apetit vorace și un spirit lasciv.

O disprețuia.

Ea știa asta. Nu-i păsa. După ziua de azi el era pe cale să devină un Byron al epocii sale, iar amfitrioana care-l găzduia căpăta prestigiu. În vreme ce îl conducea prin salon și apoi pe coridor, Lady Howard spuse:

– Le-am povestit multor oameni de treabă despre mica noastră vizită la conacul Austinpark. Își ridică vocea pe un ton teatral, incluzând în discuție pe oricine s-ar fi învârtit prin preajmă. Toată lumea era nerăbdătoare să te întâlnească.

Aplecându-și capul astfel încât buzele să-i ajungă lângă urechea ei, Wynter spuse:

– Am venit cât am putut de repede, dar mai întâi a trebuit să iau lecții de bune maniere.

– Lecții? Zău? Lecții adevărate, cu un profesor?

Lady Howard rânji, convinsă că această noutate picantă urma s-o propulseze în topul bârfelor.

– Nu poți să dai greș cu așa ceva.

– O să vă dau numele guvernantei mele. Dumneavoastră, Lady Howard, v-ar fi de folos expertiza ei.

Femeia deschise gura, apoi o închise când îşi dădu seama că fusese luată peste picior. Nu se aşteptase ca sălbaticul să dovedească isteţime. Pe un ton ucigător, zise:

–O, dă-mi numele ei! O să-i scriu o scrisoare în care s-o complimentez.

El zâmbi politicos. Dar uitase că Lady Howard avea o memorie fenomenală.

–Stai aşa! Am auzit că Lady Ruskin s-a dus la acea scandaloasă Şcoală a Guvernantelor şi a angajat-o pe Miss Priss pentru nepoţii ei. Doar că n-a făcut-o pentru nepoţii ei, nu-i aşa? A angajat-o pentru tine!

Dându-şi capul pe spate pentru a-şi arăta mai bine gâtul lung, femeia râse răguşit. Cotind iute în camera plină de fum în care se jucau cărţi, îl târî spre masa la care Lord Howard juca whist. Şi pierdea, dacă ar fi să judecăm după jalnica grămăjoară de monede din faţa lui.

–Howard, ciripi nevasta.

Tresărind, bărbatul îşi înălţă capul.

–Uite cine-i aici. Vechiul tău prieten Ruskin.

Howard îl privi pe Wynter cu ochii înroşiţi.

–Ruskin. Ce naiba cauţi aici?

–Dragule, a venit pentru că a făcut şcoala de bune maniere.

Wynter îşi dădu seama că femeia aproape cânta în batjocură, însă nu el era cel luat în râs. Ea îşi trecu o unghie de jur împrejurul urechii lui Howard.

–Şi ştii pe cine are drept profesoară acest mare, puternic şi chipeş bărbat?

Lordul îşi smuci capul şi îi alungă mâna de parcă ar fi fost o musculiţă enervantă.

Prea mulţi jucători ciuliseră urechile ca să audă discuţia şi prea multe rânjete înfloreau la gândul umilinţelor pe care Howard avea să le îndure din partea soţiei. Aşa că Wynter interveni:

–Lady Howard, în clipa aceasta discreţia ar fi mai de preţ decât curajul.

Ea se încruntă înveninată. Tânărul răspunse cu o privire nepăsătoare. Şi, bineînţeles, câştigă.

– Guvernanta lui e...

Se aplecă la urechea lui Howard pentru a-i şopti numele lui Charlotte.

Bărbatul privi cu furie înspre mijlocul mesei, acolo unde aveau să aterizeze cărţile. Ridicând pachetul, îl amestecă, apoi, cu gesturile largi ale unui beţiv, îl împărţi.

– Aşa, şi? întrebă el.

Însă mâinile îi tremurau.

Lady Howard afişă un zâmbet strălucitor în care îşi etală toţi dinţii şi mângâie părul soţului său cu o milă prefăcută.

– Nu uita să-i vizitezi pe copii mâine-dimineaţă. Aproape că li s-a terminat vacanţa, iar luni se vor întoarce la şcoală.

Howard n-o băgă în seamă. Femeia îl luă pe Wynter de braţ şi îl conduse înapoi pe coridor.

– Ce-a fost asta? întrebă el.

Ea deschise gura să-i explice, însă, după ce îi aruncă o privire, se răzgândi.

– Nu contează. Poveste veche, dacă vrei să ştii. Pe mine personal m-ai făcut foarte fericită. Dacă există vreun lucru mai plăcut decât să te ştiu sub tutela lui Lady Charlotte Dalrumple, acela e să aflu că snoaba aia cu nasul pe sus s-a întors în North Downs.

Distras de această ocazie de a cunoaşte detalii din trecutul lui Charlotte, lui Wynter începu să-i umble mintea.

– S-a întors?

– Cei de la ţară au memorie bună.

Înfigându-şi unghiile în pielea lui, Lady Howard se aplecă înspre el astfel încât să-i apese braţul cu sânul.

– Spune-mi, ce-a făcut contele de Porterbridge când a dat cu ochii de nerecunoscătoarea copilă după atâţia ani?

Intrat acum complet în alertă, Wynter o îndrumă cu graţie pe gazdă înspre cea mai apropiată încăpere goală.

– Exact ce credeţi dumneavoastră că a făcut.

– I-a întors spatele? clătină ea din cap. Dar nu, bărbatul acesta n-are nici o fărâmă de subtilitate în el. A plesnit-o? A zbierat la ea?

– Puţin probabil ca păcatele ei să merite aşa ceva.

–Glumeşti. Femeia îşi roti cu interes privirea prin bibliotecă. Ştiu că nu m-ai adus aici pentru că voiai să citeşti. Şi nu-mi vine să cred că ai de gând să mă seduci. Eşti prea... moral... pentru asta. Asta înseamnă că vrei să afli toate detaliile despre draga noastră Lady Charlotte. Îşi trecu o unghie bine îngrijită peste obrazul lui. Ce îmi vei da în schimbul lor?

Wynter îşi făcuse un scop din a afla slăbiciunile adversarilor săi.

–Jucaţi foarte mult, spuse el, apucând-o de încheietură.

Ea îşi supse obrajii rotunzi, bine înroşiţi cu fard.

–Şi?

–Îmi veţi da toate informaţiile de care am nevoie, milady, şi, în schimb, eu nu vă voi cere achitarea datoriilor pe care le aveţi.

–Tu? Tu nu ai nici un drept asupra datoriilor mele!

–Ba am. Ochii lui de războinic se îngustară. Le-am cumpărat pentru un preţ bun şi îmi voi scoate câştigul de pe urma lor. Spuneţi-mi despre domnişoara Dalrumple şi vorbiţi acum!

Capitolul 15

–Spuneţi-mi încă o dată de ce nu vă puteţi mărita cu tati.

Charlotte privi în jos la chipul sincer al Leilei şi îşi înăbuşi un oftat. O ploaie de primăvară neîntreruptă uda ferestrele sălii de clasă încă de dimineaţă. Profesoara şi elevii ei nu puteau ieşi la obişnuita lor plimbare, iar Robbie şi Leila erau ca doi pisoi ţinuţi în cuşcă.

–Bărbaţii nobili nu se însoară cu guvernantele lor, spuse Charlotte.

–Dar dumneavoastră sunteţi Lady domnişoara Charlotte. Nu sunteţi nobilă?

–Ba da, dar sunt săracă. Bărbaţii bogaţi nu se însoară cu femei sărace.

– Dar de ce s-ar căsători un bărbat bogat cu o femeie bogată? interveni Robbie. Un bărbat bogat nu are nevoie de mai mulți bani.

Copiii nu pricepeau nedreptățile de pe „piața" mariajelor englezești și, cu cât încerca Charlotte să le clarifice, cu atât mai puțin logice păreau, chiar și în ochii ei.

– Oamenii se căsătoresc cu alți oameni care le seamănă. La fel cum... păsările se căsătoresc cu alte păsări, iar caii se căsătoresc cu alți cai.

– Caii nu se căsătoresc, ei se împerechează, zise Leila dojenitor.

Cuvintele o puseră pe gânduri și fetița începu să-și măsoare guvernanta cu privirea.

O, nu! Era îndeajuns de rău că micuța știa despre împerechere, dar Charlotte n-avea nici un chef să se ocupe de orice i-ar fi trecut Leilei prin mintea aceea șireată. Abia dacă putea să facă față amintirilor cu ea... și Wynter... cu două nopți în urmă... singuri, apropiați și sărutându-se.

Sărutându-se. Nebunește. Sărutându-se dulce, cu blândețe, buzele lor lipite, trupurile înlănțuite...

Amintirea ar fi trebuit s-o rușineze și s-o umilească, însă noaptea, când stătea singură în pat, nu umilința era aceea care o ținea trează. Ci felul în care i se răsucea stomacul, tentația de a-și atinge părți ale corpului pe care le ignorase ani întregi. Ar fi trebuit să-și petreacă fiecare moment al zilei chinuindu-se, întrebându-se dacă urma să fie concediată de îndată ce Wynter avea să se întoarcă de la Londra. În schimb, se trezea zâmbind din nimic, dându-le celor mici nespus de multă libertate, purtându-și cei mai buni pantofi, de vreme ce perechea mai proastă se afla în vechea cameră a copiilor, și gândindu-se la dragoste, la căsătorie și la toate celelalte lucruri inefabile la care Lady Charlotte Dalrumple pierduse dreptul de a visa.

Disciplină. Avea nevoie de disciplină. Angajatorii *nu* se căsătoresc cu guvernantele lor, mai ales bărbații ca Lord Ruskin, care era nobil, bogat și chipeș. Lady Ruskin era îngrijorată că el avea să calce strâmb și să-și distrugă reputația în rândul gazdelor din societate.

Şi Charlotte îşi făcuse probleme în privinţa asta. Însă acum îşi dădea seama că aventurile lui prin străinătate adăugau o savoare romantică reputaţiei lui. Asta, în combinaţie cu felul în care se uita la o femeie, îi făcea sângele să se înfierbânte şi imaginaţia să zboare înspre nopţi lungi, pline cu acele lente şi delicate sărutări.

– Lady domnişoară Charlotte, de ce sunteţi atât de roşie şi plină de pete? întrebă Robbie.

Disciplină. Avea nevoie de disciplină şi de ceva care să le distragă atenţia elevilor de la chipul ei îmbujorat.

– Voi, copii, aţi progresat atât de mult la lecţii, încât cred că ar trebui să sărbătorim. Poate citim o poveste din *O mie şi una de nopţi*. V-ar plăcea?

Robbie radia. Leila căscă. Speriată, Charlotte întrebă:

– Nu vrei să auzi o poveste, Leila?

– Ba da! strigă fetiţa.

– O doamnă vorbeşte întotdeauna pe un ton moderat.

Charlotte spusese de atâtea ori banalitatea asta, încât acum o rosti fără să se gândească, în vreme ce studia chipul Leilei. Copila avea pleoapele grele şi era trasă la faţă. Îi puse mâna pe frunte.

– Ai dormit bine azi-noapte?

– Nu. Da.

Leila îşi trecu degetele de la picioare peste crăpătura dintre două scânduri lustruite ale podelei.

– Nu ştiu.

Era morocănoasă, dar nu avea febră. Pe un ton cât putu de degajat, Charlotte spuse:

– Doar nu ţi-e teamă de fantomă?

Leila afişă un aer de... oh, Charlotte nu ştia cum să-l descrie. Viclenie oripilată, în lipsa unui termen mai potrivit.

– Există o fantomă în conacul Austinpark?

Părându-i imediat rău că deschisese subiectul, Charlotte îl alungă cu nepăsare.

– O servitoare caraghioasă de la bucătărie zice că a văzut ceva în preajma mansardelor.

– Chiar aşa? O fantomă adevărată, numai a noastră? Auzisem eu ceva, dar am crezut că e o vorbă în vânt. Cât de tare! Robbie se îngrămădi mai aproape. Zăngănea un lanţ? Ţinea în mână un cap retezat? Gemea şi din el picura sânge?

– Robbie! Charlotte era îngrozită. Nimic din toate lucrurile astea dezgustătoare. Unde ai auzit tu asemenea prostii?

Fără să-şi piardă din entuziasm, băiatul răspunse:

– Toată lumea ştie că asta fac fantomele.

– Toată lumea? Cum ar fi noul tău prieten de la vicariat? întrebă Charlotte.

Robbie îl întâlnise pe fiul vicarului cu o săptămână în urmă, în vreme ce se plimba pe proprietate, şi de atunci băieţii erau nedespărţiţi ori de câte ori aveau ocazia. Alfred părea genul cuviincios, iar tatăl lui era un exemplu strălucit a tot ce înseamnă supunere şi modestie. Dacă nu fusese întotdeauna bun, ei bine... era vicar şi bărbat, şi avea o familie de întreţinut. Aşa că Charlotte îl aprobase pe primul prieten pe care Robbie şi-l făcuse în această ţară străină.

Însă lipsa de atenţie din partea fratelui ei o afectase pe Leila, iar acum părea că băieţii discutaseră despre chestiuni care ar fi fost mai bine să rămână nespuse.

– Alfred zice că oamenii au văzut lumini în pod. Oooo!

Robbie îşi trecu degetul pe şira spinării Leilei. Aceasta ripostă cu pumnul.

Charlotte îl înşfăcă de guler când băiatul dădu să răspundă exact la fel. Iar Leilei îi spuse cu severitate:

– Violenţa nu rezolvă niciodată o ceartă.

– El a început.

– Ba nu!

– Voi, copii, sunteţi norocoşi că vă aveţi unul pe celălalt.

Charlotte se uită la feţele lor înfierbântate şi furioase, gândindu-se cât de mult şi-ar fi dorit să nu fie singură la părinţi şi câtă singurătate i-ar fi alungat un frate sau o soră.

– Nici un copil din Anglia n-a dus traiul de care v-aţi bucurat voi doi în El Bahar. Nu puteţi povesti nimănui altcuiva aventurile voastre şi să vă aşteptaţi la altceva în afara unei curiozităţi

vulgare. Dar toată viaţa veţi avea o persoană care îşi aminteşte cum era să trăieşti în deşert. Aceasta e legătura dintre voi. N-o distrugeţi prin certuri prosteşti.

Copiii se uitară lung la ea. Pentru o clipă, simţi entuziasmul triumfului.

Apoi Robbie o înghionti pe Leila cu cotul în coaste.

–Alfred zice că fantomei îi place să sperie fetiţe slăbănoage.

Iar Charlotte îşi dădu seama că nu pricepuseră o iotă. Nu obişnuia chiar să renunţe, însă îşi alegea bătăliile, iar acum alese să se ocupe de problema fantomei.

–Cuiva i s-a încins imaginaţia, zise, de parcă dezaprobarea ei ar fi putut domoli zvonurile. Nu există fantome. Şi chiar dacă ar exista, n-ar îndrăzni să umble prin casa tatălui vostru.

–Nu când bunica locuieşte aici, declară Leila. Ea ar speria fantoma!

Amândoi copiii se puseră pe chicotit.

–Destul! spuse ferm guvernanta, iar chicotelile încetară.

Charlotte nu ştia ce să facă în privinţa evidentei lor lipse de respect faţă de bunică. Adorna habar n-avea cum să procedeze cu nepoţii nou-veniţi şi nici nu voia să înveţe. În cea mai mare parte a timpului îi urmărea ca pe nişte curiozităţi de studiat. Până când Lady Ruskin nu se hotăra să devină o parte din viaţa lor, ea avea să fie un obiect de amuzament pentru copiii plini de resentimente.

–Adu lumânările, Robbie, ceru tânăra.

Focul ardea în vatră pentru a alunga frigul, iar Charlotte îi conduse pe copii către băncuţa aşezată la căldură. O oră de relaxare avea să le prindă bine.

Un covor era întins între băncuţă şi foc. Un covor uriaş şi plăcut... tentant. Charlotte se uită fix la ţesătura groasă, viu colorată, şi îl zări pe Wynter aşa cum arăta în fiecare seară în vechea cameră a copiilor. Tolănit peste perne, zâmbitor, chipeş şi necuviincios. Uneori, când îl vedea atât de relaxat şi mulţumit, îşi amintea cum, în perioada de dinaintea morţii părinţilor ei, şi ea avusese încrederea de a face aşa cum dorea, fără teama de represalii. Trecuseră atâţia ani, şi totuşi îşi mai amintea.

–Lady domnişoară Charlotte, ce faceţi? întrebă Robbie.

Charlotte își reveni din visare și-i găsi pe cei doi copii privind-o circumspecți.

– Mă gândeam că azi ar trebui să stăm întinși pe spate cât citim.

Fu uimită de propria îndrăzneală, însă când privirea i se opri asupra Leilei, își găsi scuza. Fetița era vădit obosită, poate chiar avea să ațipească.

– Da! Robbie se trânti pe covor, cu picioarele întinse înspre foc. Leila îl urmă, așezându-se aproape de el. Băiatul o împinse și spuse: Aici stă Lady domnișoara Charlotte.

Micuța îl îmbrânci la rândul ei.

– Fă-i tu loc.

– Copii!

A fost suficient un singur cuvânt pentru ca Robbie și Leila să-i recunoască tonul vocii. Se despărțiră în grabă, lăsându-i lui Charlotte exact îndeajuns de mult spațiu încât să se așeze. În timp ce se lăsa pe podea, fu cuprinsă de îndoieli. La urma urmei, alte guvernante fuseseră concediate pentru greșeli mult mai mici de-atât. Însă Adorna și Wynter își petrecuseră noaptea trecută la Londra și nimeni nu se aștepta ca ei să călătorească prin ploaie pentru a se întoarce acasă. Se putea relaxa, era în siguranță.

Nu avea să dea ochii cu Wynter astăzi.

Se întinse cu un oftat, iar când spatele i se lipi de covor se opri, așteptându-se s-o copleșească senzația de nesăbuință. Până la urmă, alegerea de a se odihni pe podea nu era același lucru cu a fi capturată și, poate, ținută cu forța acolo. Și apoi potolită cu sărutări.

Nu, nu era același lucru, dar nici nu se simțea nesăbuită. Podeaua o susținea, focul îi încălzea picioarele, într-o altă epocă tavanul fusese decorat cu ornamente din ipsos și îi bucura ochii. Se trezi zâmbind.

Robbie o înghionti cu cotul.

– Citiți, Lady domnișoară Charlotte.

– Da.

Deschise cartea și găsi locul în care rămăseseră.

Robbie stătea cu un genunchi ridicat şi cu talpa lipită de podea. Celălalt picior şi-l îndoise astfel încât să se sprijine pe genunchiul ridicat şi îşi flutura talpa în aer într-un ritm doar de el ştiut, în vreme ce guvernanta citea. Leila se cuibărise lângă Charlotte, cu obrazul lipit de braţul ei. Povestea se desfăşura pe un tărâm îndepărtat şi, ca întotdeauna, tânăra se trezi purtată departe de ziua mohorâtă, într-o aventură în care ea era un hoţ cu picioare iuţi ce descoperise o mulţime de comori şi o salvase pe frumoasă domniţă.

Când termină, în sala de clasă se lăsase tăcerea. Se întoarse mai întâi către Robbie şi surâse. Băiatul îi răspunse cu un rânjet, râzând de vreun lucru copilăresc pe care ea nu-l înţelegea. Aruncă o privire înspre Leila şi o descoperi dormind liniştită lângă ea. Cu un zâmbet tandru, dădu la o parte o şuviţă de pe fruntea fetiţei, apoi se desprinse uşurel şi întinse mâna spre băncuţă, după o pernă. Tresări şi se îndreptă de spate când cineva din spatele încăperii începu să aplaude lent şi cumpănit. Ştia cine era, chiar înainte să se uite, dar, asemenea unui spectator la un accident cu trăsura, trebuia să vadă.

Wynter, foarte masiv, aproape ameninţător, stătea aşezat pe scaunul ei, în umbrele din spatele sălii de clasă.

–Foarte interesant, Lady domnişoară Charlotte. Mi-a plăcut foarte mult.

Amantul pe care îl văzuse în vechea cameră a copiilor dispăruse. Privirea lui, umbrită de pleoape grele, părea aproape sardonică, iar ea urmări vrăjită cum mâinile lui mari se loviră din nou. Aplauze, menite nu să laude, ci să intimideze.

O sărutase o dată. Poate că era plictisit, poate se hotărâse să se distreze verificând dacă ea putea fi sedusă. Se dovedise slabă, iar acum el avea să-i judece şi mai aspru comportamentul.

Mai rău, Miss Priss fusese surprinsă având o purtare nepotrivită. Alunecase din nou în păcat, şi totul din pricina unui singur sărut lipsit de importanţă.

Urma să fie concediată, aşa că avea să plece cu demnitate şi cu grijă faţă de datoria ei.

– Sssst, milord. O veți trezi pe Leila. Prinzându-l pe Robbie care dădea să alerge la tatăl său, spuse: În liniște și ca un gentleman, te rog.

În vreme ce băiatul își întâmpina tatăl cu o atitudine semiserioasă, Charlotte își vârî picioarele sub ea și se ridică atât cât putea s-o facă de grațios o femeie care nu mai stătuse pe podea de cel puțin treisprezece ani. Luând o pernă de pe băncuță, o cuibări sub capul Leilei, apoi o înveli pe copilă cu o pătură. Cu un calm pe care nu îl simțea cu adevărat, spuse:

– Milord, nu vă așteptam astăzi. Ați călătorit pe furtună?

O întrebare prostească, poate, însă o privire rapidă înspre el îi arătă că bărbatul avea hainele uscate. Probabil se schimbase deja, căci părul îi era ud și, așa cum se așteptase, era desculț. Cum altfel să se fi furișat prin spatele ei fără nici un zgomot?

– Trebuia să vin, răspunse Wynter. Abia așteptam să-ți povestesc despre triumful meu.

– Care triumf, milord? îl întrebă îngrijorată.

– Ieri am fost la serata organizată de Lord și Lady Howard și mi-am salvat reputația folosindu-mi bunele maniere. Zâmbi. Și farmecele.

– Minunat, milord. Charlotte își lipi palmele umede și își îndreptă privirea aprobatoare către un loc aflat în apropierea feței lui, chiar deasupra umărului stâng. Știam eu că puteți reuși.

– Ție îți datorez totul, Lady domnișoară Charlotte.

Wynter îl cuprinse pe Robbie cu brațul și îl întoarse cu fața către ea.

– Vezi tu, Robbie, dacă îți asculți guvernanta, curând vei fi un adevărat gentleman englez.

Băiatul se fâțâi, neînțelegând nuanțele.

– Nu-i greu să fii un adevărat gentleman englez. Trebuie doar să urmezi o grămadă de reguli tâmpite.

Wynter îi ciufuli părul.

– Robbie se descurcă bine, Lady domnișoară Charlotte?

– Foarte bine.

Tânăra își netezi cutele bluzei.

– Copiii dumneavoastră sunt inteligenţi şi dornici să înveţe. Chiar şi Leila a acceptat să înveţe cum să călărească pe o parte, dacă îi voi arăta.

Bărbatul miji ochii înspre Charlotte.

– Va trebui să te văd călărind, Charlotte, înainte să-mi las fiica pe mâna ta.

Va trebui s-o vadă călărind. Vorbise la viitor. Nu avea de gând s-o concedieze. Poate că n-o disprețuia. Charlotte răsuflă uşurată. Dar numai în sinea ei.

Wynter continuă, călcând în picioare cu aroganţă gratitudinea ce înflorea în sufletul.

– De vreme ce copiii şi-au îmbunătăţit atât de mult bunele maniere, e timpul să-i scoatem în public. Ah, pari consternată, Lady domnişoară Charlotte, dar cred – ba nu, ştiu – că vecinii bârfesc pe seama absenţei noastre de la biserica din Wesford Village.

Wynter o privea mult prea îndeaproape.

– Mâine e duminică. Ce loc mai bun în care să mergem şi să ne testăm abilităţile decât o biserică, unde toţi vor fi într-o dispoziţie caritabilă?

Capitolul 16

Duminică dimineaţa, în vreme ce Wynter, Charlotte şi copiii intrau în naosul străvechii biserici din piatră, enoriaşii îşi întorceau capetele şi se uitau fix la nou-veniţi precum o haită de lupi care a pus ochii pe câteva oi rătăcite. Wynter aproape că îşi freca mâinile cu nerăbdare. Astăzi avea să afle mai multe despre Lady domnişoara Charlotte, care se încăpăţâna să fie evazivă, şi despre motivul pentru care îl minţise cu privire la trecutul ei.

Unii ar spune că nu îl minţise, însă el îi povestise despre sine, despre călătoriile lui, despre greşelile tinereţii.

Iar ea ce îi împărtăşise? Nimic. Nimic, dar chiar tăcerea ei îl îndreptase pe căi greşite. Crezuse că Charlotte nu avea familie, când

de fapt familia ei locuia la nici opt kilometri distanță de conacul Austinpark. De fapt, biserica normandă, cu turnul ei pătrat, se afla pe pământurile moștenite de contele de Porterbridge, unchiul lui Charlotte.

Wynter îi zâmbi bătrânei fără dinți care îl fixa cu dispreț. Farmecele lui n-o impresionară. Femeia continuă să se uite fix, cu mâinile îmbrăcate în mănuși negre împreunate în poală, cu boneta neagră prinsă bine peste părul cărunt.

– Prietenos loc, murmură el la urechea lui Charlotte.

Ea îl ignoră. Bineînțeles. Nici că putea să fie vreodată mai cuviincioasă ca acum, cu bărbia ridicată și cu spatele drept, chiar și sub greutatea jupoanelor apretate și a rochiei gri de lână. Wynter n-ar fi putut ghici niciodată umbra care îi întuneca viața. Însă toți cei din biserică o știau.

Majoritatea stranelor erau marcate cu câte un nume de familie. Fiecare persoană așezată acolo părea că stă de o veșnicie în același loc, în fiecare duminică, ca și cum scaunul i s-ar fi potrivit. Dezaprobarea plutea în aer. Până și sfinții care sclipeau în vitralii se uitau lung în vreme ce Charlotte înainta spre altar.

Și copiii lui Wynter își dădeau seama care era atmosfera. Leila își cuibărise mâna înmănușată într-a tatălui. Robbie se trăsese mai aproape de Charlotte și o luase de braț de parcă ar fi putut s-o apere de suferință. Flăcăul avea instincte bune. Părintele lui era mândru de el.

Wynter se gândea cât l-ar mai fi păcălit Charlotte dacă n-ar fi fost Lady Howard. Cunoscând-o pe tânără și nesfârșita ei discreție, probabil că l-ar fi tras pe sfoară o veșnicie.

Nu că el ar fi fost îndeajuns de prost încât să creadă tot ce-i spusese hârca aia mincinoasă de Lady Howard. Cu prima ocazie o încolțise pe Adorna și o luase la întrebări. Fusese o greșeală pentru că, interogând-o pe evaziva și înnebunitoarea lui mamă, ajunsese să se întrebe ce alte lucruri mai „uitase" ea să-i spună. Fusese atât de ocupat să-și ascundă intențiile în fața vicontesei, încât nu se gândise la asta până acum, dar oare ce încerca să ascundă Adorna față de *el*? Căci își putea da seama că ea avea un secret.

Wynter şi micul său grup parcurseră drumul spre altar până la strana din faţă. Tânărul îşi amintea că vicontele Ruskin cu familia sa obişnuiau să stea la stânga. Iar la dreapta, de când lumea şi pământul, sau cel puţin de pe vremea lui William Cuceritorul, stătea contele de Porterbridge.

Acum Porterbridge era aşezat la margine. Soţia lui şi opt dintre cei paisprezece copii ai lor stăteau înşiraţi lângă el. Wynter îl văzu din profil. Contele se uita drept în faţă, perfect nemişcat, cu privirea fixată asupra amvonului, încruntându-se de parcă porunca lui nerostită l-ar fi adus pe vicar pentru a începe slujba. Emana nerăbdare, dar nu importanţă, bogăţie, dar nu cultură. Părul încărunţit şi sprâncenele îi fuseseră pomădate, însă o iritaţie roşiatică de la bărbierit îi colora falca. Haina lui era evident croită la Londra, dar nu exista nimic care să-i lăţească umerii sau să-i îndese burta sub vestă. Reprezenta cu adevărat imaginea unui tiran mărunt şi nesigur de sine, cocoţat într-o poziţie care îi depăşea capacităţile. Poate că nu le-ar fi remarcat deloc apariţia, însă tăcerea îi urma ca o trenă pe măsură ce înaintau.

Toată lumea o auzi pe Lady Porterbridge exclamând:

– Doamne, Dumnezeule!

Asta şi fusese intenţia. Wynter o considera pe soţia contelui o femeie căreia îi plăcea agitaţia, văzând-o ca pe o cale de a-şi însufleţi viaţa. Jalnic!

Lord Porterbridge întoarse încet capul, atent să nu strice apretul gulerului ridicat ori să nu desfacă nodul cravatei negre din satin. Se uită la Wynter, fără să-l recunoască. Apoi ochii i se îndreptară către Charlotte, iar tenul lui îngrijit trecu într-o clipă de la alb, la îmbujorat. Cizmele lui loviră în lespezile din piatră.

Wynter aruncă o privire înspre chipul palid şi neclintit al guvernantei şi îşi dădu seama de greşeala lui. N-o putea arunca pe femeia asta în ghearele lupilor, indiferent care ar fi fost motivul. Fusese rănită prea mult şi încă de acelaşi om care acum îşi îndrepta degetul către ea şi zbiera cu o furie tunătoare:

– Tu!

Nu era nimic civilizat în relația ei cu unchiul său și nu era nimic civilizat în legătură cu sentimentele lui Wynter pentru Charlotte. Avea s-o protejeze.

Însă ea nu dădu înapoi, nici nu își luă angajatorul de braț, nici nu făcu orice altceva ar fi putut face o tânără în căutare de adăpost.

A naibii femeie!

Rămase pe poziții, tremurând, dar calmă, și se uită cum unchiul ei se rostogolește înspre ea precum un butoiaș beligerant.

Wynter păși între ei cu o mișcare lină, apoi, ca și cum Porterbridge i s-ar fi adresat lui, spuse:

– Da, milord, *eu*. Ce bine îmi pare să vă revăd și ce surpriză că mă recunoașteți după atâția ani.

Porterbridge se opri, însă Wynter se gândi că dacă n-ar fi fost cu mult mai înalt, bătrânul ar fi trecut drept prin el, dacă ar fi putut.

Contele nu risipi respectul sau curtoazia pe tânărul din fața lui. Răcni:

– Cine na...

– Sunt Ruskin, milord.

Wynter luă cu forța mâna lui Porterbridge și i-o strânse:

– Vecinul dumneavoastră de la conacul Austinpark. M-am întors din El Bahar. Dar cu toate că avem multe să ne povestim, ar trebui s-o facem după slujbă. Uite că intră preotul.

Acesta se grăbea să ajungă în amvon cât mai repede cu putință. Vicarul nu voia o scenă în biserica lui.

– Ar trebui să ne așezăm și să dăm un exemplu enoriașilor.

Care își lungeau gâturile fără pic de rușine pentru a vedea spectacolul ce se desfășura în fața ochilor lor hulpavi.

Chipul lui Porterbridge se înroși mai tare, iar vocea lui răgușită rosti răsunător:

– Domnule, există o persoană aici căreia i-ar prinde bine un exemplu!

Wynter dădu frâu liber accentului său:

– Da, îmi cunosc lipsurile, milord, dar sunt un englez şi aş provoca la duel pe oricine ar spune că nu sunt! Zâmbi. Arma rămâne la alegerea dumneavoastră, bineînţeles.

Pentru prima dată, Porterbridge se uită – se uită cu adevărat – la Wynter, şi fu evident că cele văzute îl convinseră că tânărul era atât insultat, cât şi periculos.

– Nu m-am referit la dumneavoastră, domnule.

– N-am luat-o ca pe o jignire.

Wynter se încruntă de la înălţimea lui.

– Nici la adresa mea, nici a copiilor mei, nici a guvernantei mele, căci vă cunosc după reputaţie, milord, şi n-aţi fi atât de măgar... e corect cuvântul, domnişoară Dalrumple?

De lângă el, Charlotte răspunse calm:

– Corect, milord, dar nepoliticos.

– ... de măgar încât să mă provocaţi pe *mine*.

Porterbridge se uita când la Wynter, când la nepoata lui, în vreme ce nuanţa din obraji săi fluctua alarmant. Îşi dorea foarte mult s-o umilească. Şi totuşi dorinţa lui de a o intimida pe Charlotte nu putea concura cu teama că necunoscutul lui vecin cu accent străin avea să-l strivească aşa cum striveşte o copită de cămilă un scorpion.

Mustind de ranchiună, Porterbridge dădu din cap înspre Wynter şi se pregăti să ia loc. Dar nu înainte ca Charlotte să facă o reverenţă şi să spună:

– Bună dimineaţa, unchiule.

Chipul bărbatului se coloră într-un roşu coleric, iar acesta se întoarse pe jumătate către ea, însă Wynter o luă de cot şi o împinse în strană, iar vicarul îşi începu predica – despre întoarcerea fiului rătăcitor.

Leila nu mai fusese niciodată atât de nefericită. Detesta locul ăsta. Pe tot. Biserica asta cu toţi oamenii care se uitau insistent la ea şi şuşoteau scoţând sunete sâsâitoare. Conacul Austinpark cu toate regulile lui stupide, cu servitorii care îi numeau străini pe ea, pe fratele ei şi pe tati, iar asta chiar în faţa ei, de parcă ar fi fost surdă. Detesta toată Anglia asta tâmpită, verde şi ploioasă

tot timpul. Îi era frig cu tot cu palton, rochie de catifea şi jupoane. Şi o auzise pe o bătrână spunând că era slăbănoagă.

Iar bunica ei o ura.

Pitită în spatele unui stâlp, Leila se uita cu furie la oamenii care se învârteau prin curtea bisericii. Toţi purtau pălării caraghioase, rochii caraghioase şi stupizii ăia de pantofi englezeşti care ei îi răneau picioarele. Îşi zâmbeau unul altuia, de parcă s-ar fi plăcut, dar le auzise pe două femei discutând, şi lor nu le plăcea de nimeni. Spuneau lucruri urâte cu voci joase şi blânde, precum aceea pe care Lady domnişoara Charlotte voia ca şi Leila s-o folosească, iar asta făcea ca lucrurile urâte să sune şi mai rău.

Şi bărbatul acela... o detesta pe Lady domnişoara Charlotte. Era urât şi avea o burtă mare, iar Leila crezuse că avea s-o lovească pe guvernantă în faţa întregii biserici. Acum o privea mânios, dar de la o distanţă sigură, căci îi era frică de tati. Vocile doamnelor îl considerau caraghios. Ziceau că bărbatul e rău şi că le place la nebunie să-l vadă cum încearcă să evite o confruntare cu tati.

Dar pe urmă au zis că de ce vorbesc vechii prieteni ai lui Lady domnişoara Charlotte cu ea? Oare nu ştiau că fusese rea şi merita să i se întoarcă spatele? Şi de ce se agăţa ea de Lord Ruskin într-un fel atât de jalnic? (Leilei i se părea că tati al ei era cel care o urma pe Lady domnişoara Charlotte peste tot. Nu-i plăcea nici asta, dar nu-i plăceau nici femeile care discutau pe tonul ăla snob.) Oare lui Charlotte îi venise în sfârşit mintea la cap şi se hotărâse să pună mâna pe primul bărbat gata s-o accepte? Dar fetei îi cam albise cosiţa – Leilei i se părea că Lady domnişoara Charlotte are un păr foarte frumos – şi cu siguranţă nu-şi închipuia că poate să-l aibă pe Lord Ruskin. El era o partidă bună. Ea nu-l merita.

Leila nu înţelegea nimic din toate astea, pricepea doar că era din ce în ce mai nefericită şi nimănui nu-i păsa. Când sugerase ca Lady domnişoara Charlotte să se mărite cu tati, şi-i imaginase pe cei doi stând împreună, cu ea la mijloc, citindu-i, şi pupând-o, şi îmbrăţişând-o şi stând de vorbă cu ea.

În schimb, tati şi Lady domnişoara Charlotte nu erau atenţi decât unul la altul! Tati o urmărea făţiş pe guvernantă. Ea se prefăcea că nu se uită la el. Şi în tot timpul ăsta erau

concentraţi unul asupra celuilalt. Nu era corect. Nu aşa ar fi trebuit să fie.

Ţipete de băieţi îi atraseră atenţia Leilei. Buzele îi tremurară şi ochii i se umplură de lacrimi.

Robbie era fratele ei, dar nici lui nu-i păsa că ea era tristă. Se plimba prin curtea bisericii la braţ cu Alfred, tâmpitul ăla de prieten al lui, care o numea „fetiţă proastă" şi n-o lăsa să se joace cu ei.

Nimeni n-o iubea, iar ea voia să se întoarcă acasă.

Acasă. În El Bahar.

Domnul şi doamna Burton se îndreptau spre Charlotte călcând prin băltoacele care se uscau din curtea bisericii, iar ea se pregăti sufleteşte, căci cine ştie ce primire aveau să-i facă cei mai dragi prieteni ai părinţilor ei.

Însă doamna Burton îşi întinse braţele către ea.

– Draga mea, de când te-ai întors?

Păşind în îmbrăţişarea corpolentei doamne, Charlotte îi răspunse cu o strângere şovăielnică.

– De câteva săptămâni, doamnă.

– Şi n-ai o îmbrăţişare pentru bătrânul Burt? întrebă domnul Burton.

– Bineînţeles că am.

Şi îl îmbrăţişă, lăsându-se învăluită în visare. Ani întregi avusese coşmaruri în legătură cu întoarcerea acasă. Totuşi, domnul şi doamna Burton o îmbrăţişau în faţa întregii congregaţii bârfitoare şi nu una, ci două dintre vechile ei prietene veniseră s-o salute.

– Dacă ne-ai fi scris, Charlotte... Doamna Burton se încruntă la ea în vreme ce îi vorbea despre vremurile trecute, apoi îi îndreptă funda de la bonetă, de parcă ar fi fost încă o copilă. Mi-aş dori să ne fi scris.

Însă soţii Burton nu se oferiseră niciodată s-o ajute să fugă. Nimeni n-o făcuse. În anii ei de tinereţe furioasă se considerase abandonată. Acum, pentru prima dată, îşi dădea seama că evenimentele se desfăşuraseră atât de repede, încât poate că oamenii

încremeniseră din pricina surprinderii. Sau poate că îi dezaprobaseră acțiunile, însă ar fi ajutat-o oricum. Ori, chiar mai probabil, așteptaseră să li se ceară ajutorul. Uitându-se la fețele înnegurate ale soților Burton, Charlotte își dădu seama că poate greșise când se considerase complet singură.

– Îmi pare rău, doamnă, spuse ea. De acum înainte o să fiu mai atentă.

– De acum înainte vei fi aici și voi putea sta de vorbă cu tine. Deci ești guvernanta copiilor acestui tânăr încântător? Cu obișnuitul ei zâmbet vesel, doamna Burton îl ciupi pe Wynter de obraz. Pun pariu că nu mă mai ții minte, tinere Ruskin!

Wynter îi prinse mâna și se plecă deasupra ei.

– Ba vă țin minte, doamnă. Cum aș putea s-o uit pe doamna care răspândește lumina aurie a soarelui pe deasupra dunelor?

Râsul ei răsună în aer, iar oamenii întoarseră capetele de la conversațiile lor atente și agitate.

– Ah, tinere Ruskin, te-ai schimbat. Obișnuiai să fii tot numai o melodramă melancolică.

Wynter își scutură părul pe spate, astfel încât cercelul lui să reflecte lumina soarelui ce apărea și dispărea printre nori. Charlotte observă că accentul îi devenise mai puternic, mai romantic, așa cum spunea el.

– Acum sunt doar... cum spuneți dumneavoastră?... scandalos.

– Doamne, Dumnezeule!

Domnul Burton, cel de modă veche, slab ca briciul și impeca bil îmbrăcat, izbucni în hohote când dădu cu ochii de cerculețul din aur.

– Cu părul ăla și cu guguloiul din ureche, e greu să-mi dau seama dacă ești un flăcău ori o mândră.

Wynter îi întinse mâna domnului mai în vârstă.

– Mândrele par a ști.

Domnul Burton îi strânse mâna și aruncă o privire vicleană înspre Charlotte.

– Văd că știu.

Latura cuviincioasă a tinerei abia dacă putea să-și stăpânească jena.

– Domnule, nu se referea la mine!

Soţii Burton chicotiră.

Wynter îşi puse mâna pe spatele ei într-un fel care i se păru lui Charlotte cât se poate de posesiv. Se îndepărtă de atingerea lui, iar el îi zâmbi de parcă ar fi fost o pradă. De parcă ar fi putut s-o stăpânească în orice clipă!

Charlotte îşi ţinu firea când amintirea sărutului începu să i se deruleze iar în minte.

Disciplină. Avea nevoie de disciplină. Şi de demnitate. Şi de calm.

Trebuia să nu se mai gândească la sărutul lui şi să mediteze în schimb la recunoştinţa pe care i-o datora, căci apropierea lui îi ţinea la distanţă pe unchiul, mătuşa şi verii ei. Nimănui altcuiva nu-i păsase îndeajuns de mult, ori nu fusese îndeajuns de curajos, pentru a-l înfrunta pe contele de Porterbridge. Pur şi simplu, unchiul ei avea un caracter mult prea neplăcut ca să poată fi înfruntat.

Tânăra privi înspre ruda ei şi grupul de prieteni autosuficienţi care îl înconjura. Contele nu uita niciodată o umilinţă. Trebuia să dea ochii cu el acum.

Luându-şi inima în dinţi şi fustele în mână, se îndreptă către el. Acesta îi întoarse spatele. Charlotte se opri în loc, simţind cum îi piere curajul în vreme ce grupul din jurul lui începu să şuşotească uluit. Din spatele ei, Wynter murmură o înjurătură şi dădu s-o depăşească. Charlotte îl prinse de mânecă şi exclamă:

– Nu!

El o privi cu ochii lui căprui ce aruncau scântei aurii din pricina furiei.

– Nu, repetă ea. O să înrăutăţiţi lucrurile.

– Are dreptate, tinere, interveni domnul Burton. Ticălosul ăla bătrân şi laş devine din ce în ce mai rău. N-are nici un rost să-l complimentezi cu furia ta.

Wynter se uită în jos la Charlotte.

– Ţi-a făcut rău.

– Nu. Serios! A fost neplăcut. Nimic mai mult.

Spre surprinderea ei, era adevărat. Disprețul unchiului ei o umilise, dar o lăsase nevătămată.

– Burtie are dreptate. Moșul ăla mizerabil și dușmănos se hrănește cu furie. Doamna Burton îl bătu pe Wynter pe spate, apoi schimbă cu abilitate subiectul. Charlotte, care dintre copii se află în grija ta?

– Uite acolo unul.

Tânăra îl arătă pe Robbie care se juca împreună cu Alfred și câțiva dintre ceilalți băieți. Însă după o primă cercetare a curții bisericii nu reuși s-o găsească pe Leila. Alarmată, se uită din nou și o descoperi pe fetiță stând singură, sprijinită de un stâlp de la porticul bisericii.

– Leila e acolo.

– Ce copii frumoși! exclamă doamna Burton.

– Da, sunt frumoși.

Cu mintea și ochii la Leila, Charlotte acceptă preocupată complimentul și nici nu observă schimbul de zâmbete dintre Wynter și soții Burton. Doamna Burton își lipi mâna de obrazul tinerei.

– Acum că s-a sfârșit drama, oamenii încep să plece și noi trebuie să facem la fel. Bucătăreasa se enervează când întârziem la masă. Dar, draga mea, mi-a părut bine să te văd. Când o să ai jumătatea de zi liberă, folosește-o ca să ne vizitezi.

Ca întotdeauna, femeia se dăduse cu prea multă apă de trandafiri și purta o bonetă hidoasă, tivită cu trandafiri din mătase roz. Pasiunea ei pentru mirosul de trandafiri, poșetele în formă de trandafiri și grădinile de trandafiri o făcuse cândva pe micuța Charlotte să chicotească. Acum nostalgia îi puse un nod în gât și nu putu decât să dea din cap în semn de aprobare.

În vreme ce soții Burton se îndepărtau, Charlotte o căută iar pe Leila și o găsi tot singură, urmărindu-și fratele cum se joacă împreună cu noul lui prieten.

– Dacă mă scuzați, milord, trebuie să mă duc s-o aduc pe Leila.

Fetița se îndreptă de spate când o văzu pe guvernantă apropiindu-se, iar expresia plină de speranță de pe chipul ei îi provocă o strângere de inimă lui Charlotte. Leila se simțea

abandonată, iar acesta era un sentiment pe care tânăra îl înţelegea prea bine. Îngenunche lângă micuţă.

–O să mergem acasă curând? întrebă Leila.

–Aşa e. Iar în seara asta poate mai citim o poveste din *O mie şi una de nopţi.*

Copila se trase mai aproape de Charlotte.

–Da, vă rog. Îmi place să citim despre căminul meu.

„O, Doamne!"

–Acela nu e căminul tău, scumpo. Acesta este.

–Ba nu. Leila îşi sprijini capul de umărul guvernantei, ca şi cum ar fi fost obosită. Căminul meu e acolo unde se află magia.

Cămin. Magie.

Oare când simţise Charlotte ultima oară aşa ceva?

Dar avea să se descurce mai bine cu copilul ăsta. Îi sărută fruntea Leilei şi hotărî în sinea ei să găsească ceva special care s-o ajute pe micuţă să descopere magia în Anglia.

–Vino, atunci. Se ridică şi o luă pe fetiţă de mână. Să mergem.

Magie. Începea s-o simtă din nou... şi asta o îngrozea.

Capitolul 17

În vreme ce trăsura înainta hurducăind pe drumul brăzdat cu făgaşe, teama lui Charlotte se domoli. Totuşi, de fiecare dată când se uita la Wynter, care stătea aşezat în faţa ei, panica revenea cu o intensitate înăbuşitoare. Nu înţelegea cu adevărat de ce. El nu făcea nimic magic. Într-adevăr, o ţinea pe Leila în braţe şi le explica micuţilor slujba anglicană, iar majoritatea oamenilor ar fi fost de părere că întruchipa portretul familistului învăţat.

Da, o sărutase pe Charlotte. Unii ar putea spune chiar că o curtase. Dar nu dovedise o purtare sălbatică în nici una dintre activităţile sale din jurul proprietăţii. De fapt, barbarismul lui consta doar într-un cercel în ureche şi o pereche de picioare desculţe.

Dar zadarnic încerca ea să găsească argumente logice. Voia, avea nevoie, să scape de el, căci îl simțea cum intenționează să-i afle toate secretele și să-și pună în aplicare magia. Când trăsura trase lângă terasa conacului Austinpark, Charlotte începu să sporovăiască:

–Soții Burton mi-au amintit că nu mi-am luat nici o jumătate de zi liberă. De vreme ce i-am întâlnit și au fost atât de buni cu mine, poate că ar trebui să-i vizitez cât mai curând.

–Acum? întrebă Robbie. Valetul deschise ușa trăsurii și băiatul coborî dintr-un singur salt lung. Dar tocmai v-ați văzut cu ei, strigă băiatul de parcă s-ar fi aflat la mare distanță de ea.

–Ați promis că-mi citiți, zise Leila.

Charlotte bătu mâna fetiței atât de repede, încât își trădă nervozitatea.

–Așa am promis. Și o să citesc, de îndată ce mă voi întoarce în seara asta. Doica voastră, Grania, poate să aibă grijă de voi. Puteți lua cina și, dacă pământul va fi îndeajuns de uscat, vă puteți plimba.

Șuvoiul de cuvinte ce i se revărsa din gură ar fi trebuit să înfrângă orice obiecție, dar Wynter încă nu scosese nici o vorbă. Reticența lui se răsfrângea în tapițeria din piele maronie și luneca precum gheața pe sticla ferestrelor.

Măcar dacă Charlotte și-ar fi făcut un obicei din a sporovăi... dar ea detesta femeile vorbărețe. Se descurcase atât de prost, încât până și Leila o privea cu ochii mari în vreme ce Wynter o lua în brațe pe micuță și o lăsa în seama valetului. Tatăl își prinse fiica de bărbie și îi zâmbi până când aceasta surâse la rândul ei. Apoi îi făcu semn slujitorului să plece.

Și închise ușa.

Charlotte se uită cu oroare, dar, spre tristețea ei, și cu entuziasm, la mâna sprijinită de ușă. Interiorul trăsurii era luxos, însă prea mic pentru a găzdui o femeie agitată și un bărbat robust, care răspândea un aer de exigență și de hotărâre.

Cu siguranță interpretase greșit gestul lui Wynter. Probabil că el era doar excesiv de protector.

– Milord, nu e necesar să mă conduceţi până la familia Burton. Îmi pot găsi cu uşurinţă drumul şi singură.

Bărbatul se aşeză comod pe locul din faţa ei, îşi încrucişă braţele la piept şi o privi acuzator.

– Nu mi-ai dat explicaţiile pe care mi le datorezi.

– Nu vă datorez nici o explicaţie.

De afară, Charlotte auzi murmurul slab al vocilor servitorilor care încercau să-şi explice comportamentul lor ciudat. Aruncând o privire pe geam, îi văzu adunaţi ciorchine pe trepte, uitându-se înspre trăsură şi gesticulând.

– Mergeţi şi dumneavoastră undeva? întrebă ea cu speranţă în glas.

El nu o luă în seamă, ca şi cum nici nu i-ar fi vorbit.

– Contele de Porterbridge este capul familiei tale.

Vizitiul se desprinse de micul grup pentru a bate şovăitor la uşa trăsurii.

– Milord? Încotro vreţi să vă duc?

– Nicăieri. Pleacă.

– Asta a sunat nepoliticos.

Replica ei nu fu una automată, ci o încercare de a înclina balanţa puterii şi, chiar mai bine, de a schimba subiectul.

– Skeets? strigă Wynter.

Vizitiul se grăbi să revină.

– Da, milord?

– *Te rog* să pleci.

Charlotte nu se putu uita, dar se chirci când îşi închipui confuzia de pe chipul lui Skeets înainte ca acesta să răspundă:

– Cum doriţi, milord.

Nu trebuia să facă presupuneri, *ştia* că vizitiul era deja în drum spre bucătărie pentru a răspândi bârfa.

– Deschideţi uşa, ceru ea încet. Ce-o să creadă servitorii?

Era clar că lui Wynter nu-i păsa şi nici nu intenţiona să urmeze acest fir al conversaţiei. El avea să discute doar despre ce voia, iar ea nu putea să scape până când nu-i făcea pe plac.

– Tu, Lady domnişoară Charlotte, faci parte din familia Dalrumple din Porterbridge Hall.

Nu era prea cald în trăsură. Ploaia căzută de curând şi norii care tot apăreau şi dispăreau scăzuseră temperatura. Însă tinerei îi apărură broboane de sudoare pe buza de sus, aşa că începu să scotocească după o batistă.

– Dacă vă răspund, mă lăsaţi să ies?

Wynter nu dădu nici o atenţie încercării ei de a se târgui, ci îşi continuă şirul de întrebări cu o sclipire dură în privire. Din afară ai fi putut crede că era furios pe ea.

– Femeile ar trebui protejate, zise el, şi totuşi unchiul tău îţi permite să mergi din casă în casă neînsoţită, pradă oricărui bărbat care doreşte să te aibă.

Oare putea fi mai tiranic? Îi ignora dorinţele, o ţinea închisă acolo, insinua că era neajutorată? Insinua că era o femeie scăpată de sub control? Cu asta se alegea dacă se săruta cu el. Demnitate. Eleganţă. Stăpânire de sine. Avea nevoie de toate, iar asta era dovada.

– Nu sunt o pradă, milord, şi nu există nobil în Anglia care să-şi imagineze că aş fi.

– Deci ai avut grijă de tine însăţi.

– Exact!

Îşi tamponă buza de sus.

– E dreptul şi datoria unchiului tău să te aibă în grijă. Ai douăzeci şi şase de ani. Eşti nemăritată şi neîmplinită. Eşti nefericită.

– Ba nu sunt!

Wynter trase adânc aer în piept.

– Foarte bine. Până şi în El Bahar există unii care nu-şi fac datoria.

Încet-încet, ea se relaxă pe spătarul scaunului. Bărbatul nu mai părea furios acum. Părea gânditor şi, chiar dacă ar fi fost de dorit ca el să-şi aleagă o emoţie şi să se ţină de ea, poate asta semnala că interogatoriul era pe sfârşite. Dacă îl mulţumea, cu siguranţă nu mai trebuia să asculte şi alte insulte din partea lui. Pe un ton blând, Charlotte spuse:

– Sunt sigură că există.

– Dar eu îmi cunosc datoria. Prin aceasta îmi asum răspunderea pentru tine.

Charlotte se aplecă brusc în faţă pe scaun.

– Dumneavoastră? Răspunzător pentru mine? Nu vă permit!

– N-am nevoie de permisiunea ta.

Wynter se aplecă încet în faţă, până când genunchii li se întâlniră şi ajunseră să se uite unul în ochii celuilalt, el, desigur, privind-o de sus.

– Eşti o femeie aflată în slujba mea.

– Asta nu vă dă dreptul...

– Uneori, un bărbat nu trebuie să aştepte să i se dea drepturi. Uneori trebuie să şi le ia singur.

Frustrarea se adună în ea şi fu cât pe-aci să ţipe la el. Dar nu se îndoia că unii dintre servitori rămăseseră prin apropiere, iar dacă se apuca să ţipe, Leila avea să audă povestea. Şi atunci cum ar mai fi putut s-o convingă pe copilă să păstreze un ton rezonabil, dacă nici profesoara ei nu făcea asta? Aşa că îşi potrivi nivelul vocii până când aceasta sună politicos, clar şi atât de rece, încât el ar fi trebuit să pice la pământ, degerat.

– Problema cu dumneavoastră, milord, e că spuneţi tot felul de lucruri şi nu păreţi a vă da seama cât sunt de necuviincioase.

El căzu pe gânduri pentru o clipă, faţa lui frumoasă fiind lipsită de orice expresie.

– Dar îmi dau seama. Pur şi simplu nu-mi pasă.

Wynter era cu mult mai înalt decât ea, binecuvântat cu încrederea în sine pe care o ofereau un chip arătos, banii şi masculinitatea într-o lume condusă de bărbaţi. O cuprinse iar senzaţia de sufocare şi o picătură de transpiraţie i se prelinse pe şira spinării.

– Deci, mă înşel atât de tare? În Anglia nu e de datoria bărbatului să se îngrijească de femeile din familia sa?

Cât de mult ura asta!

– De obicei taţii îşi întreţin fiicele, dar unui bărbat nu i se cere să aibă grijă de toate nepoatele şi mătuşile sale. Ar fi o mare povară.

– Pentru un bărbat sărac, da. Văd fete care lucrează aici, în casă, şi înţeleg că îşi ajută familiile să trăiască. Dar unchiul tău e un om bogat.

– „Bogăția" e o noțiune relativă. Toată avuția tatălui meu a fost lăsată moștenitorului de sex masculin...

– Tatăl tău a fost fiul cel mai mare și conte înaintea actualului Porterbridge.

Acum o enerva. Trebuia să știe adevărul în legătură cu toată situația, însă ea îi răspunse politicos.

– Da, de aceea eu sunt Lady Charlotte.

– Toți banii și toate pământurile au ajuns la unchiul tău. Tot nu înțeleg de ce spui că nu e bogat.

– E bogat și foarte... are mulți copii.

– Ah! Wynter dădu din cap aprobator. Bărbăția lui e potentă.

Tânăra izbucni:

– De ce dacă există mulți copii bărbatul e potent, dar dacă mariajul rămâne infertil, femeia e stearpă?

Apoi, închise ochii îngrozită. Ce nebunie o îndemnase să rostească ceea ce gândise dintotdeauna? Și, o, Doamne, oare din pricina prostului ei exemplu Wynter avea să presupună acum că putea discuta despre fertilitate după bunul-plac? Deschizând ochii, îl privi cu onestitate.

– A fost extrem de necuviincios din partea mea. Vă rog să vă dați seama că nu vă puteți niciodată referi la... ăăă...

– Făcutul copiilor? sugeră el pentru a-i sări în ajutor.

– Rodnicie, zise ea ferm. Într-o companie formală, nu puteți face referire în vreun fel la rodnicia unui bărbat ori a unei femei, indiferent care ar fi motivul.

– Lady domnișoară Charlotte, nu știu ce m-aș face fără tutela ta.

Oare își bătea joc de ea? Înainte să-l poată întreba, lui Wynter păru să-i vină o idee.

– Ai obiectat la propunerea de a-mi asuma răspunderea pentru tine. Zici că ești capabilă să te descurci singură, fără îndrumarea unui bărbat. Dacă ți-aș cunoaște povestea, poate că aș fi de acord.

Dintr-odată se lumină.

– Mă țineți ostatică!

Înșfăcă mânerul ușii.

El o prinse de braţ şi o ţinu. Nu strâns, nu-i făcea rău. Dar nici nu o lăsa să plece.

–Lady domnişoară Charlotte, aş vrea să ştiu de ce eşti atât de singură.

Ar fi trebuit să recunoască imediat acea expresie de pe chipul lui. O văzuse destul de des. Din clipa în care se întorsese ieri de la Londra, Wynter o urmărise, nu pentru că o dorea, ci din pricina unei curiozităţi vulgare. Cineva din oraş o bârfise.

–Aş pune pariu că deja ştiţi.

–Nu ştiu destule despre tine, Lady domnişoară Charlotte. O fixă cu o privire flămândă. Niciodată nu ştiu destule despre tine.

Acum era avid de amănunte. Şi, la drept vorbind, ce mai conta? El voia să ştie. Avea să-i spună. Apoi poate că avea s-o lase în pace să-şi vadă de munca ei.

Smulgându-şi mâna din strânsoarea lui, se aşeză la loc pe banchetă, cu braţele încrucişate şi fără să zâmbească.

–Ce vreţi să ştiţi? Totul? Sau doar informaţiile despre umilitoarea mea plecare din Porterbridge Hall?

El se aplecă în faţă, ca şi cum încă s-ar fi temut ca ea o să n-o zbughească.

–Totul, cred.

Charlotte îşi privi degetele şi, cu un aer absent, le îndreptă curbura ca de gheară.

–Am fost un copil singur la părinţi. Am fost foarte răsfăţată. Am avut o cameră pentru copii, o doică, o guvernantă şi multe jucării numai pentru mine. Coridoarele de la Porterbridge Hall erau la dispoziţia mea, să alerg după pofta inimii. Pământurile erau ale mele, să-mi călăresc poneiul.

Tinereţea ei fusese cu adevărat o epocă de aur şi singurul fel în care putea vorbi despre acele vremuri era cu o voce monotonă, izolându-se de toate amintirile prin pura putere a voinţei. Căci dacă îşi îngăduia să-şi amintească... Nu avea de gând să-şi amintească.

–Tati şi mami au fost ucişi de un fulger pe când eu aveam unsprezece ani.

Wynter încercă s-o ia de mână, dar ea se feri.

–Ați vrut să știți. Puteți ști. Doar nu mă atingeți.

Își putea da seama că el era furios. Fruntea înaltă i se încreți, iar pielea din jurul cicatricei deveni albă. Dar, așa cum bănuise ea, nu voia să facă nimic care să o oprească din povestit bârfa asta atât de interesantă, ori cel puțin nu înainte ca ea să sfârșească de spus și ultima bucățică savuroasă.

Îi susținu privirea până când el dădu din cap și se așeză la loc, apoi continuă:

–Pământurile nu mai erau ale mele. Conacul nu mai era al meu. Unchiul meu s-a mutat acolo împreună cu familia lui și erau foarte de mulți. Mi-au spus că n-am nevoie de o odaie pentru copii, nu mai eram mică, și și-au așezat bebelușii în leagănul în care îmi culcam păpușile. Copii mai mari au invadat camera de joacă. Unchiul a zis că nu mai trebuie să cumpere jucării pentru că eu aveam atât de multe. Doica mea și-a dat demisia, guvernanta la fel. Unchiul nu voia să le plătească mai mult pentru îngrijirea și educarea tuturor copiilor lui decât fuseseră plătite doar pentru mine. A trebuit să-mi împart dormitorul cu doi dintre veri. Unul își uda patul. Se băteau. Nu exista nici un loc în care să pot sta singură și nimănui nu-i păsa de mine. Asta sunase a autocompătimire, așa că adăugă în chip de explicație: De ce le-ar fi păsat? Nu le păsa nici măcar de propriii lor frați.

Wynter își scoase mănușile și le aruncă într-o parte.

–Ce-ai făcut?

–Să fac?

–Ai făcut crize de isterie? Ți-ai cerut jucăriile înapoi?

–Nu. Bineînțeles că nu. Eram atât de zăpăcită... Mă uit înapoi și mă gândesc: „Biata copilă. Atât de confuză. În pragul de a deveni femeie și nimeni..."

Închise gura. Nu voia să-i ofere amănunte despre fetița tulburată care fusese. El s-ar fi bucurat prea mult de această relatare a durerii ei. Toți se bucurau, toți vânătorii de scandaluri.

–Erai speriată.

Tonul lui blând și ochii plini de bunătate n-o puteau păcăli. Ăsta era un interogatoriu dintre cele mai brutale.

–De tot ce mă înconjura, aprobă ea pe un ton aspru. Cred că enervam toată familia. Strigau, tropăiau, se loveau şi se certau. Eu nu înţelegeam genul acela de manifestări. Nu ştiam să mă port aşa.

–Acum înţelegi?

–Am locuit împreună cu multe familii diferite. Unele erau fericite, altele nu. Unele erau gălăgioase, altele nu. În unele familii oamenii îşi fac un scop din a-şi provoca suferinţă unii altora, cum se întâmpla în cea a unchiului meu. Nu *înţeleg*, dar ştiu că toate astea sunt adevărate.

–Eu cred că familia mea e fericită, zise el gânditor. Cel puţin mama mea e fericită să ne aibă acasă, iar copiii vor fi fericiţi când se vor adapta. Nu crezi, Lady domnişoară Charlotte?

–Cred că micuţii dumneavoastră sunt fermecători.

–Nu vrei să ştii dacă eu sunt fericit?

Ea zâmbi, dar era doar o curbare greoaie şi ţeapănă a buzelor.

–Trebuie să fiţi fericit, milord. Trebuie să fiţi de-a dreptul extaziat.

Lui nu-i plăcu sarcasmul tinerei, iar accentul îi deveni mai pronunţat.

–Nu... încă.

Charlotte îşi strânse degetele în pantofi şi, fără tragere de inimă, rămase circumspectă, spunându-şi că aşa era înţelept, deoarece el rămânea un barbar.

–Am încercat să devin invizibilă. Făceam orice îmi spuneau unchiul şi mătuşa mea, însă ceilalţi copii obişnuiau să mă bage în bucluc atunci când puteau. Aşa că unchiul ţipa la mine, iar eu uram asta. Problema e că el seamănă foarte mult cu tati. Însă tati era tati. O iubea pe mami şi mă iubea pe mine. Dacă actualul conte de Porterbridge iubeşte pe cineva, atunci ţine lucrul ăsta foarte bine ascuns. Are sufletul unei îngrozitoare dureri de dinţi.

Termină de vorbit, iar Wynter îşi dădu seama cu o tresărire că ea nu avea nici o intenţie de a-i spune restul poveştii. Era uluit. Se arătase cât se poate de înţelegător, intuitiv, iar Charlotte vorbea cu *el*, sufletul ei pereche, bărbatul care urma s-o ia de nevastă.

Ea nu ştia asta încă, dar ar fi trebuit să ştie că putea avea încredere în el.

Totuşi, nu avea nimic să-i reproşeze. Ştia că fusese rănită. Fiecare amănunt din atitudinea ei reţinută îl avertiza că aceasta era o femeie care fusese maltratată iar şi iar, până când orice cuvânt bun devenise suspect.

– Povestea ta e în mare parte aşa cum am crezut.

– Este? întrebă ea cu asprime.

Nu încăpea îndoială că era supărată pe el, deoarece îşi păzise cu ardoare intimitatea. Dar când va auzi cum i-a mers lui la inimă povestea ei şi ce onoare are să-i facă, atunci va fi împăcată.

– Asta îmi mai spune şi că am dreptate cu planurile mele.

– Ce fel de planuri sunt acelea?

– Ne vom căsători.

Afirmaţia bărbatului o lăsă – observă el mulţumit – fără cuvinte. O mai lăsă şi încremenită, cu ochii măriţi din pricina onoarei ce i se făcea. El fu bun să continue, pentru a-i da ocazia să-şi revină.

– Eşti potrivită. Eşti de familie bună, frumoasă, excepţional de manierată – făcu o pauză, însă ea nu zâmbi – şi ai nevoie de un soţ.

Charlotte nu exclamă, nu-i mulţumi, nici nu se aruncă în braţele lui în extazul bucuriei. Poate că nu înţelesese cu adevărat sau poate că îl credea indiferent, nepăsător faţă de atracţia pe care ea o simţea pentru el. Aşa că lămuri lucrurile:

– De asemenea, amândoi simţim dorinţă unul pentru celălalt. Activităţile noastre în pat vor fi cât se poate de satisfăcătoare.

Acum Charlotte reacţionă. Culoarea îi inundă obrajii şi îşi lăsă capul în jos, precum o cămilă gata să-şi primească povara.

– Mi... lord. Despărţi cuvântul cu grijă, ca şi cum ar fi fost nesigură de titlul lui. Nu am nevoie de un soţ.

– Nu fi absurdă, râse el.

Marginea bonetei ei începu să tremure şi tremurul îi coborî prin braţe, până la vârfurile degetelor. Alarmat, Wynter încercă să-i cuprindă ambele mâini în ale lui pentru a le încălzi.

Cu o mişcare isterică, la fel de puţin reţinută precum cele din crizele Leilei, ea îl dădu la o parte. Apoi zise cu glas tăios:

–Am mai auzit discursul ăsta până acum. Luă o gură de aer. Mi s-a mai spus că sunt potrivită, de familie bună şi virtuoasă, aşadar îmi va fi oferit privilegiul căsătoriei în ciuda sărăciei mele şi voi avea ocazia de a-mi exprima gratitudinea şi nemuritorul devotament în fiecare zi, pentru tot restul vieţii mele.

Cuvintele pe care le rosti îl făcură pe Wynter să-şi dea seama că se exprimase greşit.

–Eu m-aş aştepta...

–Nu-mi pasă ce v-aţi aştepta.

Nu striga şi nu părea în vreun fel mai puţin civilizată, însă tremurul acela continua, ca şi cum în ea s-ar fi adunat emoţii pe care nu le putea stăpâni.

–Când aveam şaptesprezece ani, eram o tânără supusă care făcea ce i se spunea, chiar dacă asta însemna să fie un nimic, ocupanta unui loc gol pe care bărbaţii o numesc nevastă. Dar mi-am schimbat destinul.

Privirea lui Charlotte îl îngheţă cu intensitatea ei.

–Nu mă puteţi înşela, milord. Dumneavoastră ştiţi totul. Indiferent cine v-a spus povestea, n-a omis partea cea mai bună.

Singurul fel de a o calma părea acela de a-şi exprima sincera înţelegere.

–Mie toate părţile mi s-au părut o tragedie.

Dar înţelegerea parcă nu făcu decât s-o insulte.

–Nu şi partea asta.

Tremurul încetă.

–Partea asta a fost un triumf pentru că am... plecat... Am părăsit casa unchiului meu ducând cu mine o singură geantă şi am luat un mijloc de transport public până la Londra.

Wynter tresări. Îl îngrozea gândul la Charlotte, în vârstă de şaptesprezece ani, singură într-o diligenţă, călătorind spre oraş. Chiar dacă ştia că povestea se termina cu bine – ori avea să se termine cu bine, odată ce ea îi accepta propunerea – voia s-o protejeze de teroarea şi de singurătatea pe care le îndurase. Atât de mare era influenţa pe care ea o avea asupra lui.

–Am mers acasă la o cunoştinţă, continuă Charlotte, o femeie de rând care îşi dorea din suflet ca fiul ei să facă parte din înalta

societate. Ea m-a angajat. M-a angajat din aceleaşi motive pentru care aş fi fost bună de soţie. Când a auzit povestea răzvrătirii mele, fiul ei deja înaintase mult pe drumul spre a deveni acceptabil, aşa că mi-a îngăduit să-mi termin lecţiile.

Nodul din stomacul lui Wynter mai slăbi puţin.

–Deci a fost bună cu tine.

–A fost o scroafă care mi-a scăzut salariul motivând că acesta era preţul scandalului.

Voise ca Charlotte să-i povestească toate astea, să-i împărtăşească traumele fiecărei experienţe prin care trecuse, astfel încât s-o poată asigura de toleranţa lui. Şi totuşi, din motive pe care nu le înţelegea, ea nu îi răspundea cu relaxarea eternei ei precauţii.

Când Barakah îi povestise despre femei, îl şi avertizase. Îi spusese că, uneori, femeile nu reuşesc să priceapă că bărbaţii nu le vor decât binele. Wynter nu trăise niciodată pe pielea lui aşa ceva, deci considerase afirmaţia un mit. Acum îi transmise scuzele sale lui Barakah care, stând la dreapta lui Allah, fără îndoială că râdea de prostia tânărului.

–Mă îndurerează faptul că situaţia ta din acea vreme n-a fost una ideală şi încă mă doare că situaţiile prin care ai trecut de atunci încolo te-au făcut nefericită.

–Nu sunt nefericită, spuse ea cu răceală.

Bărbatul ignoră răspunsul, aşa cum merita.

–Dar eu sunt bărbat. Tu eşti femeie şi trebuie să ai încredere că ştiu ce e mai bine pentru tine.

Ea începu să tremure iarăşi.

–Te vei căsători cu mine. Este gestul cel mai corect şi potrivit.

–Nu voi merge spre altar nici măcar dacă asta înseamnă siguranţa şi aprobarea din partea societăţii care m-a disprețuit.

Vehemenţa ei era cu atât mai convingătoare pentru că era ţinută în frâu.

–Am rezistat singură timp de nouă ani, milord. Voi rezista singură până la moarte.

El o cercetă uimit.

–Mă refuzi?

–Acesta nu e un refuz, milord, e indiferenţă.

Bărbatul îi îngădui să ducă mâna spre uşă şi s-o deschidă. Scara fusese aşezată dedesubt, iar tânăra o folosi pentru a coborî, în vreme ce valetul se repezi s-o ajute.

Wynter aşteptă ca ea să păşească pe pământ, înainte de a striga.

–În ciuda indignării tale şi a... ăăă... indiferenţei, Lady domnişoară Charlotte, cred că mă iubeşti.

Guvernanta întoarse capul către el, dar Wynter nu putu zări nimic dincolo de marginea bonetei.

–Părerea mea, Lord Ruskin, e că nu ştiţi ce e dragostea.

Capitolul 18

Să-l iubească. Charlotte o luă pe drumul pentru trăsuri, într-o plimbare către marginile îndepărtate ale proprietăţii. Spre stejarul de pe pajişte. Ori spre banca din parcul englezesc. Ori spre America, deşi oceanul Atlantic ar fi reprezentat o provocare pentru o femeie de înălţimea ei.

Da, ar fi trebuit să meargă în camera copiilor, să-i caute pe cei mici şi să-şi vadă de treaba ei de guvernantă, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic nepotrivit.

Nici nu *se întâmplase* nimic.

În străfundurile minţii ei, fusese pregătită pentru o dezamăgire din partea lui Wynter. Chiar fusese. Pasiunea ei nebună se sfârşise. Iar ea avea să-şi continue viaţa ca şi cum micul lor interludiu nici n-ar fi avut loc.

Să-l iubească. De parcă ea ar fi iubit un bărbat ca el. Un bărbat care îşi abandonase mama, ţara şi bunele maniere. Cine se credea, vreun paşă prea semeţ pentru etică? Nu putea iubi un bărbat ca el.

Se trezi dând din braţe şi punând un picior în faţa celuilalt cu mişcări excesiv de ferme. Mişcări care, dacă natura i-ar fi înţeles starea de spirit, ar fi cutremurat pământul.

Doamne, Dumnezeule, de ce îi spusese adevărul despre viața ei atât de amănunțit și cu atâta pasiune? Știa cum să-și relateze povestea: pe un ton sec, ca și cum trecutul încetase s-o mai rănească, de parcă nu-i mai păsa că trăia exilată din locul în care crescuse. Când se prefăcea indiferentă măcar își salva mândria. Acum nu mai avea mândrie. Iar el credea că-l iubește!

Cel puțin când refuzase acea primă propunere, pețitorul ei n-o acuzase că-l iubește. Ba ar fi fost surprins și ofensat dacă Charlotte i-ar fi oferit o astfel de emoție. Și ea n-ar fi făcut-o niciodată. Chiar dacă el și-ar fi dat osteneala s-o curteze, *pe atunci* avea prea mult bun-simț pentru a-și imagina că seducția ar fi avut alt motiv în afara eficacității.

Să-l iubească. Nemernicul de Wynter credea că-l iubește. Probabil îi propusese căsătoria fără nici o intenție de a organiza ceremonia și cu toate intențiile de a consuma mariajul. Însă Charlotte nu era vreo nesăbuită naivă. Nu, era prea bătrână și prea înțeleaptă pentru a se lăsa păcălită de un asemenea truc străvechi.

– Domnișoară Dalrumple? o strigă rândașul când trecu în grabă pe lângă grajduri.

Tânăra se opri în ciuda voinței sale.

– Da, Fletcher?

– Tre' să vorbesc cu 'mneavoastră.

Ea nu voia să discute cu el. Nu voia să discute cu nimeni, mai ales nu cu cineva de sex masculin, însă Fletcher era un bărbat care cerea puțin și vorbea și mai puțin, așa că atunci când comunica, o făcea cu un scop.

– Te pot ajuta cu ceva? întrebă Charlotte.

– Io pe 'mneavoastră.

Rândașul ursuz făcu semn cu pipa lui stinsă înspre curtea grajdurilor, împrejmuită cu un gard.

– Știți că fătuca aia micuță călărește iapa de colo?

– Fătuca micuță?

Charlotte era zăpăcită.

– Nu cumva... Lady Leila?

– Tocma' ea.

– E... e imposibil.

Tânăra se îndreptă către padoc. Calul indicat nu era vreun ponei, ci o iapă de peste un metru şi jumătate înălţime, cu toată energia unui animal tânăr şi sănătos.

– Când?

Fletcher lucra acolo de atâţia ani, încât îşi dădea seama că ea nu-şi manifesta cu adevărat neîncrederea, ci doar consternarea. Vorbind la fel de calm ca şi când ar fi liniştit un armăsar, bătrânul spuse.

– Bănuiam că cineva o călăreşte pe Bethia. Am văz't semnele. Nu ştiam cine sau cum. Grăjdarul mi-a zis că a văz't un spiriduş micuţ ce zbura p'aci pe aripi de zână.

– Ce prostie!

Leila nu era vreun spiriduş şi, pentru o clipă, lui Charlotte îi veni inima la loc. Poate că băiatul de la grajduri se înşelase.

– Îhî. Am văz't destui spiriduşi la viaţa mea, da' nici unu' nu ştie să călărească nici de-al dracu'. Mă scuzaţi, m'lady. Aşa că am stat cu ochii-n patru.

Fletcher îşi puse pipa între buze şi trase din ea ca şi cum ar fi fost aprinsă.

– Eşti sigur că era Leila?

– Fătucă slăbuţă, înaltă de vreo şaptej' dă centimetri, oase bune, cosiţă frumoasă. Îhî, ea îi.

Charlotte îşi duse mâna la inima ce îi bătea să-i spargă pieptul. Dacă Leila s-ar fi rănit în timp ce călărea şi nimeni n-ar fi ştiut că ea plecase? Când se gândi la copilă zăcând neajutorată, inconştientă ori plângând de durere, tânăra fu nevoită să se ţină cu mâna de gardul vopsit în alb.

Fletcher o privi până când îşi mai reveni din spaimă.

– Călăreşte după cină, cân' 'mneavoastră o lăsaţi pe mâna doicii. Mai bine s-o luaţi la ceartă pe Grania.

– Aşa mă gândeam şi eu. Charlotte îşi miji ochii înspre rândaş. Ai oprit-o pe Leila, desigur.

Fletcher îşi trase nasul.

– Neah. Io nu. Nu po' să opresc o fată care se strecoar' făr' de căpăstru ori şa şi călăreşte bestia aia. N-am mai văz't niciodată

o fătucă să călărească la fel ca ea m'lady. N-am mai văz't vrodată un copil să aibă aşa o legătură cu un cal. Îi un dar şi-l însufleţeşte pe moşu' ăsta. Îşi scutură pipa pe gard. M-am gândit doar că tre' să ştiţi.

– Da, zise Charlotte cu voce slabă. Mulţumesc.

Uitând de plimbare, se întoarse către conac. Trebuia să vorbească numaidecât cu Leila. Trebuia s-o facă să priceapă cât de periculos era. Charlotte îşi puse mâna pe frunte. Era vina ei. Nu făcuse aşa cum promisese în prima zi şi n-o învăţase pe Leila să călărească pe o parte. Nu fusese deloc conştientă de intensitatea dragostei pe care o simţea copila pentru cai, iar Leila se ocupase singură de asta.

Mai rău, în ultima vreme Charlotte fusese distrată, închipuindu-şi tot felul de prostii romantice. Nu mai conta că educarea copiilor în timpul zilei şi a lui Wynter seara o lăsa din când în când cu ochii împăienjeniţi. Era plătită, şi plătită bine, să îndeplinească ambele sarcini în răstimpul limitat până la recepţia sereminiană. Mai mult, înţelegea că Leila tânjea după atenţie. Bietei copile îi era dor de casă şi încerca să găsească ceva care să înlocuiască viaţa pe care o pierduse. Charlotte pricepea asta. Toate celelalte din existenţa ei nu erau decât fum şi surse de distragere a atenţiei.

Intrând în casă, se duse imediat în camera copiilor. Îl găsi pe Robbie curăţându-şi cizmele pline de noroi în vatră.

– Opreşte-te, Robbie, zise ea mecanic. Trimite-le jos, să fie curăţate de un valet.

Leila ţinea în mână căluţul de lemn primit în dar de la Charlotte şi se uita la el ca şi cum s-ar fi gândit chiar în acea clipă la o plimbare călare.

Grania nu se zărea pe nicăieri. Aveau să cadă nişte capete.

Sfâşiată între dorinţa de a o îmbrăţişa pe Leila şi dorinţa de a o dojeni, Charlotte se lăsă pe vine în faţa elevei sale. Fata privi în sus cu îngrijorare, iar guvernanta o întrebă:

– Draga mea, putem să stăm puţin de vorbă?

– Ai dat de necaz, murmură Robbie.

Charlotte nu-l luă în seamă, hotărâtă s-o facă pe Leila să se simtă liniştită în prezenţa ei.

– Hai să ne aşezăm pe băncuţa asta, ce spui?

Fetiţa se aşează chiar pe locul în care stătea, jos pe podeaua tare. Era clar că încă o neliniştea prezenţa lui Charlotte.

– Şi ăsta e un loc bun.

Charlotte luă loc lângă Leila, ignorând disconfortul corsetului, şi cuprinse umerii copilei cu braţul.

– Mi-ar plăcea să călăresc alături de tine.

Privirea întunecată a Leilei alunecă înspre ea şi o studie cu suspiciune.

– De ce?

– Ai zis că îţi place să călăreşti şi vreau să te antrenez.

Micuţa se uită la calul de lemn, apoi la guvernanta care îi vorbise cu sinceritate.

– N-am nevoie de antrenament. Deja ştiu să călăresc.

Robbie se furişă mai aproape şi se înălţă deasupra lor.

– O să te înveţe să călăreşti ca o domnişoară engleză, proasto!

– Nu e proastă! îl dojeni Charlotte. Apoi, dându-şi seama că fusese prea aspră, îl bătu pe Robbie pe braţ. E atât de isteaţă încât se vede imediat că e sora *ta*.

Băiatul se strâmbă în timp ce încerca să-şi dea seama dacă fusese insultat ori lăudat. Mulţumită că îl făcuse să tacă pentru moment, Charlotte continuă pe un ton convingător:

– Când vei învăţa să călăreşti pe o parte, Leila, vom putea călări împreună.

Fetiţa îşi lăsă umerii în jos.

Vioiciunea guvernantei se risipi la vederea unui asemenea dezinteres. Chiar o dezamăgise pe copilă dacă Leila n-avea chef să călărească împreună cu ea.

– În fiecare dimineaţă.

Micuţa miji ochii.

– Când tatăl tău e acasă, poţi călări cu el.

– Tati nu călăreşte pe o parte, replică Leila.

– Ar putea, dacă ar vrea, spuse Robbie.

Recunoscătoare pentru acest răspuns care ei nu i-ar fi trecut niciodată prin minte, Charlotte spuse:

– Nu știu dacă ar putea sau nu. Băieții călăresc cum este mai ușor.

Leila își strânse genunchii la piept și îi cuprinse cu brațele.

– Pot să mă ridic în picioare?

– Acum?

Nedumerită, Charlotte se uită prin cameră.

– Nu, pe cal!

Tânăra se îngălbeni.

– De ce ai face așa ceva?

– Așa facem mereu, spuse Robbie cu entuziasm. Ne ridicăm în picioare, ne lăsăm să atârnăm pe o parte și exersăm trasul printre picioarele calului.

Băiatul se clătină și, pentru o clipă, semănă atât de tare cu tatăl lui încât Charlotte clipi ca să alunge iluzia.

– Eu sunt foarte priceput la nimerit ținta.

– Și eu la fel, strigă Leila.

– Vocea unei doamne e mereu moderată...

Charlotte se opri. Cum să-i spună unei copile să nu ridice vocea, când ea se antrenase pentru o bătălie în deșert?

– Cu arme? Trăgeați cu arme?

Judecând după zâmbetul lui larg, era clar că Robbie înțelesese consternarea lui Charlotte și intenționa să se distreze.

– Tati poate să tragă cu arcul, dar pe mine nu m-a învățat.

Tânăra încă nu putea – nu voia – să priceapă pe deplin.

– Tatăl vostru vă lăsa să trageți cu arma în timp ce călăreați pe o parte a calului?

Leila se uită la Robbie, iar Charlotte observă comunicarea tăcută dintre ei.

– Tati ne-a obligat să exersăm trasul cu pușca înainte să putem călări cu el. Fetița făcu o pauză dramatică. Se temea că o să rănim calul.

Guvernanta se ridică și începu să se plimbe prin cameră.

– E mai rău decât am crezut.

Copiii izbucniră în râs. Ea îi fixă cu o privire serioasă.

– Voi, copii, mă luați peste picior?

– Nu, Lady domnișoară Charlotte, răspunseră ei la unison.

–Va trebui să stau de vorbă cu tatăl vostru.

Ştiuse tot timpul că oricum va fi nevoită să poarte o discuţie cu el. Trebuia să-l informeze în legătură cu eşecul ei în supravegherea Leilei şi cu fuga copilei la grajduri. Dar acum... acum trebuia să găsească o cale de a-l strânge de gât cu tact şi a-l întreba de ce-i învăţase pe nişte copii aflaţi la o vârstă atât de fragedă cum să tragă cu arma şi să călărească precum ţiganii.

Sperase să nu-l revadă aşa de curând după scena din trăsură, dar nu era atât de slabă încât să amâne întâlnirea de dragul propriei linişti.

–Când o să vorbiţi cu el? o întrebă Robbie.

–De îndată ce voi discuta cu domnişoara Symes să trimită aici o bonă care îşi înţelege îndatoririle.

Leila se încruntă. Charlotte îngenunche lângă ea.

–Leila, trebuie să-ţi cer cuvântul că nu vei mai călări neînsoţită.

–Ţi-am zis eu că o să te prindă, spuse Robbie.

Fetiţa ridică dintr-un umăr osos.

–Leila, te rog.

Charlotte mângâie uşor părul copilei, apoi o cuprinse de sub bărbie.

–Te iubesc şi mi-aş face griji dacă ai călări singură.

–N-o să mă pierd. Leila îi îngădui lui Charlotte să-i ridice bărbia. Chiar mă iubiţi?

Tânăra se uită la chipul slăbuţ.

–Foarte mult.

O, Doamne, era adevărat! Încălcase prima regulă a guvernantelor. Ajunsese să-şi iubească elevii ca pe propriii copii. Dar ce putea face? Drăcuşorii i se furişaseră în suflet când nu era atentă. Dacă Wynter ar fi fost viclean, dacă ar fi vrut s-o tulbure cu adevărat, atunci ar fi acuzat-o că-i iubeşte copiii. Nu el era cel care îi strângea inima în mici noduri dureroase provocate de îngrijorare sau care îi stârnea mândria cu fiecare reuşită. Ci copiii. Desigur.

Depărtându-şi larg braţele, le ţinu deschise... şi aşteptă o foarte lungă secundă.

Leila se repezi prima, încolăcindu-se în jurul lui Charlotte precum o viță care și-a găsit sprijinul necesar.

– Și eu vă iubesc, Lady domnișoară Charlotte.

Robbie fu al doilea și compensă asta strângând-o în brațe până la limita durerii.

– Vă iubesc mult, Lady domnișoară Charlotte.

Copiii își oferiră fețele. Ea îi sărută pe amândoi, îi îmbrățișă iar și acceptă pupicii lor zgomotoși pe obraz. Se desprinse din îmbrățișările lor cu lacrimi în ochi și cu speranța disperată că nu greșise declarându-și sentimentele. La urma urmei, guvernantele erau înlocuite cu ușurință, mai ales după ce îl refuzau cu dispreț pe stăpân. Însă Lady Ruskin îi promisese că va putea rămâne pe toată perioada de formare a copiilor, iar Charlotte avea să-i amintească asta. Avea să lupte pentru acești copii.

Leila îi atinse lacrimile de pe obraz.

– Nu sunteți fericită?

– Sunt foarte fericită. Fericită cum n-am mai fost de mulți ani. Tânăra le zâmbi și se ridică. Mi-ați bucurat inima.

– Vă duceți la tati acum? întrebă Robbie.

– Absolut. Avea să fie ușor, căci pe *el* nu îl iubea. *După* ce vă găsesc o dădacă.

Capitolul 19

Cu noua dădacă trimisă să aibă grijă de Leila și Robbie, iar Grania sever mustrată, Charlotte o porni pe coridorul ce ducea către vechea cameră a copiilor. Nu se simțea chiar în largul ei la gândul de a-l revedea pe Wynter, dar o cerere în căsătorie și insinuarea nefondată că l-ar iubi nu erau de-ajuns pentru a o intimida. Descurajarea ei nu fusese decât un recul instinctiv în fața unei alte cereri nedorite și care nu venea din inimă.

Ușa era deschisă. Oprindu-se pe hol, tânăra se uită fix la ea în vreme ce își îndrepta corpul și își încorda șira spinării. Demnitate.

Eleganţă. Stăpânire de sine. Aceasta era cheia în relaţia cu Wynter. Acestea erau însăşi fundamentele caracterului ei.

Păşind în interior, găsi încăperea goală. Razele soarelui pătrundeau prin ferestre, luminând scândurile uzate ale podelei şi vechile draperii. Covorul, pernele şi masa erau îngrămădite lângă şemineul stins. Charlotte îşi dădu seama că umbrele nopţii şi lumina pâlpâitoare a focului creaseră o anumită atmosferă în camera goală. Magia pe care o trăise nu era altceva decât trucul unui vrăjitor.

– Lord Ruskin? strigă ea către uşa întredeschisă din spatele încăperii.

Nu primi un răspuns imediat şi uşurarea începu să-i dea târcoale. Dacă nu-l putea găsi, atunci nu trebuia să înfrunte pe loc eventualitatea unei scene neplăcute. Ori mai degrabă continuarea ultimei scene neplăcute.

Îşi alungă cu hotărâre disconfortul. Demnitate, eleganţă, stăpânire de sine, îşi aminti ea. Nu trebuia decât să reţină aceste calităţi, iar nebunia lui Wynter n-o mai putea tulbura.

– Lady domnişoară Charlotte?

Glasul bărbatului o opri. Acesta stătea în cadrul uşii, în ţinuta lui obişnuită: pantaloni, o cămaşă fără guler şi desculţ. Pe chip avea întipărită cea mai nesuferită şi încântată expresie.

– Nu te aşteptam atât de curând.

Chiar şi fără a şti exact ce voise să spună, ea se zbârli.

– Să mă aşteptaţi? De ce m-aţi fi aşteptat?

El râse cu indulgenţă.

– Deja te-ai răzgândit. Vrei să-mi accepţi propunerea şi să trăieşti binecuvântată ca soţia mea pentru tot restul zilelor noastre.

Demnitate? Eleganţă? Poate. Dar stăpânirea de sine o părăsi. Îi venea să urle la el, să-l întrebe de ce o considera o creatură atât de slabă încât să aibă nevoie de un bărbat ca el.

– Nu.

– Ah, ai vreo altă scuză.

–Presupun că ați putea-o numi scuză, milord, dacă dumneavoastră considerați neimportantă vestea că fiica dumneavoastră a călărit singură.

Rânjetul lui dispăru. Sprâncenele i se ridicară. Tânăra observă cu o profundă satisfacție că figura lui reprezenta însuși portretul unui bărbat jignit. Bun. Unul din ei doi începuse deja să se agite. Era și timpul ca el să-și schimbe atitudinea. Dându-se într-o parte, el îi făcu semn să intre.

–Aici. Acum.

Charlotte se îndreptă către el, oripilată de lipsa de tact cu care îi dăduse înfiorătoarea veste și, în același timp, bucuroasă că îl doborâse de pe piedestalul lui masculin, la nivelul restului umanității. Când trecu pe lângă el, Wynter îi puse mâna pe mijloc și o împinse în față.

Spre deosebire de camera copiilor, odaia aceasta era mică, mai strâmtă chiar decât dormitorul ei, iar Charlotte își dădu seama cu o tresărire că încăperea îi fusese repartizată cândva doicii lui Wynter. Zorzoanele pe care el le detesta lipseau cu desăvârșire, însă camera avea un covor uriaș, ce acoperea aproape toată podeaua, sclipind în nuanțe de auriu și smarald, tivite cu stacojiu. Peste tot erau risipite măsuțe cu picioarele scurte, câteva având pe ele teancuri de hârtii. Perne din catifea colorate în roșu aprins și auriu erau aranjate după bunul lui plac. Sub ferestre, o saltea umplută cu pene stătea întinsă sub o plasă atârnată din tavan.

Bănuise, dar acum știa sigur. Acesta era dormitorul lui.

Wynter trânti ușa în spatele ei. Cu o mișcare fulgerătoare, Charlotte se întoarse către el, însă bărbatul își îndreptă degetul spre nasul ei.

–Nu te plânge, Lady domnișoară Charlotte. Dacă ai de gând să-mi arunci în față o asemenea veste, trebuie să suporți consecințele.

Nu era genul de femeie care să se sperie la auzul unei amenințări. În schimb își îngustă ochii și îi aruncă acea privire care îi transforma pe adolescenți în epave chircite de frică.

–Care ar fi acele consecințe, milord?

–Îmi vei spune de ce Leilei i s-a permis să călărească nesupravegheată!

Lui Charlotte i se înmuiară genunchii. Sperând să pară un gest intenționat, se cufundă pe o grămadă de perne așezată la întâmplare.

–Nu i s-a *permis*, milord. Când eu... mi-am încălcat promisiunea de a o învăța, ea a hotărât să meargă singură. S-a furişat în grajd şi a călărit fără şa ori căpăstru.

Comportamentul propriu inacceptabil îi dispăru din minte, pălind la gândul că Leila se urcase singură pe un cal atât de puternic încât îi putea copleşi chiar şi pe unii bărbați. Dacă animalul ar fi aruncat-o din spinare...

–O, Doamne şi călăreşte precum un *afreet!* Wynter se uită în jos la Charlotte. Un demon, o lămuri el. Apoi se prăbuşi la rândul lui pe podea. Am învățat-o să călărească asemenea oamenilor deşertului şi, cu toate că sunt mândru de curajul pe care îl are, trucurile ei nesupravegheate sunt coşmarul unui tată.

După ce îi auzise pe copii povestindu-şi faptele de vitejie, guvernanta se temuse oarecum că Wynter îi va lua în râs temerile, însă şi el avusese coşmarurile care o bântuiau pe ea. Se simți un pic mai liniştită şi încercă să-l consoleze.

–Nu s-a întâmplat nimic rău, şi am rugat-o să nu mai călărească până când nu o voi putea acompania. Dar nu vrem să-i punem la încercare onoarea. Mâine aş dori să încep s-o învăț să călărească pe o parte.

Bărbatul se aşeză pe călcâie, frecându-şi fruntea.

–N-am salvat-o de căsătoria cu acel pipernicit rahat de cămilă, ca să fie ucisă acum de un cal englezesc.

–Îmi asum întreaga răspundere, milord. Ar fi trebuit să mă asigur că o dădacă stă cu ei tot timpul... Charlotte se opri, înmărmurită de uimire. Cum adică ați salvat-o de la căsătoria cu... presupun că vă referiți la un bărbat?

–Hamal Siham.

Rosti cele două cuvinte cu atâta venin în glas, încât tânăra fu luată prin surprindere.

– Fiul unei capre care a preluat conducerea după moartea lui Barakah, respectatul meu tată beduin. Hamal valora mai puțin decât murdăria de iepure. Se scălda în propria prostie și, dacă nu i-aș fi îndrumat eu pe oameni la adăpost, ar fi pierit cu toții în furtuna de nisip.

– Acest Hamal Siham... era mai tânăr decât dumneavoastră?

Wynter își încrucișă brațele la piept.

– Mult mai tânăr.

Charlotte fusese guvernanta bărbaților imaturi mulți ani la rând înainte de a învăța cum funcționează mințile lor.

– L-ați umilit.

Accentul lui Wynter se adânci, iar sarcasmul îi devenea mai puternic pe măsură ce se enerva mai tare.

– Ce metodă plină de tact mi-ar fi sugerat Miss Priss să folosesc pentru a-i spune că e un incompetent care era cât pe ce să-mi omoare o sută dintre cei mai dragi prieteni?

– Nu există nici o metodă, milord. E o încercare în van.

Vocea lui coborî aproape de nivelul unei șoapte.

– Îți bați joc de mine?

Ea răspunse la fel de calm și cu multă grijă, căci îl credea pe punctul de a scăpa de sub control.

– Nu, milord. Un tânăr căruia i s-a dat o putere nemeritată e imposibil de educat. Vorbește cu o autoritate nemaiauzită și se crede invincibil. Vai de acela care îndrăznește să-i arate că lucrurile stau altfel.

Wynter o privi cu precauție.

– Dacă ați condus oamenii spre adăpost, v-a urât pentru asta... și a încercat să se însoare cu Leila?

Oroarea abia dacă îi îngădui să pronunțe cuvintele.

– Acea grămadă puturoasă de căcăreze de oaie a îndrăznit să-mi ceară s-o logodesc cu el ca semn al bunei mele credințe, urmând să se căsătorească după ce Leila avea primul ciclu.

Charlotte rămase uluită, dându-și seama în ce situație primejdioasă se aflase el, și trecu peste stinghereala și pedanteria înnăscute, oftând:

– O, Wynter!

Speră imediat ca bărbatul să nu-i fi auzit replica familiară şi se rugă ca el să nu mai pomenească vreodată de menstruaţia femeilor, căci nu mai avea îndrăzneala de a-l mustra pe tema *asta*.

Wynter părea că n-o auzise spunându-i pe numele mic.

–El deja avea două soţii.

Această mărturisire o lăsă fără cuvinte.

–Ştiam că trebuie să mă întorc acasă. Mama mea avea nevoie de mine. Ar fi trebuit să revin în Anglia mai devreme, dar m-am gândit că era mai bine pentru copii să crească la aer curat, lipsiţi de restricţii chinuitoare. Şi totuşi Hamal m-a obligat să aleg, de dragul Leilei. Wynter se uita fix într-un punct aflat peste umărul drept al lui Charlotte şi vorbea ca pentru sine. Nu mi-aş abandona niciodată fiica unei astfel de culturi. Pentru mine, pentru Robbie, viaţa în deşert oferă o libertate nelimitată. Pentru Leila, până şi călăritul pe o singură parte e mai bun.

Charlotte nu ştiuse care erau motivele întoarcerii lui şi nici nu-şi imaginase sacrificiul pe care el îl făcuse pentru fiica sa. Şi totuşi nu voia să se gândească prea mult la asta. Nu trebuia să-l admire pe acest sălbatic îngâmfat.

–Aş vrea s-o convingeţi pe Leila că şaua laterală e mai bună.

Reîntors în prezent, Wynter îşi concentră privirea asupra ei, o privire devenită tăioasă din pricina unei încântări viclene.

–Imposibil. Leila e un copil inteligent. Consideră, în mod corect, şaua laterală ca pe o metodă ineficientă, dezechilibrată, de a călări.

Ar fi fost inutil să se certe asupra acestui fapt. În schimb, Charlotte îi îndreptă atenţia asupra evidenţelor.

–Nu contest asta, dar în Anglia e singurul fel în care îi este îngăduit unei femei să călărească.

Aproape că îl putea vedea cum se pregăteşte să o ataţe cu laudele.

–Nu-mi vine să cred că tu, o femeie isteaţă, te-ai supune unei asemenea torturi barbare. Femeile trebuie să facă un pas spre libertate şi să călărească aşa cum ne este dat tuturor de la Dumnezeu: cu câte un picior pe fiecare parte a calului.

Charlotte refuză să-i permită să aprindă chibritul. Nu cu ea. Niciodată.

– Poate că da, milord, dar acea zi n-a sosit încă, iar acea femeie nu sunt eu. Dacă vă amintiți discuția noastră de mai devreme, eu sunt o proscrisă căzută în dizgrație. La fel, fiica dumneavoastră nu poate fi văzută călărind cu picioarele desfăcute. Un gând îngrozitor îi veni în minte și adăugă iute! Nu trebuie să fie văzută nici stând direct pe spinarea calului! Asta ar însemna o provocare extremă.

– Hm! Apucându-și marginile cămășii, el și-o scoase și o azvârli cât colo. Doamnă, n-ai pic de curaj.

Era singură în dormitorul unui bărbat, iar el se dezbrăca. Ea ar fi zis că are prea mult curaj ori prea puțin bun-simț. Umerii lui se unduiau cu fiecare mișcare, coastele i se iveau ca niște mici valuri în josul bustului, firele de păr auriu îi alunecau până la talia pantalonilor. Lui Charlotte i se uscă gura, iar camera păru brusc mai mică. Își vârî picioarele sub ea și dădu să se ridice.

– Vă las să vă faceți abluțiunea, milord.

– Abluțiunea? Ignorându-și cu grandoare seminuditatea, Wynter se încruntă iritat. Până și eu, barbarul perfect care mă crezi, am mai multă minte decât să cred că e acceptabil *să mă abluționez* în public. Se aplecă înspre ea cu subînțeles. Dar dacă aș avea o soție, m-aș putea *abluționa* cu ea.

Lăsându-se pe spate, ea îl privi teribil de nedumerită. Apoi explicația i se ivi în minte în toată gloria ei tulburătoare și bâigui:

– Cred că m-ați înțeles greșit, milord. Abluțiunea nu este... adică... nu există verbul „a se abluționa", dar abluțiunea e...

Bărbatul o urmărea cu atâta nerăbdare, încât Charlotte se zăpăci. Oare o lua în zeflemea? Ce știa? Avusese o zi prea grea ca să se mai ocupe cu astfel de tachinări copilărești!

– Atunci ne-am înțeles. Mâine voi începe cu Leila lecțiile de călărit.

Grimasa lui putea fi rezultatul dezamăgirii ori al dezaprobării.

– Eu n-am spus că ne-am înțeles. Ți-am încredințat educația fiicei mele, dar nu şi lecțiile ei de călărie. Mâine îmi vei demonstra abilitățile tale în şa.

Nu voia. De când părăsise conacul Porterbridge, călărise doar din când în când şi detesta ideea ca Wynter s-o considere mai puțin decât competentă. Dar recunoştea că pretenția lui era justificată şi, mai important, nu avea de ales. Se ridică în picioare cu toată eleganța de care era în stare, având în vedere tulburarea pe care o resimțea.

– Vă las acum să vă vedeți de... Vă las acum.

Bărbatul se ridică la rândul lui, după care îşi duse mâinile spre pantaloni.

– Nu!

Charlotte îşi săltă brațele ca şi cum ar fi vrut să se ferească de el.

– Nu cât timp sunt eu în cameră!

Zâmbetul lui îi alungă orice suspiciune legată de ingenuitatea lui. Prinzând-o de o încheietură, Wynter o acuză:

– Lady domnişoară Charlotte, eşti timidă.

– Sunt cuviincioasă.

Tânăra îşi răsuci încheietura.

– Opreşte-te! O să te răneşti.

Ducându-i palma la pieptul lui, Wynter o aşeză peste unul dintre sfârcuri.

– De ce insistă un bărbat să dea vina pe femeie atunci când el o învârte cum vrea el şi ea opune rezistență?

– E în natura bărbatului.

Recunoaşterea lui, oferită de bunăvoie, o luă prin surprindere, dar asta nu îl făcu să-şi schimbe atitudinea. Încă îi mai ținea mâna lipită de pieptul lui şi o mişca încet, în cercuri mărunte. Charlotte se încordă şi se uită încruntată la fața lui. La început Wynter îi zâmbi, însă, pe măsură ce mişcarea continua, zâmbetul se stinse, fiind înlocuit de aşteptare. Pleoapele i se coborâră pe jumătate, nările îi fremătară, buzele i se despărțiră uşor.

Părul lui îi gâdila palma, iar sfârcul, la început neted şi moale, se întări datorită stimulării. Charlotte ştia asta pentru că, odată

ce deveni conştientă de senzaţiile fizice, descoperi că nu îl mai putea privi în ochi, iar reacţia de sub palma ei avea ecou şi în cealaltă jumătate a corpului bărbatului.

Şi în corpul ei. Nu pricepea. Nu-i plăcea. Dar sfârcurile i se întăriseră, frecându-se de interiorul cămăşii, îndreptându-se către el de parcă ar fi cerut atenţie. Wynter nu i le putea vedea. Tânăra purta toate hainele potrivite pentru a-şi apăra decenţa. Şi totuşi avea tulburătoarea impresie că el ştia, căreia i se adăuga şi mai tulburătoarea impresie a plăcerii.

Iată că până la urmă trucurile vrăjitorului nu erau lipsite de substanţă.

Îl putea auzi răsuflând greu în tăcerea din odaie.

Bărbatul îşi ridică mâna liberă şi o învârti la doi centimetri deasupra sânului ei, cu palma făcută căuş exact cât să i se potrivească. Fierbinţeala lui radia în spaţiul minuscul. Wynter îşi mişcă degetul mare. Ea trase aer în piept, aşteptând. Dar el n-o atinse, ci doar descrise un mic cerc cu degetul, iar Charlotte aproape că ştiu ce senzaţie i-ar fi provocat atingerea lui. Aproape. Iar ea voia să ştie pe deplin.

Trebuia să oprească nebunia asta înainte să ajungă prea departe.

– Lord Ruskin, comportamentul dumneavoastră e inacceptabil.

– Dar pe mine nu mă deranjează să mă atingi.

Hotărâtă, tânăra îl privi cu ochii mijiţi.

– Poate că v-ar deranja dacă eu v-aş atinge după bunul meu plac.

El îi eliberă pe dată mâna captivă.

– Fă după bunul plac.

Charlotte avusese de gând să-l plesnească. Ştia că voise să-l plesnească. Dumnezeu îi era martor că o merita. Însă chiar şi cu permisiunea lui, tot nu se putea convinge s-o facă. Îşi spuse că o viaţă întreagă de comportament civilizat nu-i îngăduia un astfel de gest violent. Nu dori să se gândească şi la vreo altă motivaţie.

– Charlotte?

Accentul lui era fin şi seducător ca mătasea, iar mâna, cea pe care o ţinea cel mai aproape de pieptul ei, îi alunecă pe lângă corp.

–Încă mă mai atingi.

Mâna ei. Aflată încă pe pieptul lui. Şi-o retrase şi o strânse la piept. Voia să îl privească furioasă, dar nu putea nici măcar să ridice ochii spre el. Bestie odioasă, dominatoare şi poruncitoare. Intrase în dormitorul lui de bunăvoie, iar el profitase numaidecât.

Probabil că acum Wynter rânjea încântat, însă tonul lui păru complet respectuos şi categoric indiferent când întrebă:

–La ce oră doreşti să călăreşti?

„La ce oră doreşti să călăreşti?" Rostise cuvintele cu atâta lejeritate încât părea că întreg incidentul nici nu avusese loc.

–Am aranjat ca mâine să vină o profesoară de desen – Charlotte fu nevoită să se oprească şi să-şi dreagă vocea – aşa că unsprezece ar fi o oră bună pentru mine. Dacă este potrivit şi pentru dumneavoastră?

–E perfect potrivit.

Ori scena asta, ori cea dinaintea ei era o iluzie. Cineva nu poate să treacă într-o clipă de la un început de pasiune, la politeţe indiferentă. Nu-i aşa?

Poate că el reuşea. Poate că o vastă experienţă făcea ca întoarcerea la viaţa normală să fie mai puţin zguduitoare. Însă Charlotte tot nu suporta să-l privească, aşa că starea lui de spirit era imposibil de cercetat.

–Vreau să ştiţi că am discutat cu Lady Ruskin înainte de a o angaja pe această tânără, spuse ea.

–Care tânără?

–Profesoara de desen. Desenul nu e punctul meu forte, aşa că am propus angajarea cuiva mai priceput. Totuşi, nu vreau să mă consideraţi incompetentă pentru că nu sunt talentată la pictură şi pentru că am dificultăţi în a o învăţa pe Leila să citească.

–Bineînţeles că nu.

Acum părea amuzat. Ceea ce o făcu să-şi depăşească mai uşor apatia şi să-şi ridice capul. În plus, era ceva ce *trebuia* să-i spună. Începu:

– Întâmplător, aş dori să răspund acuzaţiei pe care mi-aţi aruncat-o în trăsură.

Se uită în ochii lui, iar el o fixă la rândul lui. O privea cu o atenţie lacomă, evidentă. Charlotte se mândrea cu propria inteligenţă şi ştia că scăpase doar pentru că el îi îngăduise asta. Dacă îi spunea... Dar nu avea să-i permită s-o intimideze. Era prea important.

– Da? o încurajă Wynter.

Oare se aştepta la vreo declaraţie servilă? Bărbatul emana siguranţă de sine, iar asta îi dădu şi ei curajul de a spune:

– Nu pe dumneavoastră vă iubesc, ci îi iubesc foarte mult pe copiii dumneavoastră.

Bărbatul făcu ochii mari. Apoi izbucni într-un hohot de râs absolut nesuferit.

– Mă bucur să aud că îmi iubeşti copiii. Aceasta este într-adevăr una dintre calităţile pe care le consider esenţiale la soţia mea.

Cum se făcea că pumnalul înfipt de ea îşi ratase ţinta?

– V-am refuzat oferta, milord, dacă o putem numi astfel.

– Aşa ai făcut. El dădu din cap aprobator. Aşa ai făcut.

Pentru a doua oară în acea zi, tânăra îi întoarse spatele şi dădu să plece.

– Lady domnişoară Charlotte, cred că am ceva ce îţi doreşti.

Se răsuci furioasă şi... văzu că el îi întindea pantofii. Înşfăcându-i, se îndepărtă – hotărâtă ca pe viitor să îl evite ori de câte ori va fi cu putinţă.

Capitolul 20

Wynter ştia că Charlotte l-ar fi ocolit dacă ar fi putut, însă el îşi făcu un scop din a o menţine aproape... şi conştientă de prezenţa lui. La grajduri, insistă s-o ajute să urce în şaua blândului cal castrat, iar mâinile lui întârziară pe cizma ei în timp ce privea în sus către femeia care îi iubea copiii. Şi pe el.

– Ai o postură naturală, spuse bărbatul.

– Îhâm, asta aşa îi. Fletcher îşi lovi pipa de gard. Da' o ţâră cam neantrenată, îmi pare.

Tânăra se îmbujoră, iar Wynter îşi ascunse zâmbetul. Charlotte a lui era o atotştiutoare care detesta să recunoască faptul că nu stăpânea orice situaţie. Idiosincrazia îl fermeca, la fel ca multe alte idiosincrazii ale ei. Era pe cale să-şi câştige prin şarm o verighetă, chiar dacă spusese că nu-şi doreşte una. Trebuia să aibă încredere în el. Wynter ştia ce era mai bine pentru ea.

Fletcher privi în sus, către cer.

– Frumoasă ziua pentr-o plimbare, m'lord. Soarele a ieşit ranchiunos şi a secat băltoacele.

Wynter cercetă la rândul lui cerul.

– O zi frumoasă, încuviinţă el.

Charlotte nu-şi luă privirea vigilentă de la angajatorul său, urmărindu-l cu un aer atât de bănuitor, încât acesta ştiu că tânăra îşi făcea griji ca nu cumva mâinile lui să urce pe carâmbul cizmei şi sub fusta ei. Aşa că o întrebă:

– Nu crezi că e o zi frumoasă, Lady domnişoară Charlotte?

– *Eu cred* că am face bine să ne grăbim, Lord Ruskin, altfel lecţiile de desen se vor sfârşi înaintea întoarcerii noastre.

– E foarte important, aprobă Wynter.

N-ar fi putut să pară mai austeră când spuse:

– Copiilor le priieşte un program regulat, milord.

– De acord cu tine, sublinie bărbatul.

Tânăra mai aruncă încă o privire către mâna de pe cizmă, apoi dădu pinteni calului să înainteze. Rânjind, Wynter făcu un pas în spate.

– Vom merge pe drumul principal, după care o vom tăia prin şirul de tufişuri, către pajişte, îi strigă el.

Charlotte ridică o mână pentru a-i arăta că-l auzise şi o porni pe cărare.

– Ce părere ai, Fletcher? întrebă Wynter.

– Cre' că dacă nu s'teţi aten', m'lord, o să călăriţi iapa ceea tot timpu', răspunse rândaşul.

Wynter îşi bătu slujbaşul pe umăr.

– Ăsta era şi planul.

Îl încălecă în grabă pe Mead şi porni la galop pe urmele lui Charlotte.

Fletcher îl urmări plecând şi spuse fără să se adreseze nimănui.

–Vă pricepeţi la cai, m'lord, da' nu ştiţi o iotă de femei. După ce o să vă pocnească-n cap de vreo câteva ori, cre' că o să fiţi oleacă mai umil.

Wynter ar fi râs de prezicerile lui Fletcher, căci în acea dimineaţă se simţea invincibil. Soarele strălucea, aerul era proaspăt şi curat, iar el călărea un animal energic, cu şa şi căpăstru. Era o zi perfectă pentru vânarea diverselor prăzi.

Ar fi putut s-o ajungă pe Charlotte cu uşurinţă, dar rămase în urmă pentru a o urmări împreună cu calul ei. I se vedea lipsa de exerciţiu, dar curând intră în ritmul animalului şi căpătă încredere pe măsură ce călărea. Stătea dreaptă în şa şi ţinea frâiele cum se cuvine, controlându-şi calul fără a se folosi de un bici. Era puternică, în ciuda aspectului delicat, iar hainele de călărie, fumurii şi cu o croială de modă veche, îi îmbrăcau silueta într-un fel foarte pe gustul lui.

La capătul cărării, ea se opri pentru a-l aştepta. Fără să-l privească direct, întrebă cu răceală:

–Consideraţi că sunt potrivită?

–Foarte, răspunse Wynter.

Nu se referea la abilităţile ei de călăreţ, iar judecând după expresia ei aspră, Charlotte ştia asta.

–Călăritul mi se pare cea mai mare distracţie de care poate avea parte cineva cu hainele pe el, spuse bărbatul.

Acum tânăra îl fixă cu o privire care ar fi înspăimântat un bărbat mai sensibil.

–Sau poate că ar fi mai cuviincios să spun: cu pantofii în picioare.

Râzând zgomotos de cuvenita ei indignare, Wynter coti la dreapta, pe drumul către Wesford Village şi Londra. Ea se luă după el, ajungându-l din urmă pentru a călări alături. Şi asta îl făcu să râdă. Ştia că Charlotte nu voia să-i vorbească. Dar ea refuza

să călărească în urma lui, chiar dacă asta ar fi reprezentat o ocazie de a-i evita odioasa companie.

Ah, ce femeie era!

O trăsură închisă înaintă către cei doi călăreți, iar aceştia se traseră pe marginea drumului. Wynter se încruntă când văzu pajura, iar lui Charlotte i se tăie răsuflarea.

Trăsura trecu în grabă pe lângă ei. Şi se opri.

Drace! Ce căuta Howard aici? Voia să împrumute bani? Ori să plătească datoriile soției sale?

Oare o adusese cu el pe zgripțuroaica de nevastă-sa? Comentariile ei în legătură cu Charlotte purtaseră o urmă de ranchiună. Oare fusese o chestiune personală, ori doar cruzimea unei femei la vederea unei adversare căzute?

Uşa trăsurii se deschise, iar Howard însuşi scoase capul afară.

– Ruskin, strigă el din toată inima. Ce ciudat să te întâlnesc aici!

Wynter îşi conduse calul către bărbatul care îi fusese prieten cu multă vreme în urmă şi pe care acum l-ar fi vrut în iad.

– Da, ce ciudat. Chiar aici, la marginea propriului meu domeniu.

Howard chicoti stânjenit.

– M-am gândit eu că există o posibilitate să dau de tine. Îmi conduc copiii la şcoală.

– Tu?

Wynter nu-l mai cunoştea bine pe bărbat, dar i se părea puțin probabil ca Howard să se deranjeze pentru un asemenea lucru neprofitabil.

Şi totuşi, două chipuri tinere, slăbuțe, stăteau lipite de ferestre, iar Howard dădea din cap cu atâta vigoare, încât l-ar fi convins şi pe cel mai neîncrezător tovarăş.

– Da, fetele sunt înscrise la Buriton din Hampshire.

Privirea i se mută în spatele lui Wynter şi spuse cu căldură.

– Ce noroc, Charlotte!

„Charlotte?" Îi spunea Charlotte? Nu domnişoara Dalrumple ori chiar Lady Charlotte?

– Milord.

Vocea tinerei era pe atât de rece, pe cât era de caldă a lui Howard, însă asta nu schimbă cu nimic tonul vădit apreciativ al vizitatorului.

– Nu te-am mai văzut de ani întregi, spuse Howard.

– De nouă ani, milord.

Bărbatul purta un guler apretat, cu cravată de mătase, o vestă de mătase asortată, o haină neagră, pantaloni şi cizme perfect lustruite. O ţinută cam prea formală pentru călătorie.

Howard o măsură pe Charlotte cu privirea, într-un fel discret, dar perfect inutil.

– Arăţi bine.

– Sunt bine.

Cei doi îşi vorbeau de la distanţă, căci Charlotte nu înaintase, şi cu toate că Wynter nu pricepea întotdeauna subtilităţile comportamentului cuviincios, îşi închipuia că reacţia tinerei nu era una tocmai politicoasă.

Oare de ce alegea să se poarte urât cu Lord Howard?

Acesta din urmă şovăi, ca şi cum n-ar fi fost sigur ce să facă în continuare, când din trăsură se auzi clar vocea unuia dintre copii.

– Tată, aproape am ajuns?

Howard zâmbi către micuţele din interior, un surâs sincer drăgăstos, asta dacă pe Wynter nu-l înşela instinctul.

– Nu chiar, scumpo, dar curând. Întorcându-se înapoi înspre drum, întrebă: Ai vrea să-mi cunoşti copiii, Charlotte?

Ostilitatea ei nu se putea extinde niciodată asupra unui copil. Îşi conduse calul mai aproape.

– Ar fi încântător, milord.

– Absolut încântător, mârâi Wynter.

Howard nu-l luă în seamă. Nu avea ochi decât pentru Charlotte şi pentru fetiţele care deschiseră ferestrele şi o salutară pe guvernantă cu voci politicoase şi precaute.

– Acestea sunt fiicele mele: Lady Mary, spuse Howard, şi Lady Emily.

Wynter îşi dădu seama că bărbatul îşi adora fetiţele şi, mai mult decât atât, o privea pe Charlotte cu o variantă ceva

mai licenţioasă a aceleiaşi adoraţii. Nu ştia ce legătură exista între guvernanta lui – viitoarea lui soţie! – şi acest jalnic cartofor bârfitor. Dar ştia că nu-i plăcea absolut deloc.

Iar Charlotte... ea luă fiecare mână slăbuţă ce îi fu întinsă şi o strânse, apoi le vorbi fetelor pe un ton blând. Le făcu să se simtă în largul lor şi sporovăi cu ele, însă surâsul îi tremura, iar lui Wynter i se păru că avea ochii umezi.

– Copilele tale sunt fermecătoare, îi spuse el lui Howard.

Acesta abia dacă îşi putu dezlipi ochii de la captivanta imagine a lui Charlotte şi a fetelor.

– Nu mă credeai în stare, nu?

Wynter şi-ar fi dorit din tot sufletul să-i răspundă, însă lecţiile lui Charlotte îşi avuseseră efectul lor. Sau poate că ghicea durerea din spatele apariţiei elegante şi prea bine îmbrăcate a lui Howard.

– Fiicele tale sunt ostenite. Îşi doresc un răgaz. Du-le în casă pentru nişte gustări. Fiica şi fiul meu sunt la ore acum. O întrerupere le-ar face plăcere.

– E drăguţ din partea ta, Ruskin.

Wynter nu se simţea drăguţ. Nu voia să-l mai primească vreodată pe Howard la conacul Austinpark.

– Este. Acum du-te.

– Da, tată, te rog. Trebuie să *merg*, se văită cea mai mică dintre fete.

Nu avea mai mult de şase ani, iar cererea nu-i putea fi refuzată.

Howard se strâmbă.

– Presupun că suntem nevoiţi, îi spuse el lui Charlotte. Te vei întoarce curând la conac?

– Nu, spuse Wynter. Haide, Charlotte.

Tânăra nu se opuse, nici nu îi aruncă o privire mustrătoare pentru lipsa lui de politeţe. În schimb dădu din cap supusă şi îşi luă rămas-bun de la copile.

Howard, pe de-altă parte, păru şocat. Privirea i se mută de la Wynter la Charlotte şi iar la Wynter, iar când acesta dădu din cap cu subînţeles, bărbatul se dezumflă precum o băşică de porc

sfâşiată. Cei doi călăreţi îl lăsară să atârne în afara uşii, cu ochii după ei.

Până şi asta îl scotea din fire pe Wynter, astfel că se bucură când drumul coti, iar ei se pierdură în zare.

Recunoscuse tensiunea dintre cei doi şi ştia că ea nu avea nici o legătură cu dispreţul, ci cu o poveste de dragoste sfârşită prost.

Îl cuprinse furia. Voia s-o ia pe Charlotte la întrebări, să-i ceară o explicaţie, s-o oblige să recunoască... ceva. Că fusese profesoara lui Howard, iar acesta o sărutase. Dar nu, bărbatul era mai bătrân decât ea, iar Charlotte spusese că nu-l mai văzuse de nouă ani. Poate că minţise ori calculase greşit. Poate că dăduse peste Howard într-o casă mare, iar el o îmbrăţişase cu de-a sila. Sau undeva, cândva, cochetase cu ea.

Enervat de imaginile din mintea sa, Wynter aruncă o privire înspre Charlotte.

Aceasta călărea monoton, atentă să-şi controleze calul, stând perfect dreaptă în şa. Era atât de lipsită de viaţă şi de culoare, încât Wynter îşi dădu seama că dacă un vehicul s-ar fi năpustit în clipa aceea pe drum, ar fi lovit-o fără ca ea să-şi dea seama.

Nu fusese un simplu flirt sfârşit prost. Era devastată de întâlnirea cu Howard.

Dumnezeule, avusese o aventură cu el!

Lui Wynter îi veni să-şi ridice capul şi să ragă precum un leu. O aventură? Viitoarea lui soţie avusese o aventură?

De neconceput!

Ea nu-l luă în seamă. Wynter îşi petrecuse ore, zile întregi pentru a se asigura că Charlotte îi observa fiecare mişcare pe care o făcea în preajma ei, iar acum ea nici măcar nu-i remarca îndreptăţita mânie. Continua să călărească mecanic, cu buzele strânse, cu mici cute pe frunte, ca şi cum ar fi suferit din pricina unei grozave dureri de nerostit.

Iar el... în loc s-o dea afară din casă, voia s-o cuprindă în braţe şi s-o liniştească. Voia să-l nimicească în bătaie pe ticălosul ăla de Howard. Ce era în neregulă cu el?

Oare Charlotte îl iubise pe Howard?

Cei doi merseră fără să-şi vorbească până la spărtura din gardul viu prin care puteau trece caii. Dincolo de ea se afla pământul lui Wynter, o pajişte întinsă presărată cu copaci şi un pârâu lin, iar bărbatul răsuflă uşurat când tufişurile blocară imaginea drumului.

Nu, îşi spuse Wynter. Nu, ea nu putea să fi iubit un bărbat precum Howard. *Howard* era un nătâng, un papă-lapte... însurat! *Ea* era doamna lui care slujea la altarul bunei-cuviinţe.

Urmărind-o cu privirea, Wynter îl îndemnă pe Mead drept către dealul pe culmea căruia creştea un singur stejar bătrân. Odată ajuns în vârf, se opri şi descălecă, în vreme ce Charlotte se uita la el fără să-l vadă cu adevărat. Bărbatul priponi caii de două crengi joase separate, apoi întinse mâinile către ea:

–Jos, Lady domnişoară Charlotte.

Tânăra se supuse, alunecând uşor în braţele lui, ca orice femeie dornică. Atunci când o ţinea aproape, ea nu mai părea nici dusă pe gânduri, nici cu inima frântă, nici sedusă. Semăna foarte mult cu doamna pe care plănuia s-o ia de nevastă.

El, lordul Ruskin, născut din trupurile Adornei şi al lui Henry, adoptat de oamenii deşertului, războinic credincios şi maestru în arta călăritului, nu trebuia să se însoare cu o femeie preocupată de amintirea unui alt bărbat. Ea nu putea fi sufletul lui pereche.

Şi totuşi Wynter îşi dorea să se căsătorească cu ea. Îşi dorea s-o preţuiască. Poate că aerul umed al Angliei îi înmuiase creierul.

–Milord, ce faceţi?

Vocea ei suna înfundată la pieptul lui. Bărbatul privi în jos, dar tot ce putu să vadă fu pălăria ei, o drăcie de proporţii supărătoare, cu boruri tari şi acoperită de un văl.

–Te ţin în braţe. Însă îi dădu drumul şi îi îngădui să se îndepărteze de el. De când mă ştiu, locul ăsta a fost o alinare pentru sufletul meu. Vezi?

Făcu semn cu braţul către privelişte.

–Da.

Charlotte merse până în punctul cel mai înalt şi privi în jur.

–E superb. Dar v-a fost alinare pe tot parcursul vieţii? O bună parte din viaţă nici n-aţi fost aici.

Când vântul îi atinse fața, o culoare sănătoasă luă locul încordării palide.

Încrucișându-și brațele la piept, Wynter spuse:

– M-am întors aici în amintirile mele. Mereu am putut vedea locul ăsta. Dealurile domoale, precum dunele deșertului îmbrăcate în verde primăvăratic. Pășunile pline de viață și acoperite cu iarbă, ce se dăruiesc cu aceeași generozitate albinelor, vitelor și cailor. Case și grajduri presărate peste pământ, drumuri ce se împletesc în curbe leneșe și, peste tot, murmurul vieții care se înalță pentru a face plăcere urechii.

Parcă îi luase vorbele din gură lui Charlotte.

– Și eu îl vedeam. În toți acei ani de exil... Puteam să închid ochii și să zăresc pământul pe care îl iubeam, iar când eram singură, plângeam din pricina dorului de casă.

Atunci Wynter își dădu seama: priveau dincolo de granița domeniului său, către pământurile contelui de Porterbridge. Se uitau la locul în care ea crescuse.

Amândoi fuseseră exilați, însă el se bucurase de libertate. Charlotte fusese condamnată la ani de temniță. O temniță care sufocase inima și spiritul manieratei femei.

Acesta trebuie să fi fost motivul pentru care se încurcase cu Howard. Poate că Wynter reușea s-o ierte că nu se păstrase pentru el...

Iritat de scuzele pe care i le găsea, îi întoarse spatele guvernantei sale. Frumusețea ei îi zăpăcea mințile. Desigur, nu toată lumea o considera frumoasă. *Era* scundă. *Avea* părul roșcat. Avea câțiva pistrui, pe care unii bărbați îi disprețuiau, dar pe care el îi considera mai degrabă încântători. Și totuși era mereu ceva la ea care atrăgea atenția oricărui mascul. Uite ce îi făcuse bietului Howard, care saliva după ea. Wynter se gândi că farmecul ei consta în acel nedefinit aer inocent.

Se trezi că se întoarce iar cu fața către ea. O privi cu ochii mijiți cum stătea cu silueta conturată pe cerul albastru și cu vălul fluturând în bătaia zefirului. Cum putuse să se înșele în privința inocenței ei? Cum putuse să se înșele în orice privință?

–Spune-mi, îi ceru pe un ton atât de aspru încât ar fi putu sfâşia carnea.

Charlotte nu făcu pe proasta, iar bărbatul se întrebă dacă ea începuse să-l observe din nou şi să remarce că era pe cale să explodeze.

Ar fi făcut bine să-l observe dracului!

–Lord Howard era bărbatul cu care dorea unchiul meu să mă căsătoresc.

–Nu!

Negarea lui izvorâse din instinct şi din zăpăceală.

–Howard? L-ai iubit pe Howard?

Charlotte se uită la el, cu chipul ei înşelător de dulce încadrat de acea oribilă pălărie.

–Despre ce vorbiţi? Nu l-am iubit niciodată pe Lord Howard. Dacă l-aş fi iubit, m-aş fi măritat cu el.

–Dar ai fost îndrăgostită de el. L-ai văzut pe drum. Te privea cu dorinţă. I-ai vorbit pe un ton rece, însă ţi-ai arătat clar durerea în timpul întâlnirii. Trebuie să fi fost iubire ori...

Se opri la vreme.

Ea începu să râdă. Nu râdea prea des, iar râsul acesta nu era o încercare vioaie şi nevinovată de a se bucura. Era râsul unei femei pe seama unui bărbat prost. Pe seama lui.

–Nu m-am măritat cu Howard pentru că l-am considerat un tont plicticos şi slab de înger, care se credea mai bun decât mine pentru că urma să moştenească un titlu şi o avere. Mi s-a părut foarte probabil să irosească acea avere. Aud că am avut dreptate.

–Da, ai avut.

–N-a primit refuzul foarte bine. După ce l-am respins, m-a sărutat. În public. În văzul tuturor. Charlotte părea dezgustată. S-a gândit să mă însemneze ca fiind a lui, să mă facă să mă răzgândesc. Nu m-am răzgândit, deşi mai sunt unii care încă îmi întorc spatele de parcă aş fi o femeie căzută în dizgraţie.

–Nu eşti.

–Nu sunt decât dacă un sărut furat cu de-a sila mă transformă în aşa ceva.

Wynter se relaxă, foarte uşurat de confesiunea ei, dar încă nedumerit.

– Şi totuşi suferi.

Suferinţă. Da. Cutele tristeţii reveniră, marcând pielea netedă a lui Charlotte.

– Nu sufăr după Lord Howard. Sufăr pentru că... Privi în zare pentru a-şi ascunde lacrimile care îi umpleau ochii. Azi am văzut drumul pe care l-aş fi putut urma. Să fiu măritată cu el ar fi fost... suportabil. Femeile au îndurat greutăţi mai mari de-a lungul secolelor. La urma urmei, nu m-ar fi bătut niciodată şi, de când l-am refuzat, am fost tratată cu mai multă condescendenţă decât mi-ar fi putut el arăta vreodată. Dacă l-aş fi luat de bărbat, aş fi avut... Înghiţi în sec. Întotdeauna am crezut că aş fi o mamă bună.

Uşurarea năvăli în sufletul lui. Copii! Îşi dorea copii!

Desigur. Toate femeile îşi doresc copii.

El era viril. *El* îi putea oferi copii. Ar fi fost o plăcere.

Îndreptându-se către Charlotte, o cuprinse în braţe. Ea se încordă, fără a-i opune rezistenţă, dar şi fără a-i îngădui apropierea. Se presupunea că femeile au instincte, însă ea nu ştia nici măcar să accepte consolarea.

Wynter se abţinu să-i strige instrucţiuni. În schimb, o trase mai aproape şi o mângâie pe spate.

Tânăra păstră multă vreme o postură rigidă. Treptat, însă, deveni puţin, foarte puţin, mai relaxată.

El continuă să o mângâie.

Ea se lăsă în braţele lui.

Pălăria îl lovi peste faţă. Wynter mârâi şi îi ridică bărbia.

– Drăcia asta trebuie să dispară.

Trase de panglici şi se trezi că ceva îi distrage atenţia. Erau ochii ei, mari, verzi şi mărginiţi de gene umede, întunecate. Erau buzele ei moi, întredeschise. Erau gropiţa din bărbie şi felul în care îl privea, ca şi cum şi-ar fi *dorit* un sărut.

Dintre toate dorinţele pe care ea le păstra ascunse în suflet, aceasta era cea pe care i-o putea îndeplini cel mai bine. Trăgând-o

mai aproape, îi atinse buzele cu ale lui. Fu doar o atingere, dulce precum prima licărire de lumină peste întinderea dunelor.

Gura ei se mişcă sub a lui.

Un răspuns. Un dulce răspuns. Sângele îi ţâşni prin vene. Se mişcă pentru a adânci sărutul şi... lovi pălăria.

Aceasta alunecă de pe capul lui Charlotte. Tânăra tresări. Amândoi se repeziră să prindă pălăria. El o apucă de panglici. Şi, odată trecut momentul romantic, izbucniră în râs.

Împreună, observă Wynter cu satisfacţie. Râdeau împreună.

Întinzându-i pălăria, spuse:

–Vino. O să ne întoarcem şi o să vedem dacă a plecat bărbatul acela cu care n-ai vrut să te măriţi.

–Da, ar trebui să vă întoarceţi şi să petreceţi timp cu prietenul dumneavoastră, milord. Îşi leagă panglica sub bărbie. Însă eu sunt guvernanta. Locul meu este în sala de clasă.

În vreme ce o ajuta să urce la loc în şa, Wynter se gândi: „Nu pentru multă vreme, Charlotte. Curând, locul tău va fi în dormitorul meu".

Capitolul 21

–S-a întors mama.

Remarca lui Wynter o readuse pe Charlotte la realitate. Era adevărat. Adorna stătea pe terasă, înconjurată de cutii din carton şi servitori grăbiţi.

–Dragilor! strigă vicontesa când cei doi se apropiară. Ce zi încântătoare pentru o ieşire!

Charlotte fusese angajată îndeajuns de multă vreme încât să recunoască o urmă de îndoială în tonul femeii. Adorna nu era deosebit de încântată să-şi vadă fiul împreună cu guvernanta şi, judecând după felul în care îi privea, era clar că remarcase o schimbare în relaţia lor. Charlotte se uită înspre Wynter pentru a vedea dacă el lua în seamă dezaprobarea femeii.

Acesta nu afişa decât plăcerea de a-şi revedea mama.

Poate că nu-i auzise tonul întrebător. Bărbații sunt recunoscuți pentru incapacitatea lor de a observa lucrurile cele mai evidente. Ori poate că nu-i păsa.

Tânăra se uită din nou la el. De data asta el îi întâlni privirea și îi răspunse cu un zâmbet cald.

Nu, bărbatului acestuia nu-i păsa de părerea mamei sale. Lui nu-i păsa de părerea nimănui. Deja o ceruse în căsătorie pe ea, pe Lady domnișoara Dalrumple, în ciuda faptului că astfel încălca toate regulile și că ar fi trebuit – și ar fi putut – să se însoare cu o debutantă bogată și potrivită.

Valeții se repeziră înspre treptele ce ajutau la descălecat, pentru a ține capetele cailor.

– Da, Lady Ruskin, o zi superbă pentru o plimbare călare, spuse Charlotte. Lord Ruskin a dorit să-mi verifice abilitățile înainte ca eu s-o asist pe Leila în învățarea călăritului pe-o singură parte.

Reuși să descalece înainte ca Wynter să poată veni s-o ajute. Urcă treptele terasei.

– Cred că e mulțumit de felul în care aș putea-o instrui pe scumpa lui copilă.

Aparent jignit de independența ei, bărbatul se luă după ea.

Fără a-l lua în seamă, Charlotte se opri lângă Adorna.

– Milord, mi se îngăduie să încep mâine lecțiile?

Wynter o privi încruntat din cealaltă parte a mamei sale.

– Desigur. Te voi însoți.

– Băiete dragă, când vei avea liber? De când ai plecat din oraș, lumea tot întreabă de tine.

Vicontesa își puse o mână pe brațul guvernantei.

– Lecțiile tale sunt de folos, Charlotte. A fost atât de fermecător încât toată Londra dorește să-l întâlnească, mai ales doamnele. Tava mea de corespondență e plină ochi cu invitații.

Tânăra își dăduse seama fără să i se fi spus că Adorna plănuia să-i găsească fiului său soția perfectă. Dacă ar fi știut cu câtă însuflețire susținea Charlotte acest demers...

– Atunci cu siguranță trebuie să meargă mâine la Londra.

– Mamă, nu contează oamenii aceia și ce vor ei. Wynter avea o voce tăioasă. Dar mă voi duce pentru afaceri.

Charlotte socoti că era un moment bun să scape, aşa că murmură:

–Vă rog să mă scuzaţi, trebuie să mă duc la copii.

Odată ajunsă în conac, merse încet, lăsându-şi ochii să se adapteze cu trecerea de la lumina puternică a soarelui la aceea din interior, când se auzi strigată dinspre galerie.

–Charlotte!

Lordul Howard se grăbi s-o oprească.

Pe liniştitul drum de întoarcere dinspre deal uitase că el n-ar fi putut afla acolo. Acum îşi dorea ca bărbatul să fi plecat repede pentru a evita ceea ce cu siguranţă avea să fie o întâlnire neplăcută.

–Milord, aţi găsit calea până aici. Sper că vi s-au oferit răcoritoare?

–Da, mulţumesc, dar aş vrea să...

La naiba cu politeţea! Îl întrerupse.

–Şi copilele dumneavoastră au fost hrănite? Şi duse în sala de clasă?

–Da, mulţumesc, se joacă sus şi am aşteptat să...

–Atunci ar trebui să merg la ele numaidecât. Copiii au nevoie de supraveghere permanentă, milord, iar eu îmi preţuiesc postul de guvernantă aici.

Făcu o reverenţă.

–Ai putea veni să lucrezi la mine. O privi cu ochii mari, trişti, şi îi vorbi pe tonul unui cerşetor. Te-aş face fericită.

Tânăra se îndepărtă de Lord Howard şi de insinuarea acestuia că şi-ar dori s-o transforme în amanta lui. Pe vremuri era un bărbat atrăgător şi atât de mândru de moştenirea, de titlul şi de calitatea lui de burlac râvnit, încât obişnuia s-o enerveze chiar şi fără să vorbească. Acum băutura îl urâţise, o mare suferinţă îi zdrobise aroganţa, iar ea nu mai putea simţi pentru el decât milă.

–Vă mulţumesc, dar sunt destul de mulţumită cu actualul meu loc de muncă.

El continuă:

–Vorbesc serios. Te-aş angaja. Pe post de guvernantă, vreau să spun. Pentru copiii mei.

Charlotte aproape că îşi dorea ca el să fie arogant şi să se umfle în pene. Ar fi fost mai bine decât nenorocirea asta. Cât de oribilă trebuia să fie căsnicia lui, încât să-i facă o asemenea ofertă când, cu nouă ani în urmă, acest bărbat se jurase – în timpul unei scene urâte – că nu-i va mai vorbi vreodată?

–Îmi voi aminti oferta dumneavoastră în caz că situaţia mea se va schimba.

Urcă în grabă scările, ştiind că el o urmărea cu privirea şi dorindu-şi mai mult ca orice să scape de bărbatul pe care îl învinovăţea pentru nenorocirile ei. Fusese nevoie să-l înfrunte pentru a-şi da seama că se înşelase. Dezastrul fusese provocat de hotărârea unchiului ei de a o mărita la momentul nepotrivit şi fără zestre, combinată cu încăpăţânarea ei de a opune rezistenţă.

Odată ce dispăru din raza vizuală a bărbatului, Charlotte se relaxă şi constată că nici măcar scena neliniştitoare de mai devreme n-o putuse tulbura. Ciudat, dar ultimele zile fuseseră pline de haos, totul din cauza lui Wynter, iar acum tocmai grija demnă de un gentleman a lui Wynter fusese cea care o liniştise. Şi cum reuşise el s-o aline? Doar ţinând-o în braţe, nu cu intenţii vorace, ci pur şi simplu... ţinând-o în braţe. Pentru o clipă, bărbatul îşi îngăduise să uite de aroganţă, de neclintita lui hotărâre, şi să fie doar... drăguţ. Foarte drăguţ. Până şi sărutul fusese drăguţ, iar dacă nu i-ar fi căzut pălăria...

„Ei bine, nu mai contează", se mustră ea iute. Nu-i răspunsese cu adevărat, aşa că nu se făcea vinovată de a-l fi ispitit.

De îndată ce deschise uşa sălii de clasă, fu întâmpinată cu strigăte de bucurie din partea Leilei şi a lui Robbie, care o implorau să-i scape de invazia fetelor.

Se relaxă. Viaţa ei revenise la normal.

Lord Howard nu veni imediat să-şi ia fiicele, aşa că după ce stătu de vorbă cu profesoara de desen, Charlotte organiză o oră de lectură cu copiii. Sperase că prezenţa lui Lady Mary şi a lui Lady Emily va fi un imbold pentru Leila să-şi arate talentele, însă,

cu toate că ar fi putut jura că fata înțelegea literele şi cuvintele, mezina lui Wynter rămase tăcută.

Guvernanta hotărî să-i scrie Pamelei pentru a-i cere sugestii. Aceasta lucra în mod regulat cu copii mai mici şi probabil ştia ce putea să-i trezească interesul Leilei pentru citit.

Apoi Charlotte îşi căută exemplarul din *O mie şi una de nopți*. Spre surprinderea ei, cartea nu se afla în sacul de călătorie, ci pe podea, lângă el.

–Am fost neglijentă, spuse ea în timp ce scutura de praf copertele din piele. Cărțile n-ar trebui lăsate pe jos. Ştiți asta, nu-i aşa?

–Da, Lady domnişoară Charlotte, zise Leila. Ne citiți?

Tânăra îndepărtă câteva şuvițe care se desprinseseră din cocul fetei.

–V-ar plăcea?

–Mai mult decât orice pe lume.

–O să-mi placă şi mie cartea asta? întrebă micuța şi palida Lady Mary.

–O să-ți placă, îi răspunse Leila.

Fiica lui Wynter ar fi fost o bună guvernantă, gândi Charlotte amuzată. Le spunea oamenilor la ce să se aştepte într-un fel simplu şi degajat. Deschizând cartea, îi lăsă pe copii să se aşeze în jurul ei. Robbie rămase la distanță, îndeajuns de aproape încât să audă povestea, dar suficient de departe încât să evite contaminarea din partea fetelor. Leila se lipi de ea, bineînțeles, însă la fel făcură şi Lady Mary şi Lady Emily. Charlotte le urmări în timp ce citea. Cu toate că Lady Mary se lăsa pradă văicărelilor copilăreşti, iar sora ei era plictisită de viață, în adâncul sufletului erau copile bune, dornice să-i mulțumească pe cei din jur. Pe guvernantă o durea inima pentru ele, însă nu le putea oferi ce aveau nevoie: o mamă căreia să-i pese. Da, îşi prefera slujba actuală în locul oricărei promisiuni din partea lui Lord Howard.

Uşa sălii de clasă se deschise, iar domnişoara Symes îşi vârî capul înăuntru. Charlotte se aşteptase ca Lord Howard să-şi cheme copilele, însă era clar că jupâneasa avea alte gânduri.

Se uita urât pe sub sprâncenele proeminente, iar buzele îi erau atât de strânse, încât i se zbârlise mustața subțire.

– Domnișoară Dalrumple! se răsti ea. Lady Ruskin vă solicită în galerie. Imediat!

Speriată de tonul jupânesei, Charlotte se ridică în picioare.

– E vreo problemă legată de copii?

Domnișoara Symes pufni.

– Nu e de competența mea să spun asta.

– Nu-i pot lăsa pe copii nesupravegheați, zise guvernanta.

– Doica e pe drum, iar Lady Ruskin nu îngăduie nici o întârziere.

Se întâmplase ceva. Lui Charlotte i se făcu inima cât un purice. Oare Wynter îi vorbise Adornei despre cererea lui în căsătorie? Asta trebuia să fie.

Cu siguranță o putea liniști pe contesă în privința asta. Nu avea să se mărite cu un bărbat arogant ca Wynter, indiferent cât ar fi mângâiat-o el pe spate. Dar dacă ar fi fost concediată... ar fi distrus fragila reputație a micii afaceri în care era implicată.

– Iat-o, spuse domnișoara Symes și o conduse pe doică înăuntru. Haideți, domnișoară Dalrumple.

Charlotte parcurse coridorul și coborî scările, cu jupâneasa pe urmele ei precum un hăitaș. Odată ajunsă la baza treptelor, șovăi.

– Unde...?

– În salonul lung, spuse domnișoara Symes.

Întâlnirea între patru ochi pe care și-o imaginase tânăra nu putea avea loc acolo, mai ales nu când, pe măsură ce se apropia, auzea venind din încăpere murmurul unei duzini de voci.

– Intrați. Glasul domnișoarei Symes era rece ca gheața. Vă așteaptă.

– Cine? întrebă Charlotte.

Jupâneasa pufni.

– O să vedeți.

Prima persoană pe care o zări când intră în cameră fu unchiul ei, contele de Porterbridge, care stătea pe un scaun, plin de veselie. Și mătușa ei era acolo, împreună cu vicarul, soția acestuia,

o jumătate de duzină dintre lingăii unchiului ei şi vărul Orford. În mijlocul grupului şedea Adorna, muşcându-şi buza şi uitându-se în jur cu o scârbă fățişă.

Charlotte deveni numaidecât centrul atenţiei.

Privirea pe care i-o aruncă vicontesa era compusă în egală măsură din vinovăţie şi uşurare.

Ce se întâmplase?

–Charlotte, dragă.

Alura obişnuită a Adornei părea grav afectată.

–Mereu am ştiut că o să sfârşeşti rău, Charlotte, anunţă mătuşa Piper.

Vicontesa întoarse capul şi se răsti:

–Piper, linişte! Nu am să permit un linşaj.

Mătuşa Piper căpătă o nuanţă urâtă de purpuriu şi se potoli.

Mulţumită că ţinea mulţimea sub control, Adorna continuă.

–Charlotte, dragă, aceşti oameni cumsecade au venit la mine cu o veste care mă îngrijorează foarte mult.

O veste. Ei bine, exista o listă întreagă de indiscreţii. Se *întâmplaseră* atât de multe şi toate legate de Wynter. Scandaloasa conversaţie din galerie. Sărutul din vechea cameră a copiilor. Scandaloasa aproape-atingere din dormitorul lui...

–Ai fost văzută în vârful dealului, sărutându-l pe Wynter.

Charlotte se uită pierdută.

–Când?

–S-a întâmplat de mai multe ori? cârâi Orford.

Mâna unchiului ţâşni şi îl pocni după ureche.

Adorna îşi duse scurt degetele la tâmple.

–Astăzi, Charlotte dragă.

Astăzi? După toate momentele pasionale ce avuseseră loc între ei, se iscase o revoltă publică din pricina acelui sărut cast?

–E adevărat? întrebă vicontesa.

Încă zăpăcită, Charlotte nu răspunse.

–Vicarul şi soţia lui au văzut întreaga scenă sordidă. Tonul lui Porterbridge părea jovial. Pui la îndoială cuvântul lor?

În clipa aceea tânăra îşi dădu seama cât de necuviincioasă o făcuse să pară contactul ei cu Wynter. Orice gest intim între

o guvernantă şi un gentleman era inacceptabil. *Orice* gest intim, indiferent cât de nevinovat. Ea ar fi fost prima care să afirme asta... cu două luni în urmă. Acum nu-şi mai amintea decât momentele cele mai intense pe care le împărtăşise cu Wynter şi slavă Domnului că pe acelea nu le văzuse nimeni.

Căci dacă le-ar fi văzut, ea n-ar mai fi putut să stea acolo, cu privirea limpede şi să recunoască fără a roşi:

– Da, e adevărat. Wynter m-a sărutat în dimineaţa aceasta.

Murmurul care a urmat îi aminti lui Charlotte de zarva iscată când refuzase să se mărite cu Lord Howard, numai că acum era mai rău, deoarece reputaţia de barbar a lui Wynter dădea mai multă savoare întregii istorii. Vocea ascuţită a mătuşii Piper îi răsuna în urechi precum ţipătul unei păsări de pradă. Vicarul rostea o predică. Adorna încerca să se facă auzită în toată gălăgia.

Charlotte întâlni privirea unchiului său din pură sfidare, căci de această dată nu mai avea scăpare. Nimeni n-avea s-o mai angajeze vreodată. Va trebui să-şi găsească o altă vocaţie, să-şi schimbe numele, ori să părăsească ţara.

Larma crescuse în intensitate, când un răcnet venit dinspre uşa exterioară o stinse brusc. Toţi se întoarseră ca la un semn.

În prag stătea Wynter. Howard se ţinea în umbra lui.

– Cineva să-mi spună şi mie ce se întâmplă. Tu!

Wynter arătă înspre mătuşa Piper.

– Tu îmi vei spune de ce îmi vizitezi casa şi de ce vorbeşti pe un ton atât de nepotrivit.

Mătuşa Piper adora să fie propulsată în centrul atenţiei, dar nu neapărat de către un bărbat nervos şi contaminat de influenţe străine.

– E... ăăă... în legătură cu guvernanta ta.

– Lady domnişoara Charlotte.

– Ăăă... da. Ăăă... Lady Charlotte. Domnişoara Dalrumple.

La urma urmei, Charlotte era şi ea om. Se bucura s-o vadă pe mătuşa Piper încurcându-se sub privirea atentă a lui Wynter.

– Ea... ăăă... a fost văzută... ăăă...

Orford nu mai putu suporta bâiguielile mamei sale.

–Of, pentru Dumnezeu, mamă, este aproape un afurisit de străin! Ea – arătă înspre Charlotte – a dovedit iar că e o destrăbălată când te-a sărutat în dimineaţa asta, în văzul tuturor.

Lord Howard îşi ţinu respiraţia şi se uită la Charlotte cu ochii mari şi acuzatori ai unui soţ încornorat.

Wynter pătrunse în lungul salon şi se opri în faţa vărului lui Charlotte.

–Îmi amintesc de *tine*. *Tu* eşti băiatul care, la înmormântarea tatălui meu, mi-a spus că tata a fost un ţăran, iar eu sunt un bastard.

Pumnul lui Wynter ţâşni şi îl izbi pe Orford în faţă. Femeile ţipară. Fiul Adornei îşi înşfăcă adversarul de guler, înainte ca acesta să cadă pe podea.

–Asta a fost pentru tata.

Îl lovi din nou.

–Iar asta a fost pentru Lady Charlotte. Îi dădu drumul lui Orford, iar acesta căzu, gemând, apoi încercă să se salte în picioare. Dacă te ridici, va trebui să te dobor iar, îl avertiză Wynter.

Orford se cufundă la loc într-o convenabilă inconştienţă.

Wynter privi în jur.

–Acum. Îmi explică şi mie cineva totul, căci încă nu înţeleg.

Îşi roti privirea poruncitoare prin încăpere.

Adorna spuse:

–Reputaţia unei guvernante trebuie să fie nepătată. Charlotte a fost văzută sărutându-te în dimineaţa asta. Nu e prima dată când sărută un bărbat în afara căsătoriei şi, de vreme ce reputaţia ei a fost deja pătată, trebuie concediată.

Bărbatul se uită la Charlotte.

Aceasta dădu din cap în semn de aprobare.

–Mă tem că e adevărat, milord. Dovada noastră de afecţiune e inacceptabilă şi nu poate fi iertată.

Wynter se încruntă nedumerit.

–Şi totuşi nu pricep. Mamă, explică-mi tu. În societatea engleză un sărut pe deal ar distruge reputaţia lui Lady domnişoara Charlotte?

Adorna îşi frânse mâinile.

– Așa e.

– Și totuși e acceptabil ca ea să se afle singură în dormitorul meu, noaptea, în timp ce eu mă dezbrac?

Capitolul 22

– Nu puteai păstra informația asta pentru tine, nu-i așa? Roșie de furie, Charlotte se grăbi să iasă pe coridor, departe de femeile care erau pe punctul să leșine și de șoaptele uluite din galerie? Trebuia să le spui că am fost în dormitorul tău în timp ce te dezbrăcai?

Wynter merse pe urmele ei, către scări.

– N-ar fi trebuit să le spun că mă dezbrăcam?

Pășind pe o treaptă, tânăra se răsuci și înșfăcă stâlpul balustradei pentru a se abține să nu-l pocnească.

– N-ar fi trebuit să le spui *nimic*. Înainte să apari tu, mă temeam că va trebui să părăsesc Anglia pentru a-mi găsi un loc de muncă. Acum mă tem că va trebui să părăsesc continentul.

– N-ai nevoie de un alt loc de muncă. Ți-am spus că poți fi soția mea.

Așezată pe treapta înaltă, Charlotte îl putea privi acum drept în ochi pe Wynter.

– Nu vreau să fiu soția ta.

– Când am anunțat că te-am cerut în căsătorie, toți oamenii din salon au fost cât se poate de impresionați de galanteria mea.

– Și de milostenia ta. Fierbințeala furiei se mai domolise, pentru a fi înlocuită de răceala rușinii. Desigur, cu excepția mamei tale, care nici că putea fi mai îngrozită.

– Exagerezi. O măguli cu un zâmbet. Am văzut-o deseori pe mama mai îngrozită.

Suspiciunea îi puse un nod în gât lui Charlotte.

– Lipsa asta de pricepere a ta e artificială, izvorâtă din aceeași stratagemă care te împinge să pui întrebări prostești când cunoști

deja răspunsurile şi să faci greşeli în societate când ştii cum ar trebui să te comporţi.

– Ah! Bărbatul îşi ridică mâinile. Uneori poţi afla multe lucruri lăsându-i pe ceilalţi să te creadă imbecil şi incapabil.

Acum că bănuielile îi fuseseră confirmate, tânăra ardea de indignare.

– Ţie ţi se pare amuzant!

Zâmbetul lui Wynter păli.

– Că viitoarea mea soţie nu doreşte să mă ia de bărbat? Nu, nu mi se pare deloc amuzant. N-am vrut să-ţi distrug reputaţia, Lady domnişoară Charlotte, dar în loc să le spui acelor oameni că îţi voi face onoarea de a mă însura cu tine, tu ai vorbit despre plecare. N-am avut de ales.

– Deci *înţelegi* ce ai făcut.

– Recunosc, gândesc ca un om al deşertului, dar, în ceea ce priveşte limba engleză, nu sunt nătâng.

– Nu. Eu sunt nătângă.

Trecându-şi mâna peste fruntea umedă, Charlotte se luptă cu senzaţia că fusese prinsă în capcană. Nu crezuse că Wynter vorbise serios în privinţa căsătoriei.

– De ce? De ce vrei să te căsătoreşti cu mine? N-am bani. Nu sunt o frumuseţe. Am stat la păstrare atâta vreme, încât m-am prăfuit. De ce *eu?*

– Între noi există pasiune, spuse el simplu.

– Între orice bărbat şi femeie există pasiune!

Wynter izbucni în râs.

– Aici îţi arăţi ignoranţa. Pasiunea ca aceea de care avem noi parte e rară, şi asta, pe lângă faptul că mă iubeşti, te face cea mai potrivită dintre soţii.

Când îl auzea vorbind aşa, arătând clar că o vedea ca pe un *obiect*, o proprietate, abia dacă mai putea respira.

– *Nu* te iubesc!

– Nu. Tu îmi iubeşti copii.

Râse din nou.

I se părea atât de frustrant. El controla fiecare situaţie, iar pe acelea pe care nu le controla, le întorcea în avantajul lui. Niciodată

nu-i trecuse prin cap că şi ce voia ea era important. Încrederea lui în sine era de neclintit. Charlotte trebuia să facă ceva, să *spună* ceva care să zguduie acea detestabilă încredere. Orice acuzaţie nebunească ar fi fost bună, dacă ar fi reuşit să-i şteargă rânjetul acela de pe chip, să-i plătească cu aceeaşi monedă.

– M-ai urmărit. Mi-ai furat sărutări. Tu, îndreptă un deget către el, probabil că *tu* mă iubeşti.

Wynter deveni serios, iar ochii i se îngustară în vreme ce o privea cu atenţie.

– Charlotte.

Ştiu numaidecât că lovitura ei îşi ratase ţinta. Tonul lui blând şi felul în care îşi ridică mâna pentru a-i cuprinde faţa o avertizară în privinţa asta.

– Ţi-aş putea spune o minciună, Charlotte, dar e o cale jalnică de a începe un angajament, iar tu eşti inteligentă. Curând ai descoperi adevărul. Şi atunci ai fi cu adevărat rănită. Degetele lui îi alunecară pe după gât pentru a o ţine locului. E ceva ce am învăţat în deşert şi care pare să se fi pierdut în societatea engleză. Toată vorbăria asta pe marginea romantismului şi a iubirii adevărate dintre un bărbat şi o femeie... e o absurditate.

– Asta ai învăţat tu? întrebă ea neîncrezătoare.

Câţiva spectatori se strecuraseră afară din salon şi îi urmăreau. Mătuşa ei. Vicarul. Lord Howard.

Charlotte ar fi trebuit să fie extrem de ruşinată, dar nu era. Un fel de băşică, Charlotte nu ştia prea bine ce era, se trezise la viaţă şi creştea în interiorul ei.

– Bărbaţii şi femeile nu se iubesc?

– Femeile iubesc. La asta sunt ele pricepute. Wynter îi masă cu degetele porţiunea tensionată dintre gât şi umeri. Iar un bărbat adevărat ţine la soţia lui.

– Ţine la soţia lui.

Băşica se umflă, sufocând şi ce mai rămăsese din bunul ei simţ.

– Ţine foarte mult.

Din vocea lui răzbătea o bunăvoinţă sinceră.

– Barakah, tatăl meu din deşert, a explicat asta cel mai bine. O femeie îşi iubeşte bărbatul. Viaţa ei se învârte în jurul soarelui care este soţul ei. Însă bărbatul, la fel ca soarele, nu iubeşte femeia. El străluceşte asupra ei, o încălzeşte, o adăposteşte, dar soarele nu iubeşte aşa cum iubeşte o femeie.

– Deci pentru a avea parte de căldură, adăpost şi strălucire, ar trebui să mă mărit cu tine.

El păru încântat şi o strânse uşor de umăr.

– Acum ai înţeles!

Charlotte ar fi dat orice, ar fi plătit oricât pentru a-l putea lua în râs. Dar locuise în prea multe case diferite. Observase prea multe cupluri căsătorite. Văzuse indiferenţa soţilor şi dezamăgirea soţiilor.

– Crezi că nu ştiu că un bărbat nu poate iubi o femeie? Că tu nu doar că nu mă iubeşti, dar că nici nu mă poţi iubi?

– Ai spus...

– Ştiu ce-am spus. N-a însemnat nimic, doar fărâmele unei fantezii melancolice care se desprind şi plutesc în vânt.

Băşica din ea se spărsese, iar acum dăduse frâu liber acelor ani de cinism şi de amărăciune adunaţi în ea.

Accentul lui deveni mai puternic.

– Nu înţeleg.

– Sigur că nu înţelegi. Nici nu trebuie. Tu eşti soarele, iar eu o particulă plutitoare de praf.

– Nu asta am spus.

– Îmi cer scuze că ţi-am interpretat greşit vorbele aurite, Lord Soare. Tânăra înghiţi în sec, încercând să-şi alunge acel tremur disperat din voce. Dar şi mai rău îmi pare căci cred că ţi-am înţeles cuvintele mult prea bine.

– Tulburarea ta excesivă e inacceptabilă.

Wynter îi cuprinse ambii umeri cu mâinile, o ţintui pe loc şi o privi drept în ochi.

– Îmi vei da o explicaţie numaidecât.

– Pentru asta, Lord Soare, va trebui să-ţi imaginezi că te cobori la nivelul meu. La nivelul unei umile femei. O femeie care n-are dreptul să-şi aleagă soţul, care e silită să se mărite din pricina

unor circumstanțe ridicole, și de la care lumea se așteaptă să iubească un flăcău plin de sine, neîngrijit și mitocan ca tine.

Wynter nu răspunse insultelor. Poate că era pur și simplu uimit din pricina extraordinarului ei șuvoi de vorbe.

Discursul o minunase și pe ea, căci probabil stătuse de mult timp la păstrare în creierul ei.

– Dar! Dragostea nu va avea loc între noi. Pasiunea pe care o simți pentru mine nu se găsește în inimă, ci într-un cu totul alt organ. Iar când organul acela va fi satisfăcut, eu nu voi mai avea nici un rost în viața ta cu excepția celui de mamă pentru copiii tăi și, poate, de gazdă. Nu vei fi nerăbdător să mă revezi la sfârșitul zilei. Eu se presupune că ar trebui să-ți duc dorul cât ești plecat în călătorii de afaceri, dar să nu te împovărez cu emoții peste măsură. Și cu siguranță nu trebuie să jenăm manierata societate englezească adorându-ne unul pe celălalt în vreun fel sau, Doamne ferește, discutând în alt scop decât acela de a ne pasa legumele la masă ori de a ne plânge în legătură cu finanțele. Da, milord, cu siguranță eu, ca oricare altă femeie, ar trebui să aștept cu înfrigurare privilegiul de a mă căsători cu o ființă ca tine.

Wynter clipi uitându-se spre ea.

– Ești nebună.

– Nebună sau furioasă?

– Nu știu.

– Nici eu.

Charlotte nu mai putea să stea acolo și să se uite la el. Bărbatul recunoscuse că știuse ce făcea atunci când o compromisese, că fusese conștient de răul pe care îl provoca atunci când vorbise cu atâta fățărnicie. Spectatorii stăteau și îi ascultau discursul pasional cu gurile căscate și, mai rău decât orice altceva, durerea se dezlănțuise în sufletul ei, clocotindu-i în sânge.

De ce? Ar fi trebuit să se obișnuiască cu dezamăgirea. Ar fi trebuit să renunțe la orice speranță.

Nu. Fără speranțe. Dintre toate iluziile pe care o guvernantă nu și le putea îngădui, speranța era cea mai strălucitoare, cea mai tentantă și singura pe care nu și-o putea permite absolut niciodată.

Se pare că inima lui Charlotte uitase acest adevăr.

– Istoria se repetă.

Împinse mâinile lui Wynter de pe umerii ei şi, cu un exces de demnitate, mai urcă vreo câteva trepte.

Bărbatul o prinse de fustă.

– Care istorie? Istoria cui?

Ea se poticni, apoi se opri.

– A mea. Sunt nevoită să mă căsătoresc, altfel voi deveni un paria. Dar şi a ta. Te vei însura cu o femeie care nu are dreptul să-ţi ceară nimic, deoarece ai salvat-o. Nu contează că tu ai distrus-o de la bun început. Ai salvat-o când ai fi putut-o lăsa să fie distrusă, aşa că toţi te vor admira. Poţi să te baţi singur pe spate pentru generozitatea ta – privi în jos, la mâna lui încă înfăşurată în fusta ei. O, stai, deja faci asta! Ah, minunat, ce noroc că nu va trebui să mai iroseşti măcar un singur gând pentru soţia ta şi pentru fericirea ei! Privilegiul de a fi măritată cu tine şi de a se încălzi sub razele tale ar trebui să-i fie de ajuns.

Oamenii deveneau tot mai curajoşi, apropiindu-se pentru a auzi fiecare cuvânt. Charlotte se uită la mătuşa ei care se sprijinea de perete, ca şi cum ar fi fost copleşită de îndrăzneala nepoatei, la unchiul ei care privea când la soţia lui, când la ea, mut de uimire, la Adorna care stătea cu mâna la gură, la Howard care, roşu la faţă, îşi ştergea fruntea de sudoare.

Într-un colţişor al minţii era conştientă că făcea genul ce scenă ce avea să intre în analele bârfelor ruşinoase ale Angliei. Nu-i păsa câtuşi de puţin. De fapt, exista o latură a ei, o parte ţinută în lanţuri, care părea că se desfăta cu asta.

– Mă gândesc că mi-am pierdut ultimii nouă ani din viaţă. Mi-ar fi fost mai bine dacă m-aş fi căsătorit de la bun început cu Lord Howard!

Văzu numaidecât că atinsese o coardă sensibilă.

Wynter ţâşni în sus pe scări pentru a veni lângă ea. Părul lui deschis la culoare şi cercelul sclipeau, părând aproape albe în contrast cu mânia de pe chipul său.

– Nu crezi asta!

– Ba o cred!

Charlotte gustase din mulțumirea pe care ți-o oferă un spectacol dramatic bine executat în fața unui public avid, iar acum se lăsa dusă de val. Cel puțin asta avea să-și spună mai târziu, căci altă explicație nu exista pentru nechibzuita ei afirmație. Cu un glas ce răsună deasupra mulțimii, declară:

–Să-ți spun ceva, Lord Ruskin, și vorbesc serios: voi sta împreună cu tine în fața vicarului și voi rosti jurămintele de cununie, dar niciodată nu voi împărți patul cu tine.

Furia lui Wynter se stinse treptat. Nu răspunse la provocarea ei. Nici prin cuvinte, nici prin mimică, nici măcar cu o tresărire.

Lipsa lui de reacție o făcu pe Charlotte să devină și mai melodramatică.

–Mă înțelegi? Aleg să mă mărit cu tine, dar niciodată nu voi deveni soția ta în adevăratul sens al cuvântului.

El continuă să rămână nemișcat.

Cu excepția unui ușor tremur al buzei de sus.

Cu multă vreme în urmă, părinții ei o duseseră la Londra pentru a vedea o expoziție cu animale sălbatice. Leul cu coamă bogată nu se clintise câtă vreme fusese privit, și totuși tremurase plin de hotărâre. Hotărârea de a observa și de a vâna prada care îndrăznea să-l piște de coadă. Aceeași hotărâre se trezea acum la viață în sufletul lui Wynter. Charlotte tocmai devenise o *fête champêtre*[1] pentru uriașa bestie.

Prea târziu își dădu seama ce făcuse. Prea târziu își dori să-și poată retrage cuvintele.

Miss Priss tocmai își pierduse cumpătul. Urcând o treaptă, apoi o alta, rămase cu ochii ațintiți asupra lui.

Mulțimea de pe hol începu să murmure, cu toții având fețele întoarse în sus, urmărind-o pe Charlotte cum se retrage din fața lui Wynter care rămăsese încremenit.

Când consideră că ajunsese îndeajuns de sus încât el să n-o mai poată prinde, își luă inima în dinți și îi întoarse spatele. Nu mai pierdu timpul cu demnitatea. Fugi cu o groază nerușinată pe coridor, departe de publicul ei.

[1] Termen franțuzesc denumind o petrecere în aer liber, formă populară de distracție în secolul al XVIII-lea (n.red.)

Nu-l putea auzi venind după ea. O privire aruncată din capul scării îi dovedi că el încă stătea pe loc, urmărind-o cu privirea. Se grăbi înspre camera copiilor, apoi se răzgândi şi schimbă traseul către dormitorul ei. Nu auzi nimic pe urmele ei, dar ştia că într-un fel, într-o zi, el o va prinde şi...

Wynter o apucă de braţ şi o învârti, lipind-o de perete. Izbi zidul cu mâinile de-o parte şi de alta a capului ei.

–Mai ai timp până în noaptea nunţii noastre să te resemnezi cu gândul că vei fi a mea.

O înfuria cu încrederea lui odioasă şi cu statura copleşitoare. O speria din aceleaşi motive. Îl înfruntă cu ţinuta ei, cu bărbia ridicată şi privirea mânioasă.

–Ce-o să faci, o să mă violezi?

–Nu.

Bărbatul îşi plecă fruntea atât de aproape încât răsuflarea lui îi atinse faţa şi spuse pe un ton aproape cântat:

–Lady domnişoară Charlotte, n-am nevoie să te violez. Uiţi că te-am sărutat, şi sub corsetul tău trainic, sub manierele tale rigide, trăieşte o femeie căreia îi pulsează în vene un sânge fierbinte şi aprig. Gura ta voluptuoasă s-a înmuiat sub a mea şi s-a deschis la porunca mea. Te-ai dovedit la fel de dornică pe cât am fost eu vreodată, şi mă întreb câţi alţi bărbaţi ai sărutat pentru a dobândi o asemenea experienţă.

O enerva foarte tare. O enerva pentru că îi arunca în faţă propria nebunie, pentru că îi vorbea astfel despre un moment pe care ea l-ar fi preţuit, dacă n-ar fi avut consecinţe dezastruoase.

–N-am sărutat nici un bărbat, cu excepţia lui Howard.

–Ahhh! Wynter îi cuprinse obrazul cu o mână. O inocentă în ceea ce priveşte bărbaţii.

Oare o prinsese în cursă, silind-o să mărturisească ceva ce n-ar fi trebuit? Cu siguranţă nu. El era brutal, făţiş, deloc subtil. Sau cel puţin aşa îl crezuse întotdeauna. Smucindu-şi capul, Charlotte se strecură pe sub braţul lui. Gestul nu făcu decât s-o lipească de o măsuţă rotundă, ce folosea drept suport pentru o delicată vază din porţelan, colorată în tonuri vibrante de albastru.

El înaintă cu înşelătoare mişcări leneşe, prinzând-o între măsuţă şi perete înainte ca ea să poată fugi pe coridor.

–Ai grijă, Lady domnişoară Charlotte. Nu vrei să răstorni preţioasa prostioară a mamei mele. Îi mângâie gâtul cu degetele. Asta i-ar face pe oaspeţii noştri să vină într-un suflet aici, căci îşi doresc cu ardoare să ne observe ritualurile de împerechere. Nu vrei asta, nu-i aşa?

Bărbatul mirosea a piele şi a cal, iar asta îi aminti lui Charlotte de blândul sărut de pe deal. Momentul acesta nici că putea fi mai diferit. Îşi întoarse capul.

–Nu, nu vreau asta, însă rareori am parte de ceea ce îmi doresc.

Auzi amărăciunea, autocompătimirea din propriul glas şi se gândi că, măcar o dată, merita să nu se mai abţină.

Desigur, el nu dădu nici o atenţie acelor emoţii fără rost, ci se aplecă pentru a o privi în faţă.

–Va fi plăcerea mea să-ţi ofer ce îţi doreşti... în noaptea nunţii noastre. Îi zâmbi, un barbar cu păr auriu, un leu prădător. Până când vom sta în biserică şi ne vom spune jurămintele, vei tremura de dorinţă pentru mine. Eu îţi voi fi gustat fiecare colţişor dulce al trupului, te voi fi sărutat cu ardoare şi pasiune, te voi fi mângâiat până când ţi se vor fi întărit sfârcurile, iar umezeala îţi va fi înflorit între picioare.

Să-l ia naiba! Cum să-şi păstreze o femeie sângele-rece în faţa unor asemenea vulgarităţi? Mai rău, să audă vorbindu-se atât de deschis despre asemenea chestiuni chiar îi făcea sfârcurile să se întărească şi umezeala să-i înflorească între picioare. Îşi stoarse şi ultima picătură de voinţă pentru a-l privi în ochi şi a-i şopti cu ferocitate:

–Acesta este genul de conversaţie nepotrivită pe care te-am avertizat să n-o mai porţi.

–De fapt, Lady domnişoară Charlotte, nu cred că ai deschis vreodată un asemenea subiect. Wynter se încruntă în vreme ce se prefăcea căzut pe gânduri, iar degetele lui o apăsau în locul în care inima îi bubuia în gât. Nu. Nu. M-ai avertizat să nu folosesc complimente prea precise, să nu spun ce gândesc, să nu critic

stilul de viaţă al englezilor, dar nu mi-ai spus niciodată că n-ar trebui să fac dragoste cu femeia mea folosind cuvintele.

Ce să mai spună? Care parte să o contrazică? Şi ar fi fost în stare vocea ei firavă să susţină predica lungă şi convingătoare la care tânjea? Nu reuşi decât:

– Îţi spun acum.

– Îmi vei spune multe alte lucruri înainte de noaptea nunţii noastre, Lady domnişoară Charlotte, iar eu nu te voi asculta. Îmi vei spune „nu", apoi vei zice „poate", pe urmă vei striga după mine, însă vorbele tale vor fi precum răsuflarea unei femei asupra unui foc încins.

Lui Charlotte îi tremurară genunchii. Wynter era atât de hotărât, atât de serios. Numai slujitorii de la parter îşi mai îngăduiau o asemenea senzualitate de prost gust. Dar când venea din gura lui nu mai părea de prost gust. Părea... părea... prea palpitantă.

– Ştii cum numesc beduinii o gropiţă ca a ta?

Degetele lui se aventurară pentru a-i apăsa adâncitura din bărbie.

– O numesc sărutul unui înger şi spun că cine o poartă este atât de binecuvântat, încât va avea o viaţă lungă şi fericită. O să am eu grijă de asta.

– Ba nu o să ai...

Wynter o sărută, zdrobindu-i gura moale sub a lui. Nu mai era sărutul blând, nerăbdător şi împărtăşit din acea după-amiază, dar, la urma urmei, totul se schimbase de atunci încoace. Acum ştia că el vorbea serios în privinţa căsătoriei. Acum ea fusese de acord cu ceremonia.

Acum nu mai era brutal, ci hotărât, nepermiţându-i să-l refuze. O înfăşură în braţele sale, îşi vârî mâna în părul ei şi îi cuprinse capul în căuşul palmei. Închise ochii şi o sărută, concentrându-se precum un gurmand care degustă o şampanie veche. O înconjură cu mireasma lui. Braţe familiare, miros familiar, acelaşi Wynter, însă diferit de toate celelalte dăţi.

Bărbatul îi prinse buza de jos între dinţi, iar când ea îşi ţinu răsuflarea, îi invadă gura cu limba. O umplu cu aroma lui, o gustă,

o atâță când tot ce-și dorea ea era să scape. Fiind îndeajuns de disperată încât să încerce orice, apucă brațul lui Wynter între degete și le înfipse adânc.

–Nu mă răni, murmură el cu buzele lipite de ale ei.

De parcă ar fi putut s-o facă! Era mai mare și mai puternic.

Mai mult, de parcă ar fi vrut s-o facă. N-avea curajul să recurgă la violență. Nu putea întreține furia. Nu-și dorise bătălia asta, și totuși, zi după zi, Wynter stârnea haosul în existența ei pașnică. Naiba să-l ia! Strângându-și pumnii, Charlotte îl izbi în coaste.

El îi arcui trupul după al lui. Fierbințeala lui o lovi precum fierul înroșit al unui făurar. Mâna lui în părul ei, gura lui peste a ei, brațul lui în jurul taliei, statura lui dominantă și propriul corp care se relaxa, se încorda, dezvăluia... trăda.

Rușinată și vrăjită, începu să geamă.

Sărutul lui deveni mai ușor, mai puțin autoritar și mai seducător. Încet-încet, Wynter își slăbi strânsoarea, o lipi la loc de perete, își lăsă mâna să alunece astfel încât să-i cuprindă bărbia și, în cele din urmă, își ridică gura.

Spre cumplita ei jenă, buzele i se agățară de ale lui.

Nu îndrăzni să deschidă ochii. Nu suporta să-l privească.

–Nu te voi face de rușine, draga mea. Te voi trata cu cea mai mare blândețe și grijă, voi cere pentru tine toate onorurile ce i se cuvin soției mele. Dar nu voi accepta să fiu refuzat.

Charlotte se întoarse orbește pentru a fugi. Lovi măsuța. Vaza se clătină, apoi se izbi de podea.

Tânăra se opri îngrozită și se uită la cioburile risipite pe lemnul tare. La asta ajunsese. Panică dezlănțuită, mișcări lipsite de eleganță și culmea greșelilor sociale.

Viața ei se spărsese în tot atâtea bucăți ca și vaza, și totul din cauza lui.

Vocea lui Wynter era onctuoasă și profundă ca a lui Lucifer însuși.

–Charlotte, draga mea fată...

Dacă o singură dezmierdare ar fi putut repara vaza! Ori viața ei.

Fugi pe coridor înspre siguranța dormitorului ei.

Capitolul 23

Dragele mele Pamela şi Hannah,

Nu mă pot gândi la o cale de a vă anunța cele ce urmează cu vreo urmă de demnitate ori eleganță. Din pricina întâmplărilor ce au avut loc astăzi, şi pentru care vă asigur că nu am avut nici o vină, sunt silită să mă mărit. Lord Ruskin este logodnicul meu şi cu toate că, din multe puncte de vedere, e un bărbat merituos, se dovedeşte şi un individ exasperant, aşa că nu prevăd nici un pic de dragoste în viitorul nostru. Graba este dezgustătoare, căci nunta a fost programată pentru dimineața zilei de luni, după ce vor fi făcute ultimele anunțuri despre căsătorie, şi ar fi putut fi evitată, dacă n-ar fi fost recepția sereminiană ce va avea loc la numai o lună după cununie!

După cum vă puteți imagina, îmi este teribil de dor de voi, dragele mele prietene. Nu doar din motivele pe care le ştiți deja, ci şi pentru că i-am adresat cea mai ridicolă provocare lordului Ruskin, iar acum mă tem că el se va simți obligat să-mi răspundă cu fiecare ocazie...

Charlotte nu se mai gândise niciodată de două ori înainte de a străbate lunga şi întunecoasa galerie plină cu portretele doamnelor şi lorzilor de mult trecuți în neființă. În seara aceasta însă, la numai douăzeci şi patru de ore după îngrozitoarea scenă de pe scări, avea emoții.

Putea recunoaşte adevărul măcar față de sine însăşi. *Wynter* îi dădea emoții, urmărind-o fără încetare din portretul lui de pe perete. Până atunci nu dăduse mare atenție imaginii tânărului Wynter şi a câinelui său. Acum nu mai putea să-şi desprindă ochii de la ea în timp ce se îndrepta în grabă dinspre apartamentele Adornei, către propriul dormitor.

Chiar dacă bărbatul plecase la Londra în acea dimineață, el continua s-o urmărească.

În timpul celorlalte drumuri ale ei prin aceeaşi galerie nu se întrebase niciodată ce se ascundea în spatele uşilor închise din

zidul cu portrete. În seara aceasta era convinsă că, acolo, cineva pândea momentul potrivit să sară la ea. Ba chiar una dintre uşi era deschisă...

Încetini pasul pe măsură ce se apropia de ea. Întunericul din acea încăpere era de nepătruns, lumina firavă a lumânării din sfeşnicul de pe peretele exterior neputând să ajungă în interior şi, cu toate că îşi mijea ochii, Charlotte tot nu reuşea să vadă nimic. Totuşi, nu era o femeie exaltată. Se putea gândi la o duzină de motive pentru care uşa aceea rămăsese deschisă. Probabil că menajerele făcuseră curat. Ori copiii se jucaseră de-a v-aţi ascunselea. Ori...

– Lady domnişoară Charlotte.

Tânăra ţipă.

Nu mai ţipase niciodată.

Însă glasul lui Wynter, venit dinspre un scaun întunecat aflat chiar în faţa ei, o speriase cumplit... Îşi duse o mână la piept.

– Ce cauţi acolo? Aici? Acum?

Bărbatul se ridică, îndreptându-şi silueta înaltă de peste un metru optzeci cu mişcări la fel de line precum ale unui şarpe din grădina Edenului.

Charlotte continuă să bălmăjească.

– Credeam că eşti la Londra.

– Am fost.

O prinse de încheietură.

– Credeai că te-aş părăsi pentru mai mult de-o zi?

Sperase ca el să o facă. Într-adevăr, se bizuise pe absenţa lui pentru a-şi redobândi echilibrul. Era evident că Wynter nu lipsise suficient, iar Charlotte bănuia că s-ar putea să nici nu conteze cât de mult timp îşi petrecea el în călătorii. Era posibil ca ea să nu-şi mai recapete niciodată echilibrul.

O, înfiorător gând! Să se piardă astfel pe sine însăşi!

Bărbatul se apropie de ea, un mascul cu păr de un blond întunecat, în ochii căruia licărea hotărârea.

Se trezi eliberând un şuvoi de cuvinte:

– Milord, nu e decent să fim singuri înainte de nuntă.

– Nici după nuntă, zici *tu*.

Părea amuzat, însă în lumina slabă tânăra nu zări nici un surâs pe buzele lui.

– Ori ai uitat?

– Nu.

– Te-ai răzgândit? Mă vei primi în patul tău?

Charlotte nu putea câştiga. Ştia asta. Wynter o trase lângă el de parcă ar fi putut să-i înfrângă obiectivitatea prin simpla apropiere. Ea îşi lungi gâtul pentru a-i vedea chipul. Era mai înalt decât ea, iar forţa lui era cu mult superioară.

Contrastul dintre puterile lor era mare, dar şi mai mult cântărea adevărul legii. Când Wynter îi va deveni soţ, va avea dreptul de a proceda aşa cum doreşte cu trupul lui. Va putea s-o bată ori s-o încuie. Nu avea s-o facă, Charlotte ştia asta. Dar avea să-şi intre în drepturile conjugale, iar dacă ea va îndrăzni să se plângă sau să-şi regrete soarta, legiuitorii vor ridica din umeri şi îi vor întoarce spatele. Mai important, sute de femei mai puţin binecuvântate cu partenerii lor se vor ridica împotriva ei şi o vor teroriza până când se va supune. N-avea încotro. El urma să o posede.

Poate dacă şi-ar fi retras provocarea, Wynter ar fi lăsat-o în pace până în nefericita noapte a nunţii.

Dar nu putea. Când se gândea să-i dea mână liberă asupra corpului ei... pur şi simplu nu putea. Cu sau fără rost, trebuia să i se opună, căci dacă nu ar fi făcut-o, ar fi pierdut o parte esenţială din ea însăşi.

Chiar dacă ştia că el nu avea s-o înţeleagă, Charlotte spuse ce gândea:

– Dacă dragostea ar fi reală, ne-am dărui trupurile unul altuia. Dar dragostea nu e reală, nu-i aşa? Tu mi-ai spus că nu e. Aşa că refuz să-ţi dăruiesc orice. Orice!

Wynter îşi strânse braţele în jurul ei, iar tânăra simţi frustrarea vibrând în corpul lui.

– Cum îndrăzneşti să mă sfidezi? Te-aş putea zdrobi între mâini dacă aş vrea, şi totuşi tu îţi ridici bărbia şi îmi spui „nu".

– Dacă aş crede că mă vei zdrobi, milord, m-aş supune ţie de teama brutalităţii tale. Dar pentru ceea ce îţi doreşti de la mine, cred că mă vrei rozalie şi sănătoasă.

Bărbatul surâse, curbându-şi uşor buzele pe jumătate.

–Aici ai dreptate, lumina dimineţii mele, îngerul dorinţelor mele.

Parcă ar fi valsat, atât de iute şi lin o învârti el în camera deschisă. Închise uşa cu piciorul. Aerul din interior era rece şi nemişcat, iar întunericul apăsa asupra lor precum o fiinţă vie.

Lui Charlotte nu îi era frică de întuneric. Numai proştii şi făpturile plăpânde se tem de noapte, însă ea nu ştia ce se afla în odaie. Nu putea face nici o mişcare fără Wynter. Era complet dependentă de el şi ştia că asta trebuia să fi fost strategia lui. Războinicul pe care îl provocase riposta şi o vâna cu aceeaşi siguranţă cu care îşi plănuia bătăliile din deşert.

Părea că bărbatul vedea fără nici o problemă, căci se aşeză pe... ceva... şi o trase între picioarele lui.

Tânăra protestă, mai mult de formă decât pentru că ar fi crezut că va ajuta la ceva.

–Nu mă simt confortabil în izolarea noastră, milord.

El îşi puse mâinile pe talia ei.

–Nu izolarea noastră e cea care te tulbură, scumpa mea, prinţesa mea. O trase mai aproape. Ci încrederea ta în mine.

L-ar fi putut informa că era mai mult decât atât. I-ar fi putut împărtăşi faptul că încăperea, cu căldura şi strâmtoarea ei, alături de umbrele întunecate ale nopţii îi dădeau un sentiment de siguranţă, ca şi cum ar fi găsit un loc separat de vieţile lor cotidiene, un loc în care orice ar fi făcut ar fi rămas numai între ei.

Charlotte îşi dădu seama că era sătulă de toţi acei ani în care stătuse la vedere. Această odaie singuratică îi îndeplinea o nevoie despre care nici nu ştia că există.

Ca de obicei, era îmbrăcată cu rochia ei decentă de guvernantă, de un albastru-închis şi decorată cu gulerul alb, prins la baza gâtului. Când el o aplecă în braţele sale, răsuflarea lui îi atinse gâtul chiar sub ureche. Căldura şi aerul fură îndeajuns pentru a-i stârni un fior pe piele.

I se opuse – nu zbătându-se – ci păstrându-şi trupul ţeapăn şi necooperant.

–Ce e locul ăsta?

– O cameră de oaspeţi. Mâna lui Wynter îi alunecă înspre un sân. Nu pentru a-l atinge, ci pentru a se roti deasupra lui precum un vultur care se pregăteşte să ucidă. Slujnicele au făcut curat şi au pregătit-o pentru nuntaşi.

Charlotte simţea mirosul de ceară de albine şi săpun. Mai simţea şi mireasma lui Wynter: un iz de apret, piele curată şi pungăşie.

– Dacă dorim, ne aşteaptă un pat aerisit, cu aşternuturi curate, adăugă el.

Fiecare muşchi din trupul ei se încordă din pricina panicii.

– Ai zis că mai am timp până în noaptea nunţii noastre.

El râse, o răsuflare profundă şi caldă lângă obrazul ei.

– Aşa am zis. Dar îţi voi asculta rugăminţile de a te poseda acum.

Charlotte îşi adună forţele cu o privire încruntată.

– De parcă te-aş ruga!

Lipindu-şi buzele de ale ei, bărbatul şopti.

– O vei face.

Mâna lui îi cuprinse sânul. Degetele găsiră sfârcul şi îl masară cu blândeţe.

Charlotte stătea ca pe arcuri.

Cercetă întunericul cu privirea, căutând un lucru asupra căruia să se concentreze, ceva care să-i distragă atenţia de la mişcările ritmice ale degetelor lui. Dar era beznă acolo! Iar el era atât de insistent, mângâind-o de parcă ar fi avut tot dreptul să-i provoace suferinţă. Sau poate că „suferinţă" nu era cuvântul potrivit. Poate că termenul era... „tulburare". Nelinişte. Disperare.

Îşi schimbă centrul de greutate, încercând să se îndepărteze de el.

Wynter o opri înainte să apuce să facă mai mult decât să-şi târască picioarele.

– Deja încerci să scapi? Ah, Lady domnişoară Charlotte, abia am început.

Charlotte se strădui să pară demnă, dar nu reuşi decât să pară nesuferit de înţepată.

– Mi-aş dori să încetezi să mă mai atingi acolo.

– Cum porunceşti, o, sirenă teribil de seducătoare.

Mâna lui îi alunecă înspre guler. Umblă la broşa care îl ţinea prins.

Tânăra se relaxă şi zâmbi. De parcă el ar fi putut s-o desprindă cu o singură mână! Nici măcar ea nu putea să-l desfacă folosind o singură mână, iar ea avea ani de...

Gulerul i se slăbi. Broşa alunecase.

Prin ce truc reuşise una ca asta?

Charlotte se repezi să prindă bijuteria, dar o auzi căzând pe podea.

– E a mea!

– Nu-mi place o asemenea podoabă restrictivă.

Îi desprinse gulerul de la gât.

De data asta tânăra îi înţelese mai bine dexteritatea şi îi înşfăcă mâna, însă el apucă să îi descheie butonii din fildeş cu o viteză care cu siguranţă nu putea fi întrecută de nici un desfrânat.

– Încetează! spuse ea.

– Cum porunceşti, o, amantă a destinului meu!

Wynter făcu aşa cum i se ceruse, dar numai pentru că îi descheiase deja rochia până aproape de talie. Charlotte îi împinse umerii, însă bărbatul îşi strânse picioarele pentru a o ţintui pe loc.

Aerul îi mângâie pielea când el dădu ţesătura la o parte.

Tânăra trimise o lovitură către tâmpla lui, ori către locul în care bănuia că s-ar fi aflat capul lui – undeva aproape de pieptul ei. Ghici, căci pumnul ei luă contact cu oasele tari ale craniului.

Wynter gemu.

Chircindu-se de durere, Charlotte îşi obloji încheieturile degetelor.

El o răsturnă într-o parte, pe podea.

Ea se agăţă cu sălbăticie, neştiind unde avea să aterizeze, însă bărbatul o susţinu cu mâinile până când o aşeză pe o suprafaţă moale, tapiţată. O canapea. Tânăra îşi flutură braţul. O canapea fără spătar. Capătul de sub capul ei era ridicat. O dormeză.

El se aplecă deasupra ei, o siluetă invizibilă, alcătuită din ameninţare puternică şi pasiune imposibilă.

– Charlotte, îi şopti în vreme ce îşi strecura un braţ pe lângă ea pentru a-i susţine capul.

Rămânea un mister locul în care se afla cealaltă mână a lui. Când încercă să se răsucească, Charlotte se trezi prinsă în capcană de genunchiul lui, lipit de fusta ei. Mai mult decât atât, se simţea prinsă în capcană între el şi... ce? Dorinţă? Aşteptare? Nu ştia decât că noutatea de a se afla atât de aproape de un bărbat o făcea să-şi dorească să exploreze aceste senzaţii necuviincioase.

Măcar dacă s-ar fi simţit în siguranţă cu Wynter. Măcar dacă ar fi ştiut că, atunci când ea va ajunge la limită, el se va opri. Dar nu. Omul acesta o va împinge mereu prea departe, prea repede. Trebuia să-şi amintească asta. Trebuia să-şi păstreze capul pe umeri şi să nu plece urechea la seducţia din glasul lui marcat de accent, care îi spunea pe nume, să nu observe cum degetele lui lungi îi mângâiau pielea la marginea cămăşii.

– Charlotte.

Vocea lui era mai aproape, mult mai aproape.

Se pregăti să-i ignore sărutul pe buze.

Însă el îi sărută sânii dezgoliţi.

– Nu!

Înşfăcă smocuri din părul lui şi trase.

– Bestie!

El îşi strânse buzele în jurul sfârcului ei şi îl supse, trăgându-i vârful în gură şi scăldându-l cu limba.

Charlotte începu să gâfâie. Palmele i se lipiră de capul lui. Spatele i se arcui. Pentru o minunată clipă nu mai putu gândi. Senzaţiile şi instinctul o ţinură triumfătoare în strânsoarea lor îngemănată, iar ea savură plăcerea.

Apoi interveni conştienţa. Îi ţinea capul lui Wynter lipit de ea. Tremura sub gura lui ca o desfrânată. Gemea... oare chiar uitase de sine însăşi până într-acolo încât să geamă? Dar ştia că aşa făcuse, căci sunetul încă răsuna în camera liniştită şi întunecată. În adâncul ei simţea durerea pe care i-o provoca dorul de el.

La asta se referise Wynter când îi spusese că o va face să implore. O va supune intimităţii până când ea îşi va pierde minţile

şi mândria. Charlotte nu avea de gând să facă asta. Dar, of – îşi ascunse degetele în părul lui –, cât de mult o făcea să-şi dorească!

– Destul, Wynter! Glasul ei sună remarcabil de puternic pentru o femeie aflată în chinurile unei revelaţii. Cred că ţi-ai demonstrat ideea.

Răsuflarea lui se rostogoli peste sânul ei umed. *El* râdea.

Ea îi răspundea cu un sfârc bine întărit şi cu picioare neliniştite.

– Abia am început să-mi demonstrez ideea, Charlotte. Când îi rosti numele, o făcu să pară cea mai preţioasă nestemată din univers. Există încă atâtea lucruri pe care nu le ştii.

– Ba le ştiu. Nu sunt o ignorantă.

Wynter îi masă scalpul cu degetele, făcând-o să conştientizeze minciuna pe care o rostise. Căci niciodată nu fusese informată că un bărbat poate crea plăcere cu o atingere pe cap. Se relaxă în mâinile lui precum o pisică.

– Pur şi simplu nu am experienţă practică.

Ignorându-i afirmaţia cu dispreţul pe care aceasta îl merita, el spuse:

– Eşti cea mai strălucitoare stea căzătoare de pe cerul de catifea.

Îşi ridică genunchiul de pe fusta ei şi îl puse de cealaltă parte.

– Eu voi fi singurul care te va prinde şi te va păstra.

O încălecă, ridicându-se deasupra ei precum Zeus venit în taină să o seducă. Buzele lui îi mângâiară uşor obrajii, buzele, pleoapele, aducând darul renaşterii simţurilor ei înfometate.

Charlotte rămase nemişcată. Asemeni lui Alcmene[1], lăsă loc farmecelor, desfătându-se cu mângâierile lui delicate. Închise ochii. Respiră adânc, concentrându-se doar asupra acelor atingeri.

Aşa se face că următoarea lui tactică o luă pe nepregătite. Cumva, bărbatul îşi băgase mâna pe sub fusta ei. Strecurându-se pe sub genunchiul ei, Wynter i-l ridică, apoi îşi îndoi braţul sub

[1] Personaj din mitologia greacă, mama lui Hercule, fiu născut din uniunea ei cu Zeus care a vizitat-o deghizat în soţul ei, Amphitryon (n.tr.)

coapsa ei, pentru a o ţine pe loc, în vreme ce cu degetul îi atingea cea mai intimă parte a... lenjeriei.

Charlotte încercă să se ridice, să-l disloce cumva, însă bustul lui o bloca, genunchiul lui o prinsese în strânsoarea fustei, iar el îi şoptea:

–Şşt.

Wynter îi cercetă despicătura lenjeriei intime.

–Nu te mişca.

–Să nu mă mişc?

Se trezi că şopteşte la rândul ei, însă era o şoaptă furioasă în timp ce încerca, fără succes, să-şi apropie picioarele. Descoperi că ce-l de-al doilea picior al lui îi stătea în cale.

–Aşa ceva e inacceptabil! Nu poţi pur şi simplu să... să-ţi pui mâna unde pofteşti.

–Nu te vreau decât pe tine.

Atingerea era la fel de uşoară ca aceea a buzelor lui pe chipul ei.

Însă bărbatul mângâia vârfurile firelor de păr ce acopereau părţile ei intime! Încercă să-l convingă să renunţe, dar vocea îi tremura.

–Nu e cuviincios, nici acceptabil.

–Dar plăcut, nu-i aşa?

El părea aproape... curios, ca şi cum n-ar fi ştiut că ei îi zburdau fiori pe sub piele, i se încovoiau degetele de la picioare şi, în adâncul trupului, pântecul i se încleşta de parcă şi-ar fi dorit o legătură mai profundă.

Charlotte înghiţi în sec.

–Te rog. Wynter.

Degetele lui o deschiseră. Degetul mare lunecă în sus şi în jos, până când descoperi umezeala pe care ea n-o putea controla.

–Ah...

Îi *auzi* zâmbetul şi ar fi vrut să i-l şteargă de pe faţă cu o lovitură. Doar că nu reuşea să-şi amintească exact cum să-şi ridice braţele.

Lipindu-şi nasul de gâtul ei, chiar în spatele urechii, Wynter spuse:

–Lady domnişoară Charlotte, ţi-am oferit plăcere.

Degetul lui mare atingea un loc sensibil. Unul care o făcea să se încordeze dureros în brațele lui.

– Gândește-te cât de multă plăcere vei simți când îmi voi pune gura aici (degetul alunecă mai jos) și voi săruta fiecare loc (o penetră ușor) și îl voi dezmierda cu limba.

Charlotte încercă să nu-l asculte, încercă să se lupte cu vaietul ce îi urca în gât, însă mângâierile lui, combinate cu vorbele, creaseră o presiune uriașă în interiorul ei! Își simțea pântecul greu și plin de dorință. Degetul lui mare o mângâia deliberat când în afară, când înăuntru, adâncindu-se de fiecare dată tot mai mult. Tânăra se prinse cu mâinile de marginile canapelei, de parcă un cutremur grozav ar fi amenințat s-o azvârle jos, însă, în vreme ce picioarele i se mișcau fără țintă, el o țintui și mai ferm sub greutatea lui.

– Gândește-te, murmură Wynter, cum o să fie în noaptea nunții noastre, când nu vom mai fi împovărați de haine, când ne vom îmbrățișa la fel de goi precum Adam și Eva. Tu îți vei deschide brațele pentru mine. Eu îmi voi lua locul între picioarele tale. Voi pătrunde încet – transformă vorbele în fapte cu ajutorul degetului mare –, iar tu...

O apăsă cu toată mâna, cuprinzând-o în căușul palmei, punând presiune acolo unde avea ea mai mare nevoie.

Charlotte nu înțelegea... partea de jos a corpului ei... ba nu, tot corpul ei se ridică înspre el. Mâinile ei găsiră umerii bărbatului. Îl strânse cu toată puterea și strigă:

– Wynter!

Toată ființa ei se concentrase pe locul în care se aflau degetele lui... nu, mai adânc... Doamne, atât de adânc... spasmele continuau la infinit, încurajate de atingerea lui, de vocea lui, de greutatea lui.

Iar când contracțiile se opriră în sfârșit, iar ea se întinse gâfâind pe canapea, Wynter îi netezi șuvițele rebele de pe frunte și îi promise:

– O să te fac să reacționezi așa iar și iar, până când vei ceda și vei recunoaște că mă iubești.

Tânăra nu ştia de unde îşi adunase puterea. Cu siguranţă nu putea să-şi ridice capul ori măcar să roşească. Dar cumva reuşi să şoptească:

– Nu.

El râse profund şi erotic, în semn de apreciere.

– Aşa, o, floare a oazei! Împotriveşte-te. Împotriveşte-te după pofta inimii. Asta va face ca victoria să fie cu atât mai dulce.

– Charlotte, ţi-am adus un cadou.

Tânăra ridică privirea de la ceaiul pe care tocmai îl turna, pentru a-l vedea pe Wynter stând în pragul uşii galeriei. Era îmbrăcat în hainele de călătorie şi, spre deosebire de alte dăţi, era încălţat. Ţinea în mână, ca pe o piesă de expoziţie, o cutie din lemn sculptat şi lustruit. Doamnele venite în vizită, paisprezece la număr, începură să murmure curioase.

Charlotte îşi atinse instinctiv panglica lată pe care o avea prinsă la gât. Ascundea un semn pe care el i-l făcuse cu gura chiar în seara trecută. Urma rotundă şi purpurie părea dureroasă, dar în momentul respectiv ea nici nu-i observase gesturile lui Wynter. Sau mai bine zis nu observase acel gest anume. Atenţia îi fusese complet acaparată de încercarea de a-l opri să-i desfacă şi să-i dea jos lenjeria intimă.

Aşa că acum purta o panglică şi hotărâse că, în ciuda mâinilor lui dibace, bărbatul nu va mai reuşi să-i desfacă broşa şi s-o facă de ruşine în faţa invitaţilor.

Adorna stătea relaxată pe un scaun confortabil, arătând prin nepăsarea ei încrederea pe care o avea în abilităţile de gazdă ale lui Charlotte.

– Băiete, dragă, mă întrebam eu de ce te-ai întors în aşa mare grabă la Londra. Ai mers să-i cumperi bijuterii logodnicei tale.

Apoi îi spuse viitoarei sale nurori, care stătea aşezată în spatele măsuţei pentru ceai:

– Voi doi formaţi un cuplu perfect. Sunt cum nu se poate mai mulţumită.

Tânăra ştia că vicontesa vorbea serios. În săptămâna scursă de la declararea logodnei, obiecţiile Adornei se risipiseră

ca şi cum n-ar fi fost. Slavă Domnului, căci pregătirile neîntrerupte şi petrecerile se dovediseră extenuante pentru Charlotte, care probabil că ar fi clacat fără sprijinul viitoarei sale soacre.

– Putem să le vedem cu toţii, Wynter? întrebă Adorna.

Sigur că puteau să le vadă. Charlotte ar fi trebuit să ştie că bijuteriile aveau să fie următoarea lui stratagemă, căci Wynter făcea tot ce-i stătea în putinţă pentru a transforma logodna lor într-un spectacol. Dorea ca puterea lui asupra ei să fie atât de clară, încât să devină indiscutabilă.

Aşezând ceainicul pe tavă, tânăra surâse. Era o mişcare abia schiţată a buzelor, menită să mulţumească publicul.

– Ce frumos din partea ta, milord. Tremur de entuziasm.

Sperase să-l enerveze. În schimb el zâmbi, un zâmbet adevărat, care batjocori răceala ei.

– Exact aşa îmi place să te văd, Lady domnişoară Charlotte.

Cineva scoase un oftat de uimire. Doamna Burton îşi înăbuşi un chicotit.

Ridicând măsuţa pentru ceai, Wynter o aşeză într-o parte, apoi îngenunche atât de aproape, încât se lipi de genunchii lui Charlotte. Chiar şi aşa era mai înalt decât ea, iar peste umerii lui tânăra le putea zări pe doamne cum făcuseră ochii mari, în aşteptarea unei scene.

Mai rău, se temea că invitatele urmau să aibă parte de una, căci Wynter continua să o vâneze fără milă. În fiecare zi şi în fiecare noapte, oriunde s-ar fi aflat, orice ar fi făcut, el era colo. În prezenţa altora îi mângâia spatele ori o lua de mână şi îi săruta pasional degetele. În ciuda eforturilor ei, părea mereu capabil s-o prindă singură, iar atunci dragostea începea făţiş. O ţinea la piept, îşi lăsa mâinile să-i umble pe unde voiau, îi dădea frâu liberii gurii sale peste trupul ei şi, din când în când, doar din când în când, o făcea să se cutremure din pricina acelei emoţii ruşinoase.

Dar indiferent ce făcea, ori cât de des o făcea – ori cât de mult îi răspundea ea –, Charlotte încă nu cedase şi nu-i făcuse declaraţia de dragoste.

I se *părea* că el s-ar putea să fi devenit uşor frustrat. *Spera* că el va pieri de inimă rea.

Curând.

Ţinând cutia în faţa ei, Wynter deschise capacul.

Piese mici şi galbene din aur sclipiră în lumină. Când Charlotte îşi concentră privirea, văzu un colier şi o brăţară din chihlimbar lustruit şi montat în aur, cercei din acelaşi set şi un inel ce părea prea mare pentru mâna ei. De fapt, toate păreau prea mari pentru ea, căci stilul era unul necizelat, aproape medieval în lucrătura lui şi totuşi... totuşi fiecare piesă cuprindea în ea o anume magie furtunoasă. Atrasă fără voia ei, Charlotte întinse un deget şi atinse o piatră a colierului. Suprafaţa alunecă precum mătasea rece şi o scânteiere roşiatică săgetă portocaliul din interior.

– Da. Wynter vorbi încet, doar pentru urechile ei. M-am gândit că îţi vor plăcea. Am ales fiecare piatră gândindu-mă la flăcările din părul tău şi am insistat ca montura să fie asemenea ţie: lustruită şi meşteşugit lucrată, totuşi mereu unică... şi sălbatică, Charlotte. Eşti atât de sălbatică.

Vrăjită de şoaptele lui adânci, aspre, tânăra ridică ochii înspre el.

Nesăbuita! El îi captură privirea, ţinându-i-o ostatică în timp ce se apleca înspre ea.

Cutia îi alunecă neobservată din poală.

El îşi despărţi buzele şi înclină capul. Avea să o sărute, chiar acolo, în faţa vecinilor şi a curioşilor veniţi de la Londra... iar ea avea să-i permită.

Una dintre stratagemele lui reuşise. Îi dresase corpul să-l dorească numai când îl vedea.

Charlotte închise ochii în vreme ce gura lui se lipea de a ei. Poate că doamnelor aşezate în jur sărutul li s-a părut inocent la început, însă Wynter îi atinse numaidecât limba, deschizându-i buzele, strecurându-se înăuntru şi umplând-o cu gustul lui. O lipi cu obrăznicie de scaun, până când capul ei ajunse să se sprijine de spătar şi pasiuni neîngăduite începură să-i freamăte prin vene. Sfârcurile ei – *sfârcurile* ei! încă nu-i venea să creadă că se gândise măcar vreodată la acest cuvânt – se întăriră atât de mult încât deveniră dureroase, iar ea îşi ridică pumnii din poală şi îl înşfăcă de revere.

Degetele prădătoare ale lui Wynter i se strecurară în păr, ciufulindu-i cocul aranjat cu grijă, dar cu toate astea ea nu se putu gândi decât la plăcerea atingerii lui. Când în sfârşit el se retrase, Charlotte deschise ochii şi îşi veni treptat în fire.

Nici măcar o răsuflare din partea privitorilor nu rupse tăcerea. Nici un sunet n-ar fi putut să-i distragă atenţia tinerei de la imaginea lui. Imaginea lui Wynter, cu ochii sclipind de dorinţă, cu buzele umezite de ale ei, moi şi roşii, buze făcute pentru sărutări, cu degetele lungi tremurând când se desprinseră de chipul ei.

Poate că el făcuse un spectacol din dorinţa lor numai pentru a o însemna drept proprietate a lui, însă în vreme ce o învăţa ce înseamnă pasiunea, devenea la fel de sălbatic pe cât pretindea că este ea. Charlotte ştia că imediat după plecarea lui se va simţi ruşinată de modul în care se expuseseră, dar acum... acum nu voia decât să meargă împreună cu el într-un loc retras şi să-l lase s-o atingă acolo unde o mai atinsese şi înainte.

Planul lui de a o cuceri părea să funcţioneze.

Charlotte dădu drumul reverelor hainei. Mâinile îi căzură fără vlagă în poală.

–Mi-aş dori să-ţi despleteşti pentru mine părul acesta minunat. Wynter trase uşor de o şuviţă rebelă până când aceasta i se încolăci peste umăr. Are culoarea focului şi textura mătăsii, iar eu visez la noaptea nunţii noastre, când îl voi răsfira pe o pernă şi îmi voi îngropa faţa în mireasma lui.

Aplecându-se, bărbatul strânse bijuteriile de pe podea. Îi prinse brăţara la mână, oferindu-i-o cu un sărut pe încheietură.

Charlotte încercă să ia cerceii din mâna lui, însă el arătă clar că intenţiona să-i pună podoabele cu mâna lui, iar ea nu avea de gând să piardă şi o luptă corp la corp, pe lângă propria demnitate. Sărutul pe care Wynter îl depuse peste fiecare cercel abia dacă atinse pielea sensibilă de dedesubt, însă logodnica lui simţi că i se face pielea de găină şi rămase fără aer.

Lăsându-şi mâinile să alunece pe sub părul ei, bărbatul îi prinse colierul la gât. Apoi, mişcându-se la fel de lin precum amantul din fanteziile ei, îi întoarse capul într-o parte şi o sărută pe gât. Pulsul i-o luă la goană sub buzele lui, iar Charlotte îşi stăpâni cu greu

un geamăt când gura lui coborî chiar lângă claviculă. Oare s-ar fi oprit acolo dacă ea n-ar fi purtat gulerul decent?

Bărbatul îşi lăsă pleoapele grele peste ochi când întinse mâna după ultima bijuterie. Inelul. Acesta alunecă pe degetul subţire al tinerei şi se aşeză ferm la baza lui. Chihlimbarul urla mesajul ostentativ. Femeia lui Wynter. Proprietatea lui Wynter. Prea târziu încercă Charlotte să-şi smulgă mâna dintr-a lui, căci el îi prinse degetele şi le duse la buze. Săruturile pe care i le oferi peste inel, apoi pe vârfurile degetelor, apoi în palmă, nu se asemănau nicicum cu celelalte dulci săruturi ale lui. Acestea răspundeau provocării ei, spunându-i fără cuvinte că el avea s-o curteze şi s-o ia în stăpânire, fie că ea voia sau nu.

Wynter îi strânse degetele peste ultimul sărut, forţând-o să-l ţină strâns în pumn de parcă n-ar fi fost ceva intangibil.

– Păstrează-mi sărutul pentru acel moment al nopţii când voi fi singur în dormitorul meu, iar tu singură în patul tău de fecioară. Atunci ia-l, aşază-l unde doreşti şi imaginează-ţi ce senzaţie îţi va oferi gura mea când în sfârşit te voi ţine în braţe şi te voi iubi până dincolo de limitele plăcerii.

Graţios şi pasional, bărbatul se ridică, continuând s-o ţină de mână. Ca şi cum n-ar fi putut să se abţină, îi mai dărui un ultim sărut pe degete, înainte de a i le elibera. Făcu un pas în spate, apoi se plecă în faţa doamnelor. La uşă, se plecă înspre logodnica lui şi, cumva, umplu acel simplu gest de obedienţă cu devotament, pasiune şi lăcomie pură. Când plecă, Charlotte ştiu că ultimul lucru pe care el îl văzuse fusese roşeaţa din obrajii ei.

Trosc! O duzină de evantaie se deschiseră pocnind şi începură să fluture înainte şi înapoi, în faţa chipurilor înfierbântate ale proprietarelor.

– Doamne! Adorna îşi tamponă fruntea cu o batistă din dantelă. Nu-i aşa că e cald aici?

Charlotte se cuibări în pat, înfoindu-şi perna de sub cap, dorindu-şi să-şi poată goli mintea de amintirea lui Wynter, astfel încât să poată dormi pur şi simplu, fără să viseze la el, la apariţiile lui subite şi la neaşteptatele lui metode de tortură. Metode care

îi smulgeau gemete nestăpânite. Din partea ei, care se mândrise atâta vreme cu faptul că nu vorbea în grabă ori nechibzuit. Desigur, Wynter ar râde dacă ar şti cât se fălise ea cu propria precauţie şi i-ar spune că zgomotele pe care le scotea în timpul scenelor de dragoste nu erau cuvinte, ci doar sunetele care îi exprimau sentimentele.

Ei bine, asta era problema, nu-i aşa? Nu voia ca el să-i cunoască sentimentele. Oare o femeie n-avea dreptul la un refugiu măcar în propria minte?

Se pare că nu, deoarece în seara aceasta nu reuşea să-şi alunge gândurile despre el.

Un sunet ce se auzi pe balcon o făcu să se ridice din pat. O bufnitură de metal pe lemn. Încordându-şi atenţia, reuşi să vadă pe podeaua balconului un cârlig cu patru laturi, prins de o sfoară lăsată peste balustradă.

Wynter. Wynter plănuia să se cațăre pe funie şi să-i invadeze dormitorul.

Inima ei tresăltă în acele bătăi frenetice pe care i le stârnea fiecare apropiere de el. Doamne, Dumnezeule! Oare avea de gând să o posede acolo, atunci? Ori era doar încă una dintre lungile lui tachinări? Îşi strânse picioarele, încercând să oprească umezeala pe care i-o provoca un asemenea gând. Exact aşa cum se jurase, bărbatul o făcea dependentă de atingerea lui şi, până în ziua nunţii, Charlotte avea să-l implore s-o ia.

La fel cum, în clipa asta, voia să-l implore s-o lase în pace.

Bucata de metal se mişcă de-a lungul podelei cu mici smucituri, mânuită de jos cu ajutorul frânghiei, până când se ridică şi se prinse de balustradă. Wynter trase din nou cu putere, pentru a potrivi cârligul, dar atunci, cu un scârţâit şi un trosnet de lemn rupt, balustrada se răsturnă într-o parte.

Într-o clipă de amuzament îngrozit, Charlotte se holbă la locul rămas gol în urma balustradei. Apoi auzi o bufnitură mulţumitoare, urmată de un şuvoi de aşchii şi o foarte scurtă înjurătură.

Întinzându-se la loc, speră că Wynter nu se rănise *grav*.

Apoi dormi aşa cum n-o mai făcuse de două săptămâni.

Capitolul 24

–Vă spun, milady, şi eu am crezut că sunt istericalele unei fetişcane, până când am auzi sunetele şi am văzut silueta aceea albă, fantomatică, plutind pe coridor către mine.

Domnişoara Symes frământa între degete ciucurii şalului ei de lână tricotat.

Adorna luă gestul drept un semn rău, căci domnişoara Symes era de obicei o femeie foarte pragmatică. Era clar că fantoma o îngrijora.

–Dragă Symes, nu mă îndoiesc de tine, spun doar că un spirit care bântuie prin casă în vreme ce noi ne pregătim de nuntă e cât se poate de nepotrivit. Croitoreasa aproape că şi-a dat demisia de frică, iar rochia dragei de Charlotte este doar pe jumătate făcută! Ea nu mănâncă prea bine, după cum ştii, iar croitoreasa a trebuit s-o mai strâmteze în talie.

Vicontesa nu-şi putea reţine iritarea din voce. Stătea la biroul din apartamentele ei, alcătuind lista sarcinilor ce trebuiau îndeplinite şi bifându-le pe acelea care fuseseră duse la bun sfârşit. Cu toată graba de a-i căsători pe Wynter şi Charlotte înainte de a începe pregătirile pentru recepţia sereminiană, problema asta legată de fantomă aproape că părea o farsă.

–N-am mai avut vreo fantomă până acum. Nu poţi s-o faci să plece pur şi simplu?

–Fac tot ce pot, milady. Am pus oameni de pază, dar toţi bărbaţii adorm sau sunt atât de speriaţi încât nu se poate avea încredere în ei. Menajerele îşi dau demisia cu aşa o viteză încât munca se adună grămadă, iar cu nunta care va avea loc în mai puţin de-o săptămână...

–Ştiu, dragă Symes, şi tu ai muncit ca o fanatică. Adorna luă mâna groasă a jupânesei şi o bătu uşor. Lasă-mă să mă gândesc la problema asta. Sunt sigură că dacă mă străduiesc, o să găsesc pe cineva specializat în exorcizări.

–O, Doamne, milady!

–Ce?

– Pare cam... extrem.

– Nu ştiu de ce. Cum altfel scapi o casă de o fantomă? Dacă n-o exterminăm, va trebui s-o educăm.

Adornei îi veni în minte un gând.

– Poate că fantoma e doar nepoliticoasă, la fel ca Wynter. Poate că îi trebuie o guvernantă.

– O guvernantă fantomă? repetă cu voce slabă domnişoara Symes.

– Ori o discuţie serioasă.

Vicontesa dădu din cap aprobator, mulţumită de soluţia ei.

– Asta e! Lasă fantoma în seama mea. O să-i spun eu vreo două. Dar nu acum, dragă Symes. Sunt ocupată.

Jupâneasa făcu o reverenţă, apoi o lăsă pe Adorna cu munca ei. Munca pe care vicontesa o adora. Două petreceri grandioase la rând! O nuntă şi o recepţie regală. Ce putea fi mai distractiv?

– Mamă! zise Wynter din pragul uşii. Trebuie să-ţi spun ceva.

– Dragule, eşti tocmai persoana cu care voiam să vorbesc. Invitaţiile au fost trimise – poftim pe toată lumea, dragule, aşa că promite-mi că-ţi vei aminti de bunele maniere în societate. Te pricepi la ele când vrei. Unchiul Ransom şi mătuşa Jane s-au întors din Italia – ce întâmplare! – şi vor fi aici pentru ceremonie. Bucătarul a pregătit meniul. Copiii sunt entuziasmaţi în legătură cu petrecerile...

Adorna se opri din bifat punctele de pe listă şi se uită la fiul ei care şchiopăta înspre şemineu. Pentru o clipă se întrebă dacă Charlotte nu făcuse cumva ca organele lui masculine să înţepenească în poziţia verticală. Apoi îşi dădu seama că unul dintre picioarele lui goale era învelit într-o cârpă.

– De ce mergi aşa?

– Nu-i nimic, mamă. Wynter se încruntă, de parcă gestul ar fi intimidat-o. O să se vindece până în ziua nunţii.

Adorna se relaxă în delicatul ei scaun de birou.

– Charlotte ţi-a ştirbit în sfârşit... ăăă... infailibilitatea?

– Charlotte n-a avut nici o legătură.

–Ce minciună, dragule! În ceea ce te priveşte, zilele astea Charlotte are legătură cu orice. Vicontesa îşi aşează cu prudenţă stiloul pe sugativă. Nu-i aşa?

–Dacă măcar ar recunoaşte că mă iubeşte, izbucni el.

Pe un ton mai moderat, repetă.

–Dacă ar recunoaşte că mă iubeşte, ar fi fericită.

Cât mai savura Adorna povestea asta! Nu plănuise ca Charlotte să se mărite cu fiul ei, însă acum că nunta devenise inevitabilă, înţelegea cât de potrivită era situaţia. Celor doi le stătea bine împreună!

Ori mai degrabă avea să le stea bine, odată ce reuşeau să îndrepte câteva mici probleme. Wynter era atât de frustrat încât se confesa mamei sale, lucru pe care nu-l mai făcuse din ziua în care sărbătorise împlinirea a unsprezece ani, iar acea îngrozitoare şi prea înaltă fată, Prunella, îl pocnise în nas şi îl făcuse să sângereze.

Şi mai era Charlotte. Fermitatea cu care ea îşi ţinea bărbia ridicată n-o putea păcăli pe vicontesă. Sub înfăţişarea ei resemnată stăteau la pândă rebeliunea şi hotărârea. Păi, sigur. Uite numai cum zădărnicise planurile unchiului ei. Wynter era o fire mai puternică decât nevăstuica aia de Porterbridge, însă Adorna se distra urmărind doi asemenea titani.

–Charlotte e o fată sensibilă. Dacă dragostea pentru tine ar face-o fericită, sunt sigură că ar recunoaşte-o. Chiar dacă n-ar fi adevărat.

–Dar e adevărat!

Tânărul stătea în faţa şemineului din salonul mamei sale, cu picioarele depărtate precum un marinar pe punte şi cu braţele încrucişate.

–Cum ar putea să nu iubească un bărbat de talia mea şi cu firea mea onorabilă?

Adorna izbucni în râs, scoţând o versiune feminină a hohotelor lui Wynter, iar când se opri, o singură privire aruncată spre fiul ei, care se încrunta dezgustat, o făcu să se pornească iar.

–Wynter, dragule, gândeşte-te! Dacă ar fi aşa, toate femeile din Anglia ar fi îndrăgostite de tine. Ridică mâna înainte

ca el să poată vorbi. Şi nu sunt. Te asigur. Ştiu destul de multe despre romantism.

N-ar fi trebuit să se aştepte să poată râde de el fără a suporta consecinţele.

– Nu înţeleg, mamă, de ce te consideri o expertă în acest domeniu pe care îl numeşti dragoste. Nu pari copleşită de bucurie, acum că Lord Bucknell a încetat să te mai viziteze.

Adorna simţi pe loc durerea provocată de lovitura lui. Nu prea îşi îngăduise să creadă că lordul încetase să o mai caute. Sperase că el era prins temporar cu alte probleme. Dar trebuia să înfrunte adevărul: el n-o voia în termenii impuşi de ea, iar ea nu-l voia în termenii impuşi de el. Până şi Wynter, oricât era el de absorbit de propria situaţie, ştia asta.

– Prostii, spuse femeia cu hotărâre. Sunt în extaz că şi-a găsit ceva mai satisfăcător cu care să-şi umple timpul.

Dar clipi iute pentru a împiedica lacrimile să i se scurgă pe obraji.

Wynter nu se lăsă prostit.

– Bucknell a fost invitat la nuntă?

– Desigur, dragule.

Adorna încercă să surâdă cu obişnuita ei exuberanţă.

– Suntem *prieteni*.

– Eraţi mai mult decât prieteni.

Oare când pierduse ea controlul discuţiei? De fapt, când devenise Wynter atent la altceva în afară de cai şi afaceri?

– Lord Bucknell n-are acea *joie de vivre* a tatălui tău.

– Asta, mamă, e o formă de dispreţ la adresa unuia sau a celuilalt.

– Nu, nu este. Fiecare bărbat are, sau avea în cazul tatălui tău, farmecul lui. Bucknell e mai degrabă sobru. Înainte ca Wynter s-o poată lua iar în zeflemea, adăugă: Şi incredibil de cumpătat. Dar nu putea sta departe de mine, iar eu... ei bine, pentru prima dată de la moartea lui, m-am simţit atrasă de cineva.

Găsi o cale de a-i distrage atenţia de la ea şi de a i-o îndrepta iar către persoana lui, acolo unde îi era locul.

–Omul îşi doreşte să fie atras de un partener cu ceva mai multă vioiciune, dar se parè că niciodată nu merge aşa, nu? Eu şi Lord Bucknell, tu şi Charlotte. Persoane complet diferite.

–Tatăl meu din deşert mi-a spus că bărbaţii şi femeile sunt complet diferiţi.

Unele dintre ideile cu care se întorsese acasă... N-o invidia pe Charlotte pentru că trebuia să-i schimbe opiniile.

–Nu sunt, dragule. Toţi simţim aceeaşi durere, ne bucurăm de aceleaşi plăceri, ne dorim din toată inima. Doar că vrem lucruri diferite, aşa cum tu o vrei pe Charlotte, iar ea vrea dragoste.

Lasă-l să mediteze la *asta* pentru o vreme! Revenind la hârtiile risipite pe birou, Adorna spuse:

–M-am gândit.

Wynter îi recunoscu tactica. O folosise destul de des pe când el era copil. Ea urma să schimbe subiectul, iar în clipa aceea şi lui i se părea o ideea bună.

–Asta e întotdeauna o activitate periculoasă, mamă. La ce te-ai gândit?

–Delapidarea aceea din afacere. N-a fost exagerată.

Comentariul, mai ales făcut pe tonul ei cald, persuasiv, îl luă prin surprindere.

–N-a fost exagerată?

–N-au dispărut mulţi bani, prostuţule. Cine a luat, n-a luat prea mult. Ridicându-şi stiloul, îl înmuie în cerneală. Nu-i aşa?

Unde voia să ajungă?

–De unde să ştiu eu? De fiecare dată când verific registrele, suma se schimbă. Escrocul e îngrijorat şi pune banii la loc.

–Da, *bineînţeles* că este.

Femeia făcu un semn pe pagina din faţa ei.

–Nu există în organizaţia noastră vreun om care să nu aibă suflet bun, iar dacă cineva a luat banii, sunt sigură că a avut un motiv întemeiat. De fapt, doar i-a împrumutat şi acum îi returnează.

Wynter privi fix spre ceafa blondă a Adornei.

–Şi dacă vrea să împrumute din nou, ar trebui să-l lăsăm pur şi simplu? Mamă, ce spui?

– Că oricine ar fi făptaşul, el regretă cu adevărat.

Wynter îşi adora mama, însă mintea ei fusese mereu un mister pentru toată lumea, cu excepţia tatălui lui. Ba chiar şi el clătinase uneori din cap şi zâmbise. Dar asta!

– Mamă, nu vorbim despre un copil care nu deosebeşte binele de rău, şi care a luat jucăria altcuiva. Vorbim de un om care a furat bani, banii tăi, şi care trebuie pedepsit.

– Pare atât de dur.

Adorna oftă.

– Nu există nici o scuză pentru un asemenea comportament.

– O, Wynter, eşti aşa un bărbat!

Râsul ei se revărsă precum un pârâu şopotitor.

– Întotdeauna există o scuză. Ai vreun suspect?

– La un moment dat am avut prea mulţi.

– Oh!

Femeia îşi lăsă capul în jos pentru a se apuca iar de lucru, iar stiloul i se mişcă înainte şi înapoi în timp ce scria.

– Cine a mai rămas?

– Hodges, e unul. Pretinde că te adoră şi e limpede că are resentimente cu privire la întoarcerea mea şi la faptul că am preluat frâiele. Shilbottle îşi proclamă adoraţia pentru tata, iar ăsta ar putea fi privit drept un lucru suspect, având în vedere escrocheria. Celorlalţi le lipsesc ori ocaziile, ori inteligenţa de a pune la cale o asemenea schemă isteaţă.

Stiloul ocupat făcu o pauză.

– Aşadar, ai renunţat să-l mai consideri pe Stewart suspect?

Wynter detesta să-i spună totul, dar era cu neputinţă să ţii un secret faţă de Adorna.

– Stewart e principalul meu suspect. I-am întins capcane şi, pe toate dunele, o să-l prind.

Vicontesa se răsuci cu faţa către el, strângând în mâini spătarul scaunului cu atâta putere, încât i se albiră încheieturile.

– Stewart? Dragul de Stewart? Cum poţi să crezi aşa ceva? El a fost întotdeauna principalul meu sprijin.

– Exact, dădu din cap Wynter în semn de aprobare. Are acces nelimitat la fondurile tale.

– E vărul tău.

– E un hoţ.

– Hoţ. Femeia se îmbufnă. E aşa un cuvânt rece, Wynter.

– Furtul e o artă rece.

– Ei bine, Adorna suflă pentru a-şi da la o parte şuviţele rebele de pe frunte, trebuie să mă ţii la curent cu tot ce faci.

Wynter ştia el mai bine.

– Ca să-l poţi preveni, mamă? Nu, pare un lucru lipsit de înţelepciune.

– Dar Wynter... se văită ea.

– Nici un dar.

Îşi făcuse un scop din a-l prinde pe acel tâlhar şi avea să reuşească. În vreme ce şchiopăta înspre uşă, se strâmbă din pricina durerii din picior.

– Stai! Wynter, ce veniseşi să-mi spui? întrebă Adorna.

Ar fi trebuit să ştie că ea avea să-i zăpăcească minţile.

– Înainte de nuntă trebuie să verificăm balustradele tuturor balcoanelor. Lemnul e putred.

Zorii zilei nunţii erau limpezi şi luminoşi, demonstrându-i astfel lui Charlotte că un om putea stăpâni până şi vremea. În ultimele trei săptămâni se luptase permanent cu emoţii noi şi vechi, iar acum stătea într-o cadă plină cu apă caldă şi parfumată, de unde privea razele soarelui furişându-se în josul peretelui, până pe podea. Era amorţită, resemnată cu propria soartă. Avea să se mărite cu Wynter. Avea să-i fie cât se cuvine de recunoscătoare pentru milostivenia lui. Şi avea să-i permită să-şi impună prezenţa asupra ei...

Apucă iute cârpa pentru spălat şi săpunul fin primit de la Adorna.

Teoretic, înţelept ar fi fost să-i *îngăduie* lui Wynter să se folosească de carnea ei, nepăsătoare. În realitate, avea prea puţin control asupra propriului trup ori asupra reacţiilor acestuia. Poate că ea voia să rămână indiferentă sub atingerea lui. Dar a face asta se dovedea cu totul altceva.

– Charlotte, dragă, nu zăbovi, strigă Adorna de cealaltă parte a paravanului. Ţi-am pregătit rochia, însă va dura să-ţi aranjăm părul. Sigur, Wynter vrea să-l lăsăm despletit, dar i-am spus că va avea plăcerea de a-l desface la noapte. Ori cel puţin cred că va avea plăcerea, în caz că nu hotărăşti să te încui aici şi...

Charlotte o auzi pe vicontesă închizându-şi gura cu un pocnet.

Mătuşa lui Wynter, Jane, preluă în grabă firul discuţiei.

– Croitoreasa a terminat ultimele cusături azi-noapte. Fiecare tighel e la locul lui, iar satinul alb, ornamentat, se potriveşte perfect culorii vibrante a lui Charlotte. Cum ai reuşit asta, dragă Adorna?

Charlotte zâmbi. Mătuşa Jane sosise abia ieri, însă deja o impresionase cu bunul ei simţ şi cu replicile acide. De fapt, amândouă femeile o impresionaseră prin bunătatea lor. În lipsa propriilor rude de sex feminin, ele îi serveau drept sprijin în această importantă dimineaţă.

Adorna spuse blând:

– Ai prea puţină încredere în mine, Jane.

Viitoarea mireasă zâmbi şi mai mult. Rochia fusese creată după un model simplu, căci ea insistase pentru asta. O ţinută cu volane aşa cum îşi dorise vicontesa ar fi pus în umbră o femeie de statura lui Charlotte.

– Şirul de nasturi mici de pe spate e încântător, zise Jane, dar va fi înfiorător de incomod de stat pe el.

– O, mă îndoiesc că Wynter va rămâne mult după prânz, mormăi Adorna. Ştii cât de nerăbdător e.

Charlotte scăpă bucata de săpun cu un plescăit.

Dincolo de paravan se lăsă tăcerea.

Apoi Jane spuse:

– Ce mâneci lungi frumoase! Dau rochiei un aer medieval şi recunosc voalul.

– A luat parte la două nunţi, răspunse Adorna.

Amândouă femeile îl purtaseră, iar Charlotte fusese emoţionată şi onorată când i-l oferiseră.

–Nu-i aşa că adori bijuteriile? Ar fi trebuit să fii aici când Wynter i le-a dăruit! chicoti Adorna, apoi chiţăi de parcă ar fi fost înghiontită cu cotul.

Jane spuse:

–Nuanţa chihlimbarului îmi aminteşte de... vocea se opri.

Charlotte încetă să mai scotocească după săpun şi ciuli urechile. Ce amintiri îi stârnea acea nuanţă lui Jane? Oare văzuse vreo urmă pe rochie? Oare moliile făcuseră o neobservată...

Wynter păşi pe lângă paravan.

Charlotte îngheţă.

Era îmbrăcat la fel de formal ca orice englez, cu costumul lui negru, bine croit, care îi învelea umerii şi îi strângea talia. Totuşi, umbla desculţ... şi se afla în dormitorul ei. Iar ea făcea baie. Şi el o privea cu ochii sclipind de entuziasm.

Adorna îşi recăpătă prima glasul.

–Wynter, pleacă de acolo imediat. Poartă ghinion să vezi mireasa înainte de ceremonie!

–Adorna, dragă. Vocea lui Jane părea gâtuită. Îţi scapă consecinţele mai grave ale faptelor lui.

Charlotte îşi plesni repede cârpa peste piept şi se cufundă adânc în apă.

–Pleacă! şopti către neruşinatul logodnic ivit în faţa ei.

Înaintând, bărbatul se opri chiar deasupra ei cu o aură regală de om privilegiat şi privi drept în apă.

Tânăra încercă să întindă cârpa astfel încât să-i acopere toate părţile vitale şi descoperi cât de inutilă era străduania ei.

–Pleacă! repetă şi se lăsă în jos suficient de mult, încât apa să-i ajungă până la buze.

Wynter îngenunche lângă cadă şi făcu valuri în apă cu degetul.

Charlotte o zări pe Jane foarte indignată, apărând la marginea paravanului şi dând să pornească spre ei. Braţul Adornei se întinse, o prinse şi o trase înapoi. Auzi un freamăt de şoapte. Dar nu putea înţelege nimic, nimic în afara lui Wynter, mare şi hain.

–Ce vrei? reuşi să rostească într-un târziu.

–O, Charlotte! Își ridică degetul, picurând apă și îi mângâie obrazul cu el. Pe tine. Nu te vreau decât pe tine. Iar azi te voi avea. Aplecându-se deasupra căzii, o sărută pe frunte. Voiam să nu uiți asta.

Capitolul 25

Charlotte stătea în anticamera bisericii, ținând în mână un buchet de trandafiri albi și ascultându-l iritată pe Lord Howard cum bâiguia:

–N-nu trebuie să te măriți cu el. Îți voi da tot ce vrei, dacă doar vii cu mine.

Îl privi încruntată, întrebându-se ce zeu jignise de trebuia să îndure asemenea oaspeți în ziua nunții ei. Mai întâi Wynter, care venise precum un satir neascultător pentru a sta deasupra trupului ei gol și a-i aminti că în curând avea să fie soția lui. De parcă ar fi putut să uite asta! Apoi Leila și Robbie, care aveau nevoie de asigurări că totul va fi bine. Pentru ei Charlotte își lăsase la o parte temerile și, fără să-i pese de eleganta ei rochie, îi îmbrățișase până când micuții începuseră să zâmbească.

Iar acum, Lord Howard. Folosind tonul răbdării iritate pe care îl păstra de obicei pentru instructorii de dans slab pregătiți, îi spuse bărbatului:

–De ce m-aș vinde dumitale ca amantă? Nu m-aș vinde dumitale nici măcar ca soție. Întoarce-te la Lady Howard, domnule.

Cu capul în piept, Lord Howard ieși, împleticindu-se.

Tânăra se întoarse către domnul Burton, care era îmbrăcat în hainele lui cele mai bune.

–Niciodată n-am crezut că voi spune asta, dar cu cât se va sfârși mai curând nunta asta, cu atât mai fericită voi fi.

Cu o expresie aspră pe chip, domnul Burton își îndreptă manșetele.

–Din câte am auzit despre purtarea lui Lord Ruskin, trebuie să fiu de acord. Tânărul acela are nevoie să fie scărmănat.

Se pare că domnul Burton luase locul tatălui ei nu numai pentru a o conduce la altar, ci şi în ceea ce priveşte mânia faţă de mire şi veşnica lui aroganţă. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe domnul Burton! Cât o liniştea că măcar cineva considera purtarea lui Wynter scandaloasă! Aşezându-şi mâna pe braţul bărbatului, spuse:

–Domnule, trebuie să vă ofer cele mai sincere mulţumiri pentru că aţi consimţit să mă conduceţi spre altar. E o datorie pe care n-o voi putea răscumpăra niciodată.

–Ah, mă rog. El îşi drese glasul stânjenit. Eu sunt onorat că m-ai rugat, Lady Charlotte. Mi-l amintesc pe tatăl tău şi...

O voce dinspre uşă îi întrerupse.

–Te voi conduce eu la altar.

Pentru o clipă, lui Charlotte i se păru că auzise glasul tatălui ei. Apoi se trezi la realitate şi se întoarse.

Unchiul ei stătea în prag, îmbrăcat cu o haină de ocazie şi o vestă din mătase purpurie. Costumul era făcut de un croitor londonez, tânăra ştia asta pentru că îşi amintea cât se plânsese el în legătură cu cât îl costase, pe vremea când îl cumpărase. Îi spusese mătuşii Piper să nu se aştepte să-şi mai cumpere încă unul, căci avea să fie înmormântat în costumul acela. Părea că dacă valetul reuşea să-i strângă îndeajuns de mult sforile corsetului, atunci avea să-şi ţină jurământul.

De ce se afla unchiul ei în anticamera bisericii? Cu siguranţă nu pentru a sări cu gura pe ea. Nu azi. Charlotte spuse:

–Milord, ar trebui să vă ocupaţi locul dacă doriţi să asistaţi la ceremonie.

Domnul Burton se uita când la unul, când la celălalt.

Unchiul îi vorbi bărbatului pe un ton aspru, ridicat şi arogant:

–Sunt contele de Porterbridge, iar aceasta este nepoata mea. Eu o voi conduce la altar.

–Lady Charlotte, ce doreşti să fac? întrebă domnul Burton.

–Nu trebuie să o întrebi pe ea, interveni unchiul. O să facă aşa cum i se spune.

O să facă aşa cum i se spune. Afirmaţia rămase plutind în aer. Dacă ar fi făcut aşa cum i s-a spus, el ar fi condus-o la altar cu nouă

ani în urmă şi ar fi terminat cu ea. Dar nu se întâmplase, iar acum erau prinşi aici, între emoţii ciudate şi dezvăluiri incomode.

Unchiul se încruntă.

–Fratele meu s-ar fi aşteptat ca eu să ofer mâna fiicei lui.

Charlotte făcu ochii mari. *Acum* îl preocupau dorinţele fratelui său?

–S-ar fi aşteptat, se răsti contele. Măcar asta pot s-o fac aşa cum se cuvine.

Fu un moment cumplit din pricina uluirii şi a faptului că Charlotte îşi dădea seama de un lucru... Doamne, Dumnezeule, unchiul voia să se revanşeze faţă de ea! Dădu din cap înspre domnul Burton care făcu o plecăciune şi îi lăsă singuri.

O tăcere stânjenitoare se lăsă între unchi şi nepoată. Charlotte, care se mândrea cu abilitatea ei de a-i învăţa până şi pe cei mai tonţi ce să spună cu fiecare ocazie, se trezi căutând ea însăşi un subiect care să nu aprindă spiritele. Pentru a doua oară în numai câteva clipe, spuse:

–Apreciez gestul dumneavoastră de a mă conduce spre altar, milord.

El flutură brusc din mână.

–Trebuia s-o fac. N-aveam de ales. Aproape că mi-ai retezat capul cu discursul ăla pe care l-ai ţinut despre soţii care nu-şi iubesc soţiile.

Tânăra nu pricepu. Acum nu avea energia necesară pentru a înţelege sau măcar pentru a-i păsa.

–Îmi pare rău că ai asistat la izbucnirea mea, unchiule. A fost... un impuls.

–Nu-ţi cere scuze. Prădătorul ăla tânăr de Ruskin o merita.

Unchiul privi în faţă cu un aer sumbru.

–Piper zice că şi eu o meritam.

Bărbatul îi captă atenţia, lucru pe care Charlotte nu-l credea posibil în clipa aceea.

–Cum?

–Zice că ai dreptate. Zice că n-o iubesc, crede că eu sunt soarele, iar ea ţărâna. Zice că m-a iubit când n-aveam nici

o perspectivă şi m-a iubit de când am devenit conte, iar eu n-am fost decât un ticălos în fiecare clipă.

Charlotte presupunea că ar fi trebuit să murmure o negare politicoasă, dar nu putea minţi. Nu în biserică.

–Zice că n-o iubesc.

Amintindu-şi toate acele clipe în care el o ignorase pe mătuşa Piper, dăduse vina pe ea, o batjocorise, tânăra descoperi că palmele i se umeziseră în interiorul mânuşilor.

–O iubiţi?

–Bineînţeles că o iubesc, fetiţo. E soţia mea. Contele ezită, apoi, ca şi cum asta ar fi fost o dovadă incontestabilă, adăugă: N-am mai împărţit patul cu altcineva de treizeci de ani.

Charlotte fu cât pe-aci să izbucnească în râs. Oare toţi bărbaţii din lume gândeau la fel?

–Femeile nu consideră fidelitatea o dovadă de dragoste.

–Şi ce altceva ar putea fi? se răsti unchiul ei.

–O dovadă de lene, răspunse ea la fel de răstit.

–Nu te-ai îndreptat în timpul pe care l-ai petrecut departe de noi, fetiţo. Eşti al naibii de obraznică. Vocea lui răguşită deveni mai puternică. Eu sunt conte. Nu trebuie să mă obosesc să umblu după fuste. Femeile vin ele la mine.

Charlotte dădu din cap aprobator şi simţi cum stomacul i se strânge şi mai tare. Las' pe unchiului ei să transforme un gest de împăcare într-un kinetoscop care să-i dezvăluie probabilul ei viitor. Urma să se mărite cu un viconte care recunoscuse că n-o iubeşte, şi care considera că pasiunea e suficientă pentru a o face fericită. Cum mai putea să ducă până la capăt ceremonia?

Se pare că unchiul luă teama ei drept dispreţ, căci spuse cu glas tare.

–Bine. Voi femeile sunteţi toate la fel, vreţi sângele unui bărbat. Mătuşa ta e singura pe care am cunoscut-o vreodată. Şi unele dintre celelalte arătau al dracului de bine, domnişoara Gură Mare, aşa că nu-mi spune mie că e vorba doar de lene. Piper e pur şi simplu singura cu care mi-am dorit vreodată să...

Tânăra îl întrerupse brusc, nevrând să audă mai mult.

–Te cred, unchiule.

Poate că se înşela. Poate că, pentru un bărbat, fidelitatea *era* o dovadă de dragoste.

Între ei se lăsă din nou acea tăcere stânjenitoare.

Bărbatul îşi drese glasul.

– Piper a mai zis şi alte câteva chestii.

Charlotte nu mai putea suporta mult. Cu mâinile tremurând, spuse:

– Unchiule, îţi sunt recunoscătoare pentru confidenţele pe care mi le faci, dar nu ştiu dacă îndrăznesc să mai ascult şi alte detalii în legătură cu căsnicia dumitale.

– Nu despre asta mi-a vorbit. Mi-a vorbit despre tine.

– O!

Charlotte ştiuse că ziua nunţii ei avea să fie un chin, dar nu unul de asemenea proporţii.

– A zis că poate am fost puţin prea duri cu tine, având în vedere că ţi-ai pierdut părinţii. I-am spus că şi eu mi-am pierdut fratele şi îl veneram pe bărbatul ăla. Nici că puteai să găseşti un tip mai de treabă. Era şi un conte bun. Niciodată n-am crezut că voi ajunge să moştenesc titlul.

Tânăra îşi aminti de zilele în care părinţii ei trăiau, iar unchiul şi familia lui veneau în vizită. Unchiul fusese întotdeauna grosolan şi gălăgios, dar înainte aproape că păruse... blând.

– Dar Piper mi-a zis că a-ţi pierde un frate nu e acelaşi lucru cu a-ţi pierde părinţii, şi orice neghiob ştie asta. Bărbatul privi înainte şi se încruntă. Ei bine, eu n-am ştiut.

– Uneori bărbaţii nu sunt subtili, zise Charlotte minimalizând deliberat vina.

– Şi cum naiba se presupune că ar trebui să ştim toate chestiile astea despre dragoste şi sentimente? Nimeni nu ne spune nimic până când nu e gata să fugă. Oricum, Piper a spus că ne-am fi putut purta mai bine cu tine. Poate să te lăsăm să ai parte de un sezon, aşa cum ţi-ai dorit. A zis chiar că ai avut dreptate în privinţa lui Howard. Aşa că eu încerc să... au trecut câţiva ani de atunci, dar niciodată n-am vrut... tatăl tău şi cu mine întotdeauna am...

Unchiul ei era un tiran meschin şi stângaci, dar acum încerca să spună că greşise. Charlotte întâlnise foarte puţini oameni,

tineri sau bătrâni, bogaţi sau săraci, care aveau tăria de caracter să recunoască asta. La drept vorbind, ei însăşi îi cam lipsea această calitate. Întrerupându-i bâlbâiala, spuse:

– Înţeleg. Ai făcut tot ce ai putut.

Şi presupuse că, date fiind caracterul şi aşteptările lui, chiar făcuse.

Adorna era hotărâtă să nu plângă. Nunţile sunt ocazii fericite, nu prilejuri de bocete funebre, aşa cum le place multora să creadă. Ea urma doar să stea acolo, în strana familiei, aşteptând ca Charlotte să se îndrepte către altar, iar între timp avea să se gândească la lucruri vesele. La urma urmei, până atunci nu mai plânsese la nici o nuntă...

– Bunico?

Mânuţa înmănuşată a Leilei trase cu precauţie de fusta azurie, tivită cu dantelă, a rochiei Adornei.

– De ce tati stă în faţă şi pare atât de furios?

Vicontesa privi în jos la degeţelele care îi şifonau ţinuta.

Leila îşi retrase iute mâna.

Apoi Adorna îşi mută privirea înspre copila aşezată în strană, lângă ea.

– Nu e furios, e fericit.

Fetiţa scutură din cap. Cu excepţia trandafirului ofilit, luat din buchetul lui Charlotte, arăta destul de respectabilă în rochiţa ei din catifea roz.

– Nu pare fericit.

– Ei bine, este, izbucni femeia.

Sesiză o privire şocată din partea mătuşii Jane se relaxă.

– E doar hotărât.

Robbie se aplecă peste Leila şi şopti cam tare:

– De ce nu e fericit?

– E fericit, repetă Adorna. Doar că... bărbaţii se bucură cu adevărat numai când se termină partea cu nunta.

– O. Robbie dădu din cap cu un aer înţelept. Ca să poată începe împerecherea.

Unchiul Ransom îşi înăbuşi zâmbetul cu mâna.

Adorna afişă cea mai neajutorată expresie şi îi făcu semn unchiului să se ocupe el de Robbie. Bărbatul nu o luă în seamă. Nu doar că *văzuse* figura neajutorată a Adornei, dar văzuse *prin ea* aproape imediat.

– E în regulă, bunico. Leila o bătu pe mână. N-are de ce să-ţi fie frică. Tu nu trebuie să te ridici în faţa tuturor şi să vorbeşti, pentru ca ei să râdă de tine.

La început vicontesei i se păru fermecător faptul că Leila se considera datoare să o liniştească. Apoi se gândi...

– Stai aşa. Cine a râs de tine?

Cineva sâsâi la ele din spate. Probabil Lord Bucknell, care suferise un atac de bună-cuviinţă belicoasă. Adorna îl ignoră.

– Te-a necăjit cineva, draga mea?

– Nu prea. Leilei îi tremură buza. Doar puţin.

Robbie se aplecă iar peste ea.

– Fiul vicarului. Alfred a râs de accentul ei şi a făcut-o să plângă.

Băiatul se aşeză la loc, încrucişându-şi braţele la piept. Se pare că dragostea fraternă biruise noua prietenie, mai ales când Alfred o jignise pe fată chiar în legătură cu trăsătura pe care ea o împărtăşea cu Robbie.

– N-am plâns, spuse Leila.

Robbie îşi dădu ochii peste cap.

– Poate o dată, dar nu mult, acceptă ea. Băiatul ăla prost nu poate să mă facă să plâng.

Uitându-se la bărbia subţirică a Leilei, la trupul ei înalt şi slăbuţ, la părul ei des şi negru, Adorna fu izbită de asemănarea dintre micuţă şi mătuşa Jane. Mătuşa Jane, pe care Adorna o respecta pentru curajul ei, pentru integritatea neînduplecată şi capacitatea de a iubi. Caracteristici pe care Leila le avea din plin.

Şi Robbie. În profilul băieţelului vicontesa zări încăpăţânarea lui Wynter, buzele lui proeminente, felul lui gânditor de a căuta stabilitatea şi... abilitatea lui de mânui lama cuţitului. Închise ochii şi îşi aminti cum Wynter, pe când avea nouă ani, îi sculptase masa cu briceagul *lui*. Pe atunci râsese.

În minte îi răsună vocea răposatului ei soţ iubit: „Adorna, fără dragostea unui copil te vei ofili şi vei îmbătrâni". Să iubeşti un copil, să râzi de năzbâtiile lui... asta era reţeta lui Henry pentru a combate îmbătrânirea. Şi funcţionase. El îşi păstrase spiritul tânăr până în ziua morţii, iar ea îl îndrăgise pentru asta.

Desigur, copiii aceştia erau neastâmpăraţi şi reprezentau o provocare pentru o femeie cu tabieturile ei. Dar Adorna pusese mereu accentul pe copii. Se uită la Wynter, chipeş şi încălţat, cu privirea fixată asupra uşii din spatele bisericii. Dincolo de el, străvechile vitralii sclipeau în culori vii. Ochii vicontesei se umplură de lacrimi. Înghiţi în sec. *Nu* avea să plângă.

Nu avea să se gândească prea mult la faptul că această nuntă era punctul culminant al unor vise ce datau încă din zilele în care îl culca pe Wynter în leagănul *lui*. În timpul anilor goi ai absenţei lui se temuse că acele vise nu se vor împlini, dar curând... o, curând va avea şi alţi nepoţi de răsfăţat.

Cu coada ochiului îl zări pe Robbie cum o ia pe Leila de după umeri.

Ceilalţi nepoţi nu vor vorbi cu accent. Nuanţa pielii lor va fi la fel cu a tuturor englezilor. Vor avea un tată şi o mamă.

Nu vor avea nevoie de Adorna.

Însă Robbie avea nevoie de ea. Leila avea nevoie de ea. Vicontesa îşi înăbuşi un suspin de uimire cu degetele înmănuşate.

– Bunico? şopti fetiţa.

Adorna se strădui să-i răspundă, să se poarte ca şi cum lacrimile nu i s-ar fi scurs pe obraji.

– Ce s-a întâmplat cu ea?

Robbie uită că se aflau în biserică şi vorbi cu glas tare.

Mătuşa Jane îi făcu semn să tacă.

– E fericită, explică ea.

– Oamenii se poartă tare ciudat când sunt fericiţi, spuse Robbie cu un dezgust copilăresc.

Dar atinse cu blândeţe umărul Adornei.

Iar Leila o sărută pe braţ.

Organistul începu să cânte. Soprana la fel. Charlotte stătea în spatele bisericii cu... contele de Porterbridge? Adorna clipi, îşi

tamponă ochii cu batista, apoi ridică din umeri şi se dădu la o parte astfel încât Robbie şi Leila să poată vedea mai bine.

–Uite-o pe Lady domnişoara Charlotte. E aşa frumoasă!

Leila vorbi atât de încet, încât Adorna fu nevoită să se aplece ca s-o audă.

–După ce o să se mărite cu tati, crezi că o să se mai poarte frumos cu mine?

Întrebarea ei şoptită îi sfâşie inima Adornei. Cum putea un copil care locuia în casa *ei* să fie atât de nesigur pe sine? Mai ales propria nepoată? Aplecându-se, o strânse pe Leila la piept.

–Sigur că o să se poarte frumos cu tine, draga mea. Te iubeşte. Şi eu la fel.

Capitolul 26

Nunta fusese un triumf.

Wynter ascultase cu atenţie când Charlotte îşi şoptise jurămintele. El îşi proclamase fidelitatea cu un glas hotărât ce răsunase în toată biserica. În felul acesta o asigurase nu numai că înţelegea jurămintele făcute, dar şi că intenţiona să le respecte. Nu avea să fie neglijent, crud ori necredincios. Ştia că ea trebuia să fi fost mulţumită şi recunoscătoare pentru sensibilitatea lui.

Petrecerea, organizată în sala de bal şi în salonul lung al conacului Austinpark, fu mai puţin triumfătoare. Wynter ştia că şi Charlotte era de aceeaşi părere, căci zâmbetul pe care el îl adora părea acum artificial şi chinuit. Erau nevoiţi să stea în rând cu mama lui şi cu contele de Porterbridge, murmurând nimicuri politicoase oaspeţilor pe care el i-ar fi vrut în iad. Howard şi harpia de nevastă-sa. Lady Smithwick cu foarte dezamăgita ei fiică. Hodges şi Shilbottle. Drakely şi Read. Stewart.

Stewart...

–Vere!

Stewart strânse ferm mâna lui Wynter.

–Felicitări pentru căsătoria cu o asemenea englezoaică adorabilă şi pricepută. Acum te vei aşeza la casa ta şi vei veni zilnic la birou, nu?

Wynter se gândi că problema cu Stewart era că părea complet sincer. Complimentul pe care i-l făcuse lui Charlotte era lipsit de orice batjocură, iar omul se purta ca şi cum ar fi sperat cu adevărat ca Wynter *să vină* la birou în fiecare zi. Era un actor talentat. Pentru un escroc.

–Îţi mulţumesc, vere, spuse mirele pe un ton grav. Dar mai întâi trebuie să-mi petrec luna de miere şi să-mi învăţ nevasta despre plăcerile dragostei.

Lângă el, lui Charlotte i se tăie răsuflarea. Mai departe în şirul de primire, domnişoara Morant leşină. Adorna chicoti.

Plecându-se aproape de urechea lui Charlotte, Wynter întrebă:

–A fost un comentariu prea personal?

–Nu se discută despre luna de miere într-o companie mixtă.

Tânăra vorbi calm, însă îşi feri privirea de a lui.

–Atunci nu voi mai discuta.

Nu când o făcea să-şi piardă şi puţina culoare care îi mai lumina obrajii. Ridicând glasul, bărbatul le strigă oamenilor care încă stăteau la coadă să fie întâmpinaţi.

–Mireasa mea e obosită. Vom opri acum primirea, astfel încât ea să se poată aşeza, iar dumneavoastră să puteţi cina şi consuma băuturi ameţitoare. Mai târziu vom relua.

Mulţimea izbucni în râs, dar se risipi cu o viteză record.

–Asta n-a fost...

Charlotte oftă şi renunţă.

–Ştiu.

Wynter o luă de braţ.

–Însă nu eşti o mireasă îmbujorată. Eşti palidă.

–Eu zic că bine ai făcut. Mă dor picioarele şi trebuie s-o găsesc pe Piper. Să văd dacă mai e supărată pe mine.

Porterbridge plecă, târându-şi picioarele.

–Anii petrecuţi în deşert cu siguranţă ţi-au dat o atitudine poruncitoare, dragule.

Adorna îi zâmbi, apoi mângâie obrazul miresei.

– Chiar *eşti* palidă, Charlotte. O farfurie cu mâncare şi puţin brandy ar face minuni pentru tine.

Wynter îşi făcuse un scop din a afla ce-i place.

– Nu-i place brandy-ul. Nici cafeaua. O să bea ceai.

– De fapt, mi-aş dori un pahar cu vin, spuse Charlotte.

– Nu. Fără vin.

Observă că tânăra se încruntă la el ca la un dictator, când de fapt el nu-i voia decât binele.

– Fără vin azi, o, boboc al deşertului! Nu te vreau tulburată pentru adevărata noastră uniune de mai târziu.

Brusc, culoarea îi urcă în obraji.

Mulţumit că trucul său funcţionase, Wynter o conduse către un scaun tapiţat, îl goni pe ocupant şi o aşeză pe ea în loc.

– Stai jos. Am o ofrandă pentru mireasa mea.

– Wynter. Îi folosise prenumele. Asta îl bucură. Nu va exista nici o uniune mai târziu.

Ea continua să-l provoace. Asta îl nemulţumea. Îngenunchind în faţa ei, îi ridică mâna şi îi arătă verigheta din aur simplu pe care o aşezase acolo cu doar câteva ore în urmă.

– Ţi-am jurat credinţă. O vei accepta.

Cu un sărut pe degete, el se ridică şi plecă.

Avea un dar pentru ea. Un dar foarte special. Cel mai bun pe care i-l putea oferi, un dar ce simboliza angajamentul lui de a o face fericită. Căci avea să fie fericită în căsnicia asta, era hotărât.

În timp ce se îndrepta către scări, îl observă pe Bucknell stând ţeapăn lângă uşă, cu ochii la Adorna. Doar uitându-se. Nu îndreptându-se către ea, nu plecând.

Cât despre vicontesă... ea stătea lângă uşa din celălalt capăt al sălii de bal, străduindu-se din toate puterile să-l ignore pe Bucknell.

Acest bărbat o făcuse pe mama lui să plângă. Wynter detesta ideea de a pierde timp cu asta acum, dar mai târziu avea să fie ocupat cu altceva şi, ca fiu al Adornei, venise vremea să-l ia pe Bucknell la rost.

Virând către plictisitorul nobil, îi dădu acestuia de înţeles cu o mişcare a capului că dorea să-l urmeze. Bucknell îl urmă, aşa cum

era de aşteptat. Conducându-l în bibliotecă, mirele se îndreptă către biroul său şi se opri lângă el, încordat şi înalt.

– Domnule, vă rog să-mi spuneţi dacă aveţi intenţii onorabile în ceea ce o priveşte pe mama mea sau doar vă jucaţi cu inima ei.

Bucknell pufni precum o potârniche provocată la duel.

– Onorabile? Sigur că am intenţii onorabile. Ea nici nu vrea să audă.

Asta îl lăsă pe Wynter fără cuvinte pentru câteva clipe critice.

– Adorna... mama ta... Lady Ruskin...

– Ştiu cine e, spuse Wynter sec.

– Refuză să se mărite cu mine. Am implorat, mi-am pledat cauza, am subliniat beneficiile pe care le-am avea amândoi dintr-o asemenea uniune, însă ea vrea... Obrajii lui Bucknell se colorară într-un roşu aprins. Ea vrea o aventură.

– O aventură?

Wynter ar fi trebuit să-şi dea seama. Când făcuse mama lui vreodată un lucru aşa cum se obişnuieşte?

– Oricât ar fi de supărător pentru mine, ea nu vrea să se căsătorească. Spune că suntem prea diferiţi pentru ca mariajul nostru să funcţioneze. Zice că nu suntem făcuţi pentru o relaţie de durată. Zice că singurul nostru refugiu îl reprezintă... Bucknell părea gâtuit de cravată. Activităţile din pat.

Wynter era fascinat.

– Dar vă adoră. Am văzut asta.

– Şi eu am crezut la fel şi te asigur, Lord Ruskin, că o venerez din toată inima. Bucknell se plimbă încolo şi încoace prin bibliotecă, cu mâinile prinse la spate. Dar sunt un bărbat onorabil şi nu îmi voi face numele de ruşine, şi nici pe al ei, cu un asemenea comportament necuviincios.

Wynter nu crezuse că bătrânul ar avea nevoie de îndrumare, dar era clar că îi trebuia aşa ceva.

– Această hotărâre de a avea o aventură e o mare greşeală din partea ei.

Evident mulţumit că el şi Wynter erau de acord măcar într-o privinţă, Bucknell trâmbiţă:

– Exact asta i-am spus şi eu.

–Aşa că trebuie s-o furaţi.

–S-o fur?

Tânărul observă întocmai clipa în care Bucknell înţelese, căci acesta deveni ţeapăn ca un cadavru.

–Adică s-o răpesc?

Wynter căzu pe gânduri.

–Da. Cred că ăsta e cuvântul.

–Zic că răpirea o fi calea de a obţine o mireasă în deşertul tău, dar în Anglia noi nu facem asemenea gesturi barbare.

–Zău?

Wynter spera ca Bucknell să nu sufere un atac de cerebral.

–Nu credeam că e o chestiune culturală, ci una ce ţine de natura umană. Soţia mea, la care apelez întotdeauna pentru sfaturi şi îndrumare, mi-a spus că nu există nici o diferenţă între bărbaţi şi femei în ceea ce priveşte abilitatea lor de a învăţa.

–Hm-hm. Ei bine, eu n-aş spune asta. Majoritatea femeilor sunt flori delicate...

–Majoritatea femeilor, dar nu şi ale noastre. Soţia mea şi iubita dumneavoastră şi-au dovedit puterile în cele mai dificile condiţii. Soţia mea în timpul anilor petrecuţi ca guvernantă, iubita dumneavoastră când a condus afacerea în lipsa mea.

–Da, da, amândouă doamnele Ruskin sunt femei extraordinare, însă...

–Soţia mea – lui Wynter îi plăcea să repete acest cuvânt – mi-a mai spus şi că femeile din El Bahar sunt asemenea celor din ţara aceasta, iar dacă li s-ar oferi aceleaşi oportunităţi de a învăţa şi de a fi independente, nu s-ar deosebi cu nimic de englezoaice. Nu e aşa?

–Presupun că da, spuse Bucknell fără prea mare tragere de inimă.

–Aşadar, e logic ca şi englezoaicele, în caz că sunt tratate la fel ca femeile din El Bahar, să reacţioneze în acelaşi mod. Trebuie să vă spun, când o beduină întâlneşte un bărbat pe care şi-l doreşte, dar care aparţine altui trib, acesta o răpeşte şi o duce în deşert, unde o ţine până când protestele ei se sting sub ardoarea cu care el o împresoară. E binecunoscut că acestea sunt adevăratele uniuni

din dragoste în rândul arabilor, căci femeia este mulţumită de curajul soţului ei şi de devotamentul pe care el i-l arată.

– Tinere, aşa ceva e pur şi simplu inacceptabil.

– Nu. Nefericirea pentru tot restul vieţii e inacceptabilă.

Nu era de mirare că mama lui nu voise să se mărite cu Bucknell! Nici un bărbat al deşertului nu şi-ar curta femeia într-un mod atât de nesigur, iar asta dovedea că slabele metode de cucerire ale englezilor civilizaţi nu erau eficiente.

– Să acţionaţi pentru a vă asigura fericirea, şi la fel pe a ei, e singura soluţie raţională.

– Mama ta n-ar răspunde unei asemenea barbarii.

– Într-adevăr, mama mea e o femeie ce admiră îndrăzneala, totuşi se pare că e incapabilă să distingă între simpla poftă trupească şi dragostea profundă, plină de admiraţie, a unui bărbat. Dacă dragostea e combinată cu îndrăzneala, atunci ea va fi dornică să fugă în deşert cu răpitorul ei. Wynter se încruntă de parcă tocmai atunci s-ar fi gândit la asta. După cum aţi observat, mama e o femeie care atrage bărbaţii precum atrage o floare albinele. Mă mir că n-a răpit-o nimeni până acum.

– Englezii nu-şi răpesc miresele.

Acum Bucknell vorbise ca şi cum ar fi încercat să se convingă pe sine însuşi. Ei bine, Wynter făcuse tot ce-i stătea în putinţă.

– Desigur, e decizia dumneavoastră, dar vă rog să reţineţi, milord, că aveţi permisiunea mea de a o răpi oricând pe mama.

Îl lăsă pe Bucknell aruncând scântei.

Nunta fusese un chin.

Wynter ascultase cu atâta atenţie, încât se aplecase aproape de Charlotte ca s-o audă cum îşi şopteşte jurămintele, apoi îşi proclamase fidelitatea şi loialitatea faţă de ea cu glas ferm ce răsunase în toată biserica. Petrecerea era la fel de supărătoare, cu oaspeţi care consumau cantităţi uimitoare de mâncare şi băutură. Iar pe măsură ce alcoolul dispărea, la fel se întâmpla şi cu reticenţa. Oamenii îşi aminteau deschis despre ruşinosul ei refuz adresat lui Lord Howard, apoi îl comparau cu actualul scandal legat de Wynter. Aşa cum era de aşteptat, nimeni nu-i critica nici

pe Lord Howard, care era beat ca un docher şi se uita la ea fără nici o jenă, nici pe Wynter, care dispăruse de peste o jumătate de oră. Nu, fiecare păcat greu era aruncat pe umerii ei, iar ea, Miss Priss, nu putea răspunde la fel de energic pe cât şi-ar fi dorit. În schimb, trebuia să stea şi să zâmbească politicos la glumele usturătoare ale musafirilor.

– Uite-l şi pe mire. Era şi timpu' să se-ntoarcă, chiţăi domnul Read printre aburii băuturii. O-ho!

– Ce s-a întâmplat? întrebă vărul Stewart.

– Vine împreună cu două femei, răspunse domnul Read.

Nu încăpea îndoială că domnul Read era un bărbat dezagreabil, care trebuia plesnit bine peste degete.

Vărul Stewart, pe de-altă parte, chicoti uşor.

– Dacă am învăţat ceva despre Wynter în ultimele câteva săptămâni, este că e un bărbat hotărât. Şi numai un nărod şi-ar închipui că el e altfel decât devotat lui Lady Ruskin.

Privind în jos la noile ei inele, Charlotte se gândi cât adevăr era în acea afirmaţie. Wynter îi era devotat. La fel de devotat pe cât putea fi orice bărbat care îşi păstrează inima neatinsă şi nevasta la locul ei. Până şi mătuşa ei Piper se alesese cu mai mult de atât, cu toate că îi trebuiseră treizeci şi cinci de ani de trai cu unchiul ca să afle asta.

– Charlotte, vino să-ţi vezi cadoul.

Wynter părea mândru de sine, la fel de mândru ca şi Leila când îi aducea un bucheţel de flori sălbatice.

– Charlotte!

Tânăra recunoscu vocile, însă crezu că visează.

– Charlotte, am venit la nuntă!

Glasul Pamelei. Glasul lui Hannah. Privi în sus şi le văzu: cele mai bune prietene ale ei, fiecare ţinându-l pe Wynter de câte un braţ. Se uită lung, crezând că are vedenii, gândindu-se că era imposibil şi prea minunat pentru a fi rostit în cuvinte. Ar fi vrut să cânte şi să strige, să le îmbrăţişeze şi să le spună cât de mult se bucura să le vadă.

În schimb, izbucni în lacrimi.

Capitolul 27

Charlotte stătea pe scăunelul de la măsuţa de toaletă din dormitorul ei, în vreme ce Pamela şi Hannah îi scoteau vălul şi mănuşile de culoarea fildeşului şi îi puneau cârpe umede pe frunte. Nu era o furtună trecătoare, ci o uriaşă rupere a zăgazului durerii strânse vreme de nouă ani. Ori chiar de la moartea părinţilor ei. Dumnezeu îi era martor că nu-şi amintea să mai fi plâns vreodată atât de tare.

Când lacrimile cele mai amare se potoliră, Charlotte se bâlbâi:

– Îmi... pare rău.

– Nu-ţi cere scuze, îi spuse Hannah.

– Şi nici nu încerca să te opreşti. Pamela părea furioasă. Soţul ăla al tău... l-ai văzut? Când te-am luat din salon, am crezut că o să vină aici după noi şi o să-ţi ceară să fii încântată.

Un hohot uriaş izbucni din pieptul lui Charlotte.

Pamela îi întinse o batistă curată.

– I-am spus lui Hannah că trebuie să fii nefericită din pricina faptului că ai fost nevoită să te măriţi, dar n-aveam idee... am fi putut veni mai devreme...

– Niciodată n-am crezut... că o să veniţi...

– *El* a insistat.

Hannah îşi dădu părul pe spate cu un gest exasperat.

– L-am plăcut pentru asta! Ne-a trimis propria trăsură să ne aducă aici pentru nuntă. Dar n-am putut pleca imediat. I-am găsit Pamelei un loc de muncă şi...

– Un... loc de muncă?

Charlotte trase aer în piept tremurând.

– O, Pamela... unde?

– La Lord Kerrich.

Pamela ridică din umeri stânjenită.

– E ceva temporar, dar foarte profitabil.

– O înţelegere meschină, dacă mă întrebi pe mine, spuse Hannah.

– În caz că reușesc, voi câștiga în două luni cât am obținut tot anul trecut, iar asta în vreme ce mă ocup de *un singur* copil mic.

Pamela zâmbi la gândul banilor.

– Hannah, trebuie să înțelegi de ce sunt nevoită să accept!

– Înțeleg, răspunse Hannah posomorâtă. Dar nu sunt de acord.

Alarmată, Charlotte întrebă:

– E legal?

– Da, îi răspunseră într-un glas cele două prietene.

– Nu trebuie să-ți faci griji.

Storcând o cârpă, Hannah îngenunche lângă ea și i-o puse pe încheietură.

– Știi că n-aș lăsa-o pe Pamela să facă ceva josnic, indiferent cât de mulți bani i s-ar oferi.

Îi aruncă o privire încruntată împricinatei.

Aceasta se repezi spre un scaun.

– Dar după o singură întâlnire cu Kerrich, continuă Hannah, te pot asigura că e un om atât de răsfățat de bogăție și de privilegii, încât nu se gândește niciodată la sentimentele altora.

– Nimeni nu va avea de suferit, spuse Pamela. Trebuie să ai încredere în mine.

Charlotte și Hannah făcură schimb de priviri îngrijorate. Familia Pamelei fusese nobilă și bogată. Apoi, după o îngrozitoare răsturnare de situație, pierduse totul. Mama ei murise din pricina proastei îngrijiri și a suferinței. Asta o făcea pe Pamela mai hotărâtă să reușească decât ele două la un loc. Totuși, Charlotte și Hannah își făceau griji că, într-o zi, ambiția o va conduce pe prietena lor pe căi greșite.

Nu și de această dată, se rugă Charlotte.

– În plus, ne aflăm aici de dragul lui Charlotte, nu pentru a discuta despre mine și slujba mea.

Pamela veni și îngenunche lângă Hannah, la picioarele miresei.

– Ăsta e un conac frumos, Charlotte, iar tu trebuie să fii foarte bogată acum.

Hannah o împunse cu cotul.

– Banii nu cumpără fericirea.

–Nu, dar cu siguranţă te ajută să intri în cele mai bune magazine.

–Pamela! se răsti Hannah.

Aceasta renunţă, iar Hannah se întoarse înapoi către Charlotte.

–Ruskin te-a... rănit?

–Nu, bineînţeles că nu.

Suflându-şi nasul în ultima batistă, Charlotte o aruncă în grămada strânsă deja pe măsuţa de toaletă.

–Doar că la început, când mi-a vorbit pentru prima oară despre căsătorie, am crezut că glumeşte ori încearcă să mă seducă. Apoi m-a compromis intenţionat, iar eu am descoperit că vorbea serios. Şi acum iată-mă înapoi de unde am plecat. În faţa unei căsătorii cu un bărbat care nu va face altceva decât să mă tolereze.

Fu rândul lui Hannah şi al Pamelei să facă schimb de priviri.

–O toleranţă remarcabilă, care îl face să trimită o trăsură atât de frumoasă pentru a-ţi aduce prietenele la nuntă.

Hannah îşi croi drum cu grijă printr-o situaţie încurcată.

–Trăsura s-a stricat, ştii, altfel am fi ajuns la timp. Când a văzut că nu venim, el s-a îngrijorat şi a trimis un alt echipaj să ne salveze... Charlotte, pare atent şi bun.

–Este! exclamă Charlotte. Nu vreau să-l vorbesc de rău! El e... încercă să... are ceva bun în el.

–E vorba de copii? întrebă Pamela. Te dispreţuiesc?

–Îi iubesc pe copii, iar ei mă iubesc pe mine.

Charlotte se gândi cât de bine arătaseră azi şi cât de frumos se comportaseră. Acesta fusese debutul lor, iar lumea şi-i va aminti veşnic pentru felul în care s-au prezentat la nunta ei. Chiar în clipa aceea micuţii îşi găzduiau propria petrecere pentru copii în camera de joacă, iar tânăra avea satisfacţia de a şti că îi ajutase să se integreze şi să nu devină absolut niciodată ţinta batjocurii.

Hannah rămase cu gura căscată.

–Atunci, Charlotte, trebuie să presupun că eşti nefericită pentru că ţii ascunsă în inimă dorinţa secretă ca el să te iubească.

–Nu e secretă, răspunse ea.

–Nu ştii ce vrei, zise Hannah. Un bărbat nu iubeşte ca o femeie. Când un bărbat e îndrăgostit, vrea să faci ce spune el fără

să crâcneşti. Vrea să exişti numai pentru el. E un dictator din cel mai rău soi.

–Tocmai l-ai descris pe Wynter. Charlotte îşi înghiţi încă un suspin. Şi te asigur că el nu mă iubeşte.

Pamela o fixase pe Hannah cu o privire ciudată, însă acum se întoarse către Charlotte.

–De unde ştii?

–Mi-a spus.

–Şi tu ai crezut că încearcă să te seducă spunându-ţi că nu te iubeşte? Pamela încercă să rămână serioasă, dar zâmbetul ei natural ieşi la suprafaţă. Sunt confuză.

–Tu nu înţelegi.

Iar situaţia era prea complexă pentru ca Charlotte s-o poată explica.

–Oricum, nu mai contează. M-am măritat cu el şi, aşa cum spune Pamela, viitorul îmi e asigurat. Am trăit prea des fără resurse financiare ca să ignor lucrul ăsta.

Atunci îi veni un gând.

–Ce-o să se întâmple cu Şcoala Guvernantelor?

–Am discutat despre asta pe drum încoace.

Pamela se ridică în picioare şi, cu o seriozitate prefăcută, spuse:

–O să îţi retragem drepturile de proprietară.

–Deci nu mă mai pot întoarce pentru a le învăţa pe altele cum să fie guvernante?

Charlotte făcu o faţă lungă.

–Dar îţi vom îngădui să ne fii protectoare.

Hannah se ridică şi ea în picioare.

–Mi-ar plăcea.

–Vei avea nevoie de o nouă guvernantă pentru copiii tăi, spuse Pamela, iar noi ştim un loc în care se oferă ajutor calificat.

Charlotte începu râdă, speriindu-şi sistemul nervos cu trecerea bruscă de la lacrimi, la amuzament.

–Curând voi avea nevoie şi de un institutor pentru Robbie. Te poţi ocupa tu de asta?

–Absolut, spuse Hannah veselă. Cu ajutorul tău, prevăd multe angajări.

–După cum arată Lord Ruskin, cred că peste un an va avea nevoie şi de doică, spuse Pamela încet.

Cele trei prietene îşi dădură seama că una dintre ele putea fi mamă.

Charlotte îşi dădu seama că într-o zi era posibil să adăpostească o viaţă în pântecul ei.

–Charlotte, încearcă să fii fericită, o imploră Pamela.

–Nu cere prea mult, adăugă Hannah. Ai numele şi averea lui, zici că e bun şi că micuţii lui te iubesc. Mulţumeşte-te cu asta.

Dacă o luai aşa, părea logic. Dar...

–Nu pot. Vreau totul.

–Sigur că vrea. Pamela o îmbrăţişă. Şi va obţine. Charlotte e puternică.

–Aşa e.

Hannah era tulburată, însă le cuprinse pe amândouă cu braţele şi le strânse la piept. Apoi zise:

–Pamela, ar trebui să mergem să ne bucurăm de petrecere şi s-o lăsăm pe Charlotte să se aranjeze.

–Eu nu mă întorc, răspunse Charlotte. Voi rămâne aici... toată noaptea.

Văzu schimbul de priviri dintre cele două prietene şi ridică o mână.

–Nu încercaţi să mă convingeţi să mă răzgândesc. Ştiu ce fac.

–Nu ţi-e teamă că Lord Ruskin o să o caute pe alta? întrebă Pamela.

–Nu.

De asta era sigură.

Hannah spuse:

–Nu ţie teamă că...

–Nu mi-e deloc teamă de el.

Cele două tinere dădură din cap în semn de aprobare şi se repeziră pe uşă afară de parcă abia ar fi aşteptat să scape. Se pare că Charlotte era singura căreia nu-i era frică de aerul misterios al lui Wynter.

De îndată ce prietenele ei părăsiră dormitorul, tânăra răsuci cheia în broască. Uşa groasă era făcută din lemn trainic de stejar. Balamalele şi încuietoarea erau din fier zdravăn. Se afla în siguranţă acolo.

Îndelungata furtună de lacrimi o lăsase calmă şi hotărâtă. Era căsătorită. Nu mai avea de ales în privinţa asta. Dar indiferent cât de mult s-ar fi străduit Wynter s-o seducă, s-o convingă ori să insiste, ea nu avea să-l lase în patul ei. Războiul dintre ei doi se redusese la asta, iar dacă Charlotte ceda în faţa ispitelor lui, atunci ea avea să fie cea învinsă. Nu putea să-i ofere bărbatului ce-şi dorea: o soţie care să i se supună de bună voie în orice situaţie.

În plus, când se gândea la pasiunea pe care o învăţase de la el... dar nu se putea gândi la asta. Când îşi închipuia cum ar arăta trupul lui gol peste al ei, atunci el era deja câştigător.

Toate lucrurile ei fuseseră deja luate din încăpere. Se uită sub saltea. Însă aşternuturile rămăseseră încă pe pat. Nu avea nimic de băut ori de mâncat, dar o asemenea atenţie lipsită de curaj acordată nevoilor fizice nu ducea niciodată la câştigarea unei bătălii. Majoritatea prizonierilor nu erau atât de norocoşi în privinţa condiţiilor de cazare.

Ridică din umeri, stânjenită de povara rochiei. Nu putea slăbi strânsoarea micilor nasturi de pe spate, aşadar trebuia să doarmă înfăşurată în satinul greu, dar putea să-şi scoată pantofii şi ciorapii. Aşezându-se pe scaunul de sub fereastră, se descălţă şi oftă uşurată când îşi mişcă degetele în covorul de pluş.

Şi jupoanele. Avea să se simtă mult mai confortabil fără ele. Era păcat că nu-şi putea scoate şi corsetul, aşa cum o sfătuise Wynter, dar...

Nu. Nu intenţiona să se gândească la sfatul lui Wynter ori la felul în care vocea lui cobora până la nivelul unei şoapte răguşite atunci când încerca s-o convingă să-şi dezbrace hainele. El era soţul ei. Asta îi conferea destulă autoritate, fără a-i oferi libertatea de a se amesteca în mintea ei.

Ridicându-se în picioare, îşi desprinse jupoanele din talie. Le lăsă să cadă pe podea şi numaidecât se simţi atât de uşoară,

încât aproape că putea să danseze pe melodia ce se auzea din sala de bal. Pe vremuri era o dansatoare destul de bună...

Cineva încercă să învârtă clanța. Ceva bubui în uşă.

Charlotte tresări atât de tare încât îşi muşcă limba.

Apoi o bătaie puternică răsună în toată camera.

Nu avea nici o îndoială că Wynter stătea de cealaltă parte a uşii. Îşi dădu seama că îl aşteptase. Dar nu anticipase că el avea să vină atât de repede. „Fii fermă, se atenționă singură. Aminteşte-ți de hotărârea ta."

– Da?

Păru fermă şi hotărâtă.

– Lady domnişoară Charlotte.

Şi Wynter părea la rândul lui ferm şi hotărât. De fapt, părea mai degrabă brutal şi furios, iar ea îşi mai pierdu din curaj.

– Deschide uşa imediat!

– N-o voi face. Ți-am spus că nu voi împărți patul cu tine şi am vorbit serios.

– Iar eu ți-am spus că ai timp până în ziua nunții noastre să te pregăteşti şi sunt un om de cuvânt.

– Da. Bine.

Zâmbi înspre uşa trainică, încuiată, şi se simți brusc cuprinsă de uşurare. Nici măcar un barbar mare, musculos şi mânios nu putea trece prin uşa aceea.

– Nu prea ai de ales, nu-i aşa?

Bărbatul lovi lemnul cu pumnul.

– Deschide imediat.

– Nu.

– Nu-ți pasă ce cred oaspeții noştri despre îndărătnicia ta?

– Nu.

De fapt, în cel mai răutăcios colțişor al sufletului ei, savura plăcerea de a-l birui.

– Deci refuzi?

– Da.

– M-am gândit eu că aşa s-ar putea să faci.

Părea înfiorător de mulțumit.

– Charlotte, depărtează-te cât poți de mult de uşă.

Tânăra nu răspunse. Nu înțelesese ce voia el să spună, nici de ce rostise acele vorbe.

– Charlotte? Stai departe?

– D-da.

Explozia cutremură podeaua și îi zdrenți timpanele. Încuietoarea căzu, iar așchii zburară prin aer. Wynter izbi atât de tare ușa cu piciorul, încât aceasta se trânti de perete. Și iată-l stând în prag, îmbrăcat în *djellaba* și ținând în mână un pistol fumegând.

Capitolul 28

– Milord, tremură Charlotte.

Proaspătul ei soț dădu năvală în cameră cu viteza și cu furia vântului din deșert.

– Wynter.

Fără să încetinească, el își aruncă pistolul pe măsuța de toaletă din marmură și își scoase una dintre cingătorile aurii de la brâu. Charlotte încercă să se ferească, însă el o prinse de încheieturi. I le legă, o întoarse cu spatele și îi prinse o pânză moale, stacojie, peste ochi. Înainte ca tânăra să-și poată recăpăta suflul pentru a-l admonesta, el o întoarse iar. Se aplecă și, proptindu-și umărul în talia ei, o săltă și se îndreptă cu ea spre... încotro?

– Ce... nu poți să...

Wynter o scoase pe ușă. Ea îi simți mușchii răsucindu-se când bărbatul se întoarse într-o parte și își dădu seama cu câtă grijă o manevra, astfel încât să nu o lovească de cadrul ușii.

– Milord, nu e...

Capul îi atârna pe spatele lui. Tot încerca să se împingă în sus cu ajutorul coatelor, de parcă asta i-ar fi permis cumva să vadă dincolo de legătura de la ochi.

O legătură în jurul ochilor. Era orbită și legată fedeleș. El avea o armă.

Wynter se așteptase ca ea să se încuie în cameră. Fusese pregătit!

Prima izbucnire furioasă fu înlocuită de îngrijorare, deşi Charlotte se străduia din răsputeri s-o facă să semene a indignare.

– Ce faci? Îşi ţinu răsuflarea. E scandalos!

El nu-i răspunse, ci continuă să meargă în tăcere... undeva. Din nou se chinui să-şi ridice braţele. Dacă ar fi putut să-şi înhaţe legătura de la ochi şi s-o smulgă! Apoi auzi pe cineva strigând de jos:

– Îţi spun eu, am auzit un foc de armă.

Deveni neîncrezătoare. Se apropiau de scări.

– Milord, unde mă duci?

În glasul lui răsunară tenacitatea şi calmul.

– Îmi răpesc soţia.

Ea începu să se zbată făţiş.

– Unde mă duci?

– Am pregătit un loc.

– Dar nu ai să treci prin...

Wynter coborî primele trepte, iar Charlotte se potoli. Nu voia să cadă de pe umărul lui şi să se rostogolească pe scări. Numai un singur lucru putea fi mai scandalos de atât.

– Wynter, îţi interzic să faci aşa ceva!

El o ignoră, însă continuă să se mişte cu grijă, ocrotind-o de mişcările mai bruşte în vreme ce cobora scara.

Sunetul vocilor deveni mai puternic şi un glas de bărbat – al lui Lord Bucknell? – exclamă:

– Pe toţi sfinţii!

Temerile ei erau cu atât mai teribile cu cât se dovedeau întemeiate. Wynter se îndrepta către locul petrecerii.

– Ia te uită! ciripi o femeie.

– Wynter, te rog, nu vreau să apar în faţa invitaţilor, implo-ră ea.

– O să fie o apariţie scurtă, o asigură el.

Murmurul conversaţiilor crescu în intensitate.

Intrând în panică, Charlotte îl întrebă pe proaspătul ei soţ.

– Ce rost are?

– Trebuie să o iau în direcţia asta ca să te duc în locul pe care l-am pregătit.

Voci distincte luară cu asalt sensibilitatea lui Charlotte.

Vărul Stewart se bâlbâi:

–Ce-ce face vărul Wynter?

–Nu-i aşa că e drăguţ? spuse Adorna cu un tremolo în voce. Wynter ţine atât de mult la draga de Charlotte, iar celor doi chiar le plac micile lor jocuri.

Lui Charlotte nu i se părea drăguţ şi nici nu se juca. Înfigându-şi degetele în spatele lui, spuse:

–Ai putea s-o iei prin altă parte!

–Ăsta e drumul drept.

–Mă umileşti.

Wynter se opri.

–Asta nu e umilinţă, Lady domnişoară Charlotte. Îşi trecu o mână posesivă peste fesele ei. Tu eşti o fecioară, cu temerile unei fecioare. Eu sunt un bărbat şi te voi scăpa de ele. Vei recunoaşte că mă iubeşti. Vom trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Orice îngrijorare ar fi simţit Charlotte păli în faţa indignării pe care el i-o stârnea.

–Faci ca spectacolul ăsta să pară un incident normal.

–Bucknell mi-a amintit azi că fecioarele şovăitoare ar trebui răpite.

Charlotte ar fi rămas cu gura căscată, dacă n-ar fi atârnat cu capul în jos. Se chinui să-şi ridice fruntea.

–Lord Bucknell ţi-a amintit asta?

–Da.

Wynter continuă să meargă de parcă ar fi terminat de explicat totul.

Conversaţiile încetară. Probabil că bărbatul trecuse de locul petrecerii, deşi ea nu reuşea să-i urmărească traseul în minte. Reuşi în sfârşit să-şi ducă mâinile către legătura de la ochi şi s-o ridice pe frunte. Văzu că treceau drept prin sala de bal şi prin salonul lung. Oamenii stăteau în picioare, cu mâinile pe lângă corp, cu ochii mari şi îi urmăreau cu privirea. Îi urmăreau pe *ei*, în vreme ce Wynter străbătea locul petrecerii şi înainta către uşile exterioare.

Charlotte îşi trase la loc legătura peste ochi şi se lăsă în jos pe spinarea lui Wynter. Miss Priss? După scandalul logodnei şi spectacolul acesta, nu va mai fi recunoscută niciodată drept o expertă în bune maniere.

Auzi uşa deschizându-se. Simţi aerul proaspăt şi mângâierea razelor de soare pe spate.

Se relaxă. Ce uşurare să iasă din casă, chiar dacă ştia, fără să privească în urmă, că toţi nuntaşii ei stăteau în pragul uşilor deschise şi îi urmăreau cum părăsesc conacul.

Auzi un nechezat de cal şi începu să se zbată iar.

– Milord, te rog. Nu vreau să călăresc pe spatele tău. O să mă sufoc. Wynter?

El o îndreptă. Calul era chiar acolo, Charlotte îi simţea mirosul şi căldura. Wynter făcu un pas, o ridică în şa, îi puse mâinile pe cornul şeii şi, în vreme ce tânăra se clătina, încălecă în spatele ei.

Charlotte detesta toată scena asta. O detesta şi totuşi... se simţea atât de vie. Inima îi bubuia în piept, muşchii o furnicau. Wynter îi încălzea spatele. Braţul lui îi cuprindea talia. Oare când se transformase jena ei neîncrezătoare în entuziasm? Ori cele două emoţii erau una şi aceeaşi? Călăriră aproximativ un sfert de oră, galopând din când în când şi mergând la pas în cea mai mare parte a timpului. Uneori copitele aruncau pietricele în aer. Uneori tânăra simţea miros de iarbă, atunci când calul zdrobea tulpini de plante sub tălpi. Îşi ridică mâinile înspre eşarfa de la ochi, însă Wynter o prinse de cingătoarea care îi lega încheieturile şi o ţinu bine. Nu trebuia să ştie încotro o ducea, unde „pregătise el un loc".

– Am ajuns, o anunţă bărbatul.

Abia dacă mai putea răsufla când el alunecă jos din şa, întinse mâna şi o trase în braţele lui. De data aceasta Wynter îi puse o palmă sub mijloc şi una sub genunchi şi, în vreme ce se îndepărta de cal, începu să râdă. Râse zgomotos şi o săltă ca şi cum ar fi arătat lumii întregi noua lui achiziţie.

Charlotte îl înghionti cu cotul.

El pufni când ea îi atinse sternul şi spuse:

–Lady domnişoară Charlotte, dacă nu eşti cooperantă te leg şi de mâini şi de picioare.

–Ba n-ai s-o faci!

–Asta e ziua mea. Tu îmi eşti soţie. O să fac cu tine ce-mi place.

Wynter nu se oprise din mers pentru a face această ridicolă afirmaţie, iar prin pânza care îi acoperea ochii Charlotte sesiză schimbarea de lumină ce indica faptul că intraseră într-o clădire. Simţi modificarea de temperatură şi mirosurile dulci din jur. Trandafiri, lămâie şi o mireasmă caldă, condimentată, pe care n-o putea identifica.

Bărbatul lovi uşa cu piciorul ca s-o închidă, apoi îşi aşeză soţia în picioare. Îi dezlegă încheieturile. Îi împinse la o parte pânza de pe ochi şi o aruncă jos. Stătea zâmbitor cu mâinile în şolduri, de parcă ar fi fost un rege pirat, iar ea prinţesa prizonieră.

Nu se simţise niciodată mai puţin prinţesă ca acum. Ori mai prizonieră.

Nu recunoscu încăperea, dar bănui că trebuia să se afle într-o casă de pe proprietate, căci era spaţioasă, cu tavan înalt. Draperiile erau trase peste ferestre. Nu exista mobilă. Dar elementul cel mai important, care domina interiorul, era un cort. Un cort uriaş, făcut din mătase albă şi roz pal. Bucata de material din dreptul intrării era dată la o parte, lăsând la iveală un spaţiu îndeajuns de mare încât să poţi sta în picioare, cu covoare pe jos şi – Charlotte îşi coborî capul pentru a se uita înăuntru – un pat. De fapt o saltea, uriaşă, acoperită cu perne din catifea şi învelită lejer în cearceafuri.

O femeie putea să se dedea desfrâului în patul acela.

Charlotte încercă să dea înapoi, însă Wynter stătea chiar în spatele ei. Prinzând-o, o împinse fără nici un regret înspre deschizătură.

–Am pregătit locul ăsta pentru tine. Vei descoperi că e plăcut să-ţi pierzi virginitatea în el.

Tânăra se împiedică de marginea covorului în vreme ce intra în cort.

–N-am să mi-o pierd.

– Parcă ai fi un copil care spune „nu" şi „nu vreau" şi „nu fac", sfidând ceva ce ţi-ar aduce o mare bucurie.

Picioarele ei goale se afundară în covorul pufos. Patul era chiar mai mare decât crezuse.

– Tu nu îmi vei aduce niciodată o mare bucurie.

Bărbatul o întoarse cu faţa către el şi o ţinu de umeri.

– Va fi marea mea bucurie să-ţi dovedesc că minţi.

Charlotte îl privi cu furie. O reacţie prostească, inutilă, dar ce era să facă? Să-i facă o criză de isterie precum Leila? Deja plânsese ca un copil, nu trebuia să se mai şi poarte ca unul.

– Desprinde-ţi părul.

Mâinile ei se îndreptară către cocul elegant creat de camerista Adornei.

El îi cercetă cu o admiraţie măgulitoare silueta dezvăluită de braţele ridicate.

– Dacă nu ţi-am mai spus-o până acum, rochia asta de mireasă e adorabilă. Cum ţi-o scot?

„Păstrează-ţi o doză de maturitate", se avertiză ea singură în vreme ce îşi lăsa mâinile în jos.

– *Tu* nu mi-o scoţi.

S-a zis cu maturitatea.

Aplecându-se, Wynter scoase un cuţit din cizmă.

Charlotte ştia că nu avea să o rănească şi era hotărâtă să nu-l lase s-o sperie.

– E vreun aliment pe care doreşti să-l feliezi?

– Nicidecum.

Chiar şi în lumina slabă, lama curbată luci când el o înfipse în gulerul înalt, lipsit de ornamente.

– O să-ţi scot rochia.

Tânăra nu se putea clinti. Nu cu vârful cuţitului care apăsa atât de aproape de pielea ei.

– Nu fi copil. Doar pentru că nu iese ca tine...

Satinul se întinse, apoi cedă, scoţând un puternic sunet de ruptură când cuţitul trecu prin el.

– Mi-ai tăiat rochia!

– Cuțitul meu e foarte ascuțit, Lady domnișoară Charlotte. Nu-mi distrage atenția.

Lama continuă să alunece în jos.

– Există niște nasturi!

– Prea mulți ca să-i tai.

El spintecă pieptarul strâns, talia și partea de sus a fustei.

Tânăra se uită cu o uimire tâmpă la rămășițele rochiei sale de mireasă.

– Charlotte.

Wynter îi rosti numele cu acea voce cântată, remarcabil de seducătoare.

– Nu porți jupoane.

Tăie restul dintr-o uriașă mișcare a cuțitului, lăsând ca franjurile rochiei să-i atârne pe umeri.

– N-ai ciorapi.

Când ridică privirea spre ea, în ochii lui căprui lucea un foc interior. Pieptul i se ridica și cobora în ritmul răsuflării greoaie.

Până acum se jucase. Se jucase cu un cuțit, da, dar fusese mereu stăpân pe sine însuși și pe infantila lui răpire. Acum... acum îi văzuse picioarele goale și știa că, în sfârșit, o adusese într-un loc în care putea pune sigiliul posesiunii asupra trupului ei.

Își scoase cizmele. Charlotte făcu un pas în spate. El își îndreptă cuțitul spre ea. Tânăra cedă în fața panicii și fugi.

Se împiedică de tivul atârnând al rochiei și se prăbuși pe jumătate în pat. El o prinse de fustă și trase. Ea își eliberă umerii și își scoase brațele din mâneci.

Wynter începu să râdă.

Sigur că râdea, ticălos isteț. O păcălise să-și dezbrace rochia. Charlotte se repezi înspre partea din spate a cortului, gândindu-se că dacă putea ridica mătasea, putea să se târască pe acolo și să fie liberă.

Săltând-o de talie, bărbatul o aruncă pe pat.

– Lady domnișoară Charlotte, ți-am spus de nenumărate ori că ar trebui să renunți la corset. Acum – îngenunche pe saltea lângă ea, cu acea lamă îngrozitoare sclipind vesel – îmi voi îndeplini dorințele cu forța.

O răsuci, o imobiliză punându-i un genunchi în talie şi începu să taie.

Tinerei nu-i mai păsa de pericol. Pur şi simplu o enerva atât de tare! Zgârie aşternutul, dar totul era făcut numai din mătase şi satin, din materiale alunecoase şi moi. Salteaua era umplută cu pene, imposibil de groasă şi adâncă. Nu ajungea la nici un rezultat. Între timp, toate sforile corsetului ei pocneau una câte una şi jumătate dintre acele de păr îi căzuseră. Rămăsese îmbrăcată într-o cămaşă subţire din batist, cu un şuvoi de bucle roşu aprins, parţial desprinse din coc şi revărsându-i-se pe umeri.

Nu putea face nimic în privinţa părului, dar nu avea de gând să renunţe la cămaşă, deşi nu ştia cum avea să-l oprească din a face aşa cum dorea.

Viclenia. El era viclean, dar la fel putea fi şi ea.

Aruncă deoparte o pernă care îi stătea în faţă.

– Nu e corect. Eu sunt pe cale să rămân goală, iar tu ai hainele pe tine!

Auzi pocnind şi ultima sfoară a corsetului. Wynter trase de margine pentru a-l scoate de sub ea, răsucind-o în acelaşi timp. Cămaşa era lungă până la coapse, iar Charlotte ştia că era aproape transparentă, dar, din nu se ştie ce motiv, el rămăsese cu ochii la chipul ei.

– Îmi dau jos toate hainele la porunca ta.

Cingătorile aurii erau legate cu un nod simplu, iar când bărbatul o scoase pe prima, Charlotte îşi dădu seama că viclenia se întorcea împotriva sa.

– Nu. Wynter...

El aruncă şi cea de-a doua cingătoare. Îşi desfăcu *djellaba*. Iar curiozitatea ei căpătă în sfârşit un răspuns. Nu purta nimic pe dedesubt.

Orice fecioară cuviincioasă şi-ar fi acoperit ochii.

Însă Charlotte se uită. Îi mai văzuse pieptul de două ori până atunci şi îl găsea atrăgător, într-un fel primitiv. Dar mai jos de talie era cu totul altceva. Un obiect foarte mare, foarte drept, foarte neted şi înspăimântător.

Wynter își lăsă *djellaba* să-i cadă de pe brațe și îi îngădui lui Charlotte să se uite cât poftea.

– Ca guvernantă a mea îmi spui că e nepoliticos să arăți cu degetul, dar ca soț al tău îți spun: genul acesta de arătat cu degetul e galant și reprezintă un compliment.

Poate că îi vorbea în zeflemea, dar Charlotte nu-și putea da seama. Nesuferit bărbat, era așa mândru de sine, de parcă și-ar fi creat singur trupul și nu l-ar fi primit ca dar de la Dumnezeu. Charlotte nu-și putea lua privirea de la acel... organ.

Câtă vreme ea rămase cu ochii ațintiți asupra lui, bărbatul îi tăie mânecile subțiri ale cămășii.

Fu bucuroasă să aibă un pretext pentru a se uita în altă parte. Plesnindu-l peste degete, spuse:

– Îndrăznești!

– *Tu* ești cea care îndrăznește. E provocarea ta. Eu doar i-am răspuns.

Făcu o ultimă tăietură în dreptul decolteului, apoi ținti cu grijă și azvârli cuțitul. Acesta se înfipse tremurând în laterala unei mese joase, aflate în cealaltă parte a cortului, și rămase inaccesibil. Cu o ultimă ruptură a fragilului material, Wynter ar fi putut s-o dezbrace complet de haine și s-o expună spre delectarea lui.

Viclenie? Dacă avea vreo urmă de așa ceva, acum era momentul s-o arate. Strângându-și decolteul, alunecă departe de el. Alte șuvițe de păr se desfăcură, cămașa îi alunecă spre spate, dar reuși să vorbească la fel de judicios ca atunci când supraveghea o competiție școlară.

– Recunosc. Ai câștigat. Am terminat.

El își încleștă degetele pe glezna ei, iar râsul lui luă în batjocură buna ei cuviință.

– Nici măcar n-am început.

Charlotte încercă să lovească din picior pentru a se elibera.

Wynter se cățără pe trupul ei, mână cu mână, atingându-i gamba, coapsa, talia. Nici măcar nu se obosi să se lupte cu ea pentru cămașă. Se ridică deasupra ei, o încălecă și rânji. Prinzând între degete locul în care materialul era rupt, spuse:

– Eşti o bună (*hârşt!*), civilizată (*hârşt!*) şi îndatoritoare doamnă a Angliei.

Smucindu-şi mâna, sfâşie cămaşa până la tiv.

La prima vedere a trupului ei gol, bărbatul făcu ochii mari, inspiră zgomotos şi căzu într-o binecuvântată tăcere. Apoi îşi puse palmele între sânii ei şi coborî peste abdomen, pentru a-i acoperi oasele bazinului. Acolo o împinse în saltea.

– Te vei supune soţului tău aşa cum o cer legea şi obiceiul.

Lui Charlotte nu-i păsa cât de mare era el. Nu-i păsa că avea dreptate. Nu-i păsa ce îi cereau legea şi obiceiul. Ea nu avea să cedeze.

Strângându-şi pumnii, îl lovi în partea interioară a coatelor. Bărbatul căzu, dar apoi îşi reveni. Charlotte se rostogoli peste braţul lui, iar Wynter se prăbuşi complet, aterizând jumate peste ea, însă tânăra se eliberase de sub trupul lui. Cămaşa îi rămăsese prinsă sub el, iar ea se târî înspre uşă.

Elementul surpriză, gândi ea triumfătoare.

Dar proaspătul ei soţ o prinse cu uşurinţă şi o lipi de podea, precum un leu care se amuză cu un şoricel.

Era greu. Era gol. Era excitat.

Covorul îi înţepa abdomenul dezgolit. Sânii îi erau zdrobiţi sub ea. Iar între ei se afla organul lui, tare şi foarte clar aflat în căutarea a ceva.

O englezoaică decentă ar fi fost şocată şi neajutorată. Însă ea era doar furioasă. Da, Wynter era mai mare şi mai puternic. Dar asta nu-i dădea dreptul să câştige întotdeauna.

– Dă-te jos de pe mine, idiot uriaş.

Întinse mâna în spate, încercând să-l apuce de păr.

El se feri, încălecându-i coapsele.

– Cu doar o mică ajustare, aş putea...

Încet, îşi strecură un deget între fesele ei şi coborî spre acel loc pe care adora să-l atingă.

În ultimele trei săptămâni îşi vârâse un deget în ea ori de câte ori avusese ocazia. Îi dezmierdase fiecare cută a pielii, fiecare umflătură, găsindu-i locurile secrete şi preluând controlul, în ciuda hotărârii ei de a rămâne neclintită. Gemuse şi se văitase,

se cutremurase şi se unduise la porunca lui şi niciodată, niciodată el nu fusese la fel de copleşit. Acum iată-l din nou, dominând-o, ţinând-o împotriva voinţei ei, făcând-o să-şi dorească mai mult decât el. Iar acum, ca soţ al ei, avea acest drept.

Nu era corect. Ea era deja umedă. Era deja pregătită. El încă îşi păstra controlul.

Charlotte nu trebuia să îndure aşa ceva.

Lovind şi răsucindu-se, îi puse la încercare puterea de a domina. Se întoarse, se ridică şi îl împinse cu toată puterea. El se răsturnă pe spate, căzând pe saltea precum un uriaş copac retezat, iar tânăra îl urmă. Sări pe el fără nici o grijă pentru părţile trupeşti, ale lui sau ale ei. Îl încălecă *ea* pe *el*, vintre lângă vintre, şi îl privi cu furie.

–Ai impresia că dacă sunt civilizată trebuie să cedez în faţa unui sălbatic ca tine?

Wynter îşi ridică mâinile către sânii ei.

Ea îl prinse de încheieturi.

–Nu-mi pasă ce spune legea. Nu sunt doar soţia ta, o prelungire a fiinţei tale. Sunt o persoană!

Îi trânti încheieturile pe saltea.

–Şi nu mă voi supune!

Bărbatul răcni precum un leu rănit, se ridică de sub ea, o rostogoli pe o parte, apoi pe spate. Tânăra lovi, îşi luă avânt de pe saltea şi continuă mişcarea. Se rostogoleau iar şi iar. Charlotte întrezări ca într-un vârtej pereţii albi şi roz ai cortului, apoi tavanul, apoi aşternuturile de mătase, apoi pereţii... apoi tavanul.

Se opriră. Ea stătea pe spate, cu picioarele încolăcite în jurul lui. Wynter încă zâmbea, dar nu într-un fel batjocoritor. Nu, acesta era rânjetul unui războinic în plină luptă, iar ea se trezi că rânjea la fel. Sângele îi pulsa în vene. Muşchii îi erau încordaţi. Gâfâia, se lupta pentru o gură de aer astfel încât să poată trăi şi lupta din nou.

Să trăiască. Da, se simţea vie.

Şoldurile şi pieptul lui o împingeau în penele saltelei, însă ea continua să-l ţină de încheieturi. Nu putea s-o atingă acolo.

Dar o făcu. La fel ca înainte, începu să-i penetreze corpul... dar nu exact la fel. Acela nu era degetul lui. Acela era... era mare, înţepător, coordonat de mişcările treptate ale şoldurilor lui.

Charlotte îi lăsă încheieturile şi îl prinse de umeri, întinzându-se către el. Şi ţipă.

Îl împinsese mai adânc în interiorul ei. Wynter îşi lăsă capul pe spate, cu ochii închişi, cu dinţii încleştaţi, gemând:

– Charlotte! O, Dumnezeule, Charlotte!

Cum de îndrăznea să se comporte ca şi cum pe *el* l-ar fi durut! Ea ardea de durere... cu siguranţă trebuia să fie durere. Îl voia complet înăuntrul ei. O durea şi... şi îl muşca de umeri, înfigându-şi dinţii adânc.

Bărbatul deschise ochii. Privi neîncrezător către ea, apoi către urma de pe piele. Iar Charlotte văzu cum se întâmplă. El îşi pierdu controlul.

O pătrunse până la capăt, croindu-şi drum, simţindu-se ca acasă în trupul ei. Ei îi dădură lacrimile, însă când bărbatul se retrase, îşi încolăci picioarele în jurul lui. El reveni, alunecând cu mai multă uşurinţă de data asta. Ea gemu, iar muşchii din interiorul corpului ei se încordară şi se relaxară.

– Charlotte!

Vocea lui era întunecată şi profundă, purtând aroma limbii deşertului.

– Eşti atât de frumoasă, Charlotte.

Se mişca între picioarele ei. Intrând, atingând-o adânc, apoi alunecând afară. Picioarele ei se mişcau neîncetat peste fesele lui, simţindu-i muşchii cum lucrează. Wynter o înconjură cu trupul său, o înfăşură în plăcerea lui, iar ei îi plăcu la nebunie. Se ridică sub el, învăţând să intre în ritmul lui. Învăţând că mişcarea ei îl putea face să-i geamă numele iar şi iar.

El îşi înfipse mâinile în părul ei, care-i căzuse tot pe umeri acum, în urma luptei lor. Îi ţinu capul în loc şi îşi apropie buzele de chipul ei, împresurând-o cu sărutări. Sărutări care păreau atât de uşoare încât nici nu le putea prinde, dar care îi vorbeau mai limpede decât cuvintele despre încântarea pe care ea i-o aducea.

Charlotte îşi înfăşură braţele în jurul umerilor lui. Durerea – ori era extazul? – se înteţi odată cu ritmul lui. Recunoscu senzaţia. El o mai adusese pe culmile încântării de nenumărate ori în ultimele săptămâni.

Dar acum era ceva mai mult. Cu el înăuntrul ei, atingându-i cele mai profunde părți ale trupului, *fiind* o parte din ea, singurătatea ei de-o viață se risipi.

Îl auzi gâfâind lângă urechea ei. Ritmul crescu în intensitate. Excitarea vibră în ea, crescând implacabil cu fiecare mângâiere și cu fiecare sărut. Fiecare șoaptă a numelui ei deveni un geamăt. Se grăbi spre final, ținându-l în brațe, simțindu-se ocrotită de el. Și totuși, în pântecul ei era liniște... așteptare. Așteptare.

Așteptarea luă sfârșit. Undeva în adâncuri spasmele se porniră, crescând, trăgându-l în interior. El gâfâi, împingându-se în ea de parcă fierbințeala i-ar fi transformat într-o singură persoană. Înfigându-și picioarele în pat, Charlotte se ridică și își săltă șoldurile... apoi încremeni când valuri de încântare o cutremurară. Țipă iar, de data asta nu din pricina durerii, ci a extazului.

Wynter continuă, apoi se opri. Chipul lui, aflat deasupra ei, dezvălui un om purtat pe aripile euforiei. Își încordă mușchii coapselor o dată, de două ori, de trei ori. Mișcări mici, care îl împingeau cât de adânc în interiorul ei putea ajunge, care o umpleau cu sămânța lui.

Închizând ochii, Charlotte se desfătă cu mireasma lui, cu greutatea lui, cu satisfacerea completă a nevoilor pe care le descoperise doar cu el. Tremurând extaziată, savură ultimele clipe de împlinire.

– Charlotte, șopti Wynter. Soția mea. În sfârșit.

Apoi, cu mișcări languroase, cei doi se cufundară în pat.

Pentru o lungă și binecuvântată bucată de vreme, mintea ei se goli de griji, vinovăție ori...

Dumnezeule, ce făcuse?

Capitolul 29

Charlotte se luptase cu Wynter de parcă s-ar fi crezut cine știe ce războinică.

Chiar se crezuse o războinică. Dintr-un motiv anume, bărbatul o lăsase să se ia la trântă cu el, să-l ţină de încheieturi, să-şi închipuie că ar avea o şansă de a câştiga. Iar ea se războise cu el până când forţa îi golise mintea de gânduri şi o lăsase doar cu instinctele. Instincte care o conduseseră către această... împerechere.

Sfinte Dumnezeule, ţipase cuprinsă de spasme! De două ori.

Vocea lui Wynter răsună din pieptul lui, până într-al ei.

– Speram că te vei cufunda în somn, nu că vei fi tulburată de griji chinuitoare, dulcele meu trandafir cu petale de foc.

El nu se clintise. Rămăsese deasupra lui Charlotte, cu capul odihnindu-i-se alături de al ei şi cu faţa întoarsă, deci de unde ştia?

– Tu...

– Da?

Nu ştia ce să-i spună. Ce îi spui unui bărbat după ce ai trăit o asemenea experienţă uimitoare în braţele lui?

– Probabil mă crezi o femeie uşoară.

– Uşoară?

Wynter se trase înapoi şi se uită în jos la ea, portretul indignării virtuoase.

– M-am căsătorit cu tine şi tot a trebuit să împuşc încuietoarea. Charlotte încercă să-l privească drept, chiar o făcu, însă ochii îi înotau în lacrimi. Ah, femeie!

Se ridică uşor de pe ea.

Spre necazul lui Charlotte, trupul ei protestă, pulsând în jurul organului lui, ca şi cum i-ar fi oferit un sărut care să dureze.

– Doamne!

Glasul lui părea răguşit, tulburat.

– Eşti... minunată.

Era sigură că „minunată" nu era cuvântul pe care el intenţionase să-l rostească. Desfrânată? Poate.

Simţi aerul rece acolo unde pielea lui fusese lipită de a ei, iar fiorii îi înviorară mintea şi mai mult. Cum putuse să fie atât de naivă încât să creadă că ar avea vreo şansă împotriva lui?

Încet, de parcă nu şi-ar fi recăpătat încă vitalitatea, Wynter se întinse pe spate lângă ea. Cu mare grijă, îşi strecură un braţ pe sub umerii ei şi un altul în jurul şoldurilor, apoi o trase mai aproape.

Tânăra se obişnuise cu nuditatea, a lui ori a ei, iar acum că pasiunea şi mânia nu mai fremătau în ea, era dureros de conştientă. Capul i se odihnea în scobitura umărului lui. Mâinile... unde să-şi aşeze mâinile? Una sub el, bineînţeles, dar cealaltă? El i-o prinse în timp ce şovăia, rămasă în aer şi i-o puse pe pieptul lui. Partea din faţă a trupului i se odihnea lângă el şi nu îndrăznea să se mişte. Asta i-ar fi atras atenţia proaspătului ei soţ şi... şi ce? Nu ştia ce avea să se întâmple în continuare. Ştia doar că, pe măsură ce el o ţinea aproape, fiorii reci începeau să dispară.

Apucând o pătură, Wynter o trase peste ei. Apoi îi ridică bărbia soţiei sale şi o privi în ochi.

–Acum. Tu gândeşti aşa: m-a luat de proastă, prefăcându-se că se luptă cu mine. Dar trebuie să gândeşti cu mintea mea, Lady Nevastă. Te-am vrut din clipa în care te-am văzut stând pe verandă, cu sacul de călătorie la picioare. Eram hotărât să mă ţin tare şi să nu profit de guvernanta copiilor mei, însă m-ai ispitit.

Fierbinţeala jignirii îi uscă lacrimile lui Charlotte.

–Nu te-am ispitit niciodată!

–Dar ai făcut-o. Ai mers, ai respirat, ai zâmbit.

Wynter îi urmări cu degetul curbura obrazului, forma buzelor, iar gesturile lui semănară remarcabil de mult cu afecţiunea.

–Prea rar ai zâmbit, Lady Nevastă. Când mama a decis că ar trebui să mă instruieşti, m-am hotărât să cedez farmecelor tale.

–N-am nici un farmec.

El îi zâmbi.

–Farmecele de care *nu eşti conştientă*. Nu puteam fi un mojic şi să te seduc, aşa că mi-am pus în cap să mă însor cu tine.

–Ai fi putut să mă avertizezi, murmură ea.

–Ca să mi te împotriveşti şi mai abitir? Nu cred. Şi aşa vanitatea mea zace făcută bucăţi.

Asta o făcu să râdă. Fu doar un chicotit, scurt, dar revigorant.

–Pe urmă... te-am convins să te măriţi cu mine...

–Şantaj!

– Iar tu m-ai provocat. Pe mine! Bărbatul se lovi cu pumnul în piept. Am răspuns provocării tale găsindu-te, învăţându-te să-mi accepţi atingerile, aducându-te la extaz.

Charlotte încercă să-şi îngroape capul la pieptul lui, însă el continua să o ţină de bărbie.

– Nu. Nu te feri. Este un lucru bun ca o femeie prudentă să descopere plăcerea în mângâierile bărbatului ei. Oftă exasperat. Dar e foarte, foarte dificil pentru bărbat.

– Zău?

Niciodată nu-i trecuse prin minte un astfel de gând.

– Ai suferit?

– Da.

Lui Charlotte îi plăcea asta. Îi plăcea foarte, foarte mult.

– Ce încântător!

Fu rândul lui să râdă, dar cu un aer posac.

– Dacă aş fi reuşit să mă caţăr în dormitorul tău, mă îndoiesc că mi-aş fi putut ţine jurământul de a consuma căsătoria noastră doar după ceremonie, căci mi-ai forţat hotărârea până la limită. Te-aş fi luat atunci. O privi încruntat pentru a da mai multă importanţă vorbelor sale. *Eu* te-aş fi luat *pe tine*.

Charlotte îşi îndoi degetele pe pieptul lui. Picioarele începură să i se mişte agitat. Întocmai cum reacţionase în faţa tehnicilor lui coercitive de seducţie, răspundea acum faptului că el îşi dorise s-o domine. Ce soi de creatură primitivă trăia în sufletul ei, tânjind după stăpânirea lui?

– Balustrada ta a cedat, dovedind astfel că Dumnezeu veghează asupra noastră.

O răsturnă pe spate când se ridică şi se sprijini într-un cot. Aplecându-se deasupra ei, blond întunecat şi insistent, Wynter spuse:

– Azi nu te-am luat eu pe tine, Lady Nevastă. Ne-am zbătut. Ne-am luptat. Ne-am luat unul pe celălalt. Să nu te minţi niciodată în privinţa asta.

Îi cuprinse umărul în căuşul palmei şi o scutură uşurel.

– Promite-mi.

Aşadar. O păcălise. Ştiuse că o va poseda – la drept vorbind şi ea o ştiuse –, dar refuzase să-i ofere o scăpare uşoară. Ea nu va putea niciodată să spună că nu a fost dornică. Participase la uniunea lor.

– Mă cunoşti foarte bine, zise Charlotte.

Wynter se înălţă deasupra ei, neînduplecat, puternic, masculin şi pe deplin convins de superioritatea lui.

– Un vânător înţelept îşi cunoaşte prada.

Şi ea îl cunoştea foarte bine.

– Totul trebuie să iasă aşa cum îţi doreşti.

O durea gâtul din pricina strădaniei de a-şi reţine lacrimile, dar trebuia să rostească vorbele. Trebuia să spună tot adevărul şi astfel să înţeleagă exact ce făcuse.

– Acum voi fi soţia ta. Tu vei avea grijă de mine. Iar eu îţi voi iubi copii... şi pe tine.

– Da!

În ochii lui sclipitori se citea aprobarea.

– În sfârşit înţelegi înţelepciunea mea şi a tatălui meu din deşert.

O spusese. Recunoscuse că îl iubea. Iar el nu-i răspunsese la fel. Singurul lui gând fusese acela că avusese dreptate. Că ea devenise o creatură plămădită după gustul lui. O femeie ca oricare alta.

Apăsarea lacrimilor se domoli, căci pentru ce să mai plângă? Viaţa îi era aşezată pe un făgaş. Trebuia să renunţe la singurul principiu care îi modelase caracterul. Se îndrăgostise de un bărbat care n-o iubea şi devenise, nu centrul universului acestuia, ci o înlesnire care să-i facă lui viaţa mai uşoară, o simplă planetă dependentă de măreţul soare. Se pierduse pe sine însăşi.

Era ironic că el venise din deşertul uscat şi arid, pentru a aduce deşertul în viaţa ei.

– Aşa cum spui, nu tu m-ai luat pe mine, ci ne-am luat unul pe celălalt, zise ea. Nu mă pot minţi în privinţa asta şi n-o voi face niciodată. Promit.

Wynter o sărută pe frunte şi îi zâmbi, oferindu-i cel mai frumos zâmbet din lume.

– Tu eşti tot ce mi-am dorit vreodată. Eşti sensibilă, muncitoare şi plăcută ochiului.

Charlotte îl privi, uimită de chipul lui frumos şi de trufia lui neclintită.

– O să mi se învârtă capul de la asemenea laude.

El se încruntă pentru o clipă, neînţelegând. Apoi un surâs blând îi sălta colţurile buzelor.

– Tu eşti lumina ochilor mei, începutul de primăvară...

Charlotte îl întrerupse.

– Iar tu custodele complimentelor fără valoare. Îmi plăcea să fiu sensibilă, muncitoare şi plăcută ochiului.

– Nu-ţi plac omagiile mele?

Ea nu-şi mai putu ascunde tristeţea.

– Deja mă ai. N-are rost să le iroseşti.

– Dar tu pentru mine eşti începutul de primăvară, replică el.

În mod absurd, Charlotte se înfioră la auzul vorbelor lui.

– Sunt fericit şi tu eşti fericită. Când îmi voi fi revenit, iar asta s-ar putea întâmpla – îşi ridică mâna cu degetele răsfirate – peste un an de acum încolo, te voi trezi şi ne vom lua din nou unul pe celălalt. Acum dormi, Charlotte, soţia mea.

Se cuibăriră amândoi, umăr la umăr.

Wynter credea că biruise.

Charlotte ştia că aşa era.

Capitolul 30

Nunta de acum o lună fusese un succes răsunător şi toată lumea bună îşi amintea cu slugărnicie că asta i se datora Adornei.

Ceremonia fusese emoţionantă, mâncarea şi băutura primiseră laude din plin, orchestra cântase toată noaptea, plecarea lui Wynter cu Charlotte stârnise o imensă cantitate de bârfe satisfăcătoare, iar lumea bună aştepta acum cu nerăbdare s-o vadă pe Adorna întrecând toate acestea a doua zi, în timpul recepţiei

sereminiene. Vicontesa zâmbi în vreme ce se îndrepta către scări. De parcă mai încăpea îndoială!

– M'lady, m'lady!

Bietul şi dragul de valet Harris alerga înspre ea.

– Bucătarul zice că raţele n-au venit încă de la Londra.

Părea absolut alarmat, cu părul făcut măciucă.

Adorna îl bătu pe braţ pentru a-l linişti.

– Dacă nu sunt raţe la cină, atunci bucătarul ar trebui să sape o groapă şi să frigă o vită. Sunt sigură că delegaţiei sereminiene îi va plăcea.

Harris încuviinţă, făcu o plecăciune, apoi se grăbi înapoi spre bucătărie.

Adorna urcă treptele.

Scepticii n-o cunoşteau. Când familia regală sereminiană va părăsi conacul Austinpark, va fi fermecată şi amuzată, regina Victoria va fi mulţumită, iar ea va deveni cea mai onorată gazdă din Anglia.

Vicontesa aştepta cu nerăbdare toate astea.

– Milady!

Domnişoara Symes înainta în grabă pe coridor către ea.

– Un oaspete de la nuntă a furat cearşafurile din aripa vestică şi nu putem face toate paturile.

– Măcar de data asta n-au furat argintăria.

Adorna o cuprinse cu braţul pe jupâneasă.

– Ideea reginei Victoria este să oferim delegaţiei sereminiene un scurt tur al zonei rurale englezeşti şi amuzament într-un cadru degajat. Maiestatea Sa, Prinţul Albert, curtenii şi sereminienii vor sosi dimineaţa şi se vor întoarce la Londra după-amiaza târziu. Nu ne trebuie paturi făcute.

Domnişoara Symes făcu o faţă dezgustată.

– Ştiţi că unii se vor ameţi şi vor trebui să rămână peste noapte.

– Dar nu toţi, draga mea şi avem suficiente aşternuturi pentru aripa estică, nu-i aşa?

– Da.

– Asta e. Vezi? O să fie bine.

Domnişoara Symes nu era fericită. Detesta să nu pregătească totul ca la carte.

–Vă mulţumesc, milady. O să pregătesc numaidecât fiecare cameră din aripa estică.

Dar nu făcu o reverenţă. În schimb, privi în lături, ca şi cum s-ar fi ruşinat.

–V-aţi... gândit ce să faceţi cu fantoma?

–O, da!

Adorna îşi atinse obrazul cu un deget.

–Presupun că după plecarea sereminienilor va trebui să fac ceva în privinţa micului nostru spirit, nu-i aşa?

–Trebuie, dacă vreţi să vă mai rămână vreo menajeră la etaj, milady.

–O să mă ocup eu, domnişoară Symes.

Vicontesa o trimise la treaba ei. Domnişoara Symes era o scumpă că-şi făcea atâtea probleme. Păcat că, în ciuda tuturor asigurărilor că o grozavă sursă de amuzament urma să-şi facă apariţia, Adorna nu se simţea mai liniştită.

Desigur, vicontesa *avea* să se gândească la ceva special pentru a întreţine delegaţia, iar dacă nu o făcea, fără îndoială că *avea* să se ivească vreun lucru deosebit. La urma urmei, ea nu *plănuise* ca Wynter să împuşte încuietoarea de la uşa lui Charlotte. Totul fusese o pură întâmplare fericită. Adorna avusese mereu noroc în privinţa asta.

Mai puţin în ceea ce îl priveşte pe Lord Bucknell. Femeia strânse din dinţi şi iuţi pasul. Bărbatul dispăruse în timpul petrecerii de nuntă şi nu se mai întorsese. Nu primise nici o veste de la el, nici măcar când îi trimisese un bileţel pentru a se interesa, cu cea mai mare delicateţe, de sănătatea lui. Hain om! Nu ştia cum de i se păruse vreodată că-l place. Cu siguranţă nu pricepea de ce îi era dor de el.

Uşa camerei copiilor era deschisă, iar din interior Adorna auzi glasul lui Charlotte. Draga de fată insista să lucreze zilnic cu Robbie şi Leila pentru a le îmbunătăţi manierele, fără a lua în seamă asigurările vicontesei că micuţii se purtaseră exemplar la nuntă.

Charlotte era adorabilă, dar părea abătută de când se întorsese cu Wynter de la cabana de vânătoare.

Măcar dacă fiul ei ar fi încetat să-l mai caute pe escroc! Mergea la Londra în fiecare zi. Şi acum era tot acolo. Adorna crezuse că mariajul avea să-l ţină acasă, însă el o săruta sec pe Charlotte în fiecare dimineaţă şi apoi pleca în oraş. Atunci când ea se măritase cu Henry, nu putuseră sta departe unul de celălalt mai mult de două ore la rând, iar el avea vreo şaptezeci de ani.

Tinerii pur şi simplu nu mai aveau acea scânteie.

Oprindu-se în pragul uşii, Adorna o văzu pe Charlotte citind din cartea aceea pe care copiii o adorau. *O mie şi una de nopţi* îi zicea, şi părea că ajunseseră la o parte destul de interesantă. Cel puţin pentru Charlotte şi Robbie. Cei doi stăteau pe scaune alăturate, cocoşaţi deasupra cărţii, în vreme ce tânăra citea din ce în ce mai repede.

Leila, pe de-altă parte, şedea pe podea cu pleoapele grele, urmărind cu degetul modelul covorului. Ridicând brusc capul, spuse:

–Lady domnişoară Charlotte, acum putem să-ţi spunem „mama"?

Robbie se repezi la surioara lui.

–Leila. Pentru ultima oară, taci! Vreau să ştiu ce se întâmplă.

Fetiţa se trânti la loc pe podea, pufnind.

Charlotte părea pierdută.

–Sigur că puteţi să îmi spuneţi „mama". M-aţi face foarte fericită.

Atunci Adorna se mişcă, iar nora ei îi observă prezenţa.

Robbie o remarcă la rândul lui şi, evident enervat, se prăvăli pe podea alături de Leila.

Copila rânji, se întinse şi lovi cu călcâiele în covor.

–Pot să intru şi să ascult?

Vicontesa nu plănuise să li se alăture, însă gospodăria putea funcţiona şi fără ea pentru câteva minute şi îi înţelegea nerăbdarea nepotului ei.

Charlotte îi acceptă prezenţa cu calm, însă în ultima vreme tânăra accepta totul cu calm. Era ca şi cum tumultul dinaintea

nunţii nici nu avusese loc, iar ea devenise, fără nici un murmur de protest, nevasta pe care Wynter şi-o dorise.

– Sigur, mamă, am fi încântaţi să ni te alături. Robbie, Charlotte atinse umărul băiatului, pregăteşte un scaun pentru bunica ta. Vrea să audă restul poveştii.

Micuţul îi zâmbi Adornei în timp ce îi aşeza un scaun de cealaltă parte a lui Charlotte. Din ziua nunţii ea şi nepotul ei ajunseseră la un soi de înţelegere. El nu-şi mai azvârlea cuţitul în tapetul ei, iar ea se prefăcea că nu-l observă când se furişează afară pentru a se juca împreună cu noii lui prieteni. Grupul îl includea pe destul de supusul fiu al vicarului, care se pare că nu mai făcea glume pe seama accentului ori a trecutului oamenilor.

Era o lecţie preţioasă pentru ambii flăcăi, însă turnura pe care o luaseră evenimentele o lăsase pe Leila singură din nou.

Adorna se aşeză şi se prefăcu că ascultă în vreme ce Charlotte relua firul poveştii. De fapt o urmărea pe Leila. Leila care făcea un spectacol din faptul că nu asculta. Leila care se juca cu căluţul din lemn primit în dar de la Charlotte, dar care totuşi nu se plângea niciodată că lecţiile ei de citit fuseseră din nou amânate.

Leila. Vicontesa rareori descoperea că nu ştie ce să facă în privinţa celorlalţi oameni, însă Leila o punea în încurcătură. Ascundea ceva, Adorna era sigură de asta. Dar ce? Ce secret ar putea păstra un copil de vârsta ei faţă de toţi adulţii care o iubeau? De ce zâmbea micuţa cu viclenie când credea că nimeni n-o vede? De ce, când vorbea despre El Bahar, numea ţara aceea „acasă"? Şi de ce o văzuse o dată servindu-se din chiflele de casă ale bucătarului, legându-le într-o batistă şi furişându-se cu ele la etaj?

Adorna intenţiona să afle. După recepţia sereminiană.

Vicontesa îşi dădu seama că, în timp ce ea se gândea la enigmele nepoatei sale, povestea se sfârşise, iar Robbie o privea nerăbdător.

– Foarte bine, exclamă ea. Dacă fiecare poveste e la fel de interesantă ca aceasta, va trebui să citesc eu însămi toată cartea.

– Eu vreau s-o citesc, spuse Robbie. Dar n-o fac. Îmi place s-o aud pe m-mama citind.

Chipul lui Charlotte se lumină de o plăcere aproape palpabilă, iar tânăra îl îmbrăţişă pe Robbie.

Leila se ridică.

– Eu vreau să-i spun așa!

Charlotte își deschise brațele către fetiță.

– O să fiu *mama* pentru amândoi.

Leila veni lângă ea și acceptă îmbrățișarea, dar în același timp continuă să se foiască de parcă ar fi fost un cal pursânge care așteaptă începutul unei curse.

– Charlotte știi ceva despre Sereminia? întrebă Adorna veselă.

– Da, cu toții știm.

Charlotte își luă înfățișarea de guvernantă.

– Când am studiat Europa, am descoperit că Sereminia este o țară mică din munții Pirinei, aflată la granița dintre Franța și Spania. Care e limba lor oficială, Leila?

Micuța pufni, dar răspunse ascultătoare:

– Limba lor oficială e baminiana.

– Robbie, cum se numesc conducătorii lor?

– Sunt conduși de regele Danior și regina Evangeline și...

Leila îl întrerupse.

– De ce nu mai poți fi tu guvernanta noastră? Nu vreau o altă guvernantă.

Încurcată, Charlotte trase adânc aer în piept.

– Eu voi continua să vă supraveghez lecțiile.

– De ce nu poți să ne înveți *tu*?

Robbie nu mai putea suporta sâcâielile surorii sale.

– Pentru că o să aibă un copil, neroado.

– Nu... spuse Charlotte.

– Vreau eu să fiu cea mai mică.

Leilei începu să-i tremure buza de jos. Charlotte se îmbujoră.

– Eu nu...

Micuța se întoarse către Robbie, în vreme ce o lacrimă i se prelingea pe obraz.

– O să aibă un copil curând?

– Foarte curând, confirmă băiatul. Tati e potent!

Charlotte se înroși până în vârful nasului. Adorna fu nevoită să se îndrepte către fereastră pentru a-și ascunde râsul de nestăpânit, dar când se întoarse iar, văzu expresia de pe chipul nurorii sale.

Bănuielile ei de mai înainte îşi găsiră confirmarea. Charlotte era nefericită. Nefericită şi hotărâtă să îndure.

Nici un copil obraznic nu întristează în asemenea măsură o femeie. Aici era vina lui Wynter.

Adorna oftă. Nu voia să intervină, dar dacă fiul ei era atât de nepăsător şi de împăcat cu sine pe cât părea, avea să fie silită s-o facă. După recepţia sereminiană.

Gândul acesta îi aminti vicontesei de ce venise.

–Voi învăţaţilor ştiţi ceva despre tradiţiile sereminiene? Aş vrea să pregătesc un spectacol potrivit pentru ei.

Charlotte o bătea pe Leila pe spate, chiar dacă părea că ea însăşi ar fi avut mare nevoie de acelaşi tratament.

–Femeile sereminiene sunt cunoscute pentru firea lor aventuroasă. În tinereţe, regina Evangeline era o persoană îndrăzneaţă, având în vedere că vâslea pe râuri învolburate şi se căţăra pe stânci ascuţite.

Adorna îşi acoperi obrajii cu palmele.

–Asta nu mă ajută.

–Regina Evangeline e cunoscută în toată Europa şi ca o mare gurmandă, propuse Charlotte.

–Dar regele Danior? Să sperăm că el e la fel de plictisitor ca prinţul Albert.

Charlotte clătină din cap cu regret.

–Nu aşa i-a mers vestea. Îmi pare rău că nu te pot ajuta mai mult, mamă.

–De fapt...

Adorna se gândi la cele aflate şi zâmbi.

–M-ai ajutat foarte mult.

Capitolul 31

Wynter stătea în hainele lui de călătorie şi se uita cum o armată de servitori aşeza mese şi scaune în grupuri confortabile de-a lungul verandei. Muncitorii întindeau o tendă aurie peste o ramă

din lemn, pentru a oferi umbră şi a-i proteja pe oaspeţii regali de soare ori ploaie. Ştia că, în interior, ajutoare din împrejurimi curăţau şi frecau până când totul avea să sclipească de curăţenie.

Un bărbat înţelept ar fi stat foarte, foarte departe. Barakah ar fi stat foarte, foarte departe.

Wynter nu era Barakah.

Mama lui ieşi pe uşă cu un vraf de hârtii în mână, având un aer vesel şi văratic în rochia ei verde ca iarba pe care puţine femei şi-ar fi permis s-o poarte. Wynter îşi spuse că ar trebui să fie recunoscător pentru că avea o mamă tânără la care putea apela pentru isteţimea ei. Şi totuşi nu se simţea recunoscător. Se simţea doar dezorientat, precum un bărbat al cărui adăpost e pe cale să dispară într-o grozavă şi irevocabilă furtună de nisip.

Adorna se opri, evident speriată să-l vadă.

–Wynter. Dragule. Credeam că o să fii la Londra toată ziua.

–Am fost.

Femeia aruncă o privire înspre soare.

–Dar nu poate fi trecut de ora unu. E un drum de două ore.

–Eu pot să-l parcurg într-o oră şi jumătate.

Galopând şi schimbând o dată caii, dar nu trebuia să-i spună ei asta.

–Dar o oră şi jumătate până acolo, o oră şi jumătate înapoi... e imposibil să fi petrecut în oraş mai mult de două ore.

Femeia se lumină.

–Nu te-ai dus la birou, nu-i aşa?

–M-am dus.

Adornei i se lungi faţa.

–Nu m-am putut concentra.

Wynter detesta să facă asta. Îi displăcea atât de mult, încât aproape că se răzgândise. Dar căutase alte opţiuni şi nu reuşise să descopere nici una.

–Mamă, vreau să discut cu tine.

Vicontesa îşi duse mâna la piept şi strânse în pumn materialul neted al rochiei.

–Dragule, ce am făcut eu era necesar.

–Ce-ai făcut?

Oare vorbea despre *ea?*

– Ce ai făcut?

Adorna se uită la el, apoi se strădui din răsputeri să-şi îndrepte cutele de pe rochie.

– Am cheltuit patru mii de lire pentru recepţia asta?

De ce îi tot dădea zor cu petrecerea?

– În regulă. E în regulă.

Wynter privi în lungul verandei înţesate de lucrători.

– Putem să mergem într-un loc mai retras?

– Sigur.

Adorna îi făcu semn să intre în casă înaintea ei.

– Cred că azi biroul meu e singurul loc în care putem sta singuri.

Când trecură pe lângă o oglindă, el privi într-o parte şi o zări tamponându-şi fruntea cu o batistă.

– Chiar credeai că o să-mi pese? o întrebă, încercând să acorde atenţie grijilor ei când de fapt nu voia decât să vorbească despre ale lui.

– Da. Da, am crezut.

Vocea îi tremura.

– Banii din afacere sunt ai tăi.

Luând-o de braţ, o conduse în jurul siluetelor îngenuncheate a două menajere care lustruiau treapta cea mai de jos până când aceasta avea să strălucească.

– Nu sunt soţul tău să-ţi verific conturile. Sunt fiul tău. Şi nici măcar un fiu bun. Dacă aş fi fost, aş fi rămas aici pentru tine după moartea tatei. N-ar fi trebuit să munceşti atât de mult pentru a conduce afacerea. N-ar fi trebuit să mai căutăm acum identitatea unui escroc.

Adorna îl strânse de mână în vreme ce urcau scările.

– Dragule, nu poţi vorbi serios! Nu crezi cu adevărat toate astea. Eşti cel mai bun fiu pe care şi l-ar putea dori o femeie! Interesant, exotic, încrezător... un bărbat care îşi împlineşte destinul. Poate că aş fi vrut să te întorci mai devreme, dar... nu crezi cu adevărat că ai un motiv să te revanşezi faţă de mine, nu?

Azi era cumplit de conştient de defectele lui.

– Mamă, deşi am ştiut mereu că tu poţi conduce afacerea, n-a fost corect să te las să duci povara ei atâţia ani.

– Dar îmi place să conduc afacerea. Tatăl tău m-a învăţat atâtea şi mă bucur când am ocazia să pun în practică lecţiile lui.

Părea uşor rugătoare.

– O, dragule, niciodată nu m-am gândit că vei lua în serios escrocheria asta.

Wynter avu impresia că iar discută despre două lucruri diferite, dar n-avea timp s-o ia la întrebări în legătură cu îndoielile lui. Nu acum când intrau în apartamentele ei. În sfârşit putea vorbi cu singura femeie despre care ştia că ar înţelege-o pe singura femeie pe care el *nu* o înţelegea. Cu mâinile în şolduri, spuse:

– Nu iese cu ea aşa cum am plănuit.

Adorna se încruntă.

– Cu cine, dragule?

– Cu soţia mea, bineînţeles.

Vicontesa se cufundă în canapea şi făcu ochii mari.

– A încetat cu sfidările ei fără sens. Mi-a recunoscut înţelepciunea de a fi organizat căsătoria noastră. Îmi mulţumeşte pentru hainele şi bijuteriile pe care i le aduc în dar. Totuşi (abia dacă putea îndura să recunoască asta), totuşi nu e fericită.

Se plimbă până la fereastră şi înapoi.

– Mamă, de ce nu e fericită?

– Unele soţii (Adorna părea să-şi aleagă cu grijă cuvintele) nu găsesc plăcerea în patul conjugal. E Charlotte o astfel de femeie?

N-avea vreme pentru delicateţea englezească în legătură cu funcţiile perfect normale ale corpului.

– Barakah, tatăl meu din deşert, m-a învăţat că dacă o soţie nu găseşte plăcerea în patul conjugal, e de datoria soţului să descopere ce i-ar plăcea.

– Măcar în privinţa asta bătrânul mojic avea dreptate.

– Eu şi Charlotte găsim mulţumirea unul la celălalt. Ea mă aduce la extaz, iar eu fac la fel în ceea ce o priveşte. De multe ori. Deseori. O conduc deseori pe culmile plăcerii pentru că...

Adorna era evident fascinată.

– Pentru că?

– Noaptea, când crede că dorm, plânge.

Vicontesa se posomorî.

Tânărul scrâşni din dinţi, apoi spuse totul:

– În dimineaţa asta, după răsăritul soarelui şi după ce eu i-am adus multă încântare, ea mi-a întors spatele şi a început să plângă.

Adorna clătină din cap.

– O, Wynter!

– Rugăminţile mele de a mă lămuri s-au dovedit fără rost. Nu vrea să discute cu mine.

– Niciodată?

– Nu aşa cum obişnuia să o facă. Nu zice nimic, chiar şi atunci când mănânc cu degetele!

Asta era mai rău ca orice. Făcuse cel mai abominabil gest necuviincios la care se putuse gândi, iar Charlotte nu-l mustrase!

– A zis că mă iubeşte.

– Da...

Adorna părea adâncită în gânduri.

– O femeie e împlinită atunci când iubeşte un bărbat.

Vicontesa se înecă de uimire. Wynter continuă:

– Atunci de ce nu e fericită?

Lăsându-se pe spate în colţul canapelei, Adorna întrebă pe un ton sarcastic.

– Nu ştiu, Wynter, de ce nu e?

– Pentru că vrea să o iubesc la rândul meu!

Începu să se plimbe prin cameră.

– Charlotte e o femeie adorabilă, sublinie Adorna.

– Un bărbat adevărat nu iubeşte o femeie. Aşa m-a învăţat tatăl meu din deşert.

– Wynter!

Ridicându-se în picioare, mama lui îl strigă pe nume de parcă el ar fi avut şase ani şi ar fi luat parte la o încăierare.

– Îmi spui că acest Barakah, acest tată al tău din deşert, a declarat că un bărbat *adevărat* nu-şi iubeşte soţia. Tu ţi-l aminteşti măcar pe *propriul* tău tată?

Vehemenţa ei îl sperie.

– Da, sigur. Îi prețuiesc amintirea.

Adorna stătea acolo, cu ochii la el, așteptând ca și cum el ar fi trebuit să știe cu ce greșise.

În cele din urmă, ea scoase un sunet de dezgust.

– Ai putea fi mai prost de atât? Ducându-și mâna la frunte, continuă: Nu înțeleg ce vrei de la mine. Vrei să-ți spun cum s-o faci pe Charlotte fericită?

Mama lui trebuia să știe. Trebuia, căci altfel la cine putea apela?

– Păi... da.

– Se pare că Charlotte ți-a spus deja cum s-o faci fericită, dar în caz că trebuie s-o auzi din nou (femeia gesticulă) poate că ar trebui s-o întrebi.

Charlotte stătea în cadrul ușii. Era îmbrăcată cu una dintre rochiile pe care i le adusese el, o ținută simplă din bumbac alb, care arăta absolut încântătoare, chiar și cu urma tălpii Leilei pe ea. Avea părul despletit, așa cum îi plăcea lui, și prins la spate cu o agrafă din diamante albastre, montate în platină. Arăta la fel de dulce și de blândă ca un înger. Un înger care îl privea cu furie.

Nu știa de ce, dar era supărată pe el.

Însă mânia era mai bună decât acea îngrozitoare resemnare plină de tristețe.

– Venisem să te caut pentru a-ți spune cât sunt de îngrijorată în privința Leilei, spuse ea. Și te găsesc discutând despre mine cu *mama* ta?

Wynter se uită la Adorna în căutare de sprijin, însă aceasta dispăruse.

– Nu știam ce să mă fac cu tine.

– *Cu* mine? Nu știai ce să te faci *cu* mine? Sunt un copil care trebuie manevrat?

– Nu, un copil nu. Dar cu siguranță o femeie care nu știe ce vrea.

Charlotte își strânse pumnii pe lângă corp.

– Nu știu ce vreau? Nu eu sunt cea care a venit la mama în căutare de sfaturi.

Wynter clipi uluit.

–Era logic să apelez la mama. Uniunea noastră nu se desfăşoară aşa cum am prevăzut.

Fustele lui Charlotte foşniră când aceasta intră în cameră.

–Ba da.

–Ăsta e un neadevăr. Nu eşti fericită aşa cum ar trebui.

–De ce aş fi fericită?

Apropiindu-se de el, îl apucă de braţe şi îl privi cu sinceritate.

–Viaţa mea este exact aşa cum m-am temut că o să fie. Măcar înainte eram o guvernantă. Lucram pentru a mă întreţine. Munca mea avea o valoare. Acum nu-mi trebuie nimic. Nu *sunt* nimic. Sunt o proprietate care trebuie îngrijită atâta vreme cât oferă plăcere.

–O nevastă e mai mult decât o proprietate.

–La fel cum şi un cal e mai mult decât o proprietate?

Ea trebuia să fi citit răspunsul pe chipul lui, căci îşi zvârli mâinile în sus.

–Nu sunt un cal! Nu sunt un câine! Sunt o fiinţă umană şi vreau să fiu preţuită pentru asta. Vreau să fiu...

Ochii ei probabil că se umpluseră iar de lacrimi, căci îi întoarse spatele. Oare o mai văzuse vreodată plângând înainte de nuntă? Nu. Dar de atunci nu se mai oprea. Nu pentru a-l controla, aşa cum îl avertizase Barakah că procedau unele femei, ci din pricina unei dureri adânc ascunse.

Barakah i-ar fi spus că durerea unei femei este o problemă neimportantă şi că ea ar trebui lăsată în pace pentru a se vindeca. Însă ceva din sufletul lui Wynter îl îndemna s-o ajute pe Charlotte cu povara suferinţelor ei. Dacă n-o făcea, se gândea că ea avea să poarte această povară pentru totdeauna. Repetă:

–Vrei să fii... iubită?

Sprijinindu-se cu un umăr de perete, tânăra scotoci după o batistă.

–Iată-l că înţelege!

–Dar e suficient ca tu să mă iubeşti pe mine.

Ea îşi suflă nasul.

–Se pare că nu.

Wynter era confuz. Nu-i plăcea confuzia. Îi plăcea ca viața să se desfășoare așa cum ar trebui, în funcție de legile și tradițiile stabilite de către bărbații mai bătrâni decât el.

– Un bărbat adevărat nu...

Charlotte se repezi la el precum o zeiță răzbunătoare.

– Îți spun eu ce poți să faci. Voi bărbații adevărați puteți să vă duceți pur și simplu la...

– Tati!

Robbie își făcu apariția în pragul ușii, cu ochii măriți de groază, ținând în mână o bucată de hârtie.

– Tati, Leila a fugit!

Capitolul 32

Charlotte înhăță biletul și citi cu disperare mâzgăliturile copilei.

– A fugit?

Wynter se uită fix la Robbie.

– Unde a fugit?

Charlotte spuse cu voce răgușită:

– Acasă. Zice că se duce acasă.

Nu-l mai văzuse niciodată pe Wynter pălind, dar îl văzu acum.

– În El Bahar.

Se opri ca împietrit, apoi o luă pe Charlotte de mână.

– Aveai de gând să-mi vorbești despre Leila.

– Da. Da.

Tânăra se chinui să-și adune gândurile.

– În vreme ce noi eram ocupați cu pregătirile pentru recepția sereminiană, am devenit tot mai îngrijorată din pricina ei. Cred că se simte neglijată. E veselă, pe urmă morocănoasă...

– Foarte posacă, interveni Robbie.

– Da, încuviință Charlotte. Nu cred că doarme bine și, cu toate că m-am obișnuit să fie tot timpul o provocare, pur și simplu nu mai e în obișnuita ei dispoziție exuberantă.

Wynter dădu scurt din cap.

– Robbie, ar încerca ea să fugă în El Bahar?

– Da. E atât de toantă încât s-ar putea să nu mai ţină minte cât e de departe. Ar încerca să se întoarcă.

Băiatul se strâmbă, de parcă ar fi încercat să-şi reţină lacrimile.

– N-a fost încântată că mă jucam cu prietenii mei. E vina mea.

– Nu tu eşti de vină, fiule, eu sunt.

Wynter îşi puse o mână pe umărul fiului său şi îl strânse.

– Foarte bine. Robbie, tu du-te în grajd şi vorbeşte cu Fletcher. Vezi dacă Leila a fost acolo. Charlotte, trimite pe cineva la han şi află dacă s-a suit în trăsură.

Chipul lui căpătă un aer sumbru.

– Eu o să merg la Londra şi o să verific docurile.

– Ba n-o să mergi.

Charlotte se întoarse şi o porni către uşă.

– Cel puţin... nu singur.

Wynter termină de vorbit cu căpitanul de vas pe care îl luase de guler şi tresări când îşi dădu seama că Charlotte dispăruse de lângă el.

Era întuneric beznă în zona docurilor londoneze, soţia şi fiica lui se făcuseră nevăzute, iar lui îi venea să urle din pricina fricii care îi rodea măruntaiele. Avea s-o piardă pe Leila ori pe Charlotte ori pe amândouă, iar de data asta nu putea fugi îndeajuns de departe pentru a scăpa de durere. Criza de acum nu era asemenea morţii tatălui său. De data aceasta Wynter era adult, un bărbat răspunzător pentru binele familiei sale, şi eşua din toate punctele de vedere.

Cum era cu putinţă? Trăise conform adevărurilor, aşa cum le înţelegea el, asumându-şi răspunderea, comportându-se onorabil, fiind mereu cinstit. Oare unde greşise?

În bezna din jur, făcu apel la şeicul care îl îndrumase în viaţa adultă şi de la care deprinsese toate abilităţile sale de vânător.

– Barakah, te rog, ajută-mă să le găsesc.

Făcu vreo câțiva pași de-a lungul zidului unei taverne, folosindu-și toate simțurile pentru a-și găsi soția. Ea nu putea să fi plecat prea departe. Adineauri era acolo.

Apoi o auzi. Glasul lui Charlotte întrebând:

– Dacă vedeți o fată mergând singură, îmi dați de știre?

Wynter se sprijini de peretele cârciumii, care era umed din pricina ceții și îmbibat cu izul de alcool vechi, și își trecu o mână tremurătoare peste frunte.

– Îhî, don'șoară, da'... multe fete merg singure p'acilea, don'șoară, și nici una dintr-un motiv bun.

Wynter urmări vocile către o alee împuțită, având grijă să nu facă nici un zgomot.

– Știu, dar fata asta e specială, stărui Charlotte. E fiica mea.

Bărbatul o apucă de umeri.

– Ce faci, Charlotte?

Prostituata scoase un țipăt ascuțit când îl văzu apărând brusc și se poticni într-o grămadă de gunoi.

Charlotte se lăsă pe spate, ca și cum n-ar fi avut nici o îndoială cine se afla în spatele ei.

El o cuprinse cu o mână, simțind combinația fermă de piele și mușchi care era soția lui. Avea nevoie de asta. Avea nevoie de ea. Oricât ar fi fost de îngrijorat în legătură cu Leila, oricât l-ar fi tulburat să-și aibă nevasta alături în timpul vânătorii, prezența ei îl alina. Ea îi dădea speranță.

Barakah ar fi fost uimit de puterea ei.

– Tânăra aceasta stă aici, pe alee, toată noaptea.

Charlotte nu părea deranjată, de parcă ar fi fost obișnuită să stea de vorbă cu prostituatele londoneze de cea mai joasă speță.

– A avut bunătatea de a consimți să stea cu ochii în patru după Leila.

Wynter trebuia să admită că ideea lui Charlotte era bună. Să le alerteze pe prostituate să se uite după Leila. Dar nu credea că mai putea supraviețui multor idei bune ale nevestei sale. Nu și dacă ele implicau ca ea să dispară în noapte.

– O să te plătesc bine, îi spuse el prostituatei.

Abia dacă reuşea s-o zărească în lumina slabă provenită de la taverna din spatele lui şi ştia că, în ochii ei, el nu era decât o brută uriaşă. Dar femeia văzu sclipirea monedei pe care el i-o întinse şi o făcu să dispară numaidecât în propria mânecă.

–Mai am şi altele, dacă o vezi pe fată. Vino la sediul companiei Ruskin Shipping. Vom fi acolo.

–Nu.

Charlotte îl luă de braţ.

–Nu ne putem opri acum din căutări.

–Soarele a apus cu două ore în urmă. Ceaţa se îndeseşte şi avem tot atâtea şanse să ne alegem cu gâtul tăiat câte avem s-o găsim pe Leila.

„Şi trebuie să te duc într-un loc sigur." Dar nu spuse asta. Tânăra insistase să-l însoţească la Londra. S-ar fi opus oricărei încercări a lui de a continua căutările fără ea. Şi, la drept vorbind, vânătoarea ar fi fost o prostie acum, chiar şi pentru el, tocmai din motivele pe care le înşirase. O îndrumă pe Charlotte către stradă.

–Trebuie să ne odihnim ca s-o putem căuta din nou mâine-dimineaţă.

–Dar dacă Leila e pe afară de una singură? întrebă în şoaptă soţia lui.

–La vârsta de cinci ani a supravieţuit unui atac asupra taberei noastre.

Îşi amintea deseori lucrul ăsta.

–E luptătoare şi vicleană, iar dacă s-a ghemuit pe undeva, oricum n-am putea-o găsi în veci.

Charlotte nu ştia, dar el ţinea în mâna dreaptă cuţitul scos din teacă.

–S-ar putea să nici nu fie aici. Fetiţa despre care au spus că s-a urcat în trăsura ce mergea spre Londra, nu se potrivea cu descrierea ei.

–Leila ar fi putut purta una dintre perucile mamei tale.

–Ştiu.

Bineînţeles că ştia. Leila putea face orice îşi punea în minte.

–Apucă-mă de pulpana hainei, îşi instrui el soţia. O să te conduc către Ruskin Shipping.

Se străduí din răsputeri să meargă cât mai în umbră, auzind gemetele prostituatelor care lucrau, sforăiturile beţivanilor, vaietele ocazionale ale unui suflet chinuit. Gândul că Leila s-ar fi putut afla aici, afară, îl frigea ca fierul roşu. Mâine-dimineaţă...

– E lumină în clădirea ta, spuse Charlotte. Credeam că toată lumea a plecat acasă până la ora asta.

Wynter se uită la faţada golaşă a companiei Ruskin Shipping. Ea avea dreptate. O lumânare pâlpâia în biroul lui personal de la etajul al doilea.

Cineva era acolo. Un hoţ? Ori (inspiră adânc) un escroc?

Oare până la urmă avea să iasă ceva bun din tot acest prăpăd?

– În linişte, o avertiză el pe Charlotte în timp ce deschidea încet uşa.

Dar fustele ei foşneau când se mişca, un sunet femeiesc pe care de obicei Wynter îl savura, dar care acum risca să-l dea de gol. O conduse prin depozitul întunecat, cu lăzile lui de lemn şi miresmele lui iuţi, către baza scărilor.

– Stai aici.

Mişcându-se cu agilitatea unui războinic al deşertului, se furişă în sus, către singurul birou luminat, ţinând în mână cuţitul şi concentrându-şi toată atenţia asupra tâlharului din interior.

Oricine ar fi fost, Wynter avea să-l omoare.

Oprindu-se în loc, trase aer în piept pentru a-şi potoli furia ucigaşă. Însă dată fiind teama care îl rodea în legătură cu Leila, frustrarea pe care o resimţea pentru că nu reuşise să-l prindă pe hoţ şi comportamentul irațional al lui Charlotte, vărsarea de sânge i se părea chiar dezirabilă.

Auzind un scârţâit de scândură şi un foşnet pe treptele întunecate din spatele lui, se răsuci, cu lama cuţitului îndreptată în afară.

– Wynter, şopti Charlotte, apărând ca o siluetă palidă în bezna nopţii. Tocmai m-am gândit: oare Leila ar şti să vină aici?

Mâna cu care ţinea cuţitul îi tremură când vârî lama în teacă.

– Nu ştiu.

Leila *fusese* aici în drumul lor prin Londra până la conacul Austinpark. Poate că isteaţa lui fiică îşi găsise calea spre siguranţa pe care i-o oferea proprietatea familiei sale.

Charlotte orbecăi după mâna lui.

–Vreau să vin cu tine.

Acum n-o mai putea trimite înapoi. Chiar şi după ce ochii lui se obişnuiseră cu întunericul, abia reuşea să zărească multitudinea de obstacole. Aşa că o conduse înainte.

–Când ajungem sus, murmură el, ţine-te deoparte.

–Da.

Când pătrunseră pe holul de la etaj, văzu că uşa biroului său era deschisă.

Speranţele lui de tată se năruiră. Nu era Leila. Ştia că nu era ea. Vigilenta lui fiică n-ar fi fost atât de naivă încât să se lase descoperită atât de uşor.

Dându-i drumul lui Charlotte, scoase cuţitul şi se furişă în direcţia luminii. În prag se opri şi observă scena luminată de două candelabre.

Stewart, dragul şi nevinovatul lui văr Stewart, stătea la biroul lui Wynter, cu ochelarii pe nas, cu registrul contabil deschis şi cu câteva teancuri de bancnote frumos aranjate în jurul lui.

Wynter nu făcuse nici un zgomot, iar Stewart murmura în timp ce lucra, însă un al şaselea simţ trebuie să-l fi alertat pe bărbatul de la birou, căci acesta ridică brusc privirea. Sări în sus, vărsând cerneală peste paginile scrise, şi exclamă:

–Vere!

Pentru o clipă mai că păru încântat să-şi vadă ruda. Apoi Wynter văzu vinovăţia întipărindu-i-se pe chip, căci Stewart acoperi registrul cu mâna.

–Nu e ceea ce pare.

–O?

Wynter îşi desfăcu intenţionat degetele pentru a da drumul cuţitului. Arma se prăbuşi pe podea.

–Cum pare?

Stewart fixă cuţitul cu privirea, părând incapabil să-şi ridice ochii.

– Eu nu... adică, există un motiv bun....

Degetele lui subțiri și noduroase tremurau.

– Sunt vărul tău. N-o să mă omori, nu-i așa?

– Dacă aș fi avut de gând să te omor (Wynter țâșni în față, îl apucă de cravată și îl ridică în picioare) n-aș fi scăpat cuțitul.

Îl târî pe Stewart peste birou. Registre și hârtii se risipiră pe jos, cerneala se vărsă, picioarele fluturând ale împricinatului dărâmară scaunul.

– Wynter!

Bărbatul auzi strigătul lui Charlotte, dar nu-i dădu nici o atenție. Stewart, vărul lui, profitase de Adorna, mama lui. Furase din afacerea familiei, afacerea care îi oferise un mijloc de trai în toți anii lui de viață adultă. Lui Stewart i se bulbucară ochii când Wynter îl trânti cu spatele de un dulap pentru dosare și îl strânse mai tare de gât.

– Wynter, ce faci? îl trase Charlotte de mânecă.

– De ce? întrebă Wynter. De ce ai furat de la mama mea?

Un glas de femeie se auzi din pragul ușii.

– N-a furat.

Wynter recunoscu vocea. Ar fi trebuit s-o recunoască. Îi cântase cântece de leagăn.

– Dă-i drumul lui Stewart, porunci Adorna. Nu el a furat din banii firmei.

Wynter își eliberă vărul, în vreme ce în sufletul lui se trezea o bănuială cumplită. Întorcându-se cu fața către ușă, își văzu mama îmbrăcată în haine de călătorie și ținându-și spatele drept.

– Cine a furat, mamă?

Femeia își ridică mândră bărbia.

– Eu.

Capitolul 33

Charlotte nu se mai simțise în viața ei atât de lăsată pe dinafară, atât de nelămurită, atât de orfană. Wynter credea că cineva

îi escrochează afacerea? Şi nu-i spusese? Dar, desigur, își dădu ea seama, el nu se gândea niciodată să-i spună ceva.

Iar Adorna era hoțul?

Nimic n-ar fi putut s-o facă pe Charlotte să priceapă mai bine că nu făcea parte din familia asta.

Apoi ceva mișcă în spatele vicontesei. O fețișoară se ivi de după ușă.

Iar Charlotte își uită senzația de abandon în fața valului de bucurie care-o inundă.

Căzând în genunchi, întinse brațele. Leila ocoli fustele largi ale Adornei şi se repezi la pieptul mamei sale adoptive. O îmbrățișă pe Charlotte cu toată puterea, iar aceasta strânse lângă ea trupul slăbuț, murmurând:

–Leila. Draga mea micuță Leila.

Wynter ajunse şi el cumva acolo, în genunchi, cu brațele în jurul amândurora, legănându-le în îmbrățișarea lui.

Mai târziu, Charlotte se gândi că el plânsese. Însă în clipa aceea nimic nu mai conta în afara întoarcerii copilei ei.

Din păcate, reveniră la realitate odată cu răcnetul tatălui.

–Leila, rod al trupului meu, ai multe explicații de dat!

Fetița avea nişte explicații de dat, își dădu seama Charlotte. La fel ca şi bunica ei, era îmbrăcată în haine de călătorie. Nu părea speriată. Nu era murdară ori zgâriată. Toate astea o făceau pe Charlotte să fie recunoscătoare, dar, în acelaşi timp, o înfiorau.

–Leila, domnişoară, unde ai fost?

Micuței începu să-i tremure buza, moment în care interveni Adorna.

–Vrei să-ți spun întâi despre ea ori să explic furtul?

Charlotte se holbă la soacra ei, care părea proaspătă şi frumoasă, în vreme ce ea însăşi semăna cu o alee londoneză, atât ca aspect, cât şi ca miros. Apoi se uită la Wynter. Dâre de murdărie îi pătau pielea, părul lui blond avea un aspect slinos, iar încăierarea cu Stewart îl lăsase cu buza de jos crăpată. Sângele i se uscase pe bărbie, însă el continua să-şi țină la piept soția şi fiica, în timp ce se încrunta la mama lui.

–Leila mai întâi, spuse bărbatul.

Wynter şi Charlotte plecaseră deja spre Londra, când motivul agitaţiei ajunse şi la urechile Adornei, care se afla în salonul pentru dineuri formale.

–Milady, aţi auzit? Fetişcana a fugit ca să fie cu soţul ei infidel, îi spuse domnişoara Symes.

Vicontesa se opri din numărat feţele de masă şi întrebă nerăbdătoare.

–Symes, ce tot bâigui acolo?

–Domnişoara Leila. A dispărut.

Adorna îi aruncă o privire jupânesei, acea privire care cerea fapte, nu speculaţii.

Domnişoara Symes îşi îndreptă spatele, adoptând o poziţie aproape militărească.

–A lăsat un bilet. A zis că se duce acasă.

–La soţul ei infidel?

Jupâneasa se încurcă.

–Păi... nu.

–Hmm.

Adorna se întoarse la număratul feţelor de masă.

–Milady, nu vă faceţi griji pentru ea? Propria dumneavoastră nepoată?

–Hmm.

Domnişoara Symes o lăsă pe Adorna să se gândească, şi încă să se gândească mult, iar când termină de numărat, vicontesa şi rezolvase enigma care era Leila. Îl puse pe bucătar să-i pregătească un coş. Urcă treptele până la etajul al doilea. Apoi până la al treilea... apoi, în foarte mare linişte, sui până în pod.

Deschise cu grijă uşa ce dădea spre încăperea principală. Deloc surprinzător, aceasta răsună a gol şi a pustiu. Dar Adorna observă că podeaua era curăţată de praf în dreptul unuia dintre coridoarele ce duceau către cămăruţele mansardei. Făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă, se furişă pe acel hol şi, lângă o uşă din capătul lui, găsi indiciul de care avea nevoie. Un singur fir de pai.

Îndreptându-se de spate, la urma urmei acum nu mai avea nici un rost să meargă tiptil, deschise larg uşa şi anunţă:

–Bunica ta a venit cu provizii.

–Of!

Leila se făcu ghem.

–Doamne, Dumnezeule, exclamă Adorna, privind în jur. Nu e de mirare că fantoma făcea atâta gălăgie.

Copila se descurcase minunat recreându-şi căminul din El Bahar. Cearşafurile furate din aripa vestică fuseseră atârnate în jur pentru a da crea o atmosferă ca de cort, cu o deschidere spre fereastră pentru aer şi lumină. Leila găsise un covor vechi şi îl aşezase peste scândurile scârţâitoare ale podelei, apoi îşi făcuse un pat cu ajutorul paielor aduse din grajd. La loc de cinste în mijlocul camerei, lângă aşa-zisul foc de tabără, stăteau căluţul de lemn primit de la Charlotte şi o carte deschisă.

–Nu poţi să-mi spui că fantoma n-a scăpat ceva paie şi prin alte părţi, bombăni Adorna.

Apoi văzu expresia tristă şi duşmănoasă de pe chipul Leilei şi se schimbă iute din proprietăreasă dojenitoare, în bunică indulgentă.

Deschizând coşul, îl coborî astfel încât copila aşezată pe perne să-i poată vedea conţinutul.

–Am adus carne rece, ouă fierte, cele mai alese căpşuni şi frişcă în care să le cufundăm.

Arătând către grămăjoara de chifle învechite strânsă de fetiţă, spuse:

–Cu pâinea ta, am putea avea parte de un festin.

Zâmbi fermecător.

–Nu mă inviţi în cortul tău, o, tu, stăpână a deşertului?

–Deci n-a ieşit nici o clipă din casă.

Charlotte ar fi pupat-o pe Adorna, dar stătea încă îngenuncheată pe podeaua biroului lui Wynter, ţinută în braţe de soţul şi fiica sa. Aşa că o îmbrăţişă din nou pe Leila.

–Scumpo, ce te-a făcut să te gândeşti să urci acolo?

Fetiţa trase adânc aer în piept şi mărturisi:

–Aveam nevoie de un loc în care să mă ascund ca să-ţi pot citi cartea.

–Care carte? întrebă Charlotte.

–O mie şi una de nopţi.

– Nu trebuia să te ascunzi ca să o citeşti. Ţi-aş fi dat... ooo!

Charlotte înţelegea acum.

– Dar dacă poţi să citeşti, mie de ce mi-ai spus că nu ştii?

– M-am gândit că n-o să-mi mai citeşti.

Leila îşi privi tatăl cu coada ochiului.

– La fel cum tata, după ce m-a învăţat să călăresc, n-a mai călărit cu mine.

– Nu, n-ai să faci asta, maimuţico. Nu mă poţi determina să mă simt vinovat ca să scapi de pedeapsă.

Wynter îşi privi fiica fără nici o urmă de zâmbet.

– A fost o greşeală să ne sperii în felul ăsta, iar tu o ştii.

– Da, spuse Leila în şoaptă.

– Dar tu eşti un copil. Încă înveţi să deosebeşti binele de rău. Dându-le drumul lui Charlotte şi Leilei, bărbatul se ridică în picioare. În schimb, bunica ta e un adult care ar fi trebuit să ştie că nu e bine să fure din propria companie. Mamă, tu ce scuză ai putea avea pentru acest comportament reprobabil?

Adorna se retrase cu un pas din faţa siluetei lui ce părea să crească în volum.

– Voiam să te întorci acasă.

Wynter rămase fără cuvinte.

– Judecând după felul în care se comporta Stewart, ştiam că luase cumva legătura cu tine.

Charlotte aruncă o privire înspre vărul soţului ei. Acesta îşi masa gâtul şi zâmbea nervos.

– Printr-o scrisoare, cârâi el.

– Da, i-am trimis o scrisoare, confirmă Wynter, ca să-i spun că sunt în viaţă şi să-l rog să te pregătească pentru eventuala mea întoarcere.

– După ce l-am luat la întrebări, a recunoscut că eşti în viaţă. Am fost foarte fericită să aflu adevărul.

Îndreptându-se către fiul ei, Adorna îşi puse palma înmănuşată pe obrazul lui.

– Dar mi-a spus că nu aveai de gând să te întorci numaidecât.

– Nu i-am zis imediat, interveni Stewart, deoarece ştiam că va fi nemulţumită de faptul că îţi amânai întoarcerea.

–Ah! Wynter dădu din cap în semn de aprobare. Am mai stat pentru copii.

Vicontesa îşi retrase mâna.

–Copiii sunt nepoţii mei şi locul lor este în Anglia.

Charlotte se uită în ochii Leilei şi zări acolo încântarea. Părea că bunica şi nepoata se împăcaseră în sfârşit.

Tânăra se ridică şi se sprijini pe genunchii care o dureau.

–Deci îţi doreai să ne întoarcem în Anglia şi ştiai că rugăminţile nu vor avea nici un rezultat, aşa că tu şi Stewart aţi născocit un plan astfel încât să pară că cineva escrochează compania, deduse Wynter.

–Stewart e cel mai onorabil şi mai blând om din lume, spuse Adorna. El n-ar fi făcut niciodată ceva atât de necinstit. Totul a fost ideea mea.

Wynter se întoarse către vărul său, care ridică din umeri stânjenit.

–Ţi-am scris acea scrisoare crezând că trebuie să te avertizez în legătură cu o ameninţare serioasă la adresa afacerii familiei.

Amândoi bărbaţii o cercetară cu atenţie pe Adorna.

–S-ar putea spune că m-ai avertizat, zise Wynter.

Charlotte nu credea că ochii mari şi inocenţi ai Adornei puteau fi o prefăcătorie. Ea într-adevăr făcuse ceea ce crezuse că era mai bine şi nu regreta câtuşi de puţin.

Toate femeile aveau multe de învăţat de la vicontesă.

–Bietul Stewart a aflat de faptele mele abia după întoarcerea ta acasă şi m-a dezaprobat vehement, Wynter.

Adorna îşi scutură cu severitate degetul în faţa fiului său.

–Îi datorezi nişte scuze lui Stewart pentru că l-ai strâns de gât.

–Scuze, bătrâne.

Wynter îi întinse mâna.

–Nu-i nevoie de scuze. Şi eu aş fi făcut la fel.

Cei doi îşi strânseră mâinile.

Acum Wynter reuşi să le pună pe toate cap la cap.

–Deci, Stew, când ai dedus cine era tâlharul, ai încercat să pui banii la loc.

– Da. Ea a făcut atâtea pentru mine de-a lungul anilor.

Stewart avea ochelarii aşezaţi strâmb pe nas, aşa că încercă să-i îndrepte.

– Îi datoram măcar atât. Dar nici măcar nu părea să înţeleagă seriozitatea infracţiunii ei!

Charlotte simţi nevoia să sublinieze ceea ce era evident.

– Să fure de la ea însăşi nu e o infracţiune.

– Îţi mulţumesc, Charlotte, spuse Adorna.

– Credeam că pot termina treaba în seara asta, deoarece eram sigur că nu vei fi în oraş. Nu cu recepţia sereminiană de mâine.

Stewart îi cuprinse pe toţi cu privirea.

– Chiar aşa, ce *faceţi* aici?

– O, Doamne!

Adorna se uită la ceasul de pe raft.

– Trebuie să ne întoarcem numaidecât la conacul Austinpark. Regina Victoria şi alaiul regal vor ajunge acolo peste aproximativ nouă ore. Apucă lumânările, Stewart.

Luă mâna Leilei şi braţul lui Stewart, pentru a-i conduce către uşă.

– Ce mai seară! Însă măcar am pregătit un spectacol special pentru Maiestăţile lor, mulţumită dragei mele nepoate.

Lumina dispăru în lungul holului, lăsându-i singuri pe Charlotte şi Wynter. Ea îşi scutură fustele şi dădu să-şi urmeze soacra, fiica şi vărul. *Ei* erau familia ei. Înţelesese excrocheriile Adornei. Pricepuse răzvrătirea copilărească a Leilei. Admira loialitatea cu care Stewart o protejase pe vicontesă. Putea ierta orice suferinţă pe care ei i-o provocaseră.

Dar Wynter... se opri şi îşi privi soţul cu multă dezaprobare. Plânsese din pricina acestui bărbat. Se întristase din cauza detaşării lui. Acum ştia că el fusese ocupat încercând să găsească un hoţ, dar nu ştia de ce îi mai păsa. Avea să plece pur şi simplu şi să nu-şi mai bată niciodată capul cu el. Avea să-i plătească cu aceeaşi monedă. Avea să plece pur şi simplu...

Se răsti la el:

– Măcar acum ştiu de ce ţi-ai petrecut tot timpul la Londra. Presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare pentru sta.

Bărbatul îşi încrucişă braţele la piept – imaginea pură de prinţ al deşertului, desăvârşită de păr, cercel şi cicatrice.

– Ţi-a fost dor de mine?

Charlotte trase aer în piept, tremurând. De ce mai stătea la vorbă cu el? Ar fi trebuit să plece. Nu îşi va mai îngădui să trăiască emoţii asemănătoare celor pe care le avusese din pricina Leilei: îngrijorare, exasperare şi, desigur, dragoste.

Dragoste. Nu iubirea indulgentă şi anxioasă a unui părinte, ci această incomodă pasiune care îi aducea împlinire trupească noapte de noapte şi care îi lăsa zilele pustii şi singuratice.

– Ai crezut că cineva fură din banii companiei şi nu mi-ai spus niciodată nimic.

El recită una dintre zicalele lui netoate:

– O femeie nu e interesată de afaceri.

– O soţie e interesată de activităţile soţului ei, replică Charlotte. Cuplurile căsătorite ar trebui să discute.

– Să discute?

Wynter avu îndrăzneala să se încrunte de parcă n-ar mai fi auzit niciodată acel cuvânt.

– Lady Nevastă, cred că ar trebui să-ţi aminteşti ceva: tu n-ai mai fost căsătorită niciodată. Eu am mai fost şi te asigur că perechile căsătorite nu discută.

– Iar bărbaţii nu iubesc.

Cum să se certe cu el? De ce mai încerca măcar?

– Tu nu ţi-ai iubit prima soţie.

– Nu.

Păru sigur de asta.

– Dar ea te-a iubit pe tine.

– Da.

Păru mai puţin sigur.

– Te-a ales pentru că a crezut că îi vei salva viaţa. Asta seamănă a decizie pragmatică. Deci poate că nu te-a iubit pe tine, ci siguranţa pe care i-o ofereai. Multe căsnicii sunt aşa, Wynter.

– A fost o căsnicie bună, îi aminti el. Calmă şi lipsită de incidente.

–Şi asta vrei din nou. Charlotte încuviinţă cu o mişcare a capului. Cum doreşti. Eu sunt resemnată cu o asemenea uniune. Poţi să faci, de fapt ai şi făcut deja, ceea ce face orice bărbat şi să mă aşezi într-un compartiment din mintea ta. Compartimentul etichetat „soţie". Şi va fi unul dintre numeroasele compartimente, iar unele vor avea mai multă importanţă decât altele. „Afaceri", de exemplu, va fi unul mare. La fel şi „cai" ori „prieteni bărbaţi". Iar tu îţi vei arunca privirea către compartimentul „soţie" şi, câtă vreme nu va exista nici o tulburare acolo, vei crede că ai ce-ţi doreşti. Vei crede că sunt fericită, că tu ştii ce e mai bine şi că singurul compartiment din mintea mea e cel etichetat „Wynter". Dar nu va fi aşa, căci eu îmi voi găsi alte preocupări, alte activităţi. Dacă nu îmi vei da nici un crâmpei din tine, atunci mă voi păstra toată pentru mine. Şi într-o zi te vei trezi, vei privi în compartimentul meu, iar eu nici măcar nu voi mai fi acolo.

Wynter se mişcă atât de repede, încât lui Charlotte i se tăie răsuflarea când el o înşfăcă de braţe.

–Nu poţi să mă părăseşti.

Poate *chiar* îi păsa. Poate *chiar* o ascultase.

–Nu trebuie să te părăsesc. Voi fi pur şi simplu asemenea celorlalte soţii, Wynter. Bărbatul meu nu va avea nici o importanţă pentru mine.

El o privi de parcă nu i-ar fi venit să creadă că îl putea sfida în asemenea măsură.

Apoi îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă.

Să râdă! Încercase din nou să comunice cu el. Îi dezvăluise din nou temerile din sufletul ei. Iar el râdea?

–Tu! Tu crezi că poţi fi aşa? Tu, care mi-ai iubit copiii din clipa în care i-ai întâlnit? Tu, această fiinţă pasională care în fiecare noapte îşi deschide braţele şi picioarele pentru mine, cu toată generozitatea sufletului ei?

Strângând-o la piept, o aduse mai aproape de căldura inimii lui şi o privi adânc în ochi.

–Ce ai câştiga din această... resemnare? Da, înţeleg că ai fost dezamăgită de primul bărbat care a dorit să se însoare cu tine.

Da, înţeleg că ai fost abandonată de familia ta. Dar asta n-are nici o legătură cu noi. Nici una!

Lui Charlotte i se strânseră muşchii din pricina durerii pe care i-o provocau hohotele lui, din pricina felului în care el îi răsucea cuţitul în răni... din pricina limpezimii cu care o privea. Vedea prin ea şi prin barierele defensive pe care şi le clădise. I le înlătura şi o lăsa goală, tremurând.

–Sunt cea în care m-a transformat educaţia mea!

–Într-adevăr. Eşti o femeie care a strâns în suflet un preaplin de dragoste şi toată resemnarea din lume nu va putea schimba asta.

Îi îndepărtă părul de pe faţă cu palma făcută căuş.

–Mă iubeşti. Te împotriveşti sentimentului pentru că eu nu te iubesc. Însă dragostea nu înseamnă oare să te dăruieşti, să rişti, să faci un pariu atât de mare încât rezultatul să poată fi o iubire adevărată, care să dureze pentru totdeauna?

Speriată, Charlotte luă iute o gură de aer când simţi că săgeata lui o loveşte din plin.

–Eu cer fericirea pentru tine, spuse Wynter. Nu mă voi mulţumi cu nimic mai puţin decât fericirea.

Capitolul 34

Întoarcerea pe întuneric spre conacul Austinpark fu istovitoare, îngreunată de câteva averse care transformară intrarea în oraş în noroi şi îl făcură pe Wynter să jure că va începe să ia acel tren de modă nouă.

Dar ştia că nu avea s-o facă. Îi plăceau prea mult caii.

Însă întreaga familie ajunse la timp pentru a mai fura câteva ore de somn înainte de a se trezi odată cu primele raze de soare şi a se pregăti pentru recepţia sereminiană.

Aşa cum era de aşteptat, regina Victoria, prinţul Albert, regele Danior şi regina Evangeline, curtenii englezi şi toţi delegaţii sereminieni sosiră cu punctualitate la ora nouă dimineaţa.

Robbie şi Leila primiseră însărcinarea de a-i lua la joacă pe copiii cuplului regal sereminian. Micuţii îşi oferiră ospitalitatea cu atâta eleganţă, încât Charlotte străluci de mândrie. Apoi Adorna preluă controlul, iar suita regală fu întreţinută fără milă. Oaspeţilor li se oferi un tur al casei şi al grădinilor, hrană şi conversaţie.

Acum toţi stăteau aşezaţi în şiruri pe verandă, aşteptând să fie distraţi.

Aşa că Wynter se afla în grajd, îmbrăcat în *djellaba* lui şi cu un turban înfăşurat în jurul capului. Robbie era costumat astfel încât să arate ca o versiune în miniatură a tatălui său, iar Leila purta varianta feminină a veşmintelor tradiţionale, în nuanţe de azuriu.

Fetiţa se dichisea încântată. Urma să poată călări din nou, nu folosind detestata şa laterală, ci bărbăteşte sau în picioare, trăgând cu pistolul şi arătându-şi talentele. Şi, mai îmbucurător ca orice, avea parte de încurajarea bunicii sale.

Sub tutela Adornei, Leila avea să înflorească acum precum un trandafir în pământul Angliei.

Wynter nu-şi mai făcea probleme pentru copiii săi.

Doar pentru el însuşi. Şi pentru Charlotte, care abia dacă îl mai privea, şi care pretindea că e pe cale să devină resemnată. Charlotte, care încă nu-şi dădea seama că logica unui bărbat era superioară emoţiilor femeieşti. Charlotte, care îl făcea să trăiască o asemenea... ei bine... frustrare.

Da. Ceea ce îi provoca ea era frustrare.

El voia să discute cu soţia lui şi nenorocita de recepţie nu avea să se termine decât peste câteva ore. Aşa că hotărî să nu se mai gândească la ea acum.

Cu un aer firesc, Robbie se opri în mijlocul grajdului şi întrebă:

– Tati, de ce tu şi Lady domnişoara Charlotte nu sunteţi fericiţi?

Wynter făcu o grimasă.

– O să-ţi explic altă dată.

– Parcă mi-ai spus că pot să te întreb orice, căci ai să-mi răspunzi, insistă Robbie.

Da. Wynter spusese asta. Dar crezuse că băiatul îl va întreba despre fetele de-o vârstă cu el, nu despre propriul mariaj cu probleme. Ar fi vrut să repete: „nu, nu acum". Ar fi vrut să-i zică lui Robbie că îşi alesese un moment îngrozitor de prost. Că Fletcher şi ajutoarele lui deja plimbau caii pentru a-i încălzi. Că bunica lor se baza pe ei pentru a oferi un spectacol internaţional. Că Charlotte nu devenise încă soţia care ştia el că putea fi.

Însă Robbie şi Leila îşi ridicară privirile către Wynter, de parcă tatăl lor le-ar fi putut explica orice lucru din univers, iar el nu voi să-i dezamăgească. Aşa că încercă să lămurească pe scurt situaţia.

–Charlotte e încăpăţânată. Mă iubeşte şi totuşi nu acceptă că acesta este destinul ei, prin urmare nu este o femeie fericită ori împlinită.

Leila spuse ceea ce Wynter îşi dorea cu disperare să audă.

–Dar *te iubeşte*, tati. De ce asta nu o face fericită?

Bărbatul îşi aminti profeţiile pe care le făcuse o bătrână înţeleaptă lângă leagănul Leilei. Baba spusese că fetiţa va creşte în frumuseţe şi înţelepciune. În clipa aceasta Wynter spera ca fiica lui să rostească vorbe înţelepte.

–Charlotte e o englezoaică, spuse el, şi englezoaicele sunt nesăbuite din multe puncte de vedere. Refuză să fie fericită cu dragostea ei pentru mine, până când nu-i voi spune că o iubesc şi eu.

Leila îşi legă o eşarfă azurie peste părul împletit.

–De ce nu-i spui?

–Nu pot clădi o căsnicie pe o minciună.

–Care minciună?

–Că o iubesc.

–Dar, tati, tu chiar o iubeşti!

Wynter simţi brusc o slăbiciune deloc bărbătească în zona genunchilor şi se prăbuşi pe o ladă de lemn.

–Bărbaţii nu iubesc femeile.

Leila strâmbă din nas.

–Asta-i o prostie. Cine ţi-a zis aşa ceva?

– Barakah, tatăl meu din deşert, răspunse Wynter cu o hotărâre zdrobitoare.

Apropiindu-se pentru a se sprijini de umărul lui, fetiţa decretă:

– S-a înşelat. Uită-te la Lord Bucknell. El o iubeşte pe bunica.

Robbie li se alătură, sprijinindu-se de celălalt umăr al tatălui său.

– Tati, ştii că o iubeşte. I se scurg ochii după ea.

Micuţul îl imită pe Bucknell tânjind după Adorna.

– În plus, dacă bărbaţii adevăraţi nu se îndrăgostesc – Leila îşi încrucişă la piept braţele subţirele – atunci eu n-o să mă îndrăgostesc niciodată.

Trăgând-o pe genunchiul lui, Wynter explică:

– O femeie trebuie să se îndrăgostească pentru a fi fericită.

Leila îşi îndreptă degetul mare spre piept.

– *Eu* n-o să devin siropoasă pentru un bărbat care se crede soarele sau ceva de genul ăsta şi care vrea să-i presar în drum petale de trandafir pe care să calce.

Robbie îngână:

– Petale de trandafiri, petale de trandafir, Leila o să presare petale de trandafiri.

– Eu n-am cerut niciodată petale de trandafiri, se îmbăţoşă Wynter.

– Nu, tu vrei doar ca mama – fetiţa făcu o pauză, înclinându-şi bărbia –, noua mea mamă, să te adore în vreme ce tu nu trebuie să-i dai prea mare atenţie.

– Îmi place asta! zise Robbie. Mă bucur că sunt bărbat.

Wynter se încruntă la fiul lui, apoi se întoarse iar către Leila, care, în vreme ce el nu era atent, se transformase într-o exasperantă femeie-copil.

– Nu-i adevărat.

– Ţi-ar plăcea aşa, tati, spuse ea. Ai putea fi leneş. Mama ar face toată treaba, iar dacă mariajul vostru n-ar fi bun, ai putea da vina pe ea.

– Eşti o copilă. Nu înţelegi.

– Înţeleg.

Micuţa avea întipărită pe chip o expresie pe care Wynter o mai văzuse până atunci şi pe care o recunoştea. Era aerul unei bătrâne înţelepte.

–Înţeleg prea bine. Barakah s-a înşelat. Bărbaţii iubesc femeile.

–Barakah a fost un conducător al oamenilor deşertului.

–Dar tu nu eşti un om al deşertului, tati, interveni Robbie. Eşti un englez.

–Şi o iubeşti pe Charlotte.

Leila cuprinse în mâini faţa tatălui său şi o întoarse către ea.

–O iubeşti foarte mult. Până şi nătărăul de Robbie poate să vadă asta.

Băiatul nu se simţi jignit de epitet. Doar dădu din cap în semn de aprobare.

Un englez. Wynter era un englez. Anii petrecuţi în deşert îl învăţaseră multe, da, dar nici o influenţă n-o putea înlătura pe aceea a oamenilor care îi dăduseră viaţă. Mama... şi tatăl lui.

Tatăl lui. Henry, vicontele Ruskin. Trecuseră atâţia ani şi totuşi... totuşi şi-l mai amintea. Bătrân şi firav, dar cu toate astea mai viu decât oricare alt om pe care Wynter îl cunoscuse vreodată. În lungile zile şi seri petrecute împreună cu el, tatăl său îi spusese atâtea. Cum să facă socoteli în minte, cum să se poarte în timpul întâlnirilor de afaceri, ce fel de cai să cumpere. Dar îl educase şi prin puterea exemplului.

Închizând ochii, Wynter îşi aminti felul în care tatăl său o privea pe mama lui.

Părintele său o adorase pe Adorna. Şi era un bărbat la fel de adevărat pe cât fusese vreodată Barakah.

Bătrânul din deşert fusese un om înţelept şi curajos. Dar cel puţin în privinţa asta fusese un laş prost.

El niciodată nu *îndrăznise* să iubească o femeie.

–Tati?

Leila îi dădu părul pe spate şi se jucă cu cercelul lui.

–Suferi de gaze?

Wynter deschise ochii şi se uită la fiica lui.

–Şi ce dacă sufăr?

–Atunci plec.

Bărbatul începu să râdă, apoi o sărută pe frunte. Îi ciufuli părul fiului său şi spuse:

–Uite ce am de gând să facem.

Prima dată când Wynter alunecă de pe spatele gol al calului său şi călări între picioarele care înaintau la galop, Charlotte scoase un ţipăt.

Regina Victoria o privi cu un amuzament reţinut.

Adorna pretinse a nu fi deloc amuzată.

Regina Evangeline spuse:

–Lady Ruskin, acela trebuie să fie soţul dumitale.

–Da, Maiestatea Voastră.

Glasul lui Charlotte nu suna bine. Până şi ei i se părea puţin cam prea ascuţit. Cei trei cai galopau în viteză de jur împrejurul spaţiului deschis din faţa verandei. Acolo fuseseră instalate nişte ţinte, tânăra nici nu îndrăznea să-şi închipuie în ce scop, iar Wynter, Robbie şi Leila călăreau ca nebunii în hainele lor din deşert.

Copiii sereminieni scoteau sunete admirative.

Charlotte îşi rupse batista în două.

Regele Danior o bătu pe umăr.

–Grozav călăreţ. Acela e fiul dumitale?

–Fiica, scânci ea.

–S-o iertaţi pe Lady Ruskin, *Maiestatea Voastră*. Regina Victoria sublinie titlul. Pare să-şi fi uitat bunele maniere.

Regele Danior izbucni în râs.

–Deloc. Dacă fiica mea – îi aruncă o privire cu subînţeles reginei Evangeline – ori soţia mea ar călări astfel, eu mi-aş uita până şi numele.

–Eu nu pot să fac asemenea trucuri! răspunse regina Evangeline.

–Nici eu, Maiestatea Voastră, spuse Adorna. Însă mi-ar plăcea să învăţ.

Lui Charlotte mai că nu-i venea să creadă că vicontesa spusese aşa ceva. I-ar plăcea să înveţe? *Asta?* De parcă n-ar fi fost destul

de speriată să-şi vadă soţul şi cei doi copiii mici făcând manevre care îi dădeau palpitaţii! Curând avea să leşine de frică.

–Da, într-adevăr, radie regina Evangeline. Şi mie mi-ar plăcea să învăţ.

–Serios?

Regina Victoria se întoarse pe scaunul ei acoperit cu catifea roşie şi se uită la invitată.

–Aţi încerca asta?

–Desigur.

Regina Sereminiei avea în jur de patruzeci de ani şi era o femeie frumoasă, ce strălucea de încântare.

–Ce rost mai are să fii regină dacă nu poţi să te distrezi?

–Şi să-i scoţi peri albi soţului tău, interveni regele Danior.

Prinţul Albert tuşi semnificativ.

–Ba bine că nu.

–Nu, Evangeline.

Regele Danior păru atât ferm, cât şi îngrijorat.

–Ani de zile ţi-ai dorit să revii în Anglia, dar nu putem întârzia aici o veşnicie. Am pune la încercare răbdarea generoaselor noastre gazde dacă tu ai zace la pat pe termen nelimitat, din pricina capului spart.

–Presupun că da.

Evangeline îşi lăsă umerii în jos şi se întoarse iar către spectacol. Apoi sări în picioare şi bătu din palme.

–Ia te uită!

Animalele păreau gata-gata să se ciocnească, apoi Leila sări de pe calul ei, pe armăsarul lui Wynter.

Charlotte alunecă de pe scaunul ei, pe podea. Îşi dorea atât de mult să închidă ochii ori să se ascundă în spatele uneia dintre coloanele ce se înălţau de pe balustradă, dar nu-şi putea lua privirea de la magnificele creaturi care goneau în faţa lor.

–Dragă Lady Ruskin, ridică-te, spuse regina Victoria. Familia dumitale pare cât se poate de pricepută la aceste activităţi fascinante, iar dumneata îi faci o nedreptate cu această îngrijorare excesivă.

–Îmi cer scuze.

Charlotte se cocoță la loc pe scaunul ei.

– Îmi cer scuze, Maiestate, eu doar...

Leila continua să țină în mână frâiele calului ei și se întoarse la el cu o săritură executată în aceeași clipă în care Robbie trecu pe spinarea lată a armăsarului, în spatele tatălui său.

Charlotte scânci.

Apoi începu trasul la țintă.

Când cei trei cai, cu călărețiii lor, se aliniară în fața verandei, părul lui Charlotte se desprinsese cumva din coafură, batista îi era făcută ferfeniță, iar ea răgușise din pricina încercărilor de a-și reține țipetele.

– Înaintea căsătoriei cu Wynter, draga noastră Charlotte era cunoscută drept Miss Priss, o excelentă guvernantă pentru adolescenți, anunță Adorna (un comentariu inutil după părerea tinerei).

Fiecare călăreț ținea câte un buchet de boboci culeși din grădina conacului Austinpark și adunați laolaltă floare cu floare, într-un exercițiu în timpul căruia călărețiii se aplecau pe o parte a cailor și înșfăcau tulpinile din mâna întinsă a unei slujnice.

Charlotte era supărător de conștientă că florile arătau mai bine decât ea.

Leila își scoase eșarfa, lăsându-și la vedere părul împletit. La comanda ei, calul făcu o reverență în fața spectatorilor. Faptul că stătea călare o ridica pe Leila aproape la același nivel cu oaspeții de pe verandă, așa că putu să-i întindă buchetul ei reginei Evangeline. Aceasta îl primi cu mulțumiri, iar Charlotte se gândi că zâmbetele încântate ale copilei și ale suveranei erau aproape identice.

Robbie repetă același gest cu regina Victoria, scoțându-și turbanul, făcând o plecăciune împreună cu calul său și întinzând buchetul. Regina Victoria nu zâmbi, dar obrajii i se îmbujorară din pricina entuziasmului pe care, în sfârșit, nu și-l mai putea reține.

Apoi Wynter trecu în locul din fața lui Charlotte.

Tânăra se uită la Adorna, încercând să-i transmită din priviri că face o greșeală, că buna-cuviință cerea ca buchetul să-i fie oferit mamei lui, gazda.

Ar fi trebuit să-şi amintească faptul că Wynter nu făcea niciodată ceea ce nu voia şi, dintr-un motiv anume, el îşi dorea ca Charlotte să primească florile.

Îşi scoase turbanul, arătându-şi părul ciufulit şi cercelul de barbar. Făcu o plecăciune cu calul său, apoi o mişcare graţioasă cu partea de sus a corpului. Iar când îşi întinse buchetul, spuse:

–Ofer buchetul acesta soţiei mele, care ruşinează cu frumuseţea ei prima floare a primăverii, care, cu inteligenţa ei, ne-a adus pe mine şi pe copiii mei în braţele civilizaţiei (o privi în ochi) şi care mi-a cucerit inima cu dragostea ei.

Tânăra începuse să întindă mâna după buchet, dar şi-o retrase.

–Ba nu ţi-am cucerit-o.

–*Ea* a fost guvernantă pentru adolescenţi? o auzi pe regina Victoria întrebând neîncrezătoare.

–Toată inima, clarifică Wynter. *Toată* inima. Toată inima mea care bate numai pentru tine, o tu, cea mai scumpă şi mai strălucitoare stea de pe cerul meu!

Doar nu vorbea serios. Nu se putuse răzgândi într-un răstimp atât de scurt. Şi totuşi părea îndeajuns de sincer, iar Charlotte nu-şi putea închipui de ce ar fi mințit. Nu bărbatul acesta, care insista să-şi păstreze onoarea în toate privinţele.

Tânăra îşi împreună mâinile.

–Serios?

–Dacă nu mă crezi, răspunse el, întreabă-i pe copiii mei.

Atât Robbie, cât şi Leila dădură din cap cu entuziasm.

–Pentru tine, se jură Wynter, îmi voi tunde părul. Îmi voi scoate cercelul. Voi purta tot timpul cuviincioasele haine englezeşti şi voi sta mereu pe scaun.

–Nu-mi doresc asta. Glasul ei sună răguşit. Vreau doar s-o spui, direct.

El îi zâmbi. Doar ei.

–Lady domnişoară Charlotte Nevastă, te iubesc.

Niciodată, nici măcar în visuriele ei, nu-şi imaginase o asemenea fericire.

–Şi eu te iubesc.

Întinse mâna după flori. Le luă, moment în care Wynter îi prinse degetele între ale lui. Își mână calul lângă balustradă, duse mâna lui Charlotte la buze și o sărută pasional.

– Ei bine! A fost deosebit de distractiv, spuse regina Victoria. Le mulțumim atât lui Lady Ruskin, cât și lordului Ruskin și, desigur, copiilor lui, care sunt foarte talentați. Dar dacă vrem să ne întoarcem la Londra înainte de lăsarea întunericului, ar trebui să pornim numaidecât.

Prințul Albert tuși.

– Da, într-adevăr.

Charlotte reuși să-și smulgă degetele din strânsoarea lui Wynter și se întoarse cu fața către invitați.

– Deosebit de distractiv.

Regele Danior părea amuzat.

– Niciodată nu mi-am închipuit că mă voi simți atât de bine.

Regina Evangeline se sprijini de umărul soțului ei.

– Vă mulțumesc, vă mulțumesc mult. Adorna se topea de plăcere. Întotdeauna încerc să fac astfel încât galele mele să fie memorabile.

– Cred că nu greșim dacă spunem că ați reușit, zise regina Evangeline.

Wynter, Robbie și Leila descălecară. Își lăsară caii pe mâna grăjdarilor și urcară scările. Copiii cuplului regal sereminian îi înconjurară pe dată. Wynter nu-și luă nici o clipă ochii de la Charlotte și nimeni nu se interpuse între ei când își croi drum până la ea.

Despărțirea de fețele regale se desfășura în jurul lor, dar tânăra continua să se uite fix la el, fără a-i veni să creadă. El n-o atinse. Nici ea nu-l atinse. Nu îndrăzneau, căci ea știa că, dacă s-ar fi atins, ar fi ajuns să se comporte într-un fel și mai puțin cuviincios decât o făcuseră deja, iar într-un colțișor întunecat și puțin exersat al minții ei, Charlotte era conștientă că într-adevăr se purtaseră cât se poate de nepoliticos.

– Dragilor, ciripi Adorna. Maiestățile Lor pleacă!

Tinerii merseră unul lângă celălalt către Adorna. Charlotte făcu o reverență și se mândri cu plecăciunea elegantă a soțului

ei. Zâmbind şi făcând semne cu mâna, urmăriră cum alaiul regal urcă în trăsuri deschise şi, în sfârşit, pleacă.

Se lăsă o binecuvântată tăcere. Adorna, copiii, servitorii, toţi erau cu ochii pe Wynter şi pe Charlotte. Tânăra ştia, dar nu-i păsa. Toată Anglia putea să afle cât de mult îşi iubea soţul, şi tot n-ar fi deranjat-o, căci şi el o iubea la rândul lui. Avea tot ce-şi putea dori vreodată.

–Te voi face fericită, jură Wynter. Îţi voi oferi plăcere în fiecare noapte.

Adorna oftă.

–Asta ar putea răscumpăra faptul că ai fost aşa un măgar, murmură ea. Ridicând glasul, spuse: Veniţi, copii. O să vă învăţ să jucaţi whist.

În vreme ce ea îi îndruma pe micuţi spre casă, Wynter şi Charlotte se întinseră unul către celălalt... şi auziră sunetul scos de roţile unei trăsuri care se întorcea pe aleea cu pietriş.

Wynter lăsă mâna în jos.

–Au uitat ceva.

–Presupun. Adorna părea dezgustată. Orice ar fi fost, le-aş fi putut trimite eu înapoi.

Dar Charlotte nu recunoscu trăsura ce se apropia. În primul rând că era închisă, iar o perdea de mătase roşie acoperea uşa, ca şi cum ar fi mascat însemnele. Vizitiul era îmbrăcat şi el în roşu, purtând un ciudat costum desperecheat, specific nobililor secolului al XVIII-lea. Zâmbi înspre adunare în vreme ce oprea vehiculul.

Uşa se deschise larg. Un bărbat mascat, îmbrăcat în negru din cap până în picioare, sări jos din trăsură.

Purta o pelerină scurtă, un pieptar, colanţi şi mănuşi din piele. Urcă treptele terasei cu un aer arogant şi, odată ajuns în vârf, îşi aruncă pelerina peste umăr şi se opri cu pumnii înfipţi în şolduri, privind-o pe Adorna prin găurile măştii.

–Bunico, cine e omul acela? întrebă Leila.

Vicontesa se uită lung, cu capul plecat într-o parte, şi, într-un târziu, ghici:

–Lord Bucknell?

De lângă Charlotte, Wynter scoase un chicotit uşor, aproape neauzit.

– Lord Bucknell?

Adorna păru ceva mai sigură de data asta.

– Ce...?

Bărbatul mascat nu răspunse. În schimb merse către Adorna, se aplecă şi o ridică.

Femeia ţipă în vreme ce el o sălta pe umăr.

Charlotte înţepeni. Ce-i spusese Wynter când o dusese către budoarul lor nupţial? „Bucknell mi-a amintit că fecioarele şovăitoare ar trebui răpite."

Bucknell o răpea pe soacra ei.

În vreme ce bărbatul o îndesa pe Adorna în trăsură, aceasta ţipă iar, însă de data asta semănă mai mult cu un hohot de râs.

Răpitorul sări înăuntru. Închise uşa. Vizitiul dădu bice cailor şi se pierdură în zare.

Charlotte privi uluită în urma lor.

– Mami, de ce a luat-o Lord Bucknell pe bunica? întrebă Leila.

Aşa cum făcuseră generaţii întregi de părinţi înaintea ei, Charlotte răspunse:

– O să-ţi spun când o să mai creşti.

– Haide. Să mergem să mâncăm ceva.

Robbie îşi luă sora de după umeri şi o conduse spre casă.

– Şi îţi explic eu.

Îndreptând un deget tremurător către alee, Charlotte zise:

– Milord, soţ al meu, îţi recunosc intervenţia în scandalul acesta.

– Da.

Wynter nici c-ar fi putut să pară mai încântat.

– Bucknell o va face foarte fericită pe mama mea.

Charlotte îşi pierduse orice speranţă că-l va putea determina vreodată să înţeleagă, dar, în calitatea ei de fostă Miss Priss, era nevoită să încerce.

– Trebuie să pricepi că, într-o societate civilizată, nu-ţi poţi permite asemenea barbarisme după bunul-plac.

Sprijinindu-se de balustradă, bărbatul îşi încrucişă braţele la piept şi o privi sfidător.

–De ce nu? Comportamentul barbar al lui Bucknell a reuşit acolo unde metodele lui autohtone de curtare au eşuat. Cât priveşte lupta dintre noi doi, dragă nevastă, e clar cine e învingătorul.

Charlotte fu cât pe-aci să se înece de indignare.

–Învingătorul? Prefer să cred că nu există nici un *învingător* între noi.

–Ai dreptate. Nu trebuie să spunem că există un învingător. Wynter se îndreptă de umeri şi porni către ea. Atâta vreme cât cădem de acord că eu pot câştiga mereu.

Charlotte rămase fermă pe poziţie.

–Într-o căsnicie nu există nici învingători, nici învinşi, nici bine şi nici rău.

El îngână pe ton seducător:

–Putem merge sus. Tu poţi să-ţi scoţi pantofii, Lady domnişoară Charlotte, iar eu îţi voi masa picioarele.

–Mi-e clar că scoaterea pantofilor e un simptom al...

Acum se retrăgea din faţa siluetei lui ameninţătoare, în vreme ce entuziasmul începea să risipească mânia.

–... al genului de comportament brutal şi incult ce rezultă în pasiuni ruşinoase...

Îmbrăţişându-i trupul încordat, Wynter o trase mai aproape şi îi căută buzele cu ale lui. În cele din urmă ea se lăsă pe trupul lui cald şi îi îngădui să o sărute. Să o sărute până când deveni supusă, tăcută şi chiar ruşinos de pasională.

–Atunci propun ca mai mulţi englezi să-şi scoată pantofii, astfel încât să poată fi la fel de fericiţi ca noi. Wynter îi zâmbi. Scumpa şi singura mea dragoste.

O încleștare a orgoliilor și a pasiunii din care dragostea trebuie să iasă învingătoare

Lady Charlotte Dalrumple, Pamela Lockhart și Hannah Setterington sunt hotărâte să-și ia destinul în propriile mâini și să nu mai depindă de o eventuală căsătorie pentru a-și asigura confortul financiar ori împlinirea sufletească. Astfel ia naștere prima Școală a Guvernantelor, o instituție ce își propune să ofere personal calificat părinților din înalta societate, dar și pregătire tinerelor dornice să devină educatoare ale copiilor din lumea bună.
Prima potențială clientă, vicontesa Adorna Ruskin, este în căutarea unei guvernante care să-i instruiască pe cei doi nepoți ai ei – o sarcină aparent simplă, însă micuții disprețuiesc conservatorismul britanic și, mai mult, sunt încurajați în comportamentul non-conformist de către tatăl lor, chipeșul viconte Wynter Ruskin. În plus, tânărul viconte pare mai interesat să studieze secretele frumoasei guvernante decât tainele bunelor maniere. Treptat, lecțiile se transformă într-un joc al pasiunii, dar și într-o luptă de orgolii, căci mândra Lady Charlotte refuză să se lase pradă unei povești de dragoste care i-ar știrbi independența.
Curând însă lucrurile scapă de sub control, iar cei doi se trezesc în mijlocul unui adevărat scandal public ce readuce la suprafață greșelile trecutului și redeschide răni vechi. Oare vor reuși Wynter și Charlotte să înfrângă prejudecățile și să descopere iubirea adevărată sau vârtejul bârfelor meschine îi va distruge pentru totdeauna?

Christina Dodd este una dintre cele mai apreciate scriitoare din Statele Unite; a câștigat prestigioasele premii RITA și Golden Heart din partea Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America, iar *Library Journal* a numit-o „Autorul anului".

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-686-204-2
9 786066 862042
Alma